

БОЙД МОРИСЪН НОЕВИЯТ КОВЧЕГ

Част 1 от „Тайлър Локи“

Превод от английски: Петър Цветанов, 2010

chitanka.info

*На моята любов Ранди.
Благодаря ти, че вярваш в мен.*

ПРОЛОГ

Три години по-рано

Краката на Хасад Арвади не му се подчиняваха. Той се примъкна със сетни сили, за да се изправи до стената и да прекара последните мигове от живота си прав. Но опитите му бяха обречени на неуспех. Каменният под беше твърде гладък, а силите му бяха на изчерпване. Хасад отпусна глава върху пода. Дишането му беше неравномерно, на пресекулки. Остана да лежи по гръб, докато животът бавно го напускаше.

Щеше да умре и нищо не можеше да промени съдбата му. Тази черна и тъмна като в рог килия, останала скрита от света в продължение на хилядолетия, щеше да се превърне в негов гроб.

Хасад отдавна не се боеше за себе си. Той заплака, но от безсилие и огорчение. Беше достигнал толкова близо до целта на живота си — да види Ноевия ковчег с очите си — но му бяха отнели тази възможност по жесток начин. Двата куршума — по един във всяко от коленете му — не му позволяваха да се движи. Третият го беше пронизал в слабините, което означаваше, че му остават не повече от пет минути живот. Макар раните да бяха придружени с ужасни болки, те не бяха нищо в сравнение с мъката, че е бил на крачка да зърне Ковчега. Сега вече нямаше как да го стори.

Не можеше да се примири с ужасната ирония на положението, в което се намираше. Най-накрая се бе сдобил с доказателства за съществуването на Ковчега. Не само в миналото, но и сега, в настоящето. Ковчегът лежеше на същото си място и чакаше да го намерят вече шест хиляди години. Хасад беше изкопал и последното парче от загадката — древен текст, написан много преди Христос да се роди.

„През цялото време сме се заблуждавали — беше си казал, докато четеше. — Заблуждавали сме се в продължение на хиляди години. И то само защото хората, скрили Ковчега, са искали да ни заблудят.“

Това разкритие предизвика у него такъв емоционален триумф, че твърде късно забеляза насочения към краката му пистолет. Всичко стана много бързо. Пукотът от изстрелите. Грубите викове на мъжете, искащи от него информация. Неговите собствени жални молби за милост. Гласовете на отдалечаващите се с плячката убийци и бледата светлина. А после мрак.

Лежащ на пода, в очакване на собствената си смърт, осмислящ отчаяно какво му бяха отнели току-що, Арвади в същото време беше обзет от тиха ярост. Не, не биваше да им позволи да се измъкнат. Рано или късно някой щеше да открие трупа му. Трябваше да запише какво се бе случило тук, да запише, че местонахождението на Ноевия ковчег не е единствената тайна на тази килия.

Арвади избърса окървавената си длан в ръкава и извади бележник от джоба на жилетката. Ръцете му трепереха толкова силно, че изпусна бележника два пъти. С невероятни усилия все пак го отвори. Тъмнината го обгръщаше и трябваше да извършва всяко движение пипнешком. Извади химикалка от друг джоб и с палец отвори капачката. Тишината в килията беше нарушена от падането на капачката на пода.

Поставил бележника върху пода, Арвади започна да пише.

Написа първия ред лесно, но бързо губеше съзнание. Нямаше много време. Вторият ред му се удаде по-трудно. Химикалката сякаш натежа като олово в ръката му, докато пишеше. Когато стигна до третия ред, вече не помнеше какво е написал. Написа още две думи, след което изпусна химикалката. Ръцете му отказаха да се движат.

От очите му потекоха сълзи. Докато Арвади потъваше във вечен сън, в съзнанието му отекнаха три ужасни мисли.

Той никога вече нямаше да види любимата си дъщеря.

Неговите убийци в момента разполагаха с реликва с невероятна сила и власт.

И той щеше да си отиде от този свят, без да е зърнал макар и за миг най-великото археологическо откритие в историята.

ХЕЙДЪН

Наши дни

Дилара Кенър си проправяше път през международния терминал на летище „Лос Анджелис“. Багажът ѝ беше само една износена раница. Беше четвъртък следобед и просторният терминал гъмжеше от пътници. Самолетът ѝ от Перу беше пристигнал в един и половина, но ѝ трябваша четирийсет и пет минути, за да мине паспортния и митнически контрол. Чакането ѝ се стори десет пъти по-дълго. Тя нямаше търпение да се срещне със Сам Уотсън, който ѝ се беше примилил да дойде в Съединените щати с два дена по-рано. Сам беше стар приятел на баща ѝ и се бе превърнал в нещо като втори чичо за нея. Дилара се изненада, когато ѝ се обади. Тя се чуваше с него от време на време през годините, след като баща ѝ беше изчезнал безследно, но през последните шест месеца беше говорила с него само веднъж. Когато ѝ се обади по мобилния телефон, тя беше в Андите, където ръководеше разкопките на древни руини, останали от някогашната цивилизация на инките. По телефона Сам ѝ се беше сторил изнервен, притеснен и дори уплашен, но не пожела да ѝ каже какъв е проблемът, колкото и да го моли за това. Той настоя да се видят лично, колкото се може по-скоро. След дълги и настойчиви молби от негова страна Дилара накрая склони да повери разкопките на свой заместник и да се отлъчи за известно време от археологическата си работа.

Сам я помоли за още нещо, което я остави озадачена и в недоумение — да обещае, че няма да каже на никого за причината, поради която заминава от Перу.

Сам толкова много искаше да я види, че си уговориха среща направо на летището. Мястото беше вторият етаж на терминала — там, където бяха разположени заведенията за хранене. Тя се качи на ескалатора точно зад възпълен отпускар с шарена хавайска риза и почервеняла от слънцето кожа. Той носеше куфар на колелца, с който изцяло блокираше пътя ѝ. Очите му се спряха върху нея, след което той я изгледа бавно от горе до долу.

Дилара все още беше по шорти и потник — облеклото ѝ от Перу. Прекаленото внимание, с което я удостоверяваше непознатият, я накара да застане нащрек. Гарвановочерната ѝ коса се спускаше до раменете. Леко мургавият тен ѝ беше по рождение и не ѝ се налагаше да полага усилия за него. Атлетичното ѝ и стройно тяло с дълги крака често караше по-непринудените и първични мъже да се блещят в нея, също като този нещастник в момента.

Тя хвърли на изгорелия дебелак поглед, който казваше: „ти майтапиш ли се?“, а в същото време изрече на глас: „Извинете“, леко го избута и си проправи път нагоре. Когато стигна горния край на ескалатора, Дилара огледа етажа и съзря Сам, седнал на малка масичка на балкона.

Когато за последно го беше видяла, той беше на седемдесет и една. Сега, година по-късно, Сам сякаш се бе състарил с десет години. Косата му беше все така побеляла, но бръчките на лицето му като че ли бяха станали много по-дълбоки. Бледият му вид свидетелстваше, че не е спал с дни.

Когато я видя, той се изправи и ѝ помахна. Мимолетната му усмивка за миг го подмлади с десет години. Тя отвърна също с усмивка и се насочи към него. Сам я прегърна силно.

— Не знаеш само колко се радвам да те видя — каза Сам. — Ти си оставаш все така най-красивата жена, която познавам. Освен може би майка ти.

Дилара неволно докосна с пръсти медальона на врата си с фотографията на майка си. Медальонът, който баща ѝ беше носил със себе си непрекъснато. За миг усмивката ѝ повехна и погледът ѝ се зарея в празното пространство, отнесен в спомени за нейните родители. Но скоро младата жена се опомни и се вгледа в събеседника си.

— Трябва да ме видиш цялата изцапана с пръст и нагазила до коленете в кал. — Акцентът ѝ издаваше, че е американка от Средния запад. — Тогава сигурно ще си промениш мнението за мен.

— Един прашен диамант винаги си остава диамант. Какво ново из света на археологията?

Двамата седнаха. Сам отпи от чашата с кафе. Предвидливо беше поръчал и за нея. Дилара също опита от кафето.

— Натоварено както винаги — отговори тя. — След Перу заминавам за Мексико. Открили са интересни носители на зараза, които датират отпреди колонизацията на европейците.

— Наистина звучи интересно. Ацтеките ли?

Дилара премълча. Нейната специалност беше биоархеология — наука, която изучава биологичните останки от древните цивилизации. Сам беше биохимик, поради което хранеше известен интерес към нейната работа, но не за това я питаше. В момента старият човек протакеше умишлено.

Тя се наведе към него, хвана дланта му и я стисна насърчително.

— Хайде, Сам, кажи ми какво те мъчи. Нали не ме накара да прекъсна експедицията само за да си поприскаваме за археологията?

Сам притеснено се огледа. Очите му пробягаха върху хората около тях, сякаш искаше да се увери, че никой не ги наблюдава, нито пък подслушва.

Тя проследи погледа му. Японци — мъж и жена, се смееха, докато дъвчеха хамбургерите си. Вдясно от тях бизнес дама пишеше нещо на палмбука си и от време на време вкусваше от салатата си. Макар че бе началото на октомври и летният отпускарски сезон отдавна беше свършил, група тийнейджъри, облечени в еднакви тениски с надписи „Младежта за Исус“, седяха на масата зад бизнес дамата и пишеха нещо на мобилните си телефони.

— Същност — започна Сам — археологията е именно причината, заради която поисках да говоря с теб.

— Наистина ли? Когато се обади, звучеше страшно разстроен.

— Защото имам да ти кажа нещо много важно.

Значи това беше обяснението за изтощения му вид. Вероятно рак, същата болест, от която майка ѝ беше починала преди десет години. В гърлото ѝ сякаш заседна буца.

— Господи, само не ми казвай, че умираш!

— Не, не, скъпа. Не биваше така да те притеснявам. Ако не се брой възпалението на ставите, никога не съм бил по-здрав.

Дилара въздъхна облекчено.

— Не, повиках те, защото си единствената, на която мога да се доверя. Нуждая се от съвет.

Бизнес дамата стана, за да си върви, но чантата ѝ падна от скута ѝ право на пода, в краката ѝ. Когато понечи да вдигне чантата, тя

събори от масата чинията със салатата.

— Извинете ме — изрече жената с лек славянски акцент. — Толкова съм непохватна.

Докато тя вдигаше чинията и пластмасовата вилица, Сам се наведе, за да ѝ подаде чантата.

— Внимавайте да не се изцапате, мисля, че чантата ви е покапана с мазнина.

— О, много ви благодаря. — Дамата взе чантата и предпазливо я хвана за долната част с кърпичка.

Сам избърса дланта си със салфетка и жената с жест му предложи да я остави в нейната чиния. Тя се усмихна на Сам и Дилара и отиде да вземе още салфетки от щанда.

— Все същият учтив кавалер си, Сам — отбеляза Дилара. — Та за какво, казваш, се нуждаеш от съвета ми?

Той отново се огледа, преди да заговори. Раздвижи пръстите си, сякаш се беше схванал. Накрая очите му се срещнаха с тези на Дилара. Неговите бяха изпълнени с тревога. Поколеба се и миг след това думите се изляха като поток:

— Преди три дни направих изумително откритие в работата си. Свързано е с Хасад.

Сърцето на Дилара подскочи при споменаването на баща ѝ Хасад Арвади. Тя впи пръсти в бедрата си, за да овладее познатото чувство на вълнение. Баща ѝ се водеше безследно изчезнал от три години — време, през което тя беше използвала всяка свободна секунда в безплодни опити да открие какво се е случило с него. Доколкото ѝ бе известно, неговият крак никога не беше стъпвал във фармацевтичната компания, в която работеше Сам. Каква връзка можеше да има тук?

— Сам, за какво говориш? Открил си какво се е случило с баща ми ли? Не те разбирам.

— Цял ден размишлявах дали да ти кажа, или не. Дали да те замесвам, или не. Първоначално мислех да отида в полицията, но още нямам доказателства. Те може и да не ми повярват, а после вече ще е твърде късно. Но аз знам, че ти ще ми повярваш, затова имам нужда от твоя съвет. *Всичко започва следващия петък.*

— След осем дни? Какво?

Сам кимна и потри челото си.

— Главоболие ли имаш? Искаш ли аспирин?

— Ще се оправя, Дилара. Това, което те възнамеряват да направят, ще избие милиони, може би милиарди.

— Ще избие милиарди ли? — Тя се усмихна. Сам доста преувеличаваше. — Шегуваш се.

Той мрачно поклати глава.

— Де да беше така.

Дилара потърси в лицето му следа, че всичко е номер, шегу, но видя единствено угриженост. Усмивката ѝ помръкна. Той наистина говореше сериозно.

— Добре — каза бавно тя. — Не се шегуваш. Но аз съм объркана. Доказателство за какво? Кой са тези „те“? И какво общо има това с баща ми?

— Той е разбрал, Дилара — отвърна Сам тихо. — Той го е открил първи.

Този път тя разбра за какво ставаше дума. Ноевият ковчег. Целта, на която баща ѝ беше посветил целия си живот. Тя поклати глава.

— Искаш да кажеш истинският кораб, който... — Дилара млъкна. И малкото цвят по лицето на Сам изчезна. — Сам, сигурен ли си, че си добре? Малко пребледнял ми се виждаш?

Сам се хвана за гърдите и лицето му се изкриви в агония. Превисе надве и падна на пода.

— Господи, Сам! — Дилара скочи от стола си и се завтече да му помогне. Обърна го да легне по гръб и се провикна на тийнейджърите с мобилните телефони: — Повикайте „Бърза помощ“!

След като около секунда останаха като парализирани, един от тях трескаво започна да набира номера.

— Дилара, върви! — с дрезгав и немощен глас изрече Уотсън.

— Не говори, Сам. Получи инфаркт.

— Не е инфаркт... жената, която си изпусна чантата... мазнината от салатата беше отрова...

„Отрова?“

Той вече губеше съзнание.

— Сам...

— Не! — понечи да изкрещи той, но гласът му беше станал още по-слаб. — *Трябва да бягаш... иначе ще убият и теб.* Те убиха баща ти.

Тя се вторачи шокирана в него. Най-големият ѝ страх беше, че баща ѝ е умрял, но тя никога не се предаде, не загуби надежда. Но сега... Сам знаеше. Знаеше какво се е случило с баща ѝ! Ето защо я беше повикал.

Тя се опита да каже нещо, но Сам я стисна за ръката.

— Чуй ме! Тайлър Локи. „Гордиън Инженеринг“. Потърси... помощта му. Той познава... Коулман. — Сам изричаше с неимоверни усилия думите. — Изследването на баща ти... с него започна всичко. Трябва да... намериш Ковчега. — После започна да бръцолови непонятни неща: — Хейдън... Проекта... Оазис... Дженезис... Зора.

— Сам, моля те. — Не, това не можеше да е истина. Не и сега. Не и когато тя най-после беше на път да разбере истината.

— Съжалявам, Дилара.

— Кои са „те“, Сам? — Тя забеляза, че приятелят ѝ потъва в несвят и го стисна. — Кой уби баща ми?

Той раздвижи устни, но от тях не излезе никакъв звук. Пое си глътка въздух, след което застина неподвижно.

Дилара започна да му прави изкуствено дишане уста в уста, продължи с масажирание на сърцето, докато дойдоха медиците от „Бърза помощ“. Избутах я и се заеха да спасят Сам, но без успех. Обявиха смъртта му направо на място. Тя даде задължителните свидетелски показания пред полицията на летището, включително и за неговите умопомрачителни обвинения, но при толкова очевидни симптоми на сърдечен удар полицаите само свиха рамене и го отдадоха на някакво несвързано говорене. Дилара взе раницата си и с празен поглед тръгна към автобусчето, което щеше да я откара при паркинга с нейната кола. Сам ѝ беше като чичо. Единственият човек, който ѝ беше като близък роднина, си бе отишъл от този свят.

Докато седеше в автобуса, неговите думи продължаваха да звучат в главата ѝ. Дали бяха само бръцоловения на болен от старческо слабоумие човек, или предупреждение на близък приятел, тя не знаеше. Но имаше само един начин да провери дали историята на Сам беше вярна, или не.

Трябваше да открие Тайлър Локи.

Лъскавото тяло на лимузината „Хамър“ спря до светлосиния реактивен самолет, паркиран до рампата на летище „Боб Хоуп“ в Бърбанк. Рекс Хейдън отпи поредната глътка от своя коктейл „Блъди Мери“, за да облекчи поне малко ужасния махмурлук, който го измъчваше. Цяла нощ се беше веселил по партита след вечерната премиера на новия му филм. Сега плащаше цената за двете момичета и трите бутилки „Кристъл“. Дори и зад затъмнените стъкла на колата показващото се сутрешно слънце го накара да замижи. Слава богу, че в Бърбанк позволяваха на знаменитости като него да избягват всичките тези досадни процедури с проверките за сигурност.

Сидни щеше да е първата спирка по време на голямото му турне за промоцията на последния му хитов екшън. Обзаведеният по поръчка „Боинг бизнес джет“ нямаше достатъчно гориво, за да стигне до Австралия без презареждане, и трябваше да направят междинно кацане в Хонолулу. Но на борда на самолета не беше никак скучно. Хейдън беше купил модифицирания „Боинг 737“, защото беше най-люксозната машина с крила. Отделна спалня, кухня, обзаведена с всичко, златни елементи по мебелировката, достатъчно място за неговите приятелчета и не на последно място — две знойни стюардеси, които той лично беше подбрал. Истински летящ хотел. Струваше му петдесет милиона долара, но какво от това? Беше си заслужил лукса. Едва на трийсет години, Хейдън вече беше един от най-големите актьори в света. Последният филм му беше спечелил приходи в световен мащаб в размер на над един милиард долара.

Хейдън изля остатъка от питието си и слезе от лимузината, следван от антуража си. Били и Джеймен говореха по телефоните си, а Фиц взе багажа. Зад тях спряха още три коли, в които се возеха хората, отговарящи за кариерата му: неговият агент, човекът за връзки с обществеността, личният му треньор, диетологът и още дузина други.

Пътуването с толкова многобройна група превръщаше самолета в необходимост, но най-хубавото беше, че договорът му предвиждаше

филмовото студио да му възстанови всички служебни и пътни разходи по време на турнето.

— Кои чанти да качат на самолета, Рекс? — попита го Фиц. — Или всичките да ги сложат в товарния отсек?

На Хейдън в момента не му беше до глупавите въпроси на Фиц. Махмурлукът му заплашваше да прерасне в гадене. Не можеше да си го позволи тук, право на самолетната писта. Не и пред толкова много хора. Не, трябваше му кофеин.

— По дяволите, Фиц, за какво съм те взел с мен? Май брат ми беше прав за теб. Писна ми да вземам всички решения вместо теб. Качи ги всичките на борда.

Фиц кимна бързо и Хейдън забеляза страха, изписан на лицето му. Добре, може би следващия път щеше да си свърши работата сам.

— Добре, чу го — подвикна Фиц на шофьора. — Погрижи се да се качи целият багаж. Ако пропуснеш и една чанта, после няма да си намериш работа и като шофьор на катафалка.

— Да, сър — отвърна плахо шофьорът и се зае да подава багажа на служителя от летището.

Хейдън се изкачи по стъпалата на трапа и нареди на Манди, едната от стюардесите, да му налее кафе. Били, Джеймен и Фиц тихо седнаха около него, докато останалите пътници заеха местата в предния отсек. Хейдън се отпусна в удобното, тапицирано с агнешка кожа, кресло и съпроводи с поглед отдалечаващата се лимузина. Натисна бутона на интеркома, свързващ го с пилотската кабина.

— Да тръгваме, Джордж.

— Алоха, господин Хейдън — отвърна пилотът. — Ще се позабавлявате ли на островите?

— В Хонолулу няма да слизам от самолета. Така че престани с глупостите. Махаме се оттук. Веднага!

— Да, сър.

Манди затвори вратата-люк. Двигателите на самолета качиха обороти и самолетът потегли към пистата за излитане.

Кофеинът си свърши работата и главоболието го поотпусна. След като се почувства по-добре, Хейдън насочи вниманието си към Манди. Хубаво щеше да си прекара времето в личната спалня през следващите петнайсет часа.

* * *

След като излезе от паркинга на ВИП-терминала, Дан Кътър спря хамъра на „Шърман Уей“ и хвърли шофьорската фуражка на седалката. Слезе от колата и отвори капака, за да изглежда, че има проблем с двигателя. После седна зад волана и включи радиоскенера на честотата на контролната кула, за да подслуша разговорите на диспечерите с насочващия се към пистата за излитане „Боинг 737“.

Качването на чантата на борда на самолета мина по-лесно, отколкото очакваше. Кътър знаеше, че компанията „Крестууд Лимос“ беше предпочитана от Хейдън за наем на лимузини. Трябваше само да се обади в компанията и да отмени резервацията, след което да се появи той. Добре познаваше тези типове, звездите. Те не обръщаха никакво внимание на персонала, никога не питаха дори за имената им. Направо повярваха, че той е техният шофьор, и му наредиха да се качат всички чанти. Така и не видяха, че качи допълнително още една чанта с останалите. Когато онзи дребен шишко Фиц го заплаши, Кътър за миг си представи как с удоволствие прекършва врата на мухълото, само за да му покаже колко незначителен е жалкият му живот. Но после си спомни, че е дошъл с мисия. Визията на правоверния водач. Спомни си за всичко, върху което бяха работили през последните три години. Прекарването на чантата на борда на самолета беше много по-важно.

Предложението да изпробват устройството в самолета на Хейдън беше на Кътър. Дългочасовият презокеански полет най-добре щеше да им свърши работа. Самолетът щеше да потъне на пет километра под водата, така че останките, дори и да ги намереха, никога нямаше да бъдат извадени на повърхността. Освен това щяха да убият с един изстрел два заека. Хейдън от месеци беше трън в очите им и привличаше нежелано внимание към каузата им. А и пресата щеше да полудее от катастрофата на самолета на една от най-големите световни филмови звезди. Перфектна акция за отвличане на вниманието.

Прекарването на устройството на борда на обикновен пътнически самолет щеше да е много по-рисковано. Като подлежащ на проверка багаж, чантата щеше да е извън контрола му през повечето време. Много неща можеха да се объркат. Можеше да открият

устройството или поради някаква причина просто да го качат на друг самолет. На всичкото отгоре човекът, който носеше чантата, трябваше да се качи с нея на самолета. От съображения за сигурност авиокомпаниите редовно изхвърляха багажа на пътник, който не се окажеше на борда. В случая със самолета на Хейдън Кътър сам се беше уверил, че товарят чантата в самолета, и сега му оставаше само да види как боингът ще излети, докато самият той е в пълна безопасност.

Кулата даде разрешение на самолета да рулира до пистата за излитане. Точно навреме, както Кътър и предполагаше. Ако бяха закъснели дори и малко, Хейдън щеше да побеснее. Хора като него си въобразяваха, че светът се върти около тях.

Настъпи моментът. Той разтвори мобилния телефон и влезе в телефонния указател. Намери името, което сам беше записал: „Нов свят“. Натисна зеления бутон за набиране. След три позвънявания се чу прищракване — телефонът от другата страна на линията се включи. Последвалите три пиукания едно след друго бяха сигнал, че устройството в търбуха на боинга се е задействало. Кътър затвори и прибра телефона в джоба си.

Самолетът се спря в началото на полосата. По скенера Кътър чу от кулата:

— Полет Н-348 Зулу, тук е кулата на Бърбанк. Бъдете в готовност и изчакайте да се свържем с вас отново.

— Прието, кула. Какъв е проблемът?

— Имаме разливане на гориво върху пистата. Една цистерна е протекла.

— Колко ще трябва да чакаме? На шефа ми няма да му хареса.

— Още не знам.

— Да се върна ли при рампата?

— Не още. Ще ви държа в течение.

— Ясно.

Кътър се втрени в застиналия „737“. Беше ужасен, не вярваше на очите си. Идеше му да се самобичува, задето беше активирал устройството, преди да са дали на самолета разрешение за излитане. Едно по-продължително забавяне щеше да е катастрофа. Времето беше идеално, поради което той не беше очаквал отлагане на полета. Но сега, след като устройството вече беше активирано, връщане назад

нямаше. Ако самолетът се върнеше при рампата, щеше да му се наложи да свали устройството по някакъв начин. Това щеше да е крайно трудно и проблематично, и не по-малко опасно. Така или иначе всеки контакт с устройството вече беше смъртоносен. Докато самолетът продължаваше да стои на пистата, той беше безпомощен. Затова направи единственото, което му оставаше. Помоли се.

Кътър се подпря на волана, затвори очи и стисна длани за молитва. Помоли се с цялото си сърце мисията да продължи успешно. Бог нямаше да го изостави. Вярата му щеше да надделее.

През целия си живот Кътър беше убеден, че неговото призвание е да служи на една по-велика цел, за която той беше готов да даде живота си. Както бяха готови да се жертват всичките му братя. Но чак след като напусна армията, където беше придобил уменията, необходими му, за да изпълни Божия план, той разбра коя е тази велика цел. Той се закле и се отдаде напълно на тази кауза. Деянията, които Кътър беше извършил в името на по-добро бъдеще, може би щяха да се сторят варварски на неверниците, но неговата душа беше чиста. Единственото, което имаше значение, беше крайната цел.

Сега постигането на тази крайна цел, изглежда, бе поставено под въпрос, но Кътър нямаше никакви съмнения. Той си оставаше пламенен вярващ. Молитвите му щяха да бъдат чути.

След четирийсет минути чакане чудото се случи. Радиостанцията на кулата отново се включи:

— Полет Н-348 Зулу, тук е кулата. Разлятото гориво е изчистено. Можете да излитате.

— Благодаря ви, кула. Току-що ме спасихте от уволнение.

— Няма проблем, Джордж. Приятно прекарване в Сидни.

Две минути след това самолетът с ръмжащи двигатели се устреми по полосата. Докато гледаше как боингът се извисява над планините и взема курс на запад, Кътър затвори капака на „Хамтъра“ и отново седна зад волана. За пръв път през този ден той се усмихна. Бог беше с него.

Вятърът брулеше хеликоптерната площадка на нефтената платформа „Скотия-1“. Конусът на ветропоказателя беше опънат право на изток. Разположени на триста и петдесет километра от брега на Нюфаундленд, подводните плата „Гранд Банкс“ бяха известни с едни от най-суровите в света метеорологични условия, но ветровете със скорост четирийсет и пет километра в час и четириметровите вълни тук не се смятаха за ураган, а за нещо обичайно. Тайлър Локи се чудеше що за ентузиаст се е осмелил да го посети.

Подпря се на парапета в очакване на транспортния хеликоптер „Сикорски“, който щеше да се появи всеки момент. От машината все още нямаше следа. Локи вдигна ципа на коженото си яке, за да се предпази от студа, и вдиша от солената миризма на океан и суров петрол, с която беше пропита цялата платформа.

Откакто беше пристигнал преди шест дни, нямаше почти никакво свободно време. Затова всеки, макар и кратък миг, в който можеше да се наслаждава на обширния Атлантически океан, беше добре дошъл за него. Трябваша му само няколко минути и той се зареждаше отново с енергия. Не беше от хората, които можеха по цял ден да седят пред телевизора и да гледат филми. Неговата страст беше да се потопи в поредния си проект, работейки без прекъсване, докато разреши проблема. Потребността му да бъде непрекъснато зает с нещо беше продукт на трудовата етика, на която баща му го беше приучил от малък. Тази потребност беше единственото, което жена му Карън така и не успя да промени в него. „Догодина — все й обещавахе той. — Догодина ще направим голямата ваканция.“

Той беше потънал в мислите си. Старото чувство на съжаление отново подаваше уродливата си физиономия и той несъзнателно посегна към венчалната халка. Чак когато докосна пръста си, си спомни, че я е свалил. Бързо отдръпна ръката си, защото видя един от персонала — ниският и жилест Ал Диц, да се приближава към него. Висок метър и осемдесет и пет, с масивно тяло и тегло сто килограма,

когато за последно се беше мерил, Локи беше като гигант до дребния работник.

— Добър ден, Тайлър — поздрави го Диц през силния вятър. — Дойде да видиш кацането на хеликоптера ли?

— Здравсти, Ал. Чакам гости. Знаеш ли дали Дилара Кенър е на борда?

Диц поклати глава.

— Съжалявам, не знам. Известно ми е само, че днес имат петима пътници. Защо не изчакаш вътре, а аз ще я доведа при теб, когато пристигнат.

— Няма проблем. Последната ми работа беше в една срутена мина в Западна Вирджиния. След седмица дишане на въглищен прах съм свикнал. Дори температурата да е минус четирийсет, но аз пак ще искам да съм навън. А и тя беше любезна да се качи на хеликоптера за срещата си с мен — смятам да ѝ върна жеста, като я посрещна тук.

— Всеки момент ще кацнат. Знаеш ли, ако тя не е в хеликоптера, ще се забави доста. По график небето ще остане затворено за полети поне двайсет и четири часа. — Диц махна и отиде да се приготви за кацането.

Локи беше чул метеорологичната прогноза и разбираше за какво говореше Диц. След около час се очакваше вятърът да утихне и над океана да се спусне мъгла, която щеше да направи кацането невъзможно. Той забеляза от запад да се приближава формация от облаци, а точно под тях, на около седем километра, една яхта бавно пореше океана. Бяла, дълга поне двайсет и пет метра, истинска красавица. Вероятно „Лърсен“ или „Уестпорт“. Но защо тази яхта беше насред „Гранд Банкс“? Плавателният съд не бързаше за никъде.

Локи нямаше никаква представа и защо една археоложка беше толкова нетърпелива да се срещне с него. До такава степен, че бе готова да лети с хеликоптер дотук. През последните няколко дни тя неколкократно се беше обаждала в централата на „Гордиън“ и когато Локи си взе малко почивка от работата на платформата, ѝ върна обаждането. От нея успя да разбере само, че е преподавател в Калифорнийския университет в Лос Анджелис и трябва незабавно да го види.

Когато той ѝ каза, че от „Скотия-1“ заминава направо за Норвегия, тя настоя да го види, преди да замине. „Единственият начин

това да стане — отвърнал ѝ бе той шеговито, — е да вземете двучасовия полет до плаващата сонда.“ За негова изненада тя се хвана за идеята като удавник за сламка и се съгласи на пътуването. Дори беше готова да плати скандално скъпия билет за хеликоптера. Когато я попита защо, тя спомена само, че било въпрос на живот и смърт. Не приемала „не“ за отговор. Подобна мистерия щеше да го поотвлече малко и да разнообрази сивото му ежедневие. Ето защо накрая отстъпи и уреди разрешение от управителя на платформата за нейното посещение.

За да е сигурен, че Дилара не го баламосва, Локи провери сайта на Калифорнийския университет и откри там фотографията на красива брюнетка на около трийсет — трийсет и пет години. Тя имаше високи скули, пленителни кафяви очи и непринудена усмивка. От снимката ѝ Локи доби впечатление за интелект и компетентност. Направи обаче грешката да я покаже на Грант Уестфийлд, неговия най-добър приятел и сегашен електроинженер на проекта. Грант веднага направи неприличен коментар защо Локи наистина трябва да се види с нея. Локи не отговори нищо, но трябваше да признае, че красотата ѝ само подсилваше интригата.

Диц, който държеше два мигащи в червено семафора, отиде до ръба на площадката за кацане, близо до Локи. Посочи в небето срещу тях и каза:

— Ето го. Точно навреме.

На фона на сивите облаци Локи забеляза точка, която бързо се приближаваше и увеличаваше размера си. Миг по-късно вече се чуваше шумът от въртенето на витлата на хеликоптера. Точката продължи да се разраства и придоби познатите очертания на деветнайсетместния „Сикорски“ — товарното конче на петролните полета на Нюфаундленд.

Сигурен беше, че Дилара се намира на хеликоптера. По телефона беше категорична, че за нищо на света няма да изпусне полета, и Локи ѝ повярва. Звучеше уверено — като жена, която не бива да се подценява.

На по-малко от километър от платформата пилотът намали скоростта, за да извърши кацането на площадката, когато от десния турбинен двигател в горната част на машината започна да излиза дим.

Локи ахна от изненада.

— Какво, по дяволите...?

Тогава с ужас осъзна какво ще се случи.

Побиха го ледени тръпки.

— Видя ли това? — попита Диц развълнувано.

Преди Локи да отговори, двигателят беше разкъсан от експлозия. Взривната вълна разхвърли парчета метал назад към опасния ротор.

— Мамка му! — извика Диц.

Локи вече тичаше нагам.

— Ще се разбият! — извика той. — Ела!

Той скочи на хеликоптерната площадка и се втурна към другия край, следван от Диц. Също като гръмотевица след проблеснала на небето светкавица, тътенът отекна силно секунди след експлозията. Докато тичаше по площадката, означена с огромна буква „Н“, Локи видя с очите си шокиращото разрушение на хеликоптера.

Две от перките на опасния ротор се откъснаха, а останалите се забиха със страшна сила в задната част на корпуса. Мощната центробежна сила на все още непокътнатия главен ротор развъртя хеликоптера и го вкара в тесен свредел.

Локи искаше да стори нещо, но вече бе твърде късно да се помогне на пострадалите. Той се спря на ръба на платформата, откъдето се виждаше хеликоптерът. Диц дотърча до него, запъхтян от тичането.

Хеликоптерът не потъна веднага в океана. Опашката описа няколко кръга във въздуха, докато предната част се килна надолу. Само опитен пилот можеше да овладее смъртно наранената машина.

Локи почувства искрица надежда. Ако хеликоптерът не се удареше във водната повърхност много силно, все още имаше шанс пътниците да излязат живи.

— Обречени са — каза Диц.

— Не, ще оцелеят — отвърна Локи, но като че не беше много убеден в думите си.

Когато машината се снижи на няколко десетки метри във въздуха, тя изведнъж спря пикирането към океана. Точно преди да цопне във водата, тя се наклони настрани и витлата на основния ротор разбърка повърхността като гигантски миксер, разтрошиха се и се разлетяха наоколо.

Хеликоптерът се озова на повърхността, полегнал върху десния си борд.

— Те са в капан вътре! — възкликна Диц.

— Хайде! — каза Локи на себе си и в същото време си представи усмихнатото лице на Дилара Кенър. Беше стиснал челюсти толкова силно, че му се стори, че ще си счупи зъбите. — Хайде! Излезте оттам!

Сякаш в отговор на неговия зов вратата на потъващия хеликоптер се отвори с плъзгане. Четирима души в яркожълти спасителни костюми се озоваха във водата. Само четирима.

Диц насочи семафорите към хеликоптера и попита:

— А къде са останалите?

— Излизайте оттам! — закрещя Локи.

Носът на „Сикорски“ потъна под водата, потопен от високите вълни. Водата нахлу в него през отворената врата. Опашката щръкна право нагоре и след малко изчезна под вълните.

Локи продължи да гледа като хипнотизиран към мястото, където потъна хеликоптерът. Все очакваше да види и останалите пътници. Секундите се точеха като часове.

И точно когато вече беше ясно, че никой не би могъл да изплува от потъналата машина, върху вълните изникнаха още три спасителни костюма. Седем оцелели. При петима пътници и двама пилоти екипаж това означаваше седем от седем. Всички бяха живи.

Локи плесна радостно с ръце. Диц се беше ухилил до ушите.

— Какви късметлии само! — извика Ал, докато наблюдаваше хората на повърхността.

Локи поклати глава. Чак не му се вярваше как им се беше усмихнало щастие. Беше виждал последиците от две катастрофи на хеликоптери в Ирак. И при двете нямаше оцелели. Но за пътниците на „Сикорски“ прежеждията все още не бяха свършили.

— Водата сигурно е леденостудена — отбеляза той. — Няма да издържат дълго дори и със спасителните костюми.

Усмивката на Диц помръкна.

— Сигурен съм, че Фин вече се обажда на бреговата охрана...

Локи го прекъсна. Чувстваше как времето ги притиска.

— Прекалено далече са. И не забравяй за мъглата.

— Тогава как ще ги извадим? Искаш да кажеш, че преживяха катастрофата, за да загинат във водата?

— Няма да загинат, ако успеем да им помогнем.

Локи беше единственият на „Скотия-1“ с опит в спасяването при авиационни катастрофи. Трябваше да убеди ръководителя на платформата Роджър Фин, че нямат време да чакат от бреговата охрана да изпратят спасителен хеликоптер. Нямахше да му е лесно да го убеди, защото Локи беше нает от компанията собственик на платформата и Фин не можеше да го понася.

— Дръж ги под око — каза Локи на Диц и затича към стълбите.

— Къде отиваш? — провикна се Диц зад гърба му.

— В контролната зала!

Докато Локи тичаше надолу по стъпалата, за миг му мина мисълта, че не бива да се меси. Той имаше навика бързо да навлиза в ситуацията и да взема нещата под свой контрол, но в момента оцелелите не зависеха от неговата помощ. А и не беше негова работа. Персоналът на нефтената сонда и бреговата охрана щяха да се справят и сами. Те щяха да спасят пътниците.

Но какво щеше да стане, ако се окажеше, че е грешал? Там в океана седем души се бореха за живота си, а сред тях беше и Дилара Кенър, която той лично беше поканил на платформата. Ако тези пътници загинеха и той не направеше нищо, за да го предотврати, смъртта им щеше да му тежи на съвестта, та дори и никой друг да не разбереше за това. И отново щяха да последват безсънни месеци и споменът за бездействието му щеше да го измъчва. Мисълта за тези безсънни нощи беше достатъчна, за да му даде сили да продължи напред.

Капитан Майк „Хамър“ Хамилтън изравни своя Ф-16 на височина десет хиляди и шестстотин метра. Пилотът на втория изстребител от двойката лейтенант Фред „Фъзи“ Нюмън последва курса му. След като бяха излетели от военновъздушна база „Марч“ източно от Лос Анджелис, двамата бяха включили двигателите на форсаж, за да стигнат океана преди самолетът, който трябваше да прехванат, да прекоси бреговата ивица. Сега частният „737“ Зулу ясно се виждаше на радара на Хамър. Приближаваха целта със скорост над три хиляди километра в час.

— Две минути до контакта — докладва Фъзи.

— Прието — отвърна Хамър. — КАЛИФ 32 до кулата в Лос Анджелис. Някакви нови радиопреговори с целта?

— Все още няма нищо, КАЛИФ 32.

При инструктажа по време на полета бяха казали на Хамър, че комуникацията със самолета е напълно изгубена и че самолетът е поел обратен курс към Хонолулу. Когато машината беше поела обратно, оттам бяха съобщили, че някои от пътниците са болни и се нуждаят от медицинска помощ. После връзката с пилота прекъснала по странен начин. Очевидно всички на борда, включително и екипажът, бяха покосени от мистериозната болест.

Комуникацията бе станала откъслечна и странна, сякаш пилотът беше получил пристъп на лудост. Последните му думи бяха толкова странни, че от диспечерската кула на Лос Анджелис предпочетоха да изпратят записа директно на Хамър. Това бяха най-необичайните радиопреговори, които беше чувал.

„Полет Н-348 Зулу, тук диспечерският контрол на Лос Анджелис. Последното ви съобщение беше неразбираемо. Повторете.“

„Не виждам нищо! — прозвуча гласът на изпадналия в паника пилот. — Сляп съм! Не виждам! О, Господи!“

Хамър никога не беше чувал пилот да изпусне емоциите си така.

„На автопилот ли сте?“

„Да, на автопилот. Боже, не го чувствам!“

„Какво да чувствате? Н-348 Зулу? Какво да чувствате? Какво става?“

„Топя се! Всички се топим! Спрете го!“ — пилотът изкрещя, очевидно от силна болка, след което комуникацията прекъсна. Това беше станало преди час и дваайсет минути.

— Предприеха ли някакви действия за снижаване? — попита Хамър.

След атентатите от единайсети септември основната задача на неговото звено от военновъздушните части на Националната гвардия беше отбраната на вътрешното въздушно пространство. Стандартна оперативна процедура беше да се прихващат всички самолети, с които няма връзка. Ако имаше някакви признаци, че самолетът е под контрола на терористи, готови да го използват като оръжие, изстребителите нямаха друг избор, освен да го свалят. Но от това, което беше чул, Хамър се съмняваше, че си имат работа с терористи. Никой въздушен терорист не можеше да накара пилот да се държи по такъв начин.

— Не са променили курса, нито височината — отговори диспечерът.

— Прието. Прехващаме до една минута. Чу го, Фъз. Когато стигнем там, ще заобиколим в кръг и ще намалим скоростта, за да се опитаме да видим нещо.

Хамър забеляза яркосиния „Боинг 737“ в далечината, а скоро лайнерът запълни цялото му предно стъкло. С Фъзи се разминаха със свръхзвукова скорост със самолета, описаха кръг, след което намалиха мощността на двигателите наполовина. Придвижиха се напред, докато застанаха редом до боинга — Хамър до лявото крило, а Фъзи — до дясното.

— Диспечерски контрол на Лос Анджелис, прихванахме целта — обади се Хамър. — Лети по прав курс и на полетно ниво 350. Скорост 550 взела по курс 075. — Ако продължеше да лети по същия курс, щеше да се озове точно над Лос Анджелис.

— Разбрано, КАЛИФ 32. Опишете какво виждате.

— Самолетът видимо е в добро състояние. От моята страна не се виждат никакви външни повреди.

— От моята също няма — обади се Фъзи.

— Не виждам никакво движение вътре. Ще се приближа малко, за да погледна по-хубаво.

Хамър придвижи изстребителя напред отдясно, върхът на неговото крило се озова пред крилото на боинга.

Хората на борда на самолета със сигурност биха го забелязали. Тези, които още бяха в съзнание, щяха да долепят физиономиите си до илюминаторите, но нищо такова не последва.

— Признаци на живот, КАЛИФ 32?

— Никакви. — Ярката слънчева светлина, която проникваше през илюминаторите на десния борд, освети част от салона и даде възможност на Хамър да огледа креслата. Според инструктажа в самолета пътуваха филмовата звезда Рекс Хейдън и неговият антураж. Той очакваше да забележи глави, подпрени на облегалките на креслата, но вътре не се виждаше жива душа. Странно.

— Фъзи, виждаш ли нещо от твоята страна?

— Съвсем не. Тихо е като в... — Следващата му дума вероятно щеше да е „гробнице“, но Фъзи се въздържа да го изрече. — Не виждам никой откъм десния борд.

— Диспечер, информацията ви е невярна. Този самолет е празен. Сигурно превозва коли.

След кратка пауза диспечерът отвърна:

— Напротив, КАЛИФ 32. В полетния лист са посочени дваайсет и един пътници и шест души екипаж.

— Тогава къде, по дяволите, са те?

— А пилотите?

Хамър се изтегли още по-напред, докато пред него се откри изглед към пилотската кабина. Нямаше никой. Пилотските кресла на големите лайнери бяха оборудвани с колани с четворно закопчаване. Дори пилотите да бяха изпаднали в безсъзнание, коланите щяха да държат телата им изправени в креслата.

Вместо това пред Хамър се откри смущаваща гледка. Коланите бяха закопчани, но креслата бяха празни. Кабината беше празна. Ако това, което му казваха от диспечерския контрол, беше вярно, дваайсет и седем души просто бяха изчезнали над Тихия океан.

— До кулата в Лос Анджелис, на борда няма никой — съобщи той.

— КАЛИФ 32, повторете.

— Повтарям: Н-348 Зулу е напълно празен. Прехванали сме самолет призрак.

Когато Локи стигна до контролната зала на „Скотия-1“, сърцето му биеше като лудо. Залата беше оборудвана по последна дума на техниката и позволяваше да се управляват и контролират всички дейности на платформата, включително всички помпи и клапани на сондата. Тя също така служеше и като комуникационен център на платформата.

Пред електронните терминали седяха трима мъже и проверяваха съсредоточено техниката, докато Фин крещеше по телефона. Той беше нисък и широк, с коса с цвят на стомана, а гласът му бумтеше като на строеви сержант. Локи се заслуша.

— Седем са във водата... да, експлозия... Не, нашият аварийен кораб отплава вчера, за да помогне на „Скотия-2“, където имаше разливане. Те са със спасителни костюми... Кога? Добре, ще чакаме. — Фин затвори слушалката.

Локи се приближи до Фин.

— Не можем да останем безучастни.

Фин кимна към часовника на стената.

— От бреговата охрана ще вдигнат хеликоптер във въздуха до пет минути. Ако летят с максимална скорост, ще пристигнат до час и половина. Дотогава ще чакаме.

— Мъглата започна да се спуска. — Локи поклати глава. — Докато хеликоптерът на бреговата охрана стигне тук, видимостта ще е нулева. При такива условия хеликоптерът може да прелети над тях и да не ги види.

— Ако имаш някакви предложения — каза Фин с неприкрито раздражение, — съм готов да ги изслушам, но друго не можем да направим.

Локи подпря с юмрук брадичката си и се замисли. Практиката показваше, че оцелелите от морски катастрофи рядко биваха откривани повече от час след катастрофата.

— Ами аварийният кораб? — попита той.

Фин изсумтя.

— Да не мислиш, че не се сетих за това? Ще му трябват шест часа да се върне от „Скотия-2“. Той е единственият ни кораб.

Локи си припомни момента, когато се беше подпрял отвън на парапета на площадката. И тогава го осени идея. Той щракна с пръсти.

— Когато бях на палубата, забелязах една яхта на около пет-шест километра оттук. Те могат да ги спасят!

Фин хвърли ядосан поглед към един от мъжете в залата.

— Защо не ми каза за яхтата?

Мъжът плахо сви рамене, а Фин сякаш в отговор се изплю в кошчето за боклук.

— Изпратете съобщение за бедствие — нареди той.

По радиостанцията беше излъчен сигнал SOS. Минаха секунди. Локи беше напрегнал слуха си в очакване на отговор, но високоговорителите в контролната зала продължаваха все така да мълчат. От яхтата нямаше никакъв отговор.

— Опитай отново — нареди Фин, след като секундарникът на стенния часовник отброи още няколко деления.

Отново нищо.

— Няма как да не са видели падането на хеликоптера — каза Локи, обзет от чувство за безсилие пред продължаващото радиомълчание. Яхтата беше единственото спасение за оцелелите. — Защо не отговарят?

Фин вдигна ръце във въздуха и седна.

— Сигурно радиостанцията им е изключена или повредена. Така или иначе, те не отговарят. Ще чакаме хеликоптера на бреговата охрана и ще се надяваме да ги намерят в мъглата.

Локи си спомни, че самият той е носил такъв спасителен костюм, когато летя с хеликоптера до платформата. Те бяха „модел седем“. Доста надеждни, но не и най-новите. Недостатъчно добри.

Локи отново поклати глава.

— Радиомаяците на онези костюми могат да бъдат засечени от радар с точност около километър и половина. Това не е достатъчно прецизно, особено в непрогледна мъгла. Каква е температурата на водата днес?

— Около шест градуса над нулата. Костюмите трябва да издържат до шест часа във водата при такава температура.

— Тази продължителност е за идеални условия, при спокойни води — отвърна Локи, който започваше да губи търпение. — Тези хора вероятно са ранени и вълните продължават да ги блъскат. Ако останем да чакаме, хеликоптерът ще открие само трупове им.

Фин вдигна вежди и изгледа красноречиво Локи: „И аз какво да направя?“.

Локи се умълча, докато съзнанието му трескаво започна да обмисля варианти за действие. Изброи наум едно по едно всички видове техника, с които разполагаше „Скотия-1“, и всичките възможности на тази техника. Повтори ги няколко пъти, но накрая се спря само на един вариант и погледна Фин в очите.

— Измисли ли нещо? — попита Фин.

Локи кимна.

— Няма да ти хареса.

— Защо?

— Ще се наложи ние да ги спасим.

— Как? Нямаме никакви кораби, нито лодки.

— Напротив, имаме. Спасителните лодки.

За миг Фин остана безмълвен пред подобно предложение, после поклати глава.

— Не, твърде рисковано е. Те са единствените ни спасителни средства, в случай че на сондата стане авария. Не мога да разреша използването им.

„Скотия-1“ беше оборудвана с шест петдесетместни спасителни лодки, окачени на височина двайсет и три метра над водата. Локи беше консултирал екип, монтирал лодките на друга нефтена платформа, и дори беше гледал как спускат една от тях. Уникалното при този тип спасителни лодки бе, че са насочени под ъгъл от трийсет градуса към океанската повърхност. Лодките не се спускаха във водата с помощта на въжета. Когато хората заемеха местата си вътре, се задействаше херметизацията. Екипажът издърпваше отвътре два лоста, лодката се плъзгаше по рампа и падаше право във водата. Това беше единственият начин да се евакуира бързо персоналът от горяща нефтена платформа.

Локи се наведе и стисна здраво облегалките на стола на Фин. Надвеси се застрашително над ръководителя на сондата. Внушителното му телосложение се дължеше както на наследствения фактор, така и на факта, че редовно тичаше и правеше лицеви опори и

клякания. Тези упражнения можеше да си позволи да прави навсякъде, където работата го изпратеше. Знаеше, че не може да заплашва корав мъжага като Фин, но можеше да го попритисне малко.

— Хайде, Фин — изръмжа Локи. — Знаеш, че това е единственото им спасение. Ако чакаме, тези хора ще умрат.

Фин се изправи и доближи лицето си до това на Локи, доколкото му позволи по-ниският ръст.

— Знам много добре какъв е залогът, дявол да го вземе! — изкрещя той. — А и никой от персонала не е спускал спасителните лодки досега!

„Това губене на време продължава твърде дълго“ — каза си Локи. Фин нямаше да даде разрешение, ако не го притиснеше още. Локи не можеше да седи безучастно със скръстени ръце и да гледа как седем души ще се удавят в океана. Затова прибягна до лъжа:

— Веднъж аз спуснах една. Затова се сетих за лодките.

Фин го изгледа подозрително.

— Спускал си лодка? Къде?

— „Гордиън“ изпробваха една от лодките преди две години. Трябваша им доброволци за тестването. — Вярно беше, че „Гордиън“ са извършвали евакуация в открито море под наблюдението на Локи, но в интерес на истината никой тогава не се осмели да плава с лодката. Смяташе се за прекалено опасно.

Фин повдигна вежда.

— Ще се наемеш ли доброволно да участваш?

Локи бе непоколебим:

— Ако е необходимо, ще се наема. Подписал съм договор и съм се отказал от претенции към работодателя като всички останали на тази платформа. Освен това видях къде точно паднаха.

Фин огледа контролната зала, тримата оператори му отвърнаха с погледи. После ниският шеф се обърна към илюминатора и към бързо приближаващата мъгла. Накрая изсумтя:

— Добре, убеди ме. Ще използваме спасителна лодка. Колко хора ти трябват?

Локи се концентрира върху спасителната мисия. Спомни си за поговорката за патицата. Спокойна над повърхността, но винаги риташа неистово с крака под водата.

— Общо трима души. Един да управлява лодката и двама да изтеглят хората от водата. Грант ще е единият от групата. Той никога няма да ми прости, ако не го включа.

Грант Уестфийлд беше не само един от най-добрите електроинженери, с които Локи беше работил, но беше и търсач на адреналин и на силни усещания — скално катерене, парашутизъм, водолазно гмуркане, ходене по пещери, всичко, от което кръвта на човек кипваше. Понякога Локи му правеше компания, но Грант беше фанатично пристрастен. И без да се замисли, щеше да се съгласи да се спусне със спасителна лодка — нещо, което малцина досега бяха правили. И щом Локи щеше да оглави акцията, той искаше до него да е човекът, на когото имаше най-много доверие на тази платформа.

— Добре, Грант идва с теб — каза Фин. — Давам ти и Джими Марксън. Но няма да можем да издърпаме обратно лодката, нали знаеш. Не и в такова време. Кранът ще се счупи.

„С всяка следваща минута става все по-хубаво“ — каза си Локи.

— Ще използваме коша — отвърна той.

Кошът беше предназначен да пренася хора от корабите на платформата и побираше шест души.

— Ще кажа на другите двама да те чакат при лодките. Вземи си спасителен костюм за всеки случай. Не искам да има жертви, ако някой от вас падне във водата.

Идеята се стори разумна на Локи.

— Знам къде са костюмите.

Фин грабна слушалката, но Локи не остана да чуе с кого ще говори. След като взе спасителния костюм от аварийното отделение, той се ориентира по знаците за евакуация как да стигне до лодките, вземайки по две стъпала наведнъж по стълбите надолу.

Щом стигна най-долната палуба, където се намираха лодките, Локи свали коженото яке и си нахлузи костюма, докато чакаше Грант и Марксън. Всяка от петте лодки беше боядисана в яркооранжево, за да може лесно да бъде забелязана в морето. Бяха с обтекаема форма като куршуми и единствените прозорци бяха правоъгълните илюминатори на купола в задната част на лодката, където беше мястото на кормчията. Тези илюминатори бяха изработени от изключително издръжлив поливъглерод — същият материал, който се използва при бронираните стъкла, за да може лодката да издържи удара при

падането. Единственият отвор беше люкът на кърмата, който се затваряше херметично с алуминиев капак.

Лодките сочеха надолу към океана и бяха фиксирани върху направляващи релси. След като свършеха релсите, следваше двайсет и три метров скок към водата, където лодката щеше да се гмурне и потопи, а след това да изплува на сто метра от мястото на падането и да развие моментално скорост от десет възела. Мощният дизелов двигател позволяваше на лодката да отплава със скорост двайсет възела, щом тя изплуваше на повърхността.

След като се екипира с костюма, Локи отвори люка на първата лодка и надникна вътре. Вместо коридор в центъра, пред него се показаха стъпала, водещи надолу, и седалки от двете страни, обърнати с гръб към него. Единствената седалка, която гледаше към него, беше тази на кормчията, но тя щеше да остане незаета до приводняването им. Едновременно трябваше да издърпат два лоста, от двете страни на вътрешността на лодката, за да стартират спускането. Това беше направено за по-голяма сигурност, за да не се паникьоса някой от екипажа и да издърпа лоста преди съдът да се е напълнил с евакуиращи се. Друго обезопасително устройство не позволяваше лодката да бъде спусната с отворен люк, защото при потапянето в отвора щеше да нахлуе вода и лодката вероятно нямаше да изплува никога.

Локи чу тропот зад себе си. Двама мъже забързано слизаха по стълбите. И двамата бяха чернокожи, но приликите свършваха дотук. Единият беше Марксън — с около пет сантиметра по-висок от Локи, но слаб, поради което костюмът му висеше като на закачалка. Изглеждаше на четирийсет и няколко години и лицето му беше изцапано с нефт, което обаче не можеше да прикрие вълнението му.

Вторият беше с бръсната глава и все още се бореше с ципа на костюма. Грант Уестфийлд — с десет сантиметра по-нисък и с петнайсет години по-млад от Марксън, бе запазил мускулестото си сто и двайсет килограмово тяло от времето, когато се бе подвизавал като кечист. Сигурно бе взел костюм с по-малък размер. Локи се усмихна.

— Имаш ли нужда от помощ, тигре? Май трябва да свалиш няколко килограма.

Грант успя да закопчае ципа догоре и го изгледа намръщено.

— Тези неща не са правени за хора с моята внушителна физика.

— Само гледай да не се напъваш много, за да не го скъсаш. Няма да си гледка за модно ревю.

Грант стисна устни.

— Да ти кажа, скъсаните спасителни костюми са последният писък на модата в Милано.

Марксън се изкикоти. Шегата сигурно му се беше сторила неуместна за този момент, но на Локи му хареса. Грант умееше да разведрява настроението в напечени ситуации още от дните си в армията.

— Радвам се, че идваш с нас на партито — каза Локи.

— Майтапиш ли се? За нищо на света не бих пропуснал щурата ти каскада. Казаха ми, че си умираш от желание да се спуснеш с една от тези красавици. — Грант бе много по-ентузиизиран от самия Локи.

— „Умираш от желание“ е твърде пресилено, но все някой трябва да го направи. Защо да не сме ние?

— Правилно си схванал. — Грант прокара жадния си поглед по масивните лодки. — Не съм се возил на влакче на ужасите от месеци.

Локи се обърна към третия и протегна ръка, за да се здрависа.

— А ти сигурно си Марксън.

— Точно така, доктор Локи.

— Викай ми Тайлър.

Те си стиснаха ръцете.

— Аз съм шофьор и оксигенист. Напълно обучен съм за действия със спасителни лодки.

В гласа му се долавяше безпокойство.

— Радвам се да те включа в екипа — отвърна Локи и посочи към отворения люк. — Тръгваме ли?

Грант влезе първи, зае едно от местата и закопча колана. Коланите бяха с четириточково фиксиране и стегнаха солидната му фигура. Локи го последва, а Марксън накрая затвори люка и го заключи херметически. Локи избра седалката отдясно и затегна колана си здраво.

— Готови сме за старта — отбеляза Марксън. — Вие готови ли сте, момчета?

— Готови — отвърна Локи.

Грант нададе боен рев като в добрите стари времена на кеч кариерата си.

Марксън стисна единия лост, Локи другия.

— Три... две... едно... старт! — И издърпаха лостовете.

Светналата червена лампа означаваше, че е задействан стартирацията механизъм. После беше ред на хидравличните механизми. Вече нямаше връщане назад и Локи психически се настрои за мисията, също като в дните, когато беше военен. Прецизност, решимост и хладнокръвие бяха ключовите качества оттука нататък.

Лодката пое по пътя си към океана. Отвътре самото плъзгане по релсите почти не се усети. После лодката се устреми надолу и на Локи стомахът му сякаш се качи в гърлото.

Веднъж, след много увещания от Грант, Локи се беше съгласил да скочи с бърнджи въже. Чувството в момента беше подобно. Тялото му се надигна от седалката. Състоянието на безтегловност продължи сякаш цяла вечност. И тогава дойде ударът.

Звукът от сблъсъка на фибростъклото с водата отекна из цялата кабина. Все едно лодката се беше ударила в бетон. Главата на Локи се килна рязко назад в тапицираната облегалка на креслото. Чувството на безтегловност отстъпи пред инерцията от удара. Тъгълът на облегалката на креслото му се беше променил драстично. Видя през малките илюминатори на кормчийското място как водата се качва все по-нагоре.

След миг беше изхвърлен напред, но коланът го задържа на мястото му. После се заклатушка, защото лодката рязко се насочи към повърхността. Водата изчезна от илюминатора на купола и се показа сивото небе. Лодката се стабилизира. Някъде отзад Грант отново нададе бойния си рев, после се разсмя:

— Може ли да го направим още веднъж?

— Този път без мен обаче — отвърна Локи и разкопча колана.

— Хайде, признай си, че ти хареса.

— Разправяй ги тия на стомаха ми. Още стои горе на платформата.

Марксън зае мястото на кормчията. Макар че често ги заливаха високи вълни, лодката беше непотопяема като коркова тапа. Всеки човек, озовал се сред водната стихия обаче, беше обречен на гибел. Локи отново си припомни снимката на Дилара и си представи как жената се бори да не потъне. Марксън включи дизеловия двигател, а Локи му посочи мястото на катастрофата. Тъй като мъглата ставаше

все по-гъста с всяка минута, трябваше да действат светкавично.
Шансът да спасят оцелелите ставаше все по-малък.

Дилара Кенър полагаше всички усилия, за да държи над водата главата на изпадналия в безсъзнание пилот на хеликоптера, но вълните ги връхлитаха една след друга и задачата се оказа непосилна. Добре че спасителните костюми бяха непотопяеми. Можеше да се надява само вълните да не отнесат тялото му надалеч. Помощник-пилотът, русокос мъж с детско лице на име Логан, също се опитваше да помогне, но ръката му беше счупена и той внимаваше предимно да не се нагълта със солена вода.

Тя бе изгубила от поглед останалите пътници — четиримата мъже, нефтени работници, тръгнали за триседмичната си смяна на платформата. Те бяха отнесени от вълните и Дилара не можеше да се надява на тяхната помощ. Преди тя и Логан да спрат да говорят, за да съхранят телесната си енергия и да не се нагълтат с вода, помощник-пилотът ѝ каза, че на платформата няма хеликоптер. Най-близкият бил на два часа път оттук, в Сейнт Джон.

Положението изглеждаше безнадеждно, но Дилара си беше помислила същото и когато участва в Лосанджелиския маратон. Да пробяга четирийсет и два километра, без да спира изобщо, ѝ се струваше невъзможно. Но когато се съсредоточи върху самото тичане, стигна до финала.

Ето защо и сега се концентрира не върху чакането на хеликоптера, който евентуално щеше да пристигне след два часа, а върху усилията да остане жива в следващата минута. Най-сериозният проблем бе водата, която проникваше в костюма ѝ. Съдрала го беше на остър метален ръб, когато изплува от потъващия хеликоптер. Чувстваше как крайниците ѝ започват да се вкочаняват.

— Уморих се вече — изпъшка Логан, след като вълните го бяха подмятали десет минути. — Струва ми се, че нещо с костюма ми не е наред.

Дилара също беше на ръба на силите си, но ако в момента се предадеше, я чакаше смърт.

— Ще се справиш, Логан. Не говори. Само дръж глава над водата и не губи самообладание.

— Мъглата приближава. Няма да ни видят.

— Не ми пука за мъглата. Ще ни намерят.

— Краката ми се схващат.

— Логан, аз успявам да държа над водата себе си и един пилот — изпробва тя друга тактика. — С една жена ли не можеш да се мериш?

Логан разбра накъде бие тя и се усмихна немощно.

— Ха така! — Дилара видя, че малкият ѝ трик върши работа. — Няма да ме изоставиш точно сега.

— Да, да... Докато ти си тук, и аз ще съм с теб.

— Радвам се. Не бих толкова път, за да се откажа точно сега.

Ужасна ирония имаше в тази катастрофа. Дилара тъкмо очакваше да приключи с всички загадки, когато хеликоптерът падна в океана. Сам и неговите мистериозни думи бяха началото на всичко.

„Хейдън. Оазис. Генезис“. Тези думи не значеха нищо за нея. И твърдението му, че баща ѝ всъщност е постигнал целта на живота си... всичко това беше умопомрачително.

Версията, че Сам е бил отровен, ѝ се струваше абсурдна. Но едно нещо не ѝ даваше мира: Сам беше специалист фармацевт и ако някой знаеше със сигурност дали е бил отровен, то това беше именно той. Но защо му беше на някой да го отравя? Искаше ѝ се да му повярва, но цялата история звучеше невероятно и неправдоподобно.

Това, която я убеди в правотата на Сам, се случи на тръгване от летището. Дилара забеляза едър и тромав мъж в черен шлифер на спирката на летищния автобус. Той погледна към нея няколко пъти и тогава думите на Сам отново отекнаха в съзнанието ѝ:

Трябва да бягаш... иначе ще убият и теб.

Дилара трескаво запали колата си и излезе на „Сепулведа“ — булевард с шест платна, който водеше от летището към нейното жилище в Санта Моника. Трафикът в посока север не беше толкова натоварен, така че тя беше сама в лявото платно през по-голямата част от пътя.

И тогава един черен джип се изравни с нейната тойота. Джипът внезапно сви рязко, удари се в колата ѝ и започна да я изблъсква към лентата за насрещно движение.

Дилара натисна спирачката и се опита да устои на джипа, който обаче беше два пъти по-тежък от нейната кола. Точно срещу нея шеметно се приближаваше един пикап. Тя отпусна педала на спирачката и натисна газта, след което се насочи към най-лявата част на отсрещното платно. Навсякъде около нея се разнесе скърцане на гуми и гневно бибиждане. Цял късмет беше, че успя да се размине на милиметри с пикапа.

Пресече платното по диагонал и се спря на паркинга на един крайпътен мол.

Джипът потегли с бясна скорост, оставяйки след себе си върволица от коли и миризма на изгоряла гума. Дилара предположи, че я бяха проследили от летището. Стъклата на джипа бяха затъмнени и не можа да види дали зад волана седи мъжът с шлифера, но така или иначе вътре бяха хората от свитата на бизнес дамата, която беше отровила Сам.

Мисълта, че се опитват да я убият, направо я подлуди. Бързо потегли от мола с треперещи ръце на волана. Кара безцелно известно време, докато се убеди, че не я следят. Накрая намери място за паркиране, за да се успокои и да изчака треперенето да премине.

Трябва да бягаш... иначе ще убият и теб.

Можеше просто да махне с ръка на всичко и да продължи към нормалния си начин на живот, но интуицията ѝ подсказваше, че думите на Сам не бяха старческо бръщолевене. Някой се опитваше да я убие. Тя нямаше доказателства, но беше сигурна. Ако продължеше да живее както преди, щеше да е мъртва още на следващия ден.

Накрая се успокои достатъчно, за да може да шофира. Дори отиде в полицията, макар и без голяма полза. Детективът, с когото разговаря, взе свидетелските ѝ показания, но си личеше, че не я приема сериозно. Приятелят ѝ Сам Уотсън не е умрял от сърдечен удар, а е бил отровен, и някой съзнателно се беше опитал да я избути към насрещното движение, за да се отърве от нея... Дори на самата нея тази версия ѝ звучеше налудничаво.

Трябва да бягаш... иначе ще убият и теб.

Дилара не можеше да се върне в апартамента си. Логично беше преследвачите да я причакат първо там. Щом не можеше да се прибере у дома, значи беше беглец... и щеше да си остане беглец, ако не разбере кой я преследва и защо?

Отиде до най-близкия клон на обслужващата я банка и изтегли всичките си пари от сметката. Кредитните карти бяха прекалено лесни за проследяване, а за да открие Тайлър Локи, щеше да се наложи да попътува.

Не беше трудно да намери компанията „Гордиън Инженеринг“. Отиде в библиотеката и потърси информация за тях в интернет. „Гордиън“ се оказа най-голямата частна инженерингова фирма в света и предоставяше консултантски услуги на всички големи играчи — като се започне от водещите в света компании и се свърши до американската армия. Всеки от старшите инженери в „Гордиън“ беше съдружник, по подобие на адвокатските фирми. „Гордиън“ се специализираше в анализ и превенция на технологичните рискове, а в уебсайта им бяха изброени десетки конкретни области — автомобилни и авиационни катастрофи, пожари и експлозии, аварии в конструкции — списъкът беше безкраен.

Тя използва търсачката на сайта, за да открие Тайлър Локи. Длъжността му беше ръководител специални операции. Опитът му определено впечатляваше. Завършил Масачузетския технологичен институт с основна специалност „Инженерна механика“. Докторска степен от Станфорд. Капитан от запаса от американските сухопътни сили, командвал бойна инженерна рота. Специалист по разрушения, взривове, обезвреждане на бомби, механични системи, експертизи при разследване на катастрофи, тестване на прототипи.

Внушителна биография.

Дилара никога не беше чувала за съществуването на бойни инженери. От един военен сайт разбра, че са военни, занимаващи се с изграждането на мостове и фортификации, разчистване на минни полета, обезвреждане на мини и бомби — и всичко това под неприятелски огън. Потърси по-подробна информация за военната кариера на Локи, но не можа да открие нито колко време е служил, нито в кои войни е участвал, а само, че е бил награждаван многократно с медали, включително със „Сребърна звезда“ и „Пурпурно сърце“. Излизаше, че е в бизнеса от трийсет и пет години. Нямаше негови фотографии, но тя си представи плешив и шкембест мъж на петдесетина години, с бяла риза с къс ръкав и химикалки в джоба на ризата.

Най-вероятно лесно щеше да отрече нейната версия по телефона. Трябваше да го види лично.

Когато научи, че се намира на нефтена платформа край Ньюфаундленд, се отчая. Чудно място за среща — на хиляди километри от Лос Анджелис, където хора като нея трудно можеха да стигнат. Трябваше да си запази отрано място на хеликоптера — задължително изискване за тези, които искаха да пътуват до платформата. Не можеше просто така да отиде на гишето и да си купи билет за пътуване до частната нефтена платформа. Трябваше много да внимава, за да не остави следи. Замина със самолет до Гандер — град на двеста и петдесет километра път с автобус от Сейнт Джон. В случай че я чакат на летището в Сейнт Джон. После се качи на хеликоптера минути преди да излетят — имаше време само да си облече спасителния костюм и да се качи на борда.

Отпусна се чак когато излетяха. Може би скоро щеше да получи отговори. Тъкмо гледаше през илюминатора към огромната нефтена платформа, когато се разнесе гръм. Пътниците, включително и тя, започнаха да викат. Пилотът хладнокръвно изравни машината след загубата на контрол и успя да я задържи в хоризонтално положение чак до удара им във водната повърхност.

На Дилара ѝ трябваша няколко секунди да се отърси от разхвърляните предмети. Единият от пътниците отвори страничната плъзгаща се врата. Пилотът беше в безсъзнание в креслото си. Дилара забеляза, че ръката на помощник-пилота е изкривена неестествено. Нямахме време да помоли някого за помощ, защото всички бяха скочили от хеликоптера. Тя преджапа през бързо наводняващия се салон. Хеликоптерът щеше да потъне след броени секунди.

Освободи пилота от колана. Водата стигаше над кръста ѝ и продължаваше стремително да приижда. Помощникът му, стенещ от болка всеки път, когато ръката му се удареше в нещо, се добра до вратата със сетни сили. Дилара успя да извлече пилота до изхода точно когато хеликоптерът потъна под водата. С един последен напън тя изтласка и двамата навън, след което тримата изплуваха на повърхността.

И сега, докато се опитваше да поддържа главата на пилота над водата, младата жена бе изпълнена с решителност да намери хората, виновни за всичко това. Същите хора, които бяха убили баща ѝ. Явно

Сам ѝ беше казал нещо толкова важно, че те бяха готови да убиват за него. Трябваше да разбере какво е това нещо и този Тайлър Локи щеше да ѝ помогне да го открие. И убийците щяха да съжаляват, че са се изпречили на пътя ѝ.

Сред бученето на вълните се долови нов шум. Двигател. Тя развълнувано се огледа. Отначало вятърът ѝ пречеше да определи посоката, от която идва шумът, но след миг видя оранжевия плавателен съд с форма на снаряд. Той се спря на около двеста метра от тях. В задната част се отвори люк, появи се човешка фигура и започна да издърпва на борда другите пътници на хеликоптера.

Дилара вдигна ръката, с която не придържаше пилота, и трескаво замаха във въздуха, ритайки с крака, за да се надигне по-високо.

— Ето тук! — извика Дилара.

Обзе я облекчение и тя извика от радост. Успяха, оцеляха!

Логан също се опита да извика, но беше прекалено отпаднал и плюеше вода. Ако не се измъкнеха оттук скоро, Логан щеше да потъне завинаги.

Тя извика още по-силно, но не забеляза никаква реакция. Лодката ту се показваше, ту се скриваше от погледа ѝ, а люкът вече не бе обърнат откъм нея. За секунда се уплаши, че ще си тръгнат, но тогава лодката сякаш стана по-голяма. Приближаваше към тях. Бяха я видели.

Когато кърмата ѝ се изравни с Дилара, двигателят заглъхна. Младата жена беше насочила цялото си внимание към спасителния съд и беше забравила за Логан. Люкът се отвори и висок мъж с разрошена кестенява коса се огледа, преди да се гмурне във водата точно там, където за последно беше видяла Логан.

Мъжът остана под водата няколко секунди, които ѝ се сториха цели часове. После изплува, подхванал с ръка Логан под брадичката. Той подаде тялото на огромен чернокож мъж, който се беше показал от люка. Чернокожият издърпа Логан от водата, сякаш бе парцалена кукла.

После плувецът спасител издърпа пилота от нея и го подаде на лодката. Накрая се обърна към Дилара и напук на студената вода и вятъра се усмихна и ѝ каза:

— Ваш ред е, госпожице.

Усмивката му разкриваше идеално бели зъби, а сините му очи като че ли я бяха приковали. Поведението му беше неестествено при

настоящите обстоятелства, но в същото време му придаваше някакъв чар. Това ѝ вдъхна увереност и тя се отпусна.

Чернокожият с лекота я изтегли на лодката, но вместо да седне на първото свободно кресло, тя отиде да провери дали Логан и пилотът са добре. Логан дишаше затруднено и от време на време изкашляше морска вода. Третият спасител се беше навел над тялото на намиращия се в несвяст пилот.

— Ще се оправи ли? — попита пресипнало. Зъбите ѝ потракваха. Спасителят кимна.

— Получил е доста тежка травма при удара, но е още жив.

— Благодарение на вас — разнесе се нечий глас. Тя се обърна и видя синеокият мъж да затваря люка. Изтощена и трепереща, тя се отпусна в креслото.

Мъжът взе вълнено одеяло и я уви с него.

— Как си? — попита я. На светлина в лодката Дилара забеляза бял белег на врата му. Очите му сякаш дълбаеха в нейните. Той взе дланите ѝ и ги потърка.

— На т-ази лодка си-гурно ня-мате маш-ина за кафе — отвърна тя. От силното тракане на зъбите ѝ Дилара звучеше като заекваща. — Защо-то не бих отказ-ала едно дв-ойно в момента.

Мъжът отново показа блестящата си усмивка.

— Бармана ни в момента го няма, но скоро ще ви уредим едно много горещо кафе — отвърна мъжът. — Ти трябва да си Дилара Кенър.

Тя изненадано вдигна глава.

— Да. Не очаквах лично посрещане... А високият грубоват мъж, който ме спаси, е...?

— Не знам кого имате предвид, но онзи там е Грант Уестфийлд. Джими Марксън е при мъжа, когото спасихте, а аз съм Тайлър Локи.

За миг тя онемя. Човекът, с когото беше дошла да разговаря, стоеше пред нея. Вместо петдесет и пет годишния бюрократ, когото очакваше да види, тя се взираше в около трийсет и пет годишен, не повъзрастен от нея мъж, който приличаше повече на мускулист пожарникар, отколкото на хилав инженер.

Покашля се и попита:

— Доктор Тайлър Локи?

— Не виждам повод да бъдем официални. Предпочитам да ми викат Тайлър, но Тай също става.

— Какво правите тук?

— Аз бих ви попитал същото. Преприходите през доста перипетии само и само за да се срещнете с мен. Какво е толкова важно, че да си струва да рискувате живота си заради него?

Шокът и изтощението си казаха своето. Преди Дилара да се вземе в ръце, думите сами излязоха от устата ѝ:

— Искам да ми помогнете да намеря Ноевия ковчег.

В продължение на час капитан Хамилтън се опитваше да се свърже по радиостанцията с някой от частния самолет, но без резултат. Единственото, което чуваше в слушалките, бе статичното прашене. Не че очакваше някой да отговори. Единствената радиостанция се намираще в пилотската кабина, която той не изпускаше от поглед още откакто настигнаха боинга. Самолетът продължаваше да лети по курса си, придружаван от изстребителите на Хамър и Фъзи. Над Лос Анджелис прелетяха без инциденти. Километър и половина след това те презаредиха с гориво от самолета-цистерна KC-10, който остана да лети близо до тях, в случай че отново се наложи презареждане. А дали щеше да се наложи презареждане зависеше от това докъде щеше да стигне боингът.

Хамър за първи път виждаше нещо такова. Единствената подобна случка в практиката му беше станала с частния самолет на състезателя по голф Пейн Стюарт. Неговият „Лиърджет 35“ беше получил авария скоро след излитането от Флорида — имаше изтичане на въздух от кабината. Всички в самолета бяха загинали от хипоксия, но самолетът бе продължил да лети на автопилот. И спря чак когато му свърши горивото над Южна Дакота, където се и разби.

Тогава също изпратиха изстребителите да прехванат самолета на Стюарт, но стъклата на илюминаторите бяха замръзнали и те не можаха да видят нищо във вътрешността на самолета. Замръзналите стъкла бяха признак на загуба на налягане и декомпресия. Бедните хорица на борда навярно изобщо не бяха разбрали какво се е случило. От Националния борд по сигурност на транспорта така и не можаха да чуят последните думи на пилотите. Рекордерът в кабината записва само последните трийсет минути от полета, които в случая със самолета на Стюарт бяха протекли дълго след като всички на борда вече бяха мъртви.

Разликата при днешния случай бе, че пилотите сякаш се бяха изпарили. Стъклата на илюминаторите не бяха замръзнали, значи едва ли имаше изтичане на въздух и декомпресия. Хамър ясно виждаше, че

в кабината няма никой. Каквато и авария да беше споходила самолета, нямаше начин и двамата пилоти да са напуснали местата си.

Разбира се, всичко това можеше да е номер. Навярно на борда имаше похитители и те бяха направили нещо с екипажа и пътниците. Но какво? Затворили всички в задната част на самолета, където нямаше илюминатори? Но тогава пак трябваше някой да управлява самолета, а Хамър не виждаше никого в кабината.

Вероятно пътниците бяха мъртви. Застреляни или задушени с газ. Но все пак повечето от тях щяха да се виждат — превити в креслата си, може би дори щеше да има кръв по някои от илюминаторите. Хамър беше огледал боинга от двете страни. Всичките щори на прозорците бяха вдигнати. Нищо. Нито една жива душа.

Ако похитителите бяха завзели самолета, тогава какво означаваха думите на пилота? Че се топят? Че е ослепял? Защо терористите биха го накарали да произнесе тези думи?

Ако имаше поне някой в самолета, дори да бяха само похитителите, Хамър със сигурност щеше да ги е видял досега или те щяха да са се свързали с него по радиостанцията. Тук ставаше нещо друго, но той и понятие си нямаше какво точно. И след като на борда нямаше никой, лайнерът чисто и просто щеше да свърши като самолета на Стюарт: да лети по права линия, докато му свърши горивото.

— КАЛИФ 32 до диспечерския контрол на Лос Анджелис, колко гориво има в Н-348 Зулу? — попита той.

— КАЛИФ 32, самолетът беше прелетял две хиляди и четиристотин километра, когато реши да се върне. Докладваха ни, че в района има много силни източни ветрове, така че те най-вероятно са изразходили повечето си гориво още преди да се върнат. Освен това престояха на пистата четирийсет минути, така че по наша преценка след десет минути ще минат само на керосинови изпарения.

Хамър погледна полетната си карта. Самолетът щеше да е над Северозападна Аризона, когато щеше да му свърши горивото.

— КАЛИФ 32, сигурен ли си, че на борда няма никой?

— Достатъчно сигурен. Напълно опразнен е.

Знаеше защо го питаха. След единайсети септември всички пилоти имаха нареждане на място да преценят дали самолетът

представлява риск за населените райони, или не. Ако представляваше риск, той имаше правомощията да стреля по него и да го свали. Досега все си беше пожелавал никога да не попадне в такава ситуация.

— КАЛИФ 32, уведомете ни, ако Н-348 Зулу направи промяна в курса или височината.

— Прието.

На Хамър не му оставаше нищо друго освен да следва самолета и да продължава опитите да се свърже с него по радиостанцията. Минаха още петнайсет минути и тогава той видя това, от което се беше боял. На около сто километра югоизточно от Лас Вегас, докато прелитаха над езерото Мохаве и влязоха в щата Аризона, левият двигател на боинга спря.

— Диспечерски контрол, наблюдавам спиране на левия двигател на целта — докладва той по радиостанцията. — От твоята страна какво е положението, Фъз?

— Десният двигател продължава да работи. В десния резервоар сигурно има десетина литра повече.

Автопилотът беше програмиран да увеличи мощността на десния двигател, за да поддържа скоростта и височината, но така само изразходва бързо остатъка от горивото и две минути по-късно Фъзи съобщи:

— Хамър, десният двигател изгасна.

След като самолетът беше лишен от реактивната тяга, той бързо забави скоростта си и се превърна в седемдесеттонен планер. Миг по-късно диспечерският контрол на Лос Анджелис ги повика:

— КАЛИФ 32, регистрираме намаляване на скоростта на Н-348 Зулу. Можете ли да потвърдите?

— Потвърждавам. Самолетът пада. Горивото трябва да е свършило.

— За ваше сведение траекторията на Н-348 Зулу ще го отведе към ненаселен район.

Хамър въздъхна облекчено. Нямахше да му се наложи да взема решение да свали или не лайнера, нито да се вълнува дали ще падне в жилищен район, или не.

— Прието.

Сега оставаше само да проследи последните няколко минути на боинга.

Съвременните лайнери бяха проектирани с голям размах на крилете, което им позволяваше да планират на дълги разстояния дори и без включени двигатели. С помощта на хидравличните системи пилотът можеше да използва въздушните течения и да планира максимално дълго време, за да икономиса гориво.

Хамър си спомни за един „Боинг-747“, който беше изгубил тяга, докато прелитал през пращен облак от изригване на вулкан в Индонезия. Всичките четири двигателя на авиолайнера били запущени от гъстия вулканичен прах и на пилота му трябвали петнайсет минути, за да ги рестартира. Когато накрая двигателите отново заработили, самолетът бил на височина по-малко от шестстотин метра. Благодарение на огромната площ на крилете, равна на тази на футболно игрище, те успели да планират и да се разминат с трагедията.

Без пилот, който да управлява полета, останалият без реактивна сила боинг нямаше да планира дълго. Автопилотът правеше това, за което беше програмиран: поддържаше височината и посоката и намаляваше скоростта, за да поддържа самолета на 10 600 метра. Хамър видя, че елероните на опашката на самолета са в спуснато положение — така автопилотът компенсирал загубата на скорост.

Наложи се Хамър да даде обратна тяга на изстребителя, за да може да го задържи успоредно с летящия все по-бавно лайнер. Така постепенно се приближи до минималната скорост за Ф-16 — двеста възела.

— Фъз, не можем да летим до него повече. Следвай ме.

Хамър увеличи скоростта и направи широк кръг около боинга. Фъзи летеше след него. Минута по-късно, след като автопилотът не можеше повече да компенсира загубата на скорост, боингът започна да се мята нагоре-надолу. Носът ту се килваше надолу и машината набирал скорост, ту се вирваше нагоре в опита да си възвърне височината. Когато носът се вирна за трети път, лайнерът приближи минимално допустимата скорост от сто и шейсет възела.

— Това беше — каза Фъзи.

Хамър и Фъзи се отдалечиха на дистанция, за да дадат на лайнера повече пространство. Боингът рязко се гмурна, сякаш за да направи маневра, и се завъртя право към земята.

Хамър опита да запази професионалното си хладнокръвие, но му тежеше, че е безучастен свидетел на края на боинга.

— Диспечерски контрол на Лос Анджелис, целта току-що се устреми към земята. Движи се в свредел и бързо губи височина. Скоро ще се сблъска със земята. Аз и Фъзи ще проследим падането.

— Прието, КАЛИФ 32. Дръжте ни в течение.

— Пази дистанция, Фъз — каза Хамър. Опасяваше се, че лайнерът ще се разпадне на части.

— Разбрано.

Хамър продължи да разказва на диспечерите в Лос Анджелис какво вижда, докато се снижаваха. Когато боингът мина под хиляда и петстотин метра, на Хамър му се стори, че земята е толкова близо, че ако протегне ръка, ще я докосне.

— Целта продължава да се върти... все още е непокътната — докладва той. — Вече е под хиляда метра... петстотин. Дявол да го вземе, здрави самолети правят. Приближава земята... Боже мой!

Хамър издърпа лоста, за да спре снижаването, но продължи да наблюдава падащия самолет, който накрая бе постигнат от трагичната си участ.

В един миг боингът беше съвсем обикновен, като тези, на които беше летял десетки пъти. В следващия миг самолетът се заби в пустинята и се превърна в смачкана маса от метал и прах. От удара лайнерът се разби на парчета, които полетяха високо във въздуха. Големите му реактивни двигатели се откъснаха и се търколиха настрана. В самолета не беше останала и капка гориво, която да възпламени пожар или да предизвика експлозия. Останките загубиха инерция и застинаха неподвижно, закривани от облака пустинен прах, който се вдигна във въздуха при удара.

Наблизо не се виждаха никакви постройките, но в далечината Хамър забеляза самотната лента на шосе, по което като мравки пъплеха няколко коли. Според картата това беше Щатско шосе 93, на северозапад от Хлорид, Аризона.

Хамър описа кръг около мястото на катастрофата, следван от Фъзи.

— Страшна гледка беше — отбеляза Фъзи.

Хамър не отговори. И какво можеше да каже? Бяха наблюдавали как самолет, вероятно с двама и седем души на борда, се забива в

земята.

Той съобщи точните координати на кулата в Лос Анджелис.

— Прието — отвърнаха от диспечерския контрол. — Спасителните екипи вече са на път.

Не че щеше да има някаква полза. От катастрофата не беше оцелял никой.

— КАЛИФ 32 се връща в базата — докладва Хамър.

Когато обърна своя Ф-16 към дома, той хвърли последен поглед към останките от полет Н-348 Зулу, по които скоро щяха да плъзнат следователите и техническите експерти, дошли да разследват катастрофата. Разследването нямаше да е лесно. Основният въпрос нямаше да бъде защо се е разбил самолетът. Това беше очевидно. Въпросът щеше да е какво е причинило изчезването на всичките пътници на самолета?

Когато спасителната лодка се върна на „Скотия-1“, над океана се беше спуснал мрак и мъглата бе обвила платформата като гъста пелена. Понеже вълненията в Северния Атлантически океан са изключително опасни, най-долното ниво на платформата се разполагаше на двайсет метра над повърхността, за да се сведе до минимум вероятността водата да повреди конструкцията. При намалена видимост и силно вълнение бе трудно лодката да се задържи точно под коша за евакуиране, ето защо им отне повече от половин час, докато всички се качат на платформата.

Локи искаше възможно по-скоро да се отърве от мокрия спасителен костюм, но трябваше последен да напусне лодката — изискваха го военната му подготовка и поетата отговорност. Преди да се качи в коша, той затвори люка, за да може лодката да бъде прибрана по-късно. Самата лодка не можеше да бъде привързана към платформата и заплава свободно в тъмните води.

Пилотът, вече в съзнание, бе пренесен в лазарета на платформата, придружен от помощник-пилота. След като го прегледа, лекарят установи, че пилотът е претърпял само сътресение на мозъка, което можеше да се лекува и по-късно на брега. Ето защо хеликоптерът на бреговата охрана се върна в Сейнт Джон, вместо да предприеме рисковано пътуване и кацане в условията на гъстата мъгла. Лекарят също така се погрижи за счупената ръка на помощник-пилота. Останалите пътници бяха пострадали единствено от леко измръзване. Локи се изненада, че няма сериозни травми. Беше прекарал във водата само минута, но още трепереше от студ.

Дилара Кенър отказа да я прегледа лекар и видимо се отнасяше към всеки с недоверие. Откакто бе казала на Локи, че иска да разговаря с него, и спомена за Ноевия ковчег, тя упорито мълчеше. Той предложи да се видят на закуска на следващата сутрин, но тя отговори, че трябва да говори с него незабавно. Единственото, което искаше, бе да си вземе душ и да ѝ дадат чисти дрехи.

Локи и Грант я придружиха до каютата за гости, където Локи ѝ даде работен комбинезон и ботуши. Докато тя си вземаше душ и отпочиваше, Локи си взе коженото яке, отиде в стаята си и се преоблече с чиста риза и джинси. Срещна Грант пред каютата на Дилара и му разказа за разговора им на спасителната лодка.

— Ноевият ковчег ли? — изненада се Грант. — Откачена работа. Има ли нещо за миналото ти, което не знам? С археология ли си се занимавал?

— Не, ако не се брой времето, в което съм търсил нещо за ядене в хладилника ти.

— Онова свинско по китайски беше отвратително. Или май беше пилешко?

— Мисля, че беше съвсем нова форма на живот. Изплаших се до смърт. Някои от тези храни бяха толкова стари, че хладилникът ти би могъл да мине за музей на антиките.

— Ако не е дошла тук, за да се съветва с теб по археологически проблеми, тогава за какво?

— Да пукна, ако знам. Не ми изглежда луда, проверих академичните ѝ титли.

— Нещо определено я притеснява. Дума не обелва пред мен.

— По-добре да говоря насаме с нея. После ще ти кажа за какво сме си говорили.

Грант и Локи бяха приятели още от армията. Локи беше капитан, а Грант беше служил при него като старши сержант, преди да го приемат при рейнджърите. Няколко години след като Локи се уволни от армията с почести и основа своята инженерингова консултантска фирма, той убеди Грант също да напусне армията и да му стане съдружник във фирмата, която впоследствие се сля с още една компания. Двамата работеха заедно от две години и Локи би му доверил и живота си. Но сега чувстваше, че Дилара е била уплашена от нещо още преди хеликоптерът да катастрофира. Тя едва ли щеше да е достатъчно откровена, ако говореше и пред двамата.

— Няма проблем — отвърна Грант. — Имам още работа по проблема с баласта. До утре сигурно ще го оправя. Тъкмо ще имате време да се опознаете.

Дилара излезе от стаята за гости, но въпреки тъмните кръгове под очите ѝ, вече не беше онази изтощена жена, която Локи бе спасил.

Косата ѝ бе вързана на конска опашка и макар че скулите ѝ още бяха зачервени от студа и вятъра, тенът ѝ навеждаше на мисълта, че е прекарала дълго време на слънце или пък е от средиземноморски произход, а може би и двете заедно.

Локи се досещаше, че тя крие умората си, и нямаше да се изненада, ако тя припаднеше от изтощение. Да плуваш в студена вода и да поддържаш на повърхността два пъти по-тежък от теб мъж със сигурност беше доста изнурително.

Дрехите, които ѝ беше донесъл, подхождаха на ръста ѝ, но блузата ѝ бе широка. Спасителният костюм изглеждаше толкова голям и обемист, че Локи не беше преценил колко е слаба и фина.

— Ако искаш, ще ти намеря нещо, което да ти е по мярка — предложи Локи.

Грант, който стоеше зад Дилара, вдигна вежди и кимна така, сякаш искаше да я види облечена в нещо, прилепнало към тялото. Локи го изгледа укорително и той схвана намека.

— Трябва да свърша някои работи — каза Грант. — Приятно ми бе да се запознаем, Дилара. — Той смигна на Локи, преди да си тръгне.

— Какво стана с кафето, което ми обеща? — попита тя.

— Не искаш ли първо да си починеш? Приличаш на ходещ мъртвец.

Дилара се изправи и си пое дълбоко дъх.

— Повярвай ми, минавала съм през най-лошото, и то много пъти. Веднъж вървах пеша през Сахара два дни, след като джипът ми се развали. Мога да остана будна още малко. Но не бих отказала един чийзбургер заедно с кафето.

— Ще ги имаш.

Той я поведе към столовата, а Дилара го последва с широка крачка, с целеустременост на човек, който не обича да си губи времето. Локи не знаеше какво мъчи тази жена, но нейната непреклонност му харесваше.

В столовата имаше няколко души, които все още дояждаха вечерята си. Помещението приличаше на закусвалня. Дълги ламинирани маси бяха разположени върху покрит с мокет под. Локи наля две чаши кафе и поръча бургери за двамата. Намериха празна маса и седнаха. Дилара се настани в стола срещу този на Локи и огледа

хората около нея. Доволна, че никой не ги подслушва, тя се обърна отново към Локи.

— Оценявам, че приятелят ти ни остави да говорим насаме.

— Готов съм да доверя живота си на Грант. Той ме спаси, когато ми направиха това. — Локи посочи белега на врата си. — Помолих го да ни остави, защото имам чувството, че искаш да сме насаме.

Дилара сбърчи вежди, очевидно се опита да си спомни нещо.

— Стори ми се познат. Къде може да съм го виждала преди?

— Когато беше във Вашингтонския университет, Грант бе трикратен шампион по кеч.

Дилара си спомни.

— Той е Пламъка! Младежът, който изостави кеча, за да се запише в армията след единайсети септември.

— Същият. Не говори много за това, а и повечето хора не го разпознават без плитките.

— Удивително! Не разбирам нищо от кеч, но дори аз съм чувала за него. Дори знам репликата му. — Тя преправи гласа си: — „Сега ще почувстваш Пламъка!“

Локи се разсмя.

— Страхотен номер, но е по-ефективен, когато го правиш със сърдита гримаса.

— Какво прави той тук? Не иска ли да се върне пак към кеча?

— Не, дните му в армията бяха достатъчно болезнени за тялото му и сега той е вън от играта. Но после можеш да го попиташ за хватките, които са му запазена марка. Той обожава да говори за тях.

Тя, изглежда, протакаше с този безобиден разговор за кеча. Когато Локи замълча, тя стори същото.

— Искаш да знаеш защо съм тук — изрече накрая тя.

— Със сигурност успя да изостриш любопитството ми.

— Виж, не съм откачалка.

— Не те мисля за такава.

— Сгреших, като толкова рано ти споменах за Ноевия ковчег. Когато бях в океана, единственото, за което можех да мисля, бе защо съм дошла тук. И когато чух името ти, изстрелях на глас мислите си.

— Значи първоначалният ти план беше първо да ми се подмажеш и да ме засипеш с ласкателства и чак после да ме помолиш да ти помогна за Ноевия ковчег?

— Като те слушам, звучи още по-тъпо. Виж, не искам да си мислиш, че съм ненормална.

— Виждаш ми се достатъчно нормална.

— Работата е там, че дори не съм сигурна дали и ти можеш да ми помогнеш. Разполагам само с няколко думи, които приятелят на семейството ми Сам Уотсън ми разкри. — Тя произнесе името с надеждата, че Локи може да се сети за него. — Познаваш ли Сам?

Локи поклати глава.

— Трябва ли?

— Мислех, че го познаваш. Той ми каза да те намеря.

— Защо?

— Сам каза: „Тайлър Локи, «Гордиън Инженеринг». Поискай помощ от него. Той познава Коулман“.

— Единственият Коулман, когото познавам, е Джон Коулман от „Коулман Консултинг“ — отвърна озадачено Локи. — Той също е инженер. От време на време се конкурираме с фирмата му, но аз не съм говорил с него от около година.

— Значи не знаеш каква е връзката между теб и Коулман?

— Понятие си нямам. Приятелят ти не спомена ли нещо друго?

— Няколко несвързани думи. Хейдън. Проект. Оазис. Дженезис. Зора. Нещо говорят ли ти?

Локи се замисли, но не се сети нищо.

— Като оставим настрана обичайното им значение, нищо друго не ми идва наум. Но ти казваш, че всичко това по някакъв начин е свързано с Ноевия ковчег?

— Да.

— И аз ли?

— Да.

Честно казано, на Локи наистина му звучеше ненормално. Какво общо би могъл да има Ноевият ковчег с него?

— Защо този Сам Уотсън не ме потърси сам?

— Искаше първо да говори с мен. Баща ми също беше археолог. Хасад Арвади. Знаеш ли го? — Тя го погледна в очакване.

Локи поклати глава и тя седна назад разочарована.

— Турчин ли е? — попита Локи.

— Много добре, впечатлена съм.

— Работил съм във военновъздушната база в Инджирлик. — Инджирлик беше главната американска база в Турция, откъдето самолетите излитаха за Ирак. — Малкото ти име също ми звучи като турско. Означава ли нещо?

Дилара се изчерви.

— Означава „любима“. Баща ми беше турски християнин. Емигрирал в Америка преди много време, но използвал връзката си с Турция, за да стигне до планината Арарат. В миналото било много трудно да получиш разрешение от властите, за да посетиш района. Неговата основна цел на живота беше да открие доказателства, че Ноевият ковчег наистина е съществувал. В археологическите кръгове го смятаха за луд, обсебен от недоказани теории, но Сам ми каза, че баща ми е открил Ковчега.

Локи се разсмя:

— Открил е Ноевия ковчег? Истинския?

— Да, знам, звучи смешно, но така ми каза Сам. Каза ми: „Всичко започна с изследването на баща ти. Трябва да намериш Ковчега“.

— Ако някой е открил Ноевия ковчег, мисля, че щях да го чуя по новините.

— Няма как, ако откритието не е огласено публично. Баща ми е обявен за безследно изчезнал от три години. Сам каза, че са го убили заради Ноевия ковчег. Аз му вярвам.

— Защо?

— Заради това. — Дилара му показа медальона на врата си. Отвори го и той разкри портрета на красива жена с тъмнокестенява коса. Като се изключеше по-светлата кожа и косата, жената и Дилара си приличаха като две капки вода.

— Това е майка ми — каза Дилара. — Тя умря, когато бях на шест годни. Баща ми беше от Анкара, а майка ми беше италоамериканка от Бруклин. Запознали са се, когато той се преместил да живее в Ню Йорк, след като получил място на учител в Корнел. Те бяха необикновена двойка, но страшно много се обичаха.

Това обясняваше екзотичната външност на Дилара.

— Какво е значението на медальона? — попита Локи.

— Баща ми никога не го сваляше. Но аз го получих по пощата като подарък за рождения ми ден, когато той вече бе изчезнал. Мисля,

че е знаел, че е в опасност. Мисля, че е искал да ми го изпрати, преди да го убият.

Локи поклати глава.

— Виж, съжалявам за баща ти, но все още не мога да разбера какво общо има това с мен. Къде е Сам сега?

— Мъртъв е. Убиха го пред очите ми.

— Кой го убиха?

— Хората, които се опитаха да убият и мен.

— Има хора, които се опитват да те убият... — изрече бавно Локи, сякаш отговаряше на душевноболна пациентка, която току-що му е споделила, че е била отвлечена от извънземните.

— Да, има хора, които се опитват да ме убият — каза Дилара, очевидно обезкуражена от тона му. — Затова и хеликоптерът се разби. Нямаше авария. Някой го свали.

С едно натискане на бутона Себастиан Улрик изключи стената от монитори, по които новинарските канали предаваха репортажи за самолетната катастрофа с Рекс Хейдън. Той стана и излезе на палубата на осемдесетметровата си луксозна яхта „Мако“. На двайсет и пет километра от яхтата се извисяваха върховете на Палос Верде — щръкнали над спусналия се над Лос Анджелис и Лонг Бийч смог. Морският ветрец разроши русата му коса — единственото нещо не на място в иначе идеалната му външност, с която омайваше последователите си: пронизателни зелени очи, мускулесто тяло и силна волева брадичка. Улрик съзнаваше, че има фигура на роден лидер и последните събития го принуждаваха отново да влезе в тази роля. Затвори очи и потърси напътствие за следващия си ход.

— Това е малък неуспех. — Дан Кътър го беше последвал навън на палубата. Както винаги. Сервилният Кътър. Винаги гледаше да му угоди. Той беше тактически майстор, но никога не виждаше цялата картина.

Улрик се обърна и му се усмихна. Ветеранът от армията Кътър беше гигант, с чело, което изпъкваше като на кит белуга. Имаше физиката на борец с алигатори и лице с грубовати черти, което издаваше годините, прекарани на прашните бойни полета. И въпреки тези очевидни достойнства Кътър се държеше смирено като кутре, което е разочаровало господаря си.

— Мислиш, че съм разстроен ли? — попита го Улрик. — Напротив. Въодушевен съм.

— Въодушевен?

— Разбира се. Погледни натам и ми кажи какво виждаш.

Кътър се поколеба, сякаш въпросът беше подвеждащ.

— Лос Анджелис, сър — отвърна той.

— Точно така. Ти виждаш града. Но този град гъмжи от престъпност, алчност, страдание, корупция и поквара. Всичките грехове, които съществуват на света, могат да бъдат открити в този град. А това е един от най-богатите градове в една от най-богатите

страни на земята. Вземи всичките му беди и ги умножи по милион. Този град на греха е модел на цялото човечество. Знаеш ли какво виждам аз?

— Не, сър.

— Когато погледна този град, виждам една бяла каменна плоча. Виждам ново начало за човечеството. И това е само едно от хилядите места, които ние ще завоюваме за праведните люде в нашите редици, веднъж щом дойде времето на Новия свят. А това време е близо. Нашата демонстрация мина успешно. Хората ще ни повярват. Ще видят, че може да се направи, че съм удържал на обещанието, което им дадох.

— А самолетът? Трябваше да падне в океана, а той прелетя над Хонолулу. Сега, след като лежи някъде в пустинята, те ще изпратят екипи, които да разследват катастрофата и да преровят останките.

— Както сам каза, това е малък неуспех.

— Но устройството може да е останало здраво след катастрофата. Очаквахме да потъне заедно със самолета в океана. Ако го открият, уликите могат да ги насочат към нас.

Улрик трябваше да признае, че останките от устройството биха могли да създадат известни проблеми. Той беше председател и главен технолог на „Улрик Фармасютикълс“, благодарение на чиито революционни методи за производство на ваксини бяха превзели пазара за нула време и цената на акциите им се беше покачила главоломно, а с това — и печалбите за самия Улрик. Разбира се, издействаха си разрешителни от Администрацията по храните и лекарствата по втория начин — бутнаха рушвети на когото трябва и нещата минаха значително по-гладко. Комбинацията от пари и връзки в медицинската индустрия направи възможно изработването на устройството, но някои от компонентите му можеха да доведат следователите до „Улрик Фармасютикълс“.

Внимателното планиране и подготовката на операция „Нов свят“ се водеше вече трета година и петък беше изключително важен ден. Нямахме как да ускорят операцията, а Улрик не смееше да рискува да ги разкрият точно на този критичен етап от операцията. Трябваше да си върнат устройството на всяка цена.

— Можеш ли да го вземеш? — попита Улрик.

— Да, но ще е необходимо време, за да проникнем на мястото на катастрофата. Дотогава те ще са закарали целия багаж в някоя централна лаборатория за анализ. По-лесно и по-чисто ще е да го вземем направо оттам. При условие, разбира се, че устройството не е унищожено.

— Можем само да се молим да се е разрушило при катастрофата.

— Разбира се.

— А онзи, другият проблем?

— Там също има усложнения.

— Нима? — изненада се Улрик.

Предполагаше, че проблемът е бил решен.

Когато разбра, че Сам Уотсън, един от неговите елитни учени, е разкрил неговите планове, задача номер едно бе да се погрижат той да не предаде информацията на никого. Уотсън беше верен и предан член на неговата църква, но не попадеше в най-приближения кръг на Улрик, не беше от посветените в целия план до най-малката подробност. Навярно бе заподозрял нещо за истинската цел на неговата научна работа и беше разкодирал файловете, съдържащи детайли от операцията. Отделът за сигурност разкри изтичането на информация, но Уотсън избяга. Не можа да вземе със себе си конкретни веществени доказателства, но знаеше достатъчно, за да представлява сериозна заплаха. Тъй като работата му по проекта по същество беше приключила, Улрик не се нуждаеше повече от него и заповяда да го ликвидират.

Преди екипът за сигурност да изпълни заповедта, Уотсън се обади по телефона на някого. Улрик беше сигурен, че не е звънял в полицията. Иначе щеше да бъде заловен от ченгетата само за броени часове. Все пак можеше да е разкрил нещо важно. Не можеха да го премахнат, докато не разберяха с кого е разговарял, затова го поставиха под наблюдение и изчакаха до срещата.

Убийството на Уотсън мина по план, но той успя да предаде нещо на една жена — Дилара Кенър, която на свой ред избяга, след като на косъм се размина със смъртта при сблъсък с джипа. За известно време изгубиха дирите ѝ, но скоро откриха, че има резервация за полет на „Улвърин Хеликоптерс“ от Сейнт Джон, Нюфаундленд. Първоначално нейното пътуване до нефтената платформа наред Атлантика ги озадачи. След като провериха в

регистрите на канадската брегова охрана списъка на хората, работещи на платформата, те откриха човека, с когото най-вероятно тя възнамеряваше да се срещне. Тайлър Локи — някогашен служител на Улрик, който създаваше главоболия на компанията въпреки сериозния си принос към професионалните среди.

Щом Улрик научи, че е замесен и Локи, парчетата от мозайката веднага се наредиха. Трябваше да я спрат, преди да стигне до него. Да я убият посред бял ден би предизвикало твърде много въпроси и подозрения, особено от Локи. Затова трябваше да инсценират въздушна авария.

— Не е ли мъртва? — попита Улрик.

Кътър поклати глава.

— Защо, какво се случи?

— Експлозивът на хеликоптера не беше достатъчно силен. Хората ми го задействаха от яхтата, но взривът повреди само двигателя. Пътниците се спасиха, преди хеликоптерът да потъне. Кораба на бреговата охрана го нямаше наблизо, но според радиопреговорите, които прихванахме, Тайлър Локи се качил на спасителна лодка и ги спасил. Ако не беше той, те за нищо на света не биха оживели до пристигането на хеликоптера на бреговата охрана.

— Тайлър Локи. Все още продължава да си пъха носа в чужди работи. Е, значи сега сме изправени пред много по-голям проблем. Трябва да допуснем, че тя му е разказала всичко, което знае. Яхтата още ли е там?

— Чакат заповедите ми.

— Какви са вариантите?

Кътър винаги имаше резервен план и този път не го разочарова.

— Вече действаме по въпроса. Хората ми са готови да унищожат цялата платформа.

— Трябва да изглежда като авария. Убийството на Локи ще повдигне твърде много въпроси.

— Ще изглежда като небрежност от страна на петролната компания. С над двеста загинали, унищожена нефтена платформа за един милиард долара и разлив на нефт в Северния Атлантик — ще затънат до ушите в проблеми. Пълното разследване ще отнеме седмици.

Улрик се усмихна и впери поглед към смога, който скоро щеше да бъде само далечен спомен.

— Отлично — каза той. — Когато открият какво се е случило в действителност, вече ще е много късно да ни спрат.

Докато чакаха да стане готово яденето, Локи внимателно изслуша историята на Дилара за смъртта на Сам Уотсън и последвалата автомобилна катастрофа. Само от време на време я прекъсваше, за да си изясни някои подробности. Тя не го лъжеше, сигурен беше. От което следваше... какво? Че или е жертва на изключително странно стечение на обстоятелства, или е мишена на някакъв широк заговор на хора, които желаят смъртта ѝ. И двете версии му се струваха еднакво неправдоподобни, затова се въздържа от коментар.

Чийзбургерите пристигнаха, топли и ароматни. Дилара и Локи прекъснаха разговора и се нахвърлиха на храната.

— Невероятно! — каза Дилара след първата хапка. — Аз ли имам халюцинации от студа, или това е най-добрият бургер, който съм яла през живота си?

— Грижат се работниците тук да са доволни и продуктите да са с най-високо качество. Хората прекарват тук три седмици в месеца. Ще настъпи бунт, ако им сервират скапана храна.

Дилара дъвчеше мълчаливо. Храната и кафето върнаха блясъка в очите ѝ.

— Не се хвана на уловката ми за халюцинациите — каза тя. — Но мислиш, че дъската ми хлопа, нали?

— Честно казано, не знам какво да мисля — отвърна Локи. — Не ми изглеждаш луда, но пък те познавам от много скоро.

— Ще ми помогнеш ли?

— Не разбирам какво точно искаш да направя.

— И аз още не знам. Но някой се опитва да ме убие и тайната за всичкото това ще се разкрие, щом намерим Ноевия ковчег. И ти по някакъв начин си замесен. Сам беше сигурен.

Локи вдигна дясната си длан.

— Кълна се, че не знам къде се намира Ноевият ковчег. Честна скаутска. — Той не скри иронията си.

— Повярвай ми, това ми е ясно. Но който и да се опитва да ме убие, не иска да разговарям с теб. Трябва да има някаква причина.

Локи въздъхна. Тя нямаше да се откаже.

— Ще накарам моите хора да проучат „Коулман Консултинг“, но имам работа тук, а след два дни трябва да съм в Европа за друга работа...

— Трябва да си отложиш ангажимента.

— Виж, много бих искал да ти помогна...

— Ами хеликоптерът? Сам видя, че катастрофата стана при странни обстоятелства.

Локи сви рамене.

— Може да е било взривно устройство, но може и да се е счупило витлото на турбината, да е имало механичен проблем... Дълбочината тук е над триста метра. Ще трябва седмици, дори месеци, да се извади хеликоптерът.

— Ние не разполагаме с толкова време! Вече е събота. Това, което ще избие милиарди, започва идния петък.

— Виж, можеш да останеш тук колкото е необходимо — вече говорих с ръководителя на платформата. Но ако не открием връзка с Коулман, няма какво друго да направя. Трябва да се обърнеш към полицията.

За първи път в гласа на Дилара се прокрадна разочарование.

— Вече опитах в Лос Анджелис. Те казаха, че Сам е умрял от сърдечен удар, а джипът се е ударил в колата ми най-вероятно защото шофьорът му е бил пиан.

— Може и да е бил.

Сега тя не скри иронията си:

— Значи пред мен умира мъж, после попадам в автомобилна катастрофа, а за десерт на косъм отървавам кожата при катастрофа с хеликоптер, при това „съвпаденията“ се случват в рамките на три дни.

Локи трябваше да ѝ признае: упорита беше и не се отказваше лесно.

— Самият аз никога не съм вярвал в случайността, но съм виждал подобни ситуации и преди. Все пак, може да е само поредица от нещастни случаи, лош късмет.

— Нямам намерение скоро да ходя да играя на рулетка. Обаче се нуждаю от помощ.

Локи преглътна последното парче от бургера и отговори:

— Добре, сам ще проверя, но не обещавам нищо. Ще говоря с Джон Коулман утре сутринта. Той може да знае нещо.

— Благодаря ти. — Дилара беше видимо доволна и облекчена, че може да разчита на подкрепа.

На Локи му беше интересно какво ще му каже Коулман, но не очакваше сензации. Предполагаше, че Сам Уотсън е назвал името на Локи по погрешка. А може би Джон Коулман знаеше отговорите на всичките тези загадки.

Дилара изяде бургера и умората най-сетне я овладя. Локи я придружи до каютата ѝ и обеща да ѝ се обади веднага щом научи нещо. Но тъй като беше събота, не очакваше да разбере каквото и да било преди сутринта.

Вече в собствената си каюта, Локи искаше да събере малко информация за самия Коулман, преди да се свърже с него. Затова изпрати имейл до Ейдън Макена в седалището на „Гордиън“ в Сиатъл, който беше назад с четири и половина часа от Нюфаундленд. След като изпрати писмото от мобилния си, Локи се унесе в койката си, изтощен от напрегнатия и изпълнен със събития ден.

В един и петнайсет през нощта сигналят на лаптопа го събуди. Почувствал се отпочинал след няколкото часа сън, той обърна компютъра и видя, че е получил съобщение. Беше от Ейдън, най-добрият експерт на „Гордиън“ по възстановяването на информация. Локи често използваше услугите му за възстановяване на електронни данни от местата на катастрофи, но Ейдън беше компютърен гений и можеше да се справи почти с всяка задача, която Локи му възложеше. Локи не се изненада, че Ейдън си е проверил пощата в осем и четирийсет и пет в събота вечерта.

„Тайлър, човече, имам отговор за теб. Буден ли си?“, гласеше съобщението.

„Вече съм буден. Къде си в момента?“, отговори Локи.

„Вкъщи съм. Слушам музика и играя в мрежата с едни манияци от офиса. Между другото, бия ги на поразия. Щях да ти отговоря и по-скоро, но чак сега видях писмото ти.“

„Какво откри?“

„Скоро не си чувал нищо за Джон Коулман, нали?“

„Повече от шест месеца. Защо?“

„Мъртъв е. Странна катастрофа.“

Мъртъв? Джон Коулман беше само на петдесет и няколко години и в перфектно здраве.

„Какво му се е случило?“ — написа Локи.

Вместо отговор, на екрана се изписа „Връзката прекъсната“. Страхотно, точно сега ли трябваше да се случи? Точно когато бяха стигнали до интересната част.

Локи провери връзката си с рутерната уай-фай мрежа на „Скотия-1“, но индикаторът показваше сто процента сигнал. Опитва се да влезе в „Гугъл“, но страницата не се зареди. Това означаваше, че платформата няма връзка с интернет.

„Скотия-1“ беше оборудвана със сателитна антена, чрез която се осъществяваше връзката с външния свят. Благодарение на нея работниците на борда можеха да сърфират в интернет и да изпращат имейли в свободното от работа време. Спътниковата комуникация също така беше алтернатива на радиостанцията. Липсата на връзка можеше да се обясни само по два начина. Или имаше някаква вътрешна повреда, или някой беше изключил антената.

Локи погледна през прозореца. Мъглата още беше гъста, но морето — сравнително спокойно. Едва ли се дължеше на механична повреда, причинена от буря. В такъв случай антената трябваше да е невредима. Значи имаше авария или проблем със софтуера.

Той взе слушалката на телефона и се обади в контролната зала. Вдигна му Франк Хобсън. Локи си го представи визуално — плах мъж с очила с черна рамка, който винаги караше нощната смяна сам.

— Здравсти, Тайлър — поздрави го той с писклив глас. — С какво мога да ти помогна?

— Франк, имам проблем с интернет. Кога ще оправите връзката?

— Не знаех, че няма интернет. Ти сигурно си единственият, който използва интернет по това време. Чакай да проверя. — Локи чу тракане по клавиатура. — Да, няма връзка и тук.

— Можеш ли да изолираш проблема? Тъкмо пишех на един мой познат и връзката прекъсна.

Хобсън замълча. Отново тракане.

— Програмата проверява в момента. Може би е механичен проблем. Може да е от сателитната антена. Ще извикам специалист да погледне.

— Аз мога да проверя. — Локи вече се бе разсънил и нямаше търпение да разбере останалата част от историята от Ейдън. Нямаше нищо против да излезе да глътне свеж въздух.

— Знаеш ли къде е?

— Да, с Грант работихме по нея преди няколко дни. Опитвахме се да разберем какъв е проблемът в електричеството. Ако наистина е от електричеството, ще събудя Грант.

— Благодаря.

— Няма проблем.

Локи затвори, изправи се и се протегна. Нахлузи набързо джинсите и якето и излезе.

Въздухът беше прохладен, а лекият вятър довяваше вездесъщата миризма на нефт. Дори и в този късен час по платформата сновяха работници. Добивът на нефт беше дващсет и четири часова дейност с непрекъснат производствен цикъл. Видимостта беше ограничена до десетина метра. Скърцането на машините пронизваше слуха му на всеки няколко секунди.

Локи стъпи по рампата, която водеше до върха на жилищната надстройка, където беше монтирана сателитната чиния. Пред него, едва видима в тъмнината, Локи съзря фигурата на мъж, облечен в черен екип, който се скри при стълбите, водещи към спасителните лодки. Носеше нещо праметното на рамото си, но Локи не можа да го различи. Навярно вече бе поправил антената. Локи го повика два пъти, но мъжът не отговори. Сигурно не го чуваше от силното скърцане на сондите.

Локи стигна до стълбите и се изкачи до надстройката с антената, която представляваше комуникационния възел на „Скотия-1“. Сателитната чиния бе с диаметър около два метра и беше насочена към геосинхронен сателит. Радиоантената беше висока десет метра, достатъчно мощна, за да долавя сигналите от Сейнт Джон, който беше на триста и дващсет километра отук. Никоя от двете антени не беше повредена.

Той проследи с поглед кабелите, излизащи от антената, и стомахът му се сви, когато откри проблема. Кабелите бяха отрязани и част от апаратурата бе извадена. Който и да го беше сторил, си разбираше от работата. Локи проследи кабелите. И там проблемът

беше същият. Жиците водеха до кутията на контролния пулт, която бе разбита. Някой не искаше да имат връзка с външния свят.

Локи се сещаше за няколко причини и никоя от тях не вещаеше добро. Изтича до контролната зала и влетя вътре, стряскайки Хобсън — единствения човек вътре. Дебелите стъкла на очилата уголемяваха очите му и му придаваха вид на анимационен герой.

— Имаме извънредна ситуация — каза Локи. — Някой е отрязал кабелите на антените и е унищожил контролното табло.

Хобсън скочи от стола си.

— Какво?! Кой?

— Обади се на Фин и му кажи, че на платформата има неканен гост.

— Неканен гост ли?

— Видях го преди няколко минути. Помислих си, че е работник, когото не съм виждал преди. Беше с черен екип.

Натрапникът навярно се досещаше, че персоналът бързо ще открие унищоженото оборудване, което означаваше, че няма да остане дълго на борда на платформата. Локи трябваше да го залови, преди да се измъкне, а за тази цел се нуждаеше от помощта на Грант. Доколкото можеше да предположи, натрапниците бяха няколко и бяха въоръжени. Тази мисъл притесняваше Локи, но не я спомена на Хобсън, за да не го изплаши до смърт.

— Как някой би могъл да проникне на борда на платформата? — попита Хобсън.

— Сигурно се е покатерил. Няма значение как. Преди да се обадиш на Фин, звънни на Грант Уестфийлд и му кажи, че ще го чакам при спасителните лодки. Да гледа да не вдига много шум. Знаеш ли номера в каютата му?

Хобсън кимна.

— Да включи ли алармата?

— Не, това само ще извести натрапника, че знаем за присъствието му.

Локи трябваше да разбере защо този тип е прекъснал комуникацията им. Де да можеше сега да намери отнякъде пистолет. Но нефтената платформа беше последното място, на което биха му разрешили да качи верния деветмилиметров глок, а и със сигурност не държаха на склад пушки на борда.

Оставаше му да се надява, че Грант ще съумее да се справи със ситуацията. В битка Локи предпочиташе да използва физическа сила, многократно превишаваща тази на противника. Ако натрапниците бяха двама и с оръжие, Локи и Грант щяха да се справят с тях. С него и преди се бяха измъквали от много по-лоши ситуации. Но ако бяха трима или повече, проблемът ставаше сериозен. Затова наличието на оръжие щеше да промени поне малко баланса в тяхна полза. Хобсън грабна слушалката и набра номер. Локи отиде при вратата, но преди да излезе, добави:

— Франк, кажи на Грант да се отбие в стаята с инструментите и да вземе два големи тежки гаечни ключа.

Локи слезе тихо по стълбите и стигна до спасителните лодки. Чувстваше се гол — нямаше оръжие, не разполагаше с разузнаване, нямаше план. Въпреки че можеше да импровизира, предпочиташе да има добре обмислен план за нападение, който — също като при армейските операции — едва след началото на мисията търпеше импровизации. Вместо това той беше минал направо към втората част и сега изгаряше от напрежение.

През мъглата видя мъжа с черния екип наведен над люка на най-дясно разположената спасителна лодка. Прикрепваше нещо към нея. Беше на трийсет и няколко години, с тъмноруса коса, среден на ръст, без видими татуировки. Картечен пистолет „Хеклер и Кох“ МП-5 със заглушител висеше на ремък на рамото му. Изглежда, беше сам. Видимостта беше станала над десет метра и от Локи го делеше доста открито пространство. Невъзможно бе да се промъкне зад него.

Нечия ръка го потупа леко по рамото. С вдигнати юмруци той се извъртя рязко, но видя коленичилиия зад него Грант. За едър мъж той се прокрадваше опасно тихо и Локи беше доволен, че има на своя страна Грант.

Приятелят му носеше два тежки тръбни гаечни ключа, всеки от които бе дълъг шейсет сантиметра. Достатъчно големи за оръжия, но не много тежки, за да е лесно да се борави с тях. Умник. Грант даде единия на Локи.

„Враг отпред. — Локи даде знак на Грант. — Трябва да му отвлечем вниманието.“

„Какво си намислил?“ — попита го със знаци Грант.

Бабата на Локи беше глуха и го беше научила на езика на глухонемите скоро след като се беше научил да говори. Щом постъпи в бойната инженерна част, той се увери колко полезно умение е това, когато се налага да комуникираш безшумно, а обикновеният език на тактическите жестове с длан не е достатъчно богат. Грант също го беше усвоил бързо.

„Трябват ми само няколко секунди — съобщи Локи. — Мини по другото стълбище и се престори, че говориш на някого.“ Поне сега вече имаше план. Не най-елегантният, но натрапникът не очакваше да го открият.

„Дай ми трийсет секунди“, каза му Грант и се качи по стълбите. Локи стисна здраво гаечния ключ.

Неканеният гост си свърши работата при лодките и тръгна към перилата, където Локи за първи път видя алпинистка котка, закачена за платформата. Натрапникът понечи да се покатери по перилата, но се спря. Локи чу Грант да слиза надолу, водейки оживено въображаем спор с несъществуващ събеседник. Чу го и непознатият, който се обърна да види кой идва насам.

Натрапникът погледна отново към перилата, сякаш обмисляше дали да се измъкне бързо. После свали картечния пистолет от рамото си и го насочи към Грант. Прицели се и зачака.

Локи тихо и предпазливо слезе по стълбите от другата страна на палубата. Когато се озова на два метра от жертвата си, Локи вдигна ключа над главата си, но беше забравил да затегне челюстта му. Хлабавият механизъм издрънча достатъчно силно. Локи замръзна на място, но вече бе твърде късно. Планът му беше отишъл по дяволите.

Натрапникът рязко се извъртя назад. Локи, загубил предимството на изненадата, се хвърли срещу него. Онзи натисна спусъка, докато завърташе оръжието към Локи, с намерението да го повали с откос. Деветмилиметровите куршуми рикошираха в металните повърхности наоколо. Гилзите задрънчаха по пода. Локи беше достатъчно близо, за да усети миризмата на барута, излизаща от заглушителя.

Преди натрапникът да насочи картечния пистолет към него, Локи парира с френския ключ. Цевта беше толкова близо до главата му, че усети горещите газове от изстрелите да продухват косата му. Макар и със заглушител, оръжието тракаше като пневматичен чук в ушите му. Ако не беше заглушителят, Локи щеше да оглушее най-малко за една седмица.

Локи избяга с оръжието. Натрапникът залитна и автоматът увисна на ремъка на рамото му. Локи се опита да сграбчи оръжието, но то падна на пода. Онзи го изрита, то се плъзна и падна в морето.

Дотук всичко се бе развило само за три секунди. Грант се появи и замахна с ключа към натрапника, но онзи го видя в последния

момент и се наклони, за да поеме удара с лявото си рамо. Това движение беше достатъчно за Грант да прецени, че неизвестният саботьор най-вероятно е бивш военен. Въпреки уменията на натрапника раменната му кост изпука силно и изрева от болка.

Силата на удара на Грант отпрати и непознатия, и Локи към перилата. Натрапникът бръкна в джоба си и извади оттам някакъв предмет. Локи очакваше да е нож или пистолет, но нещото имаше цилиндрична форма и бутон. Детонатор.

Преди Локи или Грант да се хвърлят към него, за да му го отнемат, той натисна бутона. От люковете на четирите спасителни лодки изригнаха ярки пламъци. Локи и Грант го избутаха до рампата и закриха главите си с ръце, за да се предпазят от топлината. Неканеният гост опита да се отскубне, но Грант го удари с лакът в корема. След няколко секунди пламъците утигнаха.

Двамата сграбчиха здраво ръцете и краката на нападателя и той спря да се съпротивлява.

— Кой си ти? — попита го Локи. — Какво правиш тук?

Въпреки болката нападателят се усмихна.

— Само Бог знае.

След което стисна силно зъби.

— Отрова! — извика Грант. Отвори насила устата на натрапника и издърпа оттам капсулата, но беше твърде късно.

Непознатият умря след броени секунди. Цианид.

Внезапно настъпилата тишина бе нарушена от ръмженето на мотор под тях. Локи отиде до перилата, но не можа да види лодката. Съдейки по звука на мотора, най-вероятно бе надуваема, тип „Зодиак“. Шумът от двигателя се отдалечи... по посока на яхтата, която Локи бе видял по-рано през деня.

— Какво, по дяволите, става? — попита Грант.

Локи поклати глава.

— Не знам, но е добре да разберем колкото се може по-бързо. Не мисля, че с това неприятностите ще приключат. Претърси го. Аз ще погледна лодките.

Люковете на всички лодки бяха още яркожълти, разтопени и заварени от силно запалително вещество, вероятно „Термат-ТХЗ“. Вече нямаше как да се влезе в тези лодки. От професионална гледна точка Локи се възхити на работата на непознатия. Бързо и ефикасно.

— Защо им е да усложняват толкова нещата само за да направят лодките негодни за използване? — попита Локи.

— Мисля, че знам защо — отвърна Грант. — Бързо. Ела да видиш.

Локи се обърна и видя Грант да държи голяма пластмасова кутия.
— Какво е това? — попита Локи.

Грант отвори кутията. Вътрешността беше облицована със стиропорна рамка, в която имаше три гнезда. И трите бяха празни.

— Помириши — каза му Грант.

Локи помириса стиропора и веднага разпозна миризмата. Динитробутан, примесен с машинно масло. Спомни си за дните си в армията и изтръпна. Изведнъж чийзбургерът спря да се чувства комфортно в корема му.

— Поне сега знаем — каза той.

— Мислиш ли, че са използвали часовникови механизми? — попита Грант. От обичайното му чувство за хумор нямаше и следа.

— Със сигурност. Детонаторите с дистанционно управление са твърде ненадеждни и могат случайно да се задействат.

Ако нападателят беше използвал часовников механизъм, щеше да напусне платформата преди... Локи се протегна и вдигна китката на мъртвия. Както и се опасяваше, хронометърът на часовника му отброяваше времето.

— Имаме точно тринайсет минути, за да ги намерим — каза Локи и свери часовника си с този на мъртвеца.

Динитробутанът и машинното масло бяха неустойчивите съставки на С-4, пластичен експлозив, произвеждан в Съединените щати за нуждите на военните. Някъде на нефтената платформа мъртвият натрапник беше поставил три бомби.

Локи и Грант се втурнаха към контролната зала. Локи няколко пъти погледна към хронометъра на собствения си часовник. Не беше обезвреждал бомба, откакто напусна армията. Една малка грешка, едно малко разсейване — и щеше да хвъркне във въздуха. Трябваше да запази концентрация.

В контролната зала завариха Фин да крещи на Хобсън. Когато ги видя да влизат, шефът на платформата се разкрещя и на Локи:

— Какви е тая работа с отрязаните кабели на антената? И какво става със спасителните лодки?

— Лодките са извадени от строя — отвърна Локи и погледна отново часовника си. — Разполагаме точно с дванайсет минути и двайсет и пет секунди, за да открием три бомби на борда на платформата.

Фин пребледня.

— Бомби? Ама вие сериозно ли говорите?

Локи му съчувстваше. Първо катастрофата с хеликоптера, а сега и това. Такова стечение на обстоятелства в рамките на един ден... чак да ти стане смешно. И тогава го осени. Нямахше нищо случайно. Всичко беше заради Дилара. Някой искаше смъртта ѝ, точно както твърдеше тя. Локи се почувства като идиот, задето не ѝ беше повярвал.

— На палубата с лодките има труп — намеси се Грант. — Това достатъчно сериозно ли е за теб? — Той показа на Фин раницата, която беше взел от неканения гост, и му посочи трите празни места в кутията.

— Мамка му! — изруга шефът. После се обърна към Локи: — Добре, ти си специалистът по бомбите. Какво ще правим?

— Първо, заповядай всички да отидат в обезопасения отсек. — Обезопасеният отсек се намираше под хеликоптерната площадка и представляваше последното убежище за онези, които при авария не успеяха да се качат на спасителните лодки.

Отсекът имаше взривоустойчиви стени и отделна вентилационна система.

— Дадено. — Фин удари с длан големия червен бутон.

Из платформата се разнесоха три кратки воя на сирена, последвани от женски глас:

— Внимание! Това не е учение. Насочете се към обезопасения отсек на палуба номер седем. Това не е учение.

— Второ — продължи Локи, — затвори клапите на сондите.

— Нямам право да го направя освен при пожар.

— След няколко минути ще има пожар, ако не открием бомбите.

Фин претегли набързо наум последиците от подобно действие. Затварянето на клапите, чрез които се контролираше притокът на нефт от всичките нефтени кладенци към прокарания по океанското дъно петролопровод, беше важно решение. После щяха да са необходими няколко дни, за да се възстанови добивът.

— Сигурен ли си, че става дума за бомби? — попита Фин.

— Категорично. — Локи беше взривил и обезвредил толкова много експлозиви през живота си, че разпознаваше миризмата на С-4 така, както лекарят разпознаваше миризмата на йод. — Нали не искаш да го разберем, когато ще е вече прекалено късно. — Отново си погледна часовника. — Остават единайсет минути и четирийсет и пет секунди.

Фин неохотно кимна на Хобсън. Хобсън натисна бутона за аварийно спиране, с който се затвориха клапаните на сондите.

— Сега са затворени — докладва служителят. — Но все още получаваме газ от „Скотия-2“. Понеже радиостанцията ни не работи, не можем да им кажем да го спрат.

„Скотия-2“ беше платформата близък на „Скотия-1“, разположена на трийсет километра на север. Природният газ от „2“ минаваше през „1“ и оттам — по газопровод към брега.

Сега Локи разбра защо нападателят най-напред беше извадил комуникацията от строя. Сега не само че не можеха да изпратят сигнали за помощ и бедствие, но и нямаше как да уведомят „Скотия-2“ да спрат изпращането на газ по тръбата. Ако бомбите избухнеха, към тяхната мощ щяха да се добавят и три тона природен газ в минута, които щяха да превърнат платформата в купчина обгоряла шлака.

Повредените спасителни лодки също бяха част от плана на натрапника. Той явно целеше никой да не оцелее след взрива. Всеки, който останеше жив след първоначалните взривове или последвалите

пожари, щеше да умре при срутването на платформата или от измръзване в студените води на Северния Атлантически океан. Когато всичко свършеше, следователите щяха да заключат, че е било поради техническа повреда.

Тайнственият нападател знаеше точно как да унищожи нефтената платформа, за да загинат всички до един. Локи си даде сметка, че късметът му се е усмихнал. Да знаеш намеренията на нападателя бе ключът към намирането на бомбите, преди да са избухнали.

— Тази платформа е огромна. Как ще открием три бомби за по-малко от дванайсет минути?

Локи не отговори. Времето сякаш забави хода си, докато той се поставяше на мястото на човека, решил да унищожи „Скотия-1“. Беше го правил много пъти в армията, когато бе търсил импровизирани експлозивни устройства в Ирак. Старай се да мислиш като врага. Къде би поставил бомбите, ако трябваше да унищожиш платформата?

Оставаха единайсет минути и десет секунди.

— Добре — накрая каза той. — Ще вземем портативните радиостанции. Грант, ти провери газопровода от „Скотия-2“, почни с главния клапан. Ако този тип е знаел, че не можем да прекъснем захранването с газ оттам, това ще е най-подходящото място за диверсия. Фин, втората бомба най-вероятно е в помпената инсталация на пожарогасителната система.

— А третата? — попита Грант.

— Аз ще поема обезопасения отсек. Ако исках да избия всички на борда, бих заложил бомбата именно там.

— Но аз току-що изпратих хората там! — извика Фин.

— Ако третата бомба не е там, отсекуйте си остава най-сигурното място на платформата. Ако е там, ще е без значение къде се намират хората.

Фин поклати глава и раздаде портативните радиостанции.

— Обадете ми се, ако я намерите — каза Локи на Фин, — но не я пипайте. Може да е заложена така, че да се взриви при допир. — Той свали часовника си и го хвърли на Хобсън.

— Защо ми го даваш? — попита Хобсън.

— Съобщавай по радиостанцията всеки път, когато отмери нова минута — отвърна Локи. Така той нямаше да си отвлича вниманието,

за да поглежда часовника си. — Когато стигнеш до четири минути, тръгни към обезопасения отсек. По-добре да не си тук, ако бомбите гръмнат.

— А, въз... добре — измърмори Хобсън.

Локи последва Грант и Фин навън, след което се затича към обезопасения отсек. Тълпи от хора вече бяха тръгнали натам и бавеха придвижването му.

— Направете място! — извика той.

Избута от пътя си една жена и видя, че е Дилара. Изглеждаше уморена до смърт и много уплашена.

— Какво става? — попита тя.

— Имаме критична ситуация — отвърна Локи, съзнателно избягвайки думата „бомба“, за да не всее паника сред хората. Но Дилара не се задоволи с този отговор и го хвана за ръката.

— Каква ситуация?

— Не мога да ти кажа.

— Отново са те, нали? Извършили са диверсия на платформата. — Неколцина от минаващите край тях се заслушаха в думите ѝ изплашено.

Локи я издърпа настрана и доближи устните си до ухото ѝ.

— Виж, вече ти вярвам — прошепна той. — Някой се опитва да те убие. А заедно с теб и всички нас.

— Боже мой! — възкликна тя и привлече още погледи. — Значи съм права?

— По-тихо! Последното, което сега ни трябва, е паника. На платформата има бомби.

— Бо... — понечи да извика Дилара, но Локи запуши устата ѝ с длан.

— Само не се отделяй от мен. Може да имам нужда от теб, за да я открием.

Все така уплашена, тя кимна и Локи я пусна.

По радиостанцията прозвуча треперещият глас на Хобсън:

— Десет минути.

Локи я поведе към обезопасения отсек, изпреварвайки останалите. Обичайно отсекут се използваше като огромен склад под палубата с хеликоптерната площадка, но по време на извънредни ситуации предназначението му беше на защитено убежище. Отсекът

беше оборудван с взривоустойчиви врати и дебели стоманени стени. Проветряваше се от отделна вентилационна система, която предпазваше хората вътре от дима при евентуален пожар на платформата. Помещението беше толкова добре защитено, че нямаше начин да няма бомба в него.

Вътре се бяха натъпкали над сто души. При евентуална експлозия пораженията щяха да са катастрофални.

— Започни от онази страна — нареди Локи на Дилара. — Аз ще се заема с другата страна.

— Какво трябва да търся?

— Трябва да е с размери и форма на тухла. Провери всяко чекмедже, гардероб и шкаф.

— А ако я открия?

— Повикай ме и за нищо на света не я пипай.

— Не съм си изгубила ума — отвърна Дилара и започна да отваря гардеробите и шкафовете.

Локи бързо огледа пода и тавана, после всеки контейнер или сандък със складирано оборудване. Саботьорът не би преместил нищо, за да заложи бомбата. Просто би избрал първото по-скришно място, защото не очакваше претърсване на отсека. Имаше изобилие от шкафове, в които се съхраняваха всякакви спасителни костюми и друга аварийна екипировка. Последвал предчувствието си, Локи започна трескаво да рови в шкафовете.

Радиостанцията изпраща:

— Тай, тук е Грант. Открих една точно до главния газопровод.

— Как изглежда? — попита Локи и продължи с търсенето.

— Черна, правоъгълна, трийсет на десет на десет сантиметра. С дисплей, отброяващ времето също като хронометъра на мъртвеца. Детонаторът е прикрепен към парчето С-4.

Това не беше хубаво. Бомбата щеше да е трудна за обезвреждане.

— Превключвателят живачен ли е? — попита Локи. Някои бомби се задействаха от сензор за движение.

— Тъъ... девет минути, момчета — обади се Хобсън.

— Благодаря ти, Франк, страхотно се справяш — окуражи го Локи.

— Не, не е живачен превключвател — отговори Грант. — Вибрациите на платформата биха могли да задействат експлозията

преждевременно. Бомбата просто си лежи под тръбата. Не е прикрепена към пода.

Това беше хубаво. Значи все пак можеше да се премести. Но не можеха просто да я хвърлят през борда на платформата. Ударната вълна можеше да засегне хранващия газопровод и да предизвика газова експлозия под платформата. Или бомбата да падне до някой от подпорните пилони. Ако някой от тези пилони поддадеше, цялата платформа щеше да се обърне и да падне в океана. Никой от тези варианти не беше за предпочитане.

— Ще я обезвреждаме ли? — попита Грант.

— Ще помисля. Иди помогни на Фин да намерят втората.

— Тръгвам.

Локи продължи да търси. Стигна по средата на стената, когато Хобсън отброи отново времето:

— Осем минути.

Той изруга и продължи. В този миг Дилара извика от другия край на залата:

— Тайлър, ела тук!

Той изтича натам и привлече вниманието на тълпата. Част от хората вече бяха видели находката на Дилара и започнаха да задават въпроси. Локи обаче нямаше време да ги успокоява.

— Мисля, че я открих. — Дилара посочи предмета.

Точно както я беше описал Грант. С-4, скрит зад купчина противогаси на горния рафт на един шкаф. Устройството не бе снабдено с живачен превключвател. Успокоен, издърпа бомбата, за да я огледа по-добре.

— Остават седем минути — съобщи Хобсън.

Локи прогони всякакви странични мисли и концентрира цялото си внимание върху бомбата.

Не беше виждал по-сложно устройство, откакто се бе уволнил от армията. Парчето С-4 беше достатъчно, за да разруши целия безопасен отсек. Детонаторът бе залепен на върха на „тухлата“ С-4. Ако се опиташе да го извади, бомбата можеше да експлодира. Ако отвореше кутията на детонатора, навярно щеше да обезвреди бомбата, но времето нямаше да му стигне да изпълни същата процедура за трите бомби предвид оставащите по-малко от седем минути.

Грант отново се обади:

— Тай, аз съм с Фин. Открихме втората. Предположението ти беше правилно — намира се под главния дизелов генератор на пожарогасителната система.

— Добре. Аз намерих третата.

— Ще ги обезвредим ли?

— Боже мой! — възкликна Хобсън. — Остават шест минути!

— Нямаме достатъчно време — отговори Локи.

Единствената друга възможност бе да се отърват от бомбите. Първо обаче трябваше да измисли начин как да ги запрати възможно най-далече от платформата.

И тогава Локи се сети, това, което търсеше, през цялото време е било пред очите му.

— Грант! — извика по радиостанцията, — още ли е в теб кутията?

— Първите два вече са вътре.

— Добре. Имам идея.

Локи каза на Грант да го чака при спасителните лодки с останалите две бомби.

— Трябва ми брадва! — извика после на тълпата. — Или лост!
Нещо тежко!

Един мъж в син работен екип и колан с инструменти се отзова:

— А чука става ли? — Той вдигна във въздуха чука и го подаде на Локи.

— Идеално. — Локи се обърна към Дилара: — Остани тук.

— Но...

Той се наведе и ѝ прошепна:

— Ако тази бомба избухне, най-сигурното място на платформата е тук.

Думите му не я успокоиха.

— Не се тревожи, имам план — усмихна ѝ се Локи.

Това, изглежда, подейства, защото тя не се възпротиви повече.

С чука в едната ръка и с бомбата в другата Локи се втурна през изхода и надолу по стълбите. Когато стигна до междинната площадка между нивата, чу гласа на Хобсън:

— Пет минути!

Тайлър достигна целта си — склада за химикали. Отвори рязко вратата и огледа рафтове с наредени върху тях бутилки с химикали. Стъклените, пластмасовите и металните контейнери бяха поставени безразборно, без никакъв ред. Той прокара пръсти по етикетите. Търсеше ацетон, който на платформата се използваше като силен разтворител за почистване на машинно масло и смазка.

— Четири минути! — извика Хобсън. — Тръгвам към обезопасения отсек.

Локи започна да губи надежда, че планът му ще успее. Видя бутилки с амоняк, бензол, солна киселина, етиленов гликол, но не и ацетон. Един от тези химикали можеше и да свърши работа, но най-сигурно щеше да стане с ацетон. Бъркотията беше ужасна. Беше

виждал места на самолетни катастрофи, при които беше по-подредено оттук.

Ако Хобсън се обади, за да отброи три минути, преди да открие ацетон, трябваше да си пробва късмета с бензол или амоняк.

Локи разбута контейнерите от предната редица и започна да търси отзад. Сигурен беше, че е тук някъде. Най-сетне забеляза етикет с главна буква „А“ върху една половинлитрова бутилка. Обърна я и прочете „Ацетон“.

— Остават три минути!

Пъхна ацетона в джоба си и се изстреля към стълбите. Металният под кълтеше под краката му.

Отсекът със спасителните лодки се намираще пет нива по-надолу, под обезопасения отсек. Стигна там точно когато Хобсън съобщи:

— Две минути.

Грант и Фин го чакаха там.

— Радвам се, че успя да дойдеш — каза привидно весело Грант.

Фин се задъхваше от вълнение:

— Къде, по дяволите, беше?!

— В твоя подреден по идиотски склад за химикали — скастри го Локи и постави третата бомба в кутията. Грант затвори капака.

— А сега какво? — попита Грант.

— Ще вкараме бомбите в една от спасителните лодки и ще я спуснем.

Лодките можеха да се изстрелват и отвън. Той подаде чука на Грант и извади шишето с ацетон.

— В една от лодките? — възмути се Фин. — Но люковете са заварени и не могат да се отворят. Как ще влезем?

— През илюминатора на купола.

— Една минута! — извика по радиостанцията Хобсън.

Тази работа се проточи много повече, отколкото на Локи му се искаше.

— Стъклата са направени от поликарбонат, господин гений — изписка Фин. — Те са удароустойчиви, не можеш да ги счупиш.

Тайлър откачи от колана си своя „Ледърман“ — инструмент, подобен на швейцарско ножче, но много по-издръжлив, и направи няколко драскотини с него по стъклото.

— При нормални условия наистина е нечупливо. — Отвори ацетона и внимателно изля съдържанието му върху горната част на илюминатора. — Но когато го обработиш с ацетон, поликарбонатът става на кристали.

Хвърли на пода празната бутилка и размаза с длан ацетона върху цялото стъкло, за да е сигурен, че е покрито с течността. После взе чука от Грант и започна да брои от десет, за да даде време на ацетона да проникне в драскотините.

— Какво чакаш? — извика Фин.

Локи не му обърна внимание, а продължи да брои. Когато стигна до едно, вдигна чука и с цялата си сила го стовари върху стъклото. Стъклото се разби като най-обикновено и ситните парчета се посипаха във вътрешността на лодката.

Тайлър хвърли кутията с бомбите в лодката.

— Трийсет секунди!

Локи хвана единия от двата лоста за пускане, монтирани отвън. Грант сграбчи другия. Той кимна на Грант:

— Готови... Сега!

Двамата издърпаха лостовете едновременно. Спирачките се освободиха и лодката се плъзна надолу по релсите. Постепенно набра скорост, спусна се елегантно в откритото пространство и се удари във водата със силен плясък.

Цялата лодка се скри под повърхността и изчезна от погледите им. След няколко секунди изплува на трийсет метра от мястото, където бе потънала. Локи въздъхна облекчено. Нарочно избра този илюминатор, защото беше най-малък. Без съмнение в лодката вече имаше вода, но не достатъчно, за да я потопи. Спасителният съд продължи да се движи по инерция и да се отдалечава от платформата със скорост десет възела.

— Бягайте зад лодките! — изкрещя Локи.

Тъкмо се озоваха зад тях, когато се разнесе чудовищен гръм. Пламъкът се издигна на десетки метри към небето и освети платформата. Навсякъде около тях се посипаха оранжеви парчета.

Когато дъждът от останки спря, Локи се изправи и надникна през борда. Морето бе осеяно от парчета горящ метал и фибростъкло и всичките бяха дребни. Нападателят не се шегуваше. Всяка една от тези бомби бе достатъчно мощна да вдигне във въздуха половината

платформа и да възпламени пожар, който щеше да е невъзможно да се потуши.

— Е, това беше интересно — въздъхна Локи. Облегна се на перилата и изведнъж почувства силна умора.

— Това е може би най-омаловажаващото изказване, което съм чувал — подхвърли Фин. — Ти сигурно имаш лед във вените, а не кръв. Аз едва не се изпуснах от страх. — Той посочи трупа, който още лежеше проснат върху рампата. — Какъв е този? Терорист?

Локи се втренчи в тялото.

— Не, не мисля. Някой очевидно желае смъртта на доктор Кенър. Както и моята, предполагам.

— Защо? — попита Грант.

— Тепърва ще открием.

— На косъм бяхме. Този тип със сигурност не си поплюваше.

— Вярно е, но допусна две грешки.

— Които са...?

— Първо, не биваше да се опитва да ме убие. Така станах лично заинтересован в решаването на проблема на доктор Кенър, да не говорим, че ме вбеси.

— Ако ще се почувстваш по-добре — изтъкна Грант, — той не си довърши работата. Още си жив.

— А това, приятелю, беше втората му грешка.

Два часа бяха необходими на един от електротехниците на платформата да свърже отново антената. Заради разбитата свързваща кутия сателитната връзка нямаше да може да се използва до неделя вечерта, когато се очакваше да се вдигне мъглата. С помощта на Грант Локи оползотвори времето си, като довърши консултантския ангажимент на „Гордиън“. Работата държеше ума му зает с конкретна дейност, понеже така или иначе не можеше да продължи разговора си с Ейдън Макена и да научи повече за Коулман, преди да оправят интернет връзката. На Дилара ѝ оставаше само да чака в каютата си.

Най-накрая, в десет вечерта, сателитната връзка беше възстановена, което даде възможност на Локи да си промени плановете за командировката. Мъглата се разсея и от Сейнт Джон за „Скотия-1“ излетя хеликоптер. Локи планираше да го вземе на връщане за Ньюфаундленд заедно с Грант и Дилара. Частният самолет на „Гордиън“ беше излетял от Ню Йорк и щеше да ги чака в Сейнт Джон, за да ги отведе в щабквартирата в Сиатъл. Там на спокойствие щеше да разследва инцидентите, станали през последните няколко часа. Тъй като платформата се намиреше в международни води, петролната компания имаше право да проведе свое собствено разследване. През това време щяха да пристигнат поръчаните нови люкове за спасителните лодки, за да ги вкарат отново в строя.

След като приключи работата си на платформата, Локи се съсредоточи отново върху странните случки от миналия ден, докато с Грант и Дилара чакаше в каютата си пристигането на хеликоптера. Трябваше да разбере с какво скромната персона на археоложката Дилара Кенър беше привлякла вниманието на хората, извършили две покушения срещу живота ѝ в рамките на дванайсет часа.

Както Локи предполагаше, нападателят не носеше никакви отличителни знаци или документи в себе си. Трупът му беше прибран за съхранение в хладилник, след като Локи му направи няколко фотографии на лицето и кадри в близък план на отпечатъците от палеца и показалеца му. Уай-фай системата вече работеше, както и

телефоните. Той прехвърли фотографиите на лаптопа си и ги изпрати по пощата на Ейдън Макена, за да може компютърният гений да започне издирването на самоличността му. Локи разговаря с Макена, докато Дилара, решила да се довери на Грант, му изложи историята си, както я беше разказала предния ден на Локи.

— Изпратих ти фотография и пръстови отпечатащи на едно лице — каза Локи по телефона. — Няма да е лошо да идентифицираме този тип.

Последва кратка пауза. Ейдън бе оглушал преди пет години от менингит. Нещата се развиха така, че Локи нае ирландец на работа в „Гордиън“. Една от играчките на Ейдън, придобита благодарение на друг клиент на „Гордиън“, бе устройство, възпроизвеждащо глас в писмен текст. Тъй като менингитът не беше засегнал говорните му способности, с помощта на това устройство Ейдън можеше да разговаря с всеки по телефона. Единственият недостатък бе, че софтуерът се нуждаеше от няколко милисекунди време, за да превърне изречените по телефона думи в текст на монитора.

— В момента отварям фотографията — отговори Ейдън. — Мили боже! Изглежда така, сякаш се е почерпил повечко.

— Мъртъв е. Опита да си направи от нас фламбе. — Локи му разказа набързо събитията от деня.

— Звучи ми ужасно скучно — пошегува се Ейдън.

— Да, доста се отегчихме тук.

— Предполагам, че мъртвият мераклия за нинджа не е носел портфейл със себе си?

— Не, но си личеше, че има военна подготовка. аз бих започнал оттам.

„Гордиън“ често работеше с ФБР и военните — разследваше самолетни катастрофи, извършваше тестване и оценка на нови оръжия, както и на потенциални терористични заплахи за инфраструктурни обекти. Ето защо компанията му имаше достъп до редица секретни бази данни и Ейдън разполагаше с разрешително за достъп до класифицирана информация.

— Провери дали днес в района е плавала яхта от типа „Ларсон“ или „Уестпорт“. Двайсет и пет метра.

— Едва ли са много яхтите, кръстосващи Северния Атлантик.

— Какво стана с този Коулман? Последния път ме накара да чакам.

— Да. Бях готов да ти дам шокираща информация, но ти ми развали удоволствието.

— Каза, че е мъртъв. Кога е умрял?

— Преди три седмици.

— Как? — Компанията на Коулман, също като „Гордиън“, беше със седалище в Сиатъл. Локи бе сигурен, че новината е била отпечатана на първите страници на вестниците.

— Много ще ти хареса — отвърна Ейдън. — При експлозия. Изглежда, той, заедно с трима от най-добрите му инженери, са консултирали някакъв проект за разрушаване. Контакт в електрическата верига на детонатора е взривил динамита преждевременно. И четиримата са станали на хамбургери.

Още един „нещастен случай“. На Локи това не му харесваше.

— Кажу ми на Джени да ми уговори среща за утре следобед с някой от компанията на Коулман — който е останал жив. Искам да разбера повече подробности за предполагаемия инцидент, когато се върна в Сиатъл.

— Значи няма да работиш върху катастрофата на Рекс Хейдън?

Локи се намръщи при споменаването на Хейдън.

— Каква катастрофа?

— Забравих, че не си в течение. Самолетът на Хейдън е цопнал в пясъците край Вегас. Няма оцелели.

— Кога?

— Вчера следобед. Откачена работа. Самолетът отлетял за Хаваите, но се върнал, прелетял над Лос Анджелис и над Мохаве му свършило горивото. Това е топ новината в цял свят... все едно самолетът на президента се е разбил. Но пък Хейдън сигурно е познат и от него.

Хейдън беше името, споменато от Сам Уотсън на Дилара, преди да умре.

— „Гордиън“ спечели договора за разследване с Националния борд за сигурност на транспорта (НБСТ) — продължи Ейдън. — Джуди Ходж дойде вчера с екипа си, но си казаха, че Майлс ще иска ти да се заемеш заради високия приоритет и важността на поръчката.

Локи не се изненада, че Майлс Бенсън, президент на „Гордиън“ и най-мъдрият човек, когото Локи познаваше, е потърсен, за да помогне при разследването. „Гордиън“ беше консултирала НБСТ многократно за най-нашумелите самолетни катастрофи през последните десет години — Полет TWA 800, катастрофата на лайнер на „Американ Еърлайнс“ над Бруклин година след единайсети септември 2001 г., полетът на питчъра на нийоркските „Янки“ Кърт Молин и сблъсъкът му в манхатънския небостъргач. „Гордиън“ беше най-способната компания за оказване на помощ при разследване на катастрофата, в която беше загинала такава знаменита звезда като Рекс Хейдън.

Трупове се множаха със светкавична бързина. На Локи тази тенденция не му харесваше, защото и той беше замесен. Уликите от катастрофата на Хейдън бяха по-пресни и реши да се заеме първо с тях.

— Кажи на Джуди, че ще пристигнем направо на мястото на катастрофата — каза той на Ейдън. — Ще се отбием във Вегас, преди да се върнем в Сиатъл.

— Ако влезеш в казино, заложи сто долара, че Ирландия ще бие Германия на футбол.

— Съжалявам, Ейдън. Знаеш, че никога не играя хазарт. Късметът ми е необходим другаде сега.

Локи затвори и се вгледа в Дилара. Какво общо можеха да имат една красива археоложка и Ноевият ковчег със смъртта на инженер и на световноизвестна звезда? Никога не беше предполагал, че ще му се наложи да търси отговор на такъв въпрос. А отговорът най-вероятно бе още по-странен от въпроса.

— Вие, доктор Кенър — смигна ѝ той, — привличате неприятностите като магнит.

Дилара му отвърна с усмивка, усмихна се и на Грант:

— Тогава ми се струва, че съм в подходяща компания.

— Говорете само за себе си — намеси се Грант. — Аз лично се възприемам като човек, който преди всичко причинява неприятности.

— Съгласен съм с две ръце — отвърна Локи.

Приглушеният шум от витлата на хеликоптера проникна през стените на каютата. Локи погледна през илюминатора и видя един „Супер Пума“, който се насочваше към площадката за кацане. Застина напрегнато в очакване от турбината на хеликоптера да излезе черен

дим, но „Супер Пума“ приближаваше невредим. Съмняваше се, че щяха да посегнат на втори хеликоптер, но щеше да е по-спокоен, когато стигнеха невредими в Нюфаундленд.

— Превозът ни пристигна — отбеляза той. — Време е да сменим пейзажа.

Докато вървяха към хеликоптерната площадка, Локи отново се обади по телефона, направи корекции в маршрута на самолета към Лас Вегас и нареди да ги чака джип на летището. Искаше да види катастрофата на Хейдън със собствените си очи.

Новината за неуспелия опит за убийството на Дилара Кенър и Тайлър Локи достигна до ушите на Себастиан Улрик чак на следващата вечер. Цялата неделя той прекара в самолета, на път от Лос Анджелис за обекта в Оркас Айлънд, част от островите Сан Хуан, разположени край брега на щата Вашингтон. Островът, с площ около сто и петдесет квадратни километра, беше обитаван от 4 500 души и представляваше оживен център на туризма и търговията. Това означаваше, че посещението на Улрик до обекта щеше да мине, без да привлича нежелано внимание.

Той вечеряше със Светлана Петровна на верандата на имението и се наслаждаваше на прохладния октомврийски морски бриз — лукс, който щеше да е достъпен за него само още една седмица. Тя носеше прозрачна блуза и мини пола. Тоалетът ѝ щедро разкриваше прелестите ѝ и коренно се различаваше от бизнес облеклото ѝ в онзи ден, когато отрови Сам Уотсън. Улрик съжаляваше, че не беше участвала в мисията за проследяване на Дилара Кенър от летището на Лос Анджелис и не я беше убила, преди археоложката да причини толкова проблеми. Светлана определено нямаше да остави работата недовършена.

Сградата, в която вечеряха, беше една от петте, построени в имението от 1600 декара. Огромни вековни борови дървета ограждаха по периметъра гъстата гора.

Дан Кътър седеше като скован на стола си в другия край на масата. Той не ядеше, а само отпиваше от чашата с вода. Петровна слушаше мълчаливо разговора им. Улрик се беше запознал с нея, когато тя прекарваше контрабандно лекарствени препарати за руската мафия в Москва. Извади я от мръсния бизнес и я доведе в САЩ. Родителите ѝ бяха ядрени физици, загинали по време на Чернобилската авария. Затова тя прегърна с отворени обятията визията на Улрик за един по-добър свят.

— Защо чак сега ми казваш? — попита Улрик.

Кътър се намести неловко в стола си.

— Човекът, ръководил операцията, не искаше да се обажда, преди да се потвърди, че и двамата са оцелели.

— Името му?

— Гавин Дийн. Твърди, че нашият човек е бил убит от многобройния противник, докато е залагал термитните бомби в спасителните лодки. Локи вероятно е открил бомбите и ги е сложил всичките в лодката.

— Добрият стар Тайлър. Находчив и досетлив както винаги. Твоят човек е трябвало да изпрати повече от един боец на борда.

— Сметнал е, че факторът секретност е по-важен от числеността.

— Ти предупреди ли го, че Тайлър е доста умен?

— Да, но той разполагаше с оперативна самостоятелност. Изборът беше негов.

— Значи и неподготвен, и глупав. Две качества, които ние не искаме да пренесем в Новия свят.

— Съгласен съм.

— Първо Бари Пинтър пропуска идеалната възможност да убие Дилара Кенър, когато тя излиза от летището. А сега и това. Две големи грешки за три дни. Не съм свикнал с толкова провали накуп. И то особено сега, когато сме вече към края. Имало ли е някакво друго изтичане на информация освен от Сам Уотсън?

— Не. Изглежда, е бил само той.

— Все пак не бива да оставяме нашите хора да си мислят, че могат да се откажат на този етап. Не всички ще имат куража да ни последват докрай. Не и без малко принуда.

— Какво имате предвид?

Улрик разполагаше с подходящия метод. Рязко се изправи и прошепна нещо на Петровна, която му се усмихна и кимна. Целуна го страстно и продължително, след това стана и влезе в къщата.

— Ела с мен — подвикна той на Кътър. — Нека Олсън дойде в лабораторията.

Улрик слезе по стълбите от верандата и тръгна из градината под заоблаченото небе на Северозападния пасифик. Имението представляваше голяма постройка в тюдорски стил, където се настаняваха новите послушници на неговата религиозна организация. До нея се намиреше хотел, в който живееха двеста и петдесетте работници от имението. Трите други сгради бяха с идентични

квадратни стени с дължина и широчина деветдесет и височина петнайсет метра. Безличните сгради приличаха на самолетни хангари, но единствените въздухоплателни апарати в имението бяха трите хеликоптера на площадките, разположени пред хотела. Пристанът стигаше до малкия залив на Масакър Бей. Беше достатъчно дълъг и широк, за да се разтовари всякакво оборудване, което Улрик пожелаеше.

Той закрачи към една от тези хангароподобни сгради. До входа имаше пазач в малка караулка, който седеше на бюро, зад петсантиметрово бронирано стъкло. Улрик допря дланта си до биометричния скенер.

Когато скенерът светна в зелено, пазачът му кимна и изчака Улрик да произнесе паролата, която се сменяше всяка седмица. Никой — дори самият Улрик — не можеше да влезе, без парола. Имаше две пароли — и двете генерирани произволно — дума за нормално положение и дума за тревога. Ако Улрик кажеше думата за тревога, за пазача това щеше да е знак, че човекът с него е неприятел и е оказал принуда върху шефа му. Тогава пазачът щеше да пусне Улрик да влезе и после да застреля спътника му в главата.

Тази седмица думата за тревога беше „Рай“.

Но Улрик произнесе „Лъч“.

Стоманената врата се плъзна встрани. Улрик и Кътър минаха покрай охраната и се озоваха във фоайе с четири коридора. В края на всеки от коридорите отляво и отдясно имаше врати, които водеха до аварийни стълби. Отпред се намираше врата, която водеше към главната част на склада. Улрик се обърна надясно и се спря до двата асансьора. Натисна бутона и лявата врата се отвори моментално. Двамата с Кътър влязоха.

Върху таблото на асансьора имаше бутони за седем етажа, всичките разположени под земята, без да се брои партерът. Улрик пъхна ключ в таблото и го завъртя. Включи се електронен дисплей с миниатюрна клавиатура. Той набра кода. Вратите на асансьора се затвориха и кабината тихо се спусна към петото ниво, до което имаха достъп само малцина. След няколко секунди вратите на асансьора се отвориха и пред тях се показа чист бял коридор. Всичките седем етажа на подземния обект бяха проектирани със същото Т-образно

разположение на коридорите, като в края на всеки от тях имаше стълбище — на изток, запад и север.

Двама лаборанти в бели престилки видяха Улрик да излиза от асансьора и бързо прекъснаха разговора си. Кимнаха му за поздрав и се скриха в една от многото врати по коридора.

Двамата тръгнаха по дългия коридор, по средата на който имаше двойна врата. Влязоха в нещо като вестибюл, след което минаха през още една двойна врата. Най-сетне се озоваха в тясно помещение с голям прозорец. Под прозореца, по цялата му дължина, беше монтирано електронно табло. Оттук Улрик безопасно наблюдаваше ефекта от извършваните експерименти.

Хауърд Олсън — един от служителите по сигурността на Кътър и приятел ветеран от армията, се изправи в стойка „мирно“, когато влезе Улрик. Беше типичният воин, верен на Кътър — набожен идеалист, присъединил се към една от фанатичните религиозни групи в армията. Също като останалите войници, които Кътър беше вербувал за Улрик, Олсън не хранеше големи надежди за бъдещето на човечеството след онова, на което беше станал очевидец в Ирак и Афганистан. Той с ентузиазъм се беше влял в редиците на основаната от Улрик Света църква на хидронастията, след като го уволниха дисциплинарно от армията. Беше преминал границите на допустимото по време на сраженията — от ръцете му бяха загинали и двама невинни цивилни. Улрик обаче знаеше, че на света няма такова понятие като „невинен“.

— Олсън — обърна се той към бившия военен, — искам да чуеш нещо.

Олсън не каза нищо. Като дисциплиниран войник той отговаряше само когато му зададяха въпрос.

Улрик попита Кътър:

— Колко души, според теб, могат да се поберат тук?

Кътър огледа наблюдателната зала.

— Най-малко двайсет и пет.

— Достатъчно са. Направихме твърде много грешки и твърде много хора злоупотребах с лоялността си към нас. Ще демонстрираме на какво сме способни.

— Какво ще демонстрираме?

Улрик погледна към прозореца и Кътър проследи погледа му. По изражението на лицето му беше ясно, че е разбрал какво планира Улрик.

— Сам Уотсън вече е мъртъв — продължи Улрик, — но Гавин Дийн и Бари Пинтър още са живи. Те проявиха небрежност и само ще спъват осъществяването на бъдещите ни планове. Доведете ги тук. Веднага.

— Кой ще наблюдава? — попита Кътър.

— Доведи всички, запознати с целия план. Трябва да видят какво ще се случи на тях и на съпрузите им, ако решат да се отметнат.

Всеки един от неговите последователи знаеше, че Новият свят ще започне след пет дни. От съображения за сигурност обаче само малцина от избраните знаеха какво е истинското значение на „Нов свят“.

Улрик се обърна отново към Олсън, който му се видя объркан.

— Пинтър и Дийн — обясни Улрик — ще умрат в тази зала, точно зад този прозорец, защото не изпълниха мисиите си. А за теб имам друга мисия. Разбрах, че Тайлър Локи отива в Сиатъл. Променил е плановете си за пътуването, значи очевидно подозира нещо. Не знам какво точно знае, но на този етап не може да е кой знае колко. Той обаче е много проникателен и досетлив и е само въпрос на време да разбере повече. Твоята мисия е да го убиеш.

— Да, сър — отговори отсечено Олсън. — Разбрано, сър.

— Искам добре да ме разбереш — не искам да се връщаш тук, ако не си пратил Локи на оня свят. Ако не изпълниш мисията си, ще бъдеш следващият в тази зала. И в най-големите си кошмари не би могъл да си представиш това, което ще ти се случи тук. Ясен ли съм?

За пръв път стоманеното спокойствие на Олсън се разклати. Той хвърли поглед към стерилната зала и облиза пресъхналите си устни.

— Тъй вярно, сър. Локи вече е труп.

Гълфстриймът на „Гордиън“ излетя от Сейнт Джон в един през нощта местно време, само половин час след като хеликоптерът пристигна от „Скотия-1“. В самолета имаше място за дванайсет души, но Локи, Дилара и Грант бяха единствените му пътници. Тъй като хората от „Гордиън“ често работеха в най-отдалечените кътчета на планетата, компанията разполагаше с малка въздушна флотилия от три реактивни гълфстрийма. Цените на услугите, които извършваше „Гордиън“, бяха достатъчни да покрият този лукс, а пък и компанията ги купи от правителството при разпродажба на конфискувано имущество на наркотрафиканти.

Грант вече беше заспал в задната част на салона, очите на Локи също се затваряха. Дилара, от друга страна, беше напълно будна. Току-що беше излязла от тоалетната на самолета, където се беше преоблякла. Сега носеше джинси, блуза, сако и ботуши — дрехите, които Локи беше уредил да бъдат доставени на самолетната писта. Искаше да ѝ зададе още няколко въпроса, преди да се унесе.

— Благодаря за дрехите — каза му Дилара. — В онзи работен комбинезон се чувствах като затворничка.

— Съмнявам се, че някой би те объркал с избягала от затвора, но си мисля, че новото облекло ти отива повече.

— Така и не ти благодарих, че ни спаси с лодката. Чух, че идеята е била твоя.

— Да, щурите ми идеи понякога проработват.

Тя погледна към Грант и поклати глава.

— Как може да спи толкова спокойно след всичко, което се случи?

— Златно армейско правило. Спи, когато можеш, защото никога не знаеш кога пак ще имаш такава възможност. Той просто си взема сън в аванс.

— Сън в аванс. Де да можех и аз така.

— Трябва да опиташ. Имаме осем часа полет. Но какво ще кажеш да си побърим малко?

— Добре. Разкажи ми нещо за себе си.

Локи се ухили:

— Какво например?

— Кой беше твоят герой в детството?

— Лесен въпрос. Скоти от „Стар Трек“.

— Инженерът ли? — Тя се засмя, звънко и заразително.

— Какво да ти кажа, аз съм си откачалка до дъното на душата. Капитан Кърк беше готин, но Скоти винаги му спасяваше задника. А твоят кой беше? Само не ми казвай, че е Индиана Джоунс.

Дилара поклати глава:

— Принцеса Даяна. Като малка много обичах да се стягам с рокли. Но баща ми непрекъснато ме мъкнеше със себе си по целия свят и така археологията се превърна в моя страст.

— А Ноевият ковчег?

— Страстта на баща ми.

— Сам Уотсън е казал, че баща ти го е открил.

— Но ти не му вярваш.

— Аз съм си роден скептик. Не, не го вярвам.

— Кое по-точно? Че Ковчегът съществува или че баща ми го е открил?

— Че дълъг сто и четирийсет метра кораб е побрал всичките животни на света, по два екземпляра от всеки вид, и е плавал във водите, наводнили Земята.

— Много хора вярват във всяка една дума, написана в Библията.

— Но по много причини такъв сценарий е невъзможен. Най-малкото не и без да се случи чудо, дори много чудеса. Историята за Ковчегга се е развила преди шест хиляди години. По това време дървото е било единственият материал за направата на плавателни съдове. Най-големият дървен кораб, правен някога, е фрегатата от Гражданската война, наречена „Дъндърбърг“. Тя е била с дължина сто и петнайсет метра.

Дилара го погледна с недоверие.

— И ти знаеш всички тези неща? Да не си ходеща енциклопедия?

— С риск да разруша образа си на всемогъщ и всезнаещ, признавам, че направих проучване в интернет, когато оправиха връзката.

— Значи искаш да кажеш, че Ноевият ковчег не може да е бил по-дълъг от сто и петнайсет метра?

— От инженерна гледна точка конструкцията на кораб, направен само от дърво и с по-големи размери, би се разпаднала. Без железни рамки и вътрешен обков, каквито са имали корабите от деветнайсети век, плавателен съд с размерите на Ноевия ковчег би се огъвал като гумен ластик. В него би протекла вода от хиляди места. Да не говорим за силна буря като Потопа. Вълните биха прекършили корпуса му като суха вейка. Ковчегът би потънал само след броени минути. И сбогом на човешкия род.

— Може би е бил по-малък, отколкото е описан в Библията.

— Размерът е само един от проблемите. Знаеш ли колко време е необходимо дървото да изгние напълно?

— В пустинен климат като този на Египет — хиляди години. Непрекъснато откриваме дървени артефакти в египетските гробници.

— А в дъждовен климат?

— Няколкостотин години, ако дървото не се поддържа — отвърна Дилара. — Определено по-малко от хиляда години, дори и във високопланински условия.

— Именно. Според легендата Ноевият ковчег се е приземил върху планината Арарат, където валежите са обилни. Само погледни дървените хамбари, които само след сто години се срутват. Ако тези хамбари за сто години вече са изгнили, от Ковчега не би останала нито една следа още преди хиляди години.

— Повярвай ми, запозната съм с всичките аргументи против. Баща ми вярваше в Ковчега, но не се придържаше към буквалното описание в Библията заради липсата на логика в това описание. Ето ти пример: на света има трийсет милиона биологични видове, което означава, че товаренето в Ковчега трябва да е ставало със скорост петдесет чифта животни в секунда, за да свърши за седем дни. И то, ако приемем, че е могъл да ги побере в кораб с такива размери.

— А той не би могъл, дори ако Ковчегът е бил десет пъти по-голям. — Двамата се бяха увлекли в спора и взаимно се разпалваха.

— На следващо място идва проблемът с количеството храна и вода, които е трябвало да се качат в Ковчега — каза Дилара. — Този ми е един от любимите. Само един слон изяжда седемдесет килограма храна на ден. Така че ако имаме четири слона — два азиатски и два

африкански — само за четирийсет дни ще са им необходими дванайсет тона храна, което също е прекалено неправдоподобно. Добави към тях носорозите, хипопотамите, конете, кравите и хилядите други животни. Невъзможно е осем човека да хранят всичките тези животни и да им чистят.

— И щеше да мирише доста. Да не забравяме и факта, че за да се залееят всичките континенти, е необходима пет пъти повече вода от тази, която е налична в момента на Земята. Стопяването на леда на полюсите може да потопи Флорида, но няма начин океаните да залееят планините.

Дилара беше впечатлена.

— Значи си наясно с някои от аргументите против библейската интерпретация.

— Не съвсем, но имам елементарни научни познания.

— Не всеки възприема буквално Библията. Някои хора виждат библейската притча като алегория. Но дори алегориите обикновено се раждат от реални факти. Затова има и алтернативни теории, обясняващи Потопа. Знаеш ли, че Потопът не е описан за първи път в Библията?

— Знам, че легендите за потопи се срещат често в много култури.

— Но библейската версия конкретно се базира на история, разказана хиляда години преди самата Библия да бъде написана. През 847 година археолозите открили каменни плочи с клиновидно писмо, чрез което била разказана легендата за Гилгамеш. Тази история за Наводнението забележително много прилича на библейската за Потопа, поради което някои историци са на мнение, че еврейските мъдреци, написали Стария завет, са взели легендата за Гилгамеш за първооснова на притчата за Ной.

— Това не решава проблема научно. Подобно нещо си остава невъзможно.

— В буквален смисъл, както е написано в Библията — не. Но през 1961 година Бил Райън, океанограф от Института по океанография „Уудс Хоул“, открил, че около 5600 година преди новата ера язовирната стена при Босфора се е пропукала и през нея са проникнали води от Средиземно море. До този момент Черно море е било сладководно езеро, разположено на сто и дваайсет метра под

морското равнище. Когато стената рухнала, се образувал водопад, петдесет пъти по-голям от Ниагарския, и запълнил цялото Черно море само за броени месеци. А сега си представи, че си селянин и си живеел на брега на Черно море по това време.

— Предполагам, че най-напред щях да потърся начин да евакуирам семейството си, животните и всичките си вещи и да си плюя на петите.

— Вероятно с лодка — каза Дилара. — С малко украсяване и няколко добавени чудеса, това като нищо може да е прераснало в легендата за Ной.

— Съгласен съм. Но това не обяснява как баща ти е открил Ковчег, как би могъл да е сигурен, че наистина е бил Ковчегът, как този Ковчег е оцелял в продължение на толкова хилядолетия и най-важното: какво общо има всичко това с предстоящата гибел на милиарди хора, както твоят приятел Сам Уотсън е твърдял.

Дилара се облегна в креслото си и погледна през илюминатора. Тя замислено поглади косите си. Локи се усети, че я зяпа, и извърна погледа си тъкмо преди тя да се обърне отново към него.

— При теб чашата винаги ли е наполовина празна? — попита внимателно Дилара.

— При мен чашата е твърде голяма. Просто се опитвам да се съсредоточа върху отговора. Така работя аз.

— И как ще стигнем до тези отговори?

— Сам е споменал името Хейдън. Трябва да има нещо общо с катастрофата на самолета на Рекс Хейдън. Уредих да погледнем отблизо мястото на катастрофата. Предполагам, че самолетът е бил свален и разбит нарочно.

— Нима е отново бомба?

— Не, свършило му е горивото и е паднал. Още не разполагам с много подробности, но винаги предпочитам да огледам мястото на катастрофата, преди да се заема с лабораторните анализи и с прослушването на записите от черната кутия. После ще отидем в Сиатъл.

— Защо?

— Там е седалището на компанията на Коулман. В офиса му може да има нещо, което да хвърли светлина върху последните събития. Ще се отбием и в офиса на „Гордиън“. Искам да говоря с моя

шеф и да го информирам за случващото се. Разполагаме с един гений по възстановяване на информация — най-добрият, когото познавам. Той ще ни помогне с проучването.

— Звучиш ми доста надъхан.

— Нормално е, след като си се разминал на косъм със смъртта.

— След като оцелях при опита да взривят платформата, според теб те дали ще спрат да ме преследват? — В гласа на Дилара се долавяше най-вече безсилие и безпомощност, тъй като тя и Локи все още нямаха представа кои са загадъчните „те“.

Локи поклати глава.

— Извинявай, но ми се виждат упорити типове. Ето защо отсега нататък няма да се отделяш от мен.

— Мислиш, че не мога да се грижа сама за себе си ли?

— О, не се и съмнявам, че можеш. Но ако ще разгадаваме тази загадка, трябва да сме заедно. Помни, че сега искат да убият и мен. Може би дори и Грант, но за тях по-добре ще е да не си го и помислят.

— Защо?

— Ще се окажат между шамарите, ако се изпречат на пътя на Грант. Той не си поплюва. Има черен пояс по „Крав Мага“ и е експерт по всякакви оръжия, за които се сетиш.

— Да не говорим, че е огромен. Какво е „Крав Мага“?

— Израелска система за ръкопашен бой. А и с неговите хватки от кеча се получава смъртоносна комбинация.

— Бас държа, че е бил в специалните части. В кое подразделение? В „Делта“?

— Мога да ти кажа, но после той ще трябва да ме убие.

— Помня, че веднъж го гледах по телевизията. Беше напрегнат. А иначе има такова дружелюбно лице.

— Обикновено да. Но когато е бесен, е най-страшният кучи син, когото съм виждал.

Тя се наведе към него.

— Ами ти? Владееш ли „Крав Мага“?

— Грант ме е учил на няколко хватки. Мога да се справя, ако се наложи.

— Забелязах. — Тя го погледна в очите за миг, след което отново се облегна. — Тогава по-добре наистина да не се отделям от теб.

— Докато се опитваме да си изясним мистерията, има ли някой, който да държим в течение? Имам предвид — да му кажем, че си жива и здрава.

Тя поклати глава.

— Не, няма никой.

— Ами господин Кенър? — Локи хвърли поглед към пръстите ѝ. Нямаше пръстен, а и тенът на кожата ѝ беше равномерен — нямаше бяла ивица.

Тя проследи погледа му.

— Ах, да, ти знаеш, че моминското ми име е Арвади.

— Досега не бях обръщал внимание.

— Разведох се преди две години — отвърна тя. — Бях омъжена също за археолог. Знаеш как е, когато двама души не се виждат много често и пътуват отделно един от друг по целия свят. Не прекарват достатъчно време заедно. Реших да запазя фамилията, тъй като вече си бях изградила репутация с нея. — Дилара направи пауза. — А ти? Имаш ли семейство?

— По-малка сестра. Бяхме деца на военен. Баща ми е генерал от военновъздушните сили, още е на служба. Ръководи Агенцията за противодействие на заплахи към Министерството на отбраната. Не го виждам много често. На него му е безразлично моето професионално развитие. Като че ти и баща ти сте били много по-близки.

— Женен ли си? — попита го Дилара внимателно.

Той поклати глава.

— Вдовец съм — отвърна, без да се впуска в подробности.

Настъпи тягостно мълчание.

— Е, мисля да поспя малко — каза Дилара.

— Можеш да използваш моето място — разнесе се плътен глас зад Локи. Беше Грант. — Вече съм го затоплил. А и Локи ми каза, че си искала да научиш някои хватки на Пламъка, които са моя запазена марка. Когато се събудиш, ще ти разкажа за „Детонатора“. С негова помощ победих в първия си мач.

— Нямам търпение — усмихна се тя и отиде в задната част на самолета.

Грант зае нейното място.

— Харесва ми. Като ви слушах, май се поопознахте вече. — Грант смигна на приятеля си. Понякога прекаляваше със старанието си

да намери на Локи спътница в живота след смъртта на жена му.

— Само си говорихме. — Локи погледна към Дилара. Тя се бе свила в креслото, затворила бе очи и се беше завила с одеялото. За първи път Локи я видя уязвима и почувства неустойимо желание, инстинкт да я защитава, да я вземе под крилото си. Когато се обърна, видя глуповата усмивка на лицето на Грант.

— Нали знаеш за приятелката ми?

— Жената, с която се запозна преди две седмици в Сиатъл, ти е приятелка?

— Тифани — уточни Грант. — Съвършена е.

— Колко пъти си излизал с нея? Два пъти?

— Знам, че още е рано, но тя притежава всички качества, за да стане госпожица Уестфийлд. Знаеш ли как се запознахме?

Локи се усмихна:

— В стриптийз бар?

— Във фитнес клуб. Тя работи в стриптийз бара само вечер.

— Като стриптийзьорка ли?

— Като сервитьорка — отвърна Грант с престорена досада. — Учи за медицинска сестра. Силна е, но е дребничка.

— Дано да не е прекалено дребна за теб. Ще я смачкаш.

— Трябва да я видиш на гладиатора. Леле! Аз я забелязах. Тя ме забеляза. Няколко дни само се гледахме, без да си кажем и дума. Накрая установихме контакт. Знаеш ли как?

— Как?

— Просто подехме разговор.

Локи отново погледна към Дилара, която вече беше заспала.

— Между нас няма нищо — каза той.

— Добре. — Грант като че ли не беше убеден.

— Ти непрекъснато ще ми натякваш, нали?

— О, да.

Локи въздъхна. Полетът щеше да е дълъг.

След като кацнаха на международното летище „Макларън“ в Лас Вегас, Локи, събрал сили след четиричасовия сън, взе ключовете на наетия джип, докаран до самолета на „Гордиън“, и седна зад волана. На таблото пред Грант беше монтирано джипиес навигационно устройство. След броени минути цялата група вече пътуваше по магистрала 93, която щеше да ги отведе право до мястото на катастрофата.

— На какво разстояние сме оттам? — попита Дилара от задната седалка.

— Джуди Ходж, главният инженер по разследването, каза, че е на около сто и петдесет километра — отговори Грант. — Едно мокро петно посред пустинята. За щастие е близо до шосето. Ако беше в каньон или в планина, прибирането на останките щеше да отнеме десет пъти повече време.

— А сега колко ще отнеме? Имам предвид колко ще отнеме да разберем какво се е случило?

— Обикновено са необходими месеци за първоначалните констатации и години, докато се изготви крайният доклад.

— Години? Сам каза, че имаме време до петък, а днес вече е понеделник сутринта!

— Понеже това не ми прилича на обикновена авария, ще убедя НБСТ да побързат с разследването — обясни Локи. — Грант, искам ти да поемеш нещата тук.

— Ама че си жесток! — възмути се на шега Грант. — Към Тифани най-малкото.

— Тя ще издържи без теб още няколко дни. Ще изпратим всичките останки в ЦИТ и ще ги сложим в трети хангар.

— Какво е ЦИТ? — попита Дилара.

— Центърът за инженерни тествания на „Гордиън“. Намира се във Финикс, така че няма да е необходимо много време да преместим останките там. ЦИТ е разположен на две хиляди декара площ и е построен навътре в пустинята още преди двайсет години. През това

време Финикс се разрасна толкова много като град, че сега центърът е в покрайнините му. Разполагаме с дълга единайсет километра овална писта за тестване, полоса с препятствия и кал, хлъзгава писта, закрыта и открита площадка за симулиране на катастрофи, много лаборатории и разнообразно оборудване. Има също и километър и половина самолетна писта и пет хангара за изпитателни полети.

Локи съзнаваше, че говори с необикновен патос за Центъра, като горд баща за рожбата си, но не можеше да се въздържа. Това беше перлата в короната на „Гордиън“.

— Значи извършвате изпитания по поръчка на автомобилни компании? — попита Дилара. — Мислех, че си имат собствени изпитателни писти и лаборатории.

— Имат, но много от тях искат провеждането на отделни, независими изпитания. Застрахователните компании, адвокатските фирми, производителите на гуми. Най-големият ни клиент е американското правителство. Можем да тестваме буквално всичко, което се движи на колела. Всичко — от велосипеди до тежки камиони. Всъщност вдругиден ще докарат един свръхтежък самосвал.

— Май тази работа наистина ти харесва. Ти участваш ли в изпитанията на колите?

— Понякога, ако ми се удаде възможност. Особено забавно ще е с този камион.

— С камион? Майтапиш ли се? Защо?

— „Либхер Т 282 Б“ е немски камион, висок е осем метра и празен тежи двеста тона.

— Това са двеста хиляди килограма. Не мога да си представя нещо толкова огромно.

— Най-големият камион в света. Прилича на триетажна сграда на колела. Когато е натоварен до пълния си капацитет, тежи колкото „Боинг 747“. Само гумите му са с диаметър три метра и половина и всяка тежи повече от която и да е лека кола. Една мина за добив на въглища в Уайоминг ни поръча да го тестваме, за да решат дали да го купят. Струва си да платят солиден консултантски хонорар на нас, при положение че планират да купят двайсет такива самосвала по четири милиона долара парчето.

— Звучи невероятно.

— За съжаление, тъй като ще се връщаме в Сиатъл, налага се да почакам до другия път, за да направя едно кръгче.

Останалата част от пътуването премина в мълчание. Минаха по моста над язовирната стена на „Хувър“ и влязоха в щата Аризона. Суровият пустинен терен беше осеян тук-там с дребни дървета. Въздухът трептеше от горещината, температурата вече беше над трийсет градуса по Целзий.

На четирийсет километра северно от Кингман джипиесът показва, че приближават отклонение и Локи зави по един неасфалтиран път. След още минута стигнаха до множество скупчени коли. Трийсет микробуса със сателитни чинии на покривите. Репортери стояха пред камерите и предаваха това, което бяха научили за катастрофата, отнела живота на една от най-големите световни знаменитости.

Подминаха микробусите и стигнаха до пропускателен пост на щатската полиция на Аризона. Единият от щатските полицаи им махна да спрат.

— За журналисти дотук! — каза той.

— Ние не сме журналисти — отвърна Локи и показа пропуска си. — Работим в „Гордиън Инженеринг“.

Полицаят провери набързо документа за самоличност и го върна.

— Очакват ви, доктор Локи. Ще ги откриете на около километър по-нататък.

— Благодаря.

Локи продължи напред, докато стигна друго скупчване на коли. Този път преобладаваха полицейски и пожарни коли, линейки и коли на „Съдебна медицина“. Имаше и три армейски джипа „Хамър“, както и верижен транспортър за пренасяне на опасни ядрени, химични и биологични материали. До него се виждаха двама души в херметични костюми, наведени над редица от черни чували, които най-вероятно съдържаха събраните досега останки. Локи не знаеше обаче за какво са необходими костюмите за работа в заразена среда. В самолета не би трябвало да има опасни химикали, а горивото отдавна беше изгоряло до последната капка.

Един от микробусите беше паркиран на известно разстояние от другите коли. На него беше изобразено логото на „Гордиън“ — зъбчато колело, обкръжено от четири знака, символизиращи сферата на

дейност на фирмата: пламък, електрическа светкавица, самолет, надвиснал над кола, и стилизирана човешка фигура.

До микробуса стоеше елегантно облечена жена на трийсет и няколко години и говореше по портативна радиостанция. Когато чу приближаващия се джип, Джуди Ходж вдигна глава към тях. Носеше бейзболна шапка с логото на „Гордиън“, горнище без ръкави, джинси и гумени ръкавици. Щом видя, че е Локи, закачи радиостанцията на колана си и се приближи до джипа.

Локи скочи от колата и се здрависа с нея. Джуди кимна на Грант за поздрав, след което Локи я запозна с Дилара.

— Радвам се да те видя, Джуди — каза Локи. — Оттатък се е събрал цял цирк.

— Полицията вече залови двама репортери, които се бяха промъкнали през барикадата — отвърна Джуди. — А трябва да дебнем и за ловци на сувенири. Добре че имаме „Джи-Таг“. Трябва да откараме парчетата оттук възможно най-скоро. Не знаех, че феновете на „Хейдън“ са били толкова откачени.

„Джи-Таг“ беше метод за обработка на останки от катастрофирали самолети, разработен в „Гордиън“. Всяко парче се фотографираше с цифров фотоапарат, след което се записваха точните му координати според навигационната система джипиес. После се отпечатваше баркод с уникален идентификационен номер и се прикрепваше към конкретното парче. Данните автоматично се изпращаха към централните компютри на „Гордиън“ и се изработваше детайлна карта на всяка една останка и нейното местоположение. Системата „Джи-Таг“ ускоряваше десетократно документирането на останките за разлика от ръчната обработка преди това и даваше възможност те да бъдат преместени от мястото на катастрофата само след броени часове. По този начин излагането на останките на вредното въздействие на природата се свеждаше до минимум.

— Започнахте ли да товарите останките? — попита Локи.

— Първият верижен транспортър ще пристигне след около час. Ще задействаме двайсетина такива, които ще се движат оттук до ЦИТ и обратно. Главната концентрация на парчета е ето там. — Тя посочи мястото, където се бяха струпали работници. Локи видя само няколко големи отломки, включително и нещо подобно на двигател.

— Когато свърша тук, се връщам в Сиатъл заедно с доктор Кенър. Налага се да побързаме с това разследване. Джуди, ти остани тук, докато разчистите мястото. Грант ще се погрижи за обработването на останките в ЦИТ. Сега ми разкажи за катастрофата.

Те последваха Джуди сред пустинята. Локи видя десетки парчета метал, багаж и различни неидентифицирани останки, които вече бяха етикетирани и готови за товарене. Докато вървяха, Джуди им разказа за странния обратен курс на самолета. Получила беше електронно копие от рапорта на пилотите на изстребителите и изложи съдържанието му.

Локи се спря пред един квадратен отломък с размери около метър на метър. Беше част от фюзелажа и по средата му имаше отвор на илюминатор с разбито стъкло. Той коленичи и погледна отблизо, докато продължаваха да разговарят.

— Някакви следи от декомпресия в резултат на взрив?

— Не. Самолетът е бил напълно невредим, преди да се разбие в земята.

През рамката на илюминатора Локи забеляза нещо бяло под фюзелажа, което проблесна на слънцето.

— Имаш ли още един чифт ръкавици в теб? — попита я той. Като че бяха пропуснали едно парче под тази част от фюзелажа, която вече беше етикетирана и фотографирана.

— Да, разбира се. — Джуди му подаде ръкавици.

— Значи може би трябва да търсим бавно изтичане на кислорода? — попита Локи, докато си слагаше ръкавиците.

Джуди го изгледа озадачено.

— Не. Почакай малко, мислех, че знаеш...

— Какво да знам? — Локи се надвеси над парчето от фюзелажа. Изведнъж се изправи рязко, когато видя какво лежи отдолу. Белееща се човешка бедрена кост, вероятно на мъж.

Да откриеш части от човешки тела, пръснати сред останките, не беше необичайно, но не и оголена кост. Особено тази, която беше толкова гладка и сякаш оглозгана от хищници, а беше изключено койотите да са открили крайника под това парче от фюзелажа.

Джуди се обади по радиостанцията:

— Имаме още едно тук.

Някой ѝ отговори, че тръгва насам.

— Това не е първата кост, която сте открили, така ли? — попита Локи и се доближи до находката.

Джуди поклати глава:

— Ние...

Преди да е довършила мисълта си, някой зад Локи извика:

— Не го докосвайте!

Когато се обърна, срещу него стоеше мъж, облечен в херметичен костюм за работа с опасни химични и биологични вещества. Той направи снимка на костта, после внимателно я вдигна и я постави в найлонов плик. След като я означи, я остави, без да каже нито дума повече.

— Извинявай — каза Джуди. — Мислех, че са те уведомили.

— Разбрах само най-основното от Ейдън Макена, преди да тръгнем към Вегас. Какво, по дяволите, става тук, Джуди?

— Екипът за работа с опасни субстанции е тук именно заради тези кости. Заради състоянието на останките от ФБР изразиха тревога за наличието на биологични или химични вещества. Най-близкият подобен екип беше разположен в една армейска част в Дъгуей Прувинг Граундс в Юта. Те не откриха нищо. Дадоха ни зелена светлина да започнем с обработването на останките вчера следобед.

— Колко тела бяха извадени досега?

— Нито едно.

— Какво? Но досега би трябвало да сте открили нещо. Според полетния лист, който прочетох, на борда е имало двайсет и седем души.

— Намерихме останки от поне двайсет души, но не и тела.

— Под останки имаш предвид ръце, торсове и прочие, така ли?

— Не, в онези черни чували, които видях ето там, има само кости. Локи онемя. Грант също беше шокиран от чутото.

— Но как е възможно? — изрече накрая Локи.

— Нямаме никаква представа. Знаем само, че преди да се разбие самолетът, *нещо* е превърнало всичките пътници на борда в скелети.

ΚΟΥΛΜΑΗ

След като яхтата акостира в пристана на Халифакс, на Гавин Дийн му трябваша осем часа, за да се върне във Вашингтон. Улрик нареди ръководителят на провалилата се на „Скотия-1“ мисия да се яви незабавно в комплекса на Оркас Айлънд. Разбира се, той очакваше наказание за провала, но и представа си нямаше колко сурово ще е то.

Бари Пинтър, на когото беше поръчано да ликвидира Дилара Кенър, когато тя излезе от летището, вече бе пристигнал в комплекса и помагаше в подготовката за предстоящите дни. В момента Кътър водеше двамата към изпитателната камера.

Групата на Улрик от елитни учени и специалисти по тайни операции се беше събрала в наблюдателната зала и всички се споглеждаха притеснено. С изключение на откъслечното шушукане, в помещението цареше пълна тишина. Знаеха, че ще се случи нещо важно, но не знаеха какво точно ще е то. Улрик стоеше до прозореца заедно със Светлана Петровна и ги гледаше внимателно. Много добре, бяха точно в подходящата психическа нагласа. Той натисна бутона на контролното табло и каза по микрофона:

— Да започваме!

В изпитателната камера се отвори една врата, при което шепотът стихна. Кътър въведе двамата мъже в стоманеносивата стая. Първи влезе Гавин Дийн, дребен, с къса подстрижка и опъната по мускулестото му тяло черна тениска.

Втори беше Бари Пинтър, по-висок с около трийсет сантиметра от Дийн и по-тежък поне с дващсет и пет килограма. Пинтър влезе с гъвкава котешка походка. И двамата бяха ветерани от частите за специални операции: Дийн от „Рейнджърите“, а Пинтър от „Зелените барети“.

Улрик ги погледна безпристрастно. Нямаше да му е приятно да наблюдава какво ще стане с тях, но се налагаше — проектът беше достигнал критичната си точка. Съдбата им щеше да послужи за назидание на останалите.

Кътър излезе от камерата и затвори вратата.

Нещо тежко избумтя — сигурен признак, че вратата е здраво залостена отвън. Дийн и Пинтър, които се познаваха от предишни операции, се спогледаха. Объркването им премина в тревога. Изучиха с поглед помещението, което никога преди не бяха виждали.

Подът на изпитателната камера беше направен изцяло от армирана стомана. Улрик бе поръчал да се изработи от въглеродна стомана, която е изключително устойчива на високи температури. Таванът, направен от същия материал, беше снабден със сложна вентилационна система, състояща се от четиринайсет филтъра. Страничните стени бяха от дебела два сантиметра и половина стомана, а стъклото на наблюдателния прозорец беше изработено от високотехнологичен полимер. То даваше възможност, въпреки голямата му дебелина, да се постигне изключителна прозрачност, без да се изкривява гледката.

Единственият предмет в камерата беше противогазът, който лежеше на пода.

Улрик включи микрофона, за да могат Дийн и Пинтър да чуят какво ще каже на наблюдателите.

— Добър ден, дами и господа. Очевидно всички се питате защо съм ви събрал тук днес. Добър въпрос. Любопитството е само една от причините, поради която съм ви вербувал за епичното пътуване. Както всички вие знаете, това пътуване ще започне много скоро. За съжаление обаче разбрах, че някои от хората, определени да участват в проекта, имат известни колебания.

Лицата на присъстващите станаха каменни. Никой не искаше да се издаде, че през ума му са минавали и подобни мисли.

— Разбирам това чувство. Предстои ни голямо изпитание, което ще промени облика на планетата. Промяна, която аз — ние — вярваме, че в крайна сметка ще спаси човечеството. Но се налага да се правят и жертви. Всеки от нас трябва да жертва по нещо. И си мисля, че не съзнавате достатъчно сериозно тази реална необходимост.

Улрик хвърли поглед към камерата и видя страха по лицата на Дийн и Пинтър. Забеляза, че двамата крадешком поглеждат към противогаса.

— Ето защо мисля, че е важно да подсилим нашата решителност, за да осъществим целта, която стои пред нас. Решителност, която е несъвместима с колебание, с размисли, с предателство, с провал.

Длъжни сме да се фокусираме върху предстоящата цел. И така, доведох тук тези двама мъже — Улрик посочи с ръка към прозореца, — двама мъже, които ни подведоха. Подведоха всички нас и изложиха на риск и опасност всичко, което сме постигнали до този момент. — Той се обърна към прозореца: — Гавин. Бари. Вие ще покажете на тези хора защо е толкова важно за всеки от нас да си върши работата кадърно и изключително компетентно. Ще им покажете колко голям е залогът пред нас.

Пинтър изтича до вратата и се помъчи да я отвори, да открие някакъв механизъм, но напразно. Вратата беше заключена с тристранен механизъм и херметично запечатана. Нямаше начин да се отвори отвътре. Дийн просто остана прав в очакване на следващите думи на Улрик.

— Нарочно е оставен само един противогаз. За шейсет секунди камерата ще се напълни с Аркон-Б, форма на биологично вещество, което ще позволи осъществяването на нашия Нов свят. Който си сложи противогаса, ще се опази от въздействието му. Но другият...

Тези думи бяха достатъчни. Пинтър се хвърли към противогаса, но Дийн, който винаги беше по-умният и хитрият от двамата, знаеше, че най-ефективната стратегия е да обезвредиш съперника си. Той удари Пинтър по гърба, който падна на пода. След като осъзна грешката си, Пинтър скочи пъргаво и зае бойна стойка срещу Дийн. Двамата бяха добре обучени в бойните изкуства, но Пинтър имаше предимство със значително по-високия си ръст. Те застанаха неподвижно, преценявайки силите на противника си.

Улрик погледна часовника си.

— Петдесет секунди — каза той, за да ги насъска.

И отново думите му постигнаха ефекта си. Дийн скочи и завъртя крака си на пълен оборот, целейки се в Пинтър, който рязко се наведе и блокира удара. Двамата се озоваха на земята. Пинтър първи се окопоти и се нахвърли срещу Дийн, който в този момент още лежеше по гръб. Пинтър нанесе камшичен удар с крак, надявайки се да поразии Дийн в хълбока. Дийн сграбчи опонента си за глезена и използвайки инерцията, завъртя цялото му тяло. И докато Пинтър прелиташе над него, Дийн го удари в слабините.

Пинтър се строполи на земята, стенойки от болка, но още не беше за отписване. Дийн скочи, за да нанесе смъртоносен удар във

врата на Пинтър. Той го контрира с юмручен удар в лицето и го просна на земята. Двата седяха замаяни на пода.

— Трийсет секунди — обяви Улрик.

Ако продължаваха така, никой от тях нямаше да се досети да се помирят и да си поделят противогаса. Гледката представляваше печален пример на това защо Новият свят беше толкова необходим. В момента на показ бе първичният човешки егоизъм. Много уместна демонстрация, предвид обстоятелствата. Улрик се надяваше само да не се избият един друг.

Дийн и Пинтър започнаха да обикалят в кръг, без да се изпускат от очи. Пинтър видимо накуцваше, но се опитваше да го скрие, докато от носа на Дийн обилно течеше кръв.

Кътър, който се беше върнал в наблюдателната зала и сега стоеше до Улрик, му прошепна на ухото:

— Какво ще стане, ако победителят има открита рана?

Улрик не беше обмислил вероятността победителят да получи открити рани по тялото, но това щеше да е интересно изпитание, за да се провери доколко унищожителен и вирулентен е Аркон-Б и дали би могъл да проникне в кръвта на жертвата.

— Предполагам, че скоро ще разберем.

Дийн и Пинтър се нахвърлиха един върху друг с нова серия от удари, които Улрик не успяваше да проследи заради бързината им. После Пинтър съумя да се доближи до противника и се приготви да му направи ключ на главата. Стисна гърлото на Дийн и това, изглежда, щеше да е решаващото в двубоя действие.

— Петнайсет секунди — каза Улрик и кимна на оператора при контролното табло. Пръстът на оператора застина над бутона, който щеше да пусне в камерата Аркон-Б.

Лицето на Дийн почервения. Всичко вървеше към края. Тогава със сетни усилия Дийн огъна тялото си и изрита отзад Пинтър в коляното. Той изви от болка и разхлаби хватката си върху Дийн, който веднага го удари в другия крак. Пинтър изкрещя и се свлече, държейки се за краката. Доколкото Улрик можеше да прецени на око, дясното коляно беше извадено от ставата, а левият крак беше счупен. Пинтър нямаше да може да ходи никога повече.

Дийн се надвеси над Пинтър, обмисляйки дали ще може да го довърши лесно, забравил за изтичащото време.

Улрик започна обратното броене:

— Десет, девет, осем...

Дийн вдигна глава към високоговорителя, след което трескаво посегна към противогаса.

— Седем, шест, пет...

Той го грабна от пода и го нахлузи на главата си.

— Четири, три, две...

Когато Улрик произнесе „едно“, Дийн нагласи ремъците на противогаса и отново насочи вниманието си към лежащия на пода Пинтър, който го гледаше, изпълнен с омраза.

Улрик кимна отново на оператора, който натисна бутона. В камерата се чу съскане от пускането на струи въздух. Дийн и Пинтър погледнаха към пода. Силни въздушни струи продухваха дрехите им нагоре към тавана.

Улрик усещаше как останалите в залата са затаили дъх. Нямаше да се наложи да чакат дълго. Токсинът Аркон-Б, използван в самолета на Хейдън, беше същият като този, който в момента засипваше Дийн и Пинтър, но концентрацията му беше една стотна от сегашната, защото устройството, използвано на самолета, трябваше да бъде малко и портативно. Ето защо беше необходимо толкова време, за да подейства веществото, и затова бяха избрали за целта презокеанския полет. Когато всички в самолета на Хейдън бяха разбрали какво се случва, самолетът вече беше твърде далеч от брега, за да могат да се върнат и спасят.

Пинтър се беше примъкнал към стената и плътно се беше допрял до нея. Лицето му остана безизразно, но Улрик забеляза прикрития страх в очите му. Дийн се оттегли в противоположния край, но продължи да го гледа внимателно, в случай че онзи опита да се докопа до противогаса. Но за Пинтър беше вече твърде късно, защото бе изложен на пагубното въздействие.

Както Улрик очакваше, първите видими признаци от ефекта се проявиха само след две минути. Пинтър започна да кашля, първо един-два пъти, после непрекъснато. Дробовете му бяха първите органи, нападнати от токсина. Аркон-Б вече циркулираше в кръвта му.

Кашлицата премина в даване и задушаване. От устата му изби кръв. Пинтър почувства мокротата и избърса кръвта с длан. Обзе го ужас.

— Моля ви! Простете ми! — извика той през кашлицата. — Моля ви! Помогнете ми! — Погледът му се спря на Дийн, който се беше вторачил в него с широко отворени очи.

Кръвта от устата на Пинтър стана поток. Наблюдаващите заахкаха и заохкаха от ужас. Кожата на Пинтър започна да се свлича — първо на по-малки люспи, после на големи парчета.

Пинтър се разпадаше пред тях. Той не беше в състояние да стори каквото и да е, освен да стене в ужасна агония. Вдигна ръка към гърлото си, тъй като не му стигаше въздух. Без съмнение белите му дробове бяха пълни с течност. Той се давеше в собствената си кръв.

Смъртта настъпи след само още трийсет секунди. След последния опит да си поеме въздух, Пинтър изхърка и се предаде, вперил очи в Дийн. Главата му се килна назад и опря в стената, при което се отлепи голямо парче от кожата му. Когато тялото му се строполи на пода, върху стената останаха кървави следи.

Някои от наблюдаващите извикаха спонтанно и дори се заплакаха в пристъп на отвращение и страх, но Улрик вдигна ръка да млъкнат. Демонстрацията още не беше свършила.

Тялото на Пинтър продължи да се разпада — сякаш гледаха на забързан кадър разлагането на труп. Раните върху тялото му постепенно прераснаха в дупки, от които шурна кръв и потече върху армираната стоманена решетка на пода. Кръвта започна да се стича в отворите на решетката, а червените следи на стената скоро изчезнаха, сякаш се бяха изпарили върху нагорещена скара.

Улрик огледа залата. Всички се бяха вторачили с ужас в разлагащото се тяло на Пинтър. Неколцина от тях всеки момент щяха да припаднат. Една жена повърна в кошчето за боклук. Демонстрацията беше постигнала търсения ефект. Който и да е от тези хора, възнамерявал да тръгне по предателските стъпки на Сам Уотсън, сега щеше сериозно да се замисли, преди да го стори.

Всяка клетка от тялото на Пинтър беше нападната от токсина и в рамките само на още три минути от него не остана нищо друго освен костите — оголени до последно, сякаш бяха оглозгани от стадо пирани. На мястото на човешкото лице отпреди само някакви си пет минути сега злоещо се хилеше оголеният череп.

Операторът отново натисна бутона и спря притока на въздух в камерата.

— С това приключва днешната демонстрация — каза Улрик. — Сигурен съм, че всеки един от вас я е намерил за поучителна. Ако не искате да сте част от тълпата, която ще бъде подложена на въздействието на Аркон-Б след пет дни, не трябва да правите нищо, което би застрашило старателно подготвените ни планове. Ясен ли бях?

Неколцина отвърнаха „да“, останалите трескаво закимаха.

— Можете да си вървите — добави доволен Улрик и кимна на жената, която беше повърнала. — Вземи кошчето със себе си.

Наблюдаващите бързо се изнизаха от залата. Все още не можеха да дойдат на себе си след това, което се беше разразило пред очите им. Вътре в изпитателната камера Дийн извика през противогаза си и задумка по вратата.

Улрик изчака и последните наблюдатели да излязат, след което затвори вратата. Останаха само операторът, Кътър, Петровна и той.

— Ами Дийн? — попита Кътър. — Да го пусна ли?

Операторът, който беше добре запознат с въздействието на Аркон-Б, вдигна учудено вежда. Кътър познаваше много от свойствата на биологичния агент, но не си даваше сметка колко е токсичен и заразен.

Улрик мрачно поклати глава.

— Боя се, че не можем. Въпреки че Гавин носи противогаз, той също беше изложен на въздействието на агента. Аркон-Б може да проникне през кожата, макар и това да става по-бавно, отколкото през белите дробове. Не можем да му позволим да излезе от камерата, след като е заразен. Ще представлява смъртна опасност за всички нас. Можем да направим само още едно нещо за него.

Улрик хвърли поглед на оператора, който промърмори нещо под носа си, може би молитва. Повдигна с палец обезопасяващия капак на един друг бутон с надпис „Стерилизиране“ и се приготви да го натисне.

— Това ще спести на Гавин мъките, през които мина Бари — добави Улрик и кимна на оператора. — Давай.

Операторът натисна бутона.

През решетъчния под лумнаха огромни пламъци, стигащи чак до тавана. Писъците на Дийн потънаха в огнената паст. Тялото му затанцува бясно в агония в продължение на няколко секунди, след

което падна на пода и започна бързо да се изпарява. Улрик видя на таблото, че температурата в камерата беше стигнала до петстотин и трийсет градуса по Целзий, като продължаваше да се покачва. Скоро в камерата нямаше да остане и следа от биологичен организъм. Дори костите щяха да бъдат изпепелени и всмукани във вентилационните шахти.

— Още две минути — нареди Улрик на оператора. Трябваше да са сигурни, че цялото количество Аркон-Б е унищожено. Каква ирония само, помисли си Улрик. Само на няколко метра от него се намираше най-смъртоносната субстанция, а това място само след пет дни щеше да е най-сигурното и безопасното на планетата.

Полетът от Лас Вегас до Сиатъл не беше по-дълъг от пътуването с кола. Беше едва два следобед, когато Локи и Дилара кацнаха. След като слязоха, той я поведе към комплекса на „Гордиън“ на сиатълското летище. Тъй като компанията притежаваше три самолета, тя разполагаше със свой терен на летището, разположено южно от центъра на града.

Макар и да беше началото на октомври, денят беше необичайно топъл и слънчев. Облаците, които през зимата никога не се разсейваха, още не бяха запълнили небето и в далечината се откриваше изглед към Олимпийската кула и блестящия връх „Рейниър“.

Локи спря пред лъскавата червена спортна кола и отвори капака на малкия багажник. Хвърли чантата вътре, след което изключи някакъв кабел, водещ от автомобила до стената, и го прибра в колата.

— Какво е това? — попита го Дилара.

— Кабелът на акумулатора — отвърна Локи и седна зад волана. Дилара седна до него. — Акумулаторът е „Тесла“, а колата се задвижва изцяло с електричество. Зарежда се напълно за шест часа.

Той натисна един бутон за стартиране. Чу се тихо изпиукване, което беше знак, че акумулаторът е включен. Като цяло обаче не последва никакво бръмчене на двигател, характерно за другите коли. Локи превключи на скорост и потегли. Когато излезе на магистрала 99, даде газ до дупка. Колата се устреми напред, сякаш беше изстреляна с катапулт. Само след броени секунди те се движеха със сто и трийсет километра в час.

— Значи все пак обичаш да изпитваш играчките си? — отбеляза Дилара.

— Не го намираш за лош навик, нали? В момента тестваме една такава в ЦИТ. Тази ми я дадоха за всекидневно ползване. Трябва да карам, докато не им дам препоръки как да подобрят следващия модел.

Едно от любимите хобита на Локи беше да тества автомобили. Личните му превозни средства — тези, които си беше купил сам — бяха додж „Вайпър“, джип „Порше Кайен“ и мотоциклет „Дукати“.

Той обожаваше да изпитва най-новите творения на колела. „Тесла“-та щеше да е негова само още няколко седмици. После щеше да мине на нещо друго. Може би на новото ферари, което се очакваше да излезе от завода другия месец.

Силуетът на Сиатъл се приближаваше бързо. Дилара видя как от Елиът Бей излезе ферибот, докато Локи караше с висока скорост по крайбрежната магистрала. Той не говореше много, беше я оставил да се любува на пейзажа, докато самият той размишляваше върху видяното в Мохаве.

Бяха останали два часа на мястото на катастрофата. Разговаряха с командира на армейския екип за обезвреждане на опасни биологични вещества, но Локи не можа да измъкне от тях информация за вероятната причина за разложените тела. Военният учен предположи, че това се дължало на някакъв биологичен агент, но каза, че не могъл да открие следи от такъв нито по костите, нито по останалите останки от катастрофата. Тъй като никой от членовете на наземния екип на летището в Лос Анджелис не беше постигнат от тази участ, ученият изказа предположение, че плътоядната бактерия е била разпространена във въздуха по време на полета. Това означаваше, че биха могли да открият източника на вируса сред останките.

Локи каза на Джуди да изпращат в ЦИТ всяко намерено парче, а Грант щеше да се заеме с огледа на пътническия багаж и бордовото оборудване. Локи не знаеше какво точно трябваше да търсят, но искаше да обърнат внимание на всичко, което им се стореше странно или необичайно. Когато свършеше в Сиатъл, той щеше да се върне на юг, във Финикс, за да проконтролира работата.

Локи зави по отклонението „Сенека“ и продължи към центъра на Сиатъл, докато не стигна сградата на „Гордиън“, разположена срещу „Уестлейк Сентър“ — голям мол и туристическа забележителност за многобройните гости на града. Отгоре минаваше знаменитата монорелсова линия, която свързваше „Уестлейк“ с „Космическата игла“. Влакчето мина над тях точно когато Локи сви в закрития паркинг на „Гордиън“.

Той допря електронния си пропуск до четеца и стоманените врати на гаража се отвориха. Електронният сензор, монтиран в пода, беше настроен така, че да пропуска само по една кола за всеки пропуск. Локи паркира на свое запазено място и поведе Дилара към

асансьора. Допря дланта си до биометричния скенер, който изпиука одобрително, и вратите на асансьора се отвориха.

Дилара реагира изненадано на всичките тези мерки за сигурност, но си замълча.

— Вършим много неща за правителството — каза само Локи и с това ограничи обясненията си. Строго секретните контакти на „Гордиън“ с военните налагаха повишените мерки за сигурност. Туристите, които сновяха отвън, изобщо не се досещаха, че минават покрай един от най-силно защитените обекти в целия щат Вашингтон.

След няколко секунди асансьорът спря на двайсетия етаж и пред тях се разкри фойе като на престижна адвокатска кантора. Дървените панели се допълваха с тъмните тонове на стените и тапицираните с плюш фотьойли в чакалнята. На масивно махагоново бюро пред стъклена врата седеше рецепционистка. Дилара подписа един формуляр и тя ѝ даде бадж, който си прикрепи към яката.

Локи я въведе в кабинета си. Високите от пода до тавана прозорци разкриваха величествена гледка към „Пюджит Саунд“. Стаята беше пестеливо обзаведена, защото той не прекарваше много време тук. Купчината писма и телефонът бяха единствените неща на бюрото му. Нямаше нужда от компютър, защото винаги носеше лаптопа със себе си. На един рафт бяха подредени книги по инженерни науки и списания за коли. Стената беше покрита с изображения на състезателни автомобили и фотографии на Локи, застанал до мъже в състезателни комбинезони.

— Виждам, че си доста запален по колите — каза Дилара. Тя се вгледа по-отблизо в някои от фотографиите и забеляза, че на всичките Локи беше прегърнал през рамо една и съща руса жена.

— Това беше съпругата ми Карън — поясни той.

— Много е красива. — Дилара погледна Локи със съчувствие. — Кога почина?

Той не обичаше такива въпроси, но поне сега можеше да говори спокойно, без да се задави от плач.

— Преди две години. Автомобилна катастрофа. Спирачките ѝ отказали и била блъсната странично на кръстовището.

— Много съжалявам.

— Аз също. — Той направи дълга пауза и се покашля. — Ако нямаш нищо против, изчакай ме тук, докато аз говоря с моя шеф. Може

да ти кажа да влезеш по някое време, но първо искам да го подготвя. Ако телефонът звънне, значи те търся аз. Вдигни го.

— Добре. През това време ще погледам през прозореца.

Локи отиде до другия край на коридора и почука на вратата на Майлс Бенсън, президент и главен изпълнителен директор на „Гордиън“. Отвътре изрева дрезгав глас:

— Тайлър, докарай си тук задника веднага!

Рецепционистката явно беше казала на Майлс за идването на Локи. Още не беше влязъл в кабинета на шефа, а вече се очертаваше вълнуваща среща.

Локи отвори вратата и влезе в скъпо обзаведения кабинет. Помещението беше комфортно, но издържано в строг делови стил. По средата на кабинета имаше конферентна маса за осем човека. Отстрани бяха сложени канапе и кресло, с място да се постави и второ кресло, ако се наложеше. В другия край беше поставено масивно бюро, зад което седеше здрав мъж с къса военна подстрижка като по време на дните му в армията. Майлс Бенсън махна на Локи, вдигна въпросително вежда и грабна някаква папка от бюрото. После тръгна да става — нещо, което посетителите не очакваха да видят, тъй като знаеха, че е парализиран от кръста надолу след една промишлена авария.

Локи го беше виждал да го прави много пъти, но винаги се удивяваше. Бенсън се изправи в седалката на моторизираната инвалидна количка, проектирана от производителя на „Сегуей“. Количката се движеше нормално на четири големи колела, но когато поискаше да се извиси на трийсет сантиметра, Майлс включваше жироскопския контрол, който повдигаше седалката и я подпираше само върху две от колелата. Компютрите непрекъснато поддържаха баланс, за да не се преобърне седалката. Тази гледка разконцентрираше присъстващите, но Локи бързо свикна с нея. Той седна на ръба на конферентната маса, за да може очите му да са на нивото на тези на Майлс.

Бенсън пошава с пръстите си по контролния пулт и количката чевръсто зави зад бюрото. Той стисна ръката на Локи със сила, достатъчна да огъне стомана. Локи знаеше, че шефът му всеки ден вдига тежести и прави упражнения с инвалидна количка с ръчно

задвигване на колелата. Майлс не беше от хората, които биха се оставили някаква си парализа да ги спре.

— Как мина маратонът? — попита го Локи.

— Победих в моята възрастова категория — отвърна гордо шейсет и две годишният Майлс. — Щях да финиширам първи от всички на възраст четирийсет и повече години, но на трийсетия километър на лявата ми длан излезе пришка. Някакъв кучи син, олимпийски шампион, ме задмина само на два километра и половина преди финала.

— Сигурно искаш да кажеш „параолимпийски“.

— Както и да е — изръмжа Майлс. — Знам само, че е с двайсет и три години по-млад от мен и че е задник. Погледна ме иззад слънчевите си очила и ми намигна, когато ме задмина. Едвам се съдържах да не го избутам от пътя.

— Какво те спря? — попита го с усмивка Локи.

— Същото, което ме спира да не те разкъсам, задето изостави задачата в Норвегия, добра ми душо. Ти провали договор за половин милион долара.

Майлс беше повече от началник на Локи. Беше негов учител и наставник в колежанските му години, насърчаваше го да завърши с отличие инженерната специалност, когато беше негов преподавател и научен ръководител в Масачузетския технологичен институт. Когато Локи се уволни от армията, пак Майлс беше този, който го посъветва да основе собствена инженерна консултантска фирма, която Локи нарече „Гордиън Инженеринг“. Когато административната и търговската работа стана непосилна за Локи, пак Майлс го убеди да слее „Гордиън“ с фирмата, която професорът беше основал след напускането си на института. Смесената фирма запази името „Гордиън“, а ръководството беше поето от Майлс. Макар че Майлс беше блестящ инженер, неговият истински опит беше в продажбите и подбора на кадри, като по този начин Локи можеше да се съсредоточи върху инженерните си умения и практическата инженерна работа. Компанията бързо набра обороти и започна да се разраства двойно с всяка изминала година.

Въпреки че думите на Майлс биха се сторили твърде остри на всеки друг, Локи знаеше какво беше истинското им значение.

— Знам, че имаш основателна причина — продължи Майлс.

— Изпълнението на задачата не е изоставено, а само временно е отложено. Успяхме да си свършим цялата работа на „Скотия-1“.

— Доколкото разбрах от Ейдън, отървал си им кожата няколко пъти.

— За нещастие единствената причина, поради която им се случиха всичките неприятности, бях аз. И Дилара Кенър.

Майлс хвърли папката на конферентната маса.

— Това е за теб. Вече я прегледах. Накарах Ейдън да събере всичко за доктор Кенър. Биографията ѝ е доста впечатляваща.

— И тя самата е доста впечатляваща като човек.

Докато Локи прелистваше и четеше съдържанието в папката, той разказа на Майлс за събитията от последните трийсет и шест часа. Когато свърши, вдигна очи към него, за да види реакцията му, но Майлс стоеше невъзмутим както винаги.

— Според теб каква е връзката между всички тези неща? — попита го накрая Майлс.

— Уместен въпрос. Коулман и Хейдън са свързани по някакъв начин и някой вложи голямо старание и усилие, за да премахне мен и Дилара от пътя си, за да не можем да намерим отговора на този въпрос. Следващата ни работа е да открием каква е връзката между Дженезис, Зора и Оазис. Надявам се, че ако разберем какво е общото, ще разберем как да намерим Ноевия ковчег и ще предотвратим гибелта на един милиард души. През това време мисля, че е време да включим и ФБР в играта.

— Съгласен съм. Изглежда, си надушил нещо сериозно. Познавам специалния агент, ръководещ местната служба на Бюрото. Ще му се обадя. Ами какво ще кажеш за баща ти? Спомена, че типът, който се е опитал да взриви платформата, е бил бивш военен. Може би генерал Локи ще ни помогне да го разкрием.

Локи се разстрои. Мисълта да отиде при баща си за помощ го ужасяваше. Когато времената бяха трудни за „Гордиън“, Майлс помоли Локи да накара баща си да насочи към тях някои военни поръчки, но Локи отказа упорито.

„Не, дори и животът ми да зависи от това“ — помисли си сега той, а на глас отвърна:

— Идеята не е добра.

Майлс се намръщи.

— Сигурен ли си? Той има връзки и може да ни улесни при сдобиването с информация.

— И сами можем да се справим.

Шърман Локи беше генерал от ВВС, военен от кариерата, извървял дълъг път от училището за кандидат-офицери досега. Когато майката на Тайлър ги заряза, той беше на четири години. Баба му ги отгледа него и новородената му сестра. Баща им беше строг и държеше на дисциплината. Каквото и да направеше Локи, той все не го одобряваше. Веднъж баща му го наказва с тримесечна забрана, защото беше получил петица в училище — единствената му петица за цялото учение.

Локи изобщо не си се представяше във военновъздушната академия, защото лошото му зрение — което впоследствие беше коригирано с лазерна операция — не му позволяваше да стане пилот. Вместо това той поиска да отиде в Уест Пойнт. Генералът, както Локи наричаше баща си, не подкрепи неговото кандидатстване. Генералът никога не обясни защо, но Локи предполагаше, че баща му го е смятал за недостатъчно твърд за там. В знак на открито неподчинение, след като Локи издържа успешно конкурса за приемане в Масачузетския технологичен институт, той веднага се записа в Учебния корпус на резерва на сухопътните сили въпреки възраженията на баща си.

От този момент нататък Локи направи всичко възможно, за да уреди живота си по свое собствено желание — както като военен, така и като цивилен. Да поиска помощ от баща си беше равносилно на анатема. Взаимоотношенията им бяха студени от много време и останаха такива дори когато жена му Карън се опитваше да посредничи и да ги сдобри. После тя умря и между двамата им отново се издигна стена.

Майлс очевидно не одобряваше поведението на Локи. Личеше си по изражението на лицето му. Но не можеше да измисли нищо, което да накара Локи да размисли.

— Добре — каза Майлс след известна пауза. — Твоя работа. Доктор Кенър навсякъде ли ще бъде с теб? Тя, изглежда, е важна за цялото това нещо.

— В момента е в кабинета ми. Мисля да не я изпускам от очи.

— Кажй й да дойде тук. — След като Локи се обади по телефона, Майлс попита: — Какъв ще е следващият ти ход?

— След като се отбием в компютърната зала и поговорим с Ейдън, ще заведе Дилара в офисите на Коулман и там ще се опитаме да открием някаква връзка.

На вратата се почука. Този път Майлс промени тона си на приятен:

— Влезте, моля.

Дилара влезе без колебание. Въпреки че Локи не ѝ беше казал за парализата на Майлс, тя не показва ни най-малко учудване при вида на седналия в количката на един метър над пода човек. Отиде право при него и протегна ръка за поздрав.

— Приятно ми е да се запознаем, доктор Бенсън — каза тя.

— От фотографиите никой не би предположил за научните ви заслуги, доктор Кенър. Моля, наричайте ме Майлс.

— Благодаря ти, Майлс. Аз съм Дилара. Предполагам, че вече си чул моята история.

— Да. Тайлър каза, че през последните няколко дни си преминала през доста перипетии.

— Чакай да видя. Стар семеен приятел умря в ръцете ми, бях изблъскана с колата си от пътя, оцелях след катастрофа на хеликоптер в открития океан и едва не ме взривиха. Значи отговорът ми е „да“. Но поне се сдобих с нови дрехи от цялата тая работа. Ах, да, и съм още жива.

Майлс се усмихна на Локи — жест, с който искаше да покаже, че приятелят му е бил прав. Тя наистина беше впечатляваща.

— Тайлър смята, че оттук може да открие много повече неща — каза Майлс. — Разполага с всичките средства и възможности на „Гордиън“, за да разгадае мистерията.

— Благодаря за помощта.

— Е, не го правим само от благородство. От „Скотия-1“ вече ми се обадиха, че искат да подменят взривената спасителна лодка. Искам да знам на кого да изпратя сметката. Поръчката за разследването на катастрофата на Хейдън ще покрие частично разходите. Но преди всичко, като стар войник, аз го приемам много лично, когато някой се опита да убие мой човек.

— Аз също — намеси се Локи и стана. — Ще отидем ли да видим какво ще ни каже Ейдън?

— Дръжте си очите отворени на четири — заръча Майлс.

— Не се тревожи, Дилара може да се грижи за себе си — отвърна Локи.

— Знам. Не нея имах предвид.

Хауърд Олсън стоеше на петнайсет метра от входа на сградата на „Гордиън“, застанал до автобусната спирка, за да не предизвиква подозрение. Тъй като не знаеше с какво Тайлър Локи ще пристигне в Сиатъл, най-доброто място да прихване мишените беше в щабквартирата на компанията и последвалите събития бяха доказали правилността на плана му. Олсън видя как Локи и Дилара Кенър пристигнаха в червена спортна кола преди трийсет минути, но вратата на гаража не му позволи да ги последва и да довърши работата си.

Беше разубеден за сградата подробно, но без щателни приготовления нямаше как да влезе вътре незабелязано. Следващата му възможност беше да ги проследи, когато излязат от сградата. Партньорът му Кейтс го чакаше в една кола зад ъгъла. Наблизо нямаше къде да паркират така, че да могат да държат под око вратата на гаража. Олсън щеше да се обади на Кейтс веднага щом забележеше колата на Локи. После оставаше само да ги проследят и да изчакат да спрат на първия светофар. Олсън и Кейтс щяха да спрат до тях и да ги засипят с дъжд от куршуми с двата картечни пистолета МП-5, които носеха в колата. Локи и Кенър щяха да са мъртви, преди да се усетят какво ги е споходило.

Компютърната зала, също като всичко останало в „Гордиън“, не беше това, което Дилара очакваше да види. Тя си мислеше, че ще е някаква зала, натъпкана с компютри и жици догоре. Оказа се, че става дума за лъскав високотехнологичен център, който спокойно можеше да мине за зала за управление на футуристичен космически кораб. Ергономични бюра с цветни панели върху тях бяха поставени на близко разстояние едно до друго из цялата зала. През огромен прозорец в другия край на помещението се виждаше голяма видеостена, като тези по стадионите.

Всичко, което Дилара видя, опроверга мнението ѝ за инженерите. Тайлър Локи беше безразсъден авантюрист, но компанията му беше оборудвана по последна дума на техниката. Хората, които срещаше, не се вписваха в стереотипа на очилатите многознайковци. В началото се смути, когато видя Майлс Бенсън в инвалидната количка, подпрян на двете колела, но беше убедена, че добре го е прикрила.

— Това е нашата зала за визуализация — обясни Локи и посочи видеостената. Двама мъже, седнали на едно канапе, трескаво въртяха в ръцете си джойстици и стреляха по извънземни в някаква видеоигра. — Преди да започнем работа по труден проект, имаме навика да си правим сценарии в картинки и да чертаем инженерни схеми. Когато залата не се използва, даваме на момчетата да поизпуснат парата с игрите.

Освен двамата играчи, в компютърната зала имаше само още един човек, който пишеше нещо на компютър.

— Днес е понеделник, къде са останалите? — попита Дилара.

— Може да са още на съвещание, но повечето от тях нямат твърдо фиксирано работно време, така че работната седмица е относително понятие. По-важни са крайните срокове и срещите с клиентите. Понякога тази зала може да е пълна дори в събота вечер, ако довършваме някой проект.

Човекът, който пишеше на компютъра, беше младеж на двайсетина години, с чорлава коса. Той се взираше напрегнато в монитора, докато тракаше с пръстите по клавиатурата като пианист виртуоз, свирещ соната от Бетовен. Беше седнал с гръб към тях и изцяло съсредоточен върху компютъра, поради което, изглежда, не забеляза идването им.

— Мрази изненадите — каза Локи и се ухили. Мъжът пред компютъра изобщо не потрепна, само продължи да пише. Локи застана право зад него и вдигна ръце като да го сграбчи за раменете.

— Няма да стане, Тайлър — каза младежът на провинциален ирландски диалект, без да спира заниманието си. — Забелязах те, когато влезе заедно с красивата дама. Не можеш да се промъкнеш зад мен, когато имам двайсет монитора, на които наблюдавам всяко твое движение.

Той се завъртя на стола към Локи и скочи на крака. Здрависа се с него и премина на жестомимичен език. Ето защо не се беше обърнал, когато те заговориха за първи път. Той беше глух.

Локи изсумтя и отговори едновременно вербално и с жестове:

— Да, ще те запозная с нея, но тя не се интересува от такива неща.

Младежът, който имаше красиви черти на лицето и гъсти вежди, доминиращи иззад очилата в телена рамка, се усмихна на Дилара глуповато. Каквото и да беше казал, тя се съмняваше, че Локи щеше да ѝ го преведе.

— Дилара — каза Локи. — Това е нашият щатен експерт по възстановяване на компютърна информация Ейдън Макена. Както виждаш, той е глух и има интересно чувство за хумор. За негово улеснение използвам жестове, но той може да чете по устните и изречените думи се преобразуват в текст, който се изписва върху очилата му.

Дилара стисна протегнатата ръка на Ейдън.

— Приятно ми е — каза той. — Само питах Тайлър колко време ще остане в града — добави младежът с ясна отчетливост, необичайна за глух човек. Ако Локи не ѝ беше казал, тя нямаше изобщо да разбере за слуховите проблеми на Ейдън.

Локи го погледна неодобрително.

— Имаш късмет, че си незаменим.

— Така е. А ти си късметлия, че съм избрал вас пред „Майкрософт“ или „Гугъл“. — Ейдън отново насочи вниманието си към Дилара: — Значи сте археолог. Доста съм чувал за вас. А и тези дрехи ви стоят доста добре.

— Ами, Тайлър се погрижи за мен. — Веднага щом изрече тези думи, тя си даде сметка как прозвучаха.

— Така ли? С какво мога да съм полезен на двама ви?

— С няколко неща — отвърна Локи малко прибързано. На Дилара ѝ се стори, че бузите му леко поруменияха. — Първо, каква връзка откри между думите, за които ти казах?

Ейдън седна отново на стола.

— Ах, да, тайнствените фрази. — Той взе едно залепено за монитора листче с нещо записано на него. — Хейдън. Проект. Оазис. Дженезис. И Зора.

— Не забравяй и Коулман.

— Вярно. И по някакъв начин всичките са свързани с Ноевия ковчег?

— Ти ми кажи.

— Предполагам ще се съгласите с мен, че Хейдън се отнася за Рекс Хейдън и неговата нещастна гибел. Лично на мен никога не ми е бил интересен, нито съм го харесвал. А и филмите му бяха боза.

— Някаква връзка с Коулман?

— Проучването ми не откри никаква връзка между Хейдън и Коулман. Не че очаквах да има някаква връзка между филмова звезда и инженер. А и не можах да проникна през интернет във файловете на Коулман. Офисът му още е на старото си място, но разбрах, че е обезлюдял след убийството на най-добрите му инженери. За да се сдобиеш с техните файлове, е необходимо да имаш достъп до техните компютри на място.

— А другите думи?

— Ами, поотделно те са твърде общи, за да значат нещо. Например, помислих си, че „Дженезис“ е просто името на първата книга от Библията — Битие. Но после ги сложих в реда, в който ти ми ги каза. Прозвучаха ми повече като изрази, отколкото като думи. Затова ги анализирах в тяхната съвкупност. Никъде не открих информация за Проект „Оазис“. Може да е нещо, върху което е работил Коулман. Но открих данни за Дженезис и Зора — „Зора на Генезиса“.

Локи щракна въодушевено с пръсти.

— Круизният кораб!

— Шегуваш се — намеси се Дилара, съвсем объркана от начина, по който се навързваше всичко. — Круизен кораб?

— Не просто круизен кораб — добави Ейдън и им подаде снимка на огромен плавателен съд. — Най-големият круизен кораб, строен някога. Разбира се, всеки нов круизен кораб е по-голям от предшествениците си. Може да побере 6000 пътници и 2000 души екипаж. В сравнение с него „Титаник“ изглежда като детска играчка.

Локи хвърли поглед върху разпечатката и я подаде на Дилара. На листа беше изобразена рекламна фотография на кораба, вероятно взета от сайта на круизната агенция. На нея „Зора на Генезиса“ преминаваше покрай Статуята на свободата, която изглеждаше като джудже на фона на огромния плавателен съд.

— И познай: корабът ще стартира първото си плаване в петък — каза Ейдън.

Локи настръхна.

— Откъде?

— От пристанището на Маями.

Дилара се върна мислено към катастрофиралия самолет на Хейдън и зловещата находка на костите. После се спогледаха с Локи. Двамата едновременно осъзнаха какво означаваше това.

— Боже мой! — възкликна тя. — Трябва да го спрем!

— Какво искаш да кажеш? — попита объркан Ейдън. — Какво да спрете?

— Права е — обади се Локи. — „Зора на Генезиса“ може да е следващата им мишена.

— За какво?

— За биооръжието, което са употребили в самолета на Рекс Хейдън.

— Че защо им е да избиват цял кораб с хора?

— Уместен въпрос.

— Няма значение — прекъсна ги Дилара. — Трябва да спрем отплаването.

— Няма как да убедим който и да било да спре първото плаване на кораб за един милиард долара, без да разполагаме със солидни улики — отвърна Локи. — Можем само да се надяваме охраната да е

затегната. Ако трябва да се претърсват 8 000 души — пътници и членове на екипажа — ще е трудно да се възпрепятстват атентаторите, ако не знаем какво точно търсим.

— Тогава какво още чакаме? — попита нетърпеливо Дилара. — Да отидем в офиса на онзи Коулман и да видим какво можем да открием там.

Ейдън, изглежда, се развесели от този ентузиазъм, но Дилара беше под пара и не й пукаше. Писнало ѝ беше да се защитава, да е в отбранителна позиция. Искаше да вземе инициативата в свои ръце и да изпревари с няколко хода този, който стоеше зад цялата конспирация.

— Чу дамата — каза Локи. — Тръгваме за там. Още едно последно нещо. Какво намери за Сам Уотсън?

— Нямах време да се заема с него. Знам само, че е работил в малка фармацевтична фирма.

— Продължавай да търсиш. Трябва да разберем как е разкрил плана им.

— Дадено. — Ейдън подаде на Локи предмет с размера на пакетче дъвка. — Това е последният модел флаш памет на „Самсунг“. Трябва да стигне да качиш на нея всичко, което откриеш в компютрите на Коулман. Само от любопитство да се поинтересувам, как смяташ да проникнете вътре?

— Имам идея.

— Ами, успешен лов тогава. — Без да каже нищо повече, Ейдън си седна пред компютъра и отново започна да пише.

— Произношението на Ейдън е отлично — отбеляза Дилара, когато излязоха.

— Той оглуша едва преди пет години. Вирусен менингит.

— Много ли хора със затруднения работят при вас?

— Повече от дузина. Наемането на Ейдън беше случайност, но Майлс е добре известен сред общността на инвалидите. С охота ги взема на работа при нас.

Когато Локи и Дилара се качиха в асансьора, той натисна бутона за първия етаж вместо за подземния паркинг.

— Няма ли да вземем колата? — попита Дилара.

— Офисът на Коулман е само на три пресечки отгук. На улицата ще има много хора и ще сме в безопасност. Те, изглежда, не обичат много свидетелите. Но ако искаш, ще отидем с колата.

— Не, напротив. Тъкмо ще се поразтъпча. Така или иначе съм свикнала да вървя пеша през повечето време.

Те преминаха покрай внушителния сектор на охраната и излязоха на оживената улица. Следобедното слънце беше засенчено от високите небостъргачи, но въздухът все още беше топъл. На първото кръстовище пресякоха от другата страна на улицата и тръгнаха на север.

Дилара все още беше с дрехите, които ѝ беше осигурил Локи, и след като имаха намерение да продължат да работят заедно до петък, тя имаше нужда от още дрехи. Когато минаха покрай магазин с добра модна колекция, тя забави крачка и посочи към витрината. Това беше точно нейният стил.

— Имаш ли нещо против да минем оттук на връщане? — попита го тя. — Обикновено ходя леко облечена, но това в момента е прекалено. — Дилара посочи с длан сегашното си облекло.

Локи се усмихна и хвърли поглед към витрината на магазина.

— Разбира се. Извинявай, че не можахме да ти намерим нещо по-... — Изведнъж той тревожно отвори очи и изкрещя: — Залегни!

Локи бутна Дилара на земята и я покри с тялото си. Всичко стана толкова бързо, че тя беше прекалено шокирана, за да се съпротивлява. После чу бърза серия от тупкане, нещо като приглушено биене на барабани. Витрината пред тях се пръсна на парчета и се срина, а върху Локи и Дилара се посипаха парчета стъкло.

Нужен ѝ беше само миг, за да осъзнае какво се случва. Приглушеният ритъм беше от изстрели на оръжие със заглушител. Някой от другата страна на улицата стреляше по тях.

Олсън се изненада, когато видя Локи и Кенър да излизат от предния вход на сградата на „Гордиън“. Те пресякоха на светофара и тръгнаха по тротоара на срещуположната страна на улицата. Олсън бързо оцени ситуацията и стигна до извода, че това е дори още по-добра възможност да ги премахне. Пето авеню, еднопосочната улица, която продължаваше на юг, беше само на десетина метра. От тази дистанция той можеше да ги покоси и да избяга, преди някой да е реагирал.

Той повика Кейтс по радиостанцията и му каза да докара колата. Само след секунди Кейтс паркира пред него шевролета, който бяха откраднали специално за операцията. Локи и Кенър се намираха точно срещу Олсън. Той се наведе в колата и пак се изправи, този път с картечен пистолет МП-5 със заглушител в ръцете. В обичайна ситуация той никога не би дръзнал да стреля по някого на открито, с толкова много очевидци, но в момента с перуката и фалшивите мустаци беше неузнаваем. Докато полицията започнеше сериозно да разследва убийството, Олсън вече щеше да се е измъкнал в безопасност в комплекса на Оркас Айлънд.

Локи и Кенър се обърнаха с гръб към него. Той вдигна картечния пистолет и се прицели. За по-добра позиция не можеше и да си мечтае. Но щом натисна спусъка, Локи и Кенър рязко залегнаха на земята и се скриха зад паркираната кола. Той изстреля и остатъка от пълнителя в колата с надеждата куршумите да пробият ламарината и да поразят мишените.

Олсън осъзна грешката си и се наруга. Локи беше съзрял отражението му в стъклената витрина. В порива си да довърши колкото се може по-скоро мисията, Олсън беше изгубил най-важното си предимство: елемента на изненадата. Но сега беше решен да успее на всяка цена. Пъхна нов пълнител в картечния пистолет. Все още можеше да довърши започнатото тук, на място.

— Да вървим — нареди той на Кейтс. — Остави колата. Ще си вземем нова, когато ни потрябва. — Двамата бяха взели предпазни

мерки, действаха с ръкавици.

Кейтс, едър като гардероб мъжага, с плетена шапчица и тъмни очила, скочи от колата, също въоръжен с МП-5. Един автобус рязко изскърца със спирачки пред тях и закри полезрението им. Те изтичаха зад автобуса и побягнаха по улицата с надеждата да хванат жертвите си, докато са все още проснати на земята.

Когато накрая успяха да погледнат към срещуположната страна на улицата, Олсън видя как Локи и Кенър отвориха вратата на магазина за дрехи, пред който се намираха, и се шмугнаха вътре между викащите купувачи. Всички бяха налягали по земята, покрили с ръце главите си, а някои от тях вече звъняха на полицията. Олсън скочи през витрината, чието стъкло преди секунди беше разбил със стрелбата, и се втурна вътре покрай стоящия пластмасов манекен.

Стреля отново, но куршумите се забиха в рафтовете с дрехи. Малцината хора, останали в магазина, при вида на оръжието тутакси залегнаха. Мишените се скриха зад вратата на другия край на магазина и влязоха в мола „Уестлейк Сентър“. Олсън и Кейтс продължиха преследването.

Локи и Кенър заобиколиха зад ъгъла точно преди Олсън да се прицели. После той ги видя да изкачват ескалатора по две стъпала наведнъж. Ъгълът за стрелба не беше добър и затова Олсън продължи да тича след тях, вместо да стреля.

Олсън и Кейтс последваха жертвите си по ескалаторите още два етажа нагоре, пробивайки си път покрай купувачите, които очевидно не бяха чули заглушените изстрели, предизвикали суматохата отвъд мола. Там, където хората забелязваха оръжието, веднага настъпваше страх и паника.

Олсън и Кейтс бяха по средата на втория ескалатор, когато мишените им свиха наляво и затичаха покрай една опашка от хора. Олсън видя накъде тръгнаха. Станцията на монорелсовия влак се намираше в сградата на мола, на третия етаж, точно до заведенията за хранене. Локи и Кенър току-що бяха скочили в опашката за билети. Влакът щеше да потегли всеки момент.

— Виждаш ли ги? — попита той Кейтс.

— Май ще се качват на влака!

— Качвай се и ти! — извика Олсън и заслиза надолу по ескалатора. — Аз ще чакам отвън, в случай че слязат. Гледай да ги

очистиш. Ще те чакам на другата станция.

Олсън спря, за да се увери, че Кейтс ще се качи, като в същото време огледа тълпата. Вратите на влака се затвориха и той тихо потегли от станцията. Докато минаваше покрай него, за кратко мярна през прозореца лицето на Локи.

Олсън изтича надолу по ескалаторите. Монорелсовата линия имаше само още една спирка, точно до небостъргача „Космическата игла“ при развлекателния комплекс на „Сиатъл Център“. Когато се озова на улицата, видя, че шевролетът е запушен отвсякъде от трафика. Вече беше пристигнала и полицейска кола. Полицаят гледаше в другата посока с изваден пистолет, опитвайки се да разбере каква е причината за суматохата. Без да го чака да се обърне, Олсън го простреля в гръб. После скочи в патрулната кола и включи сирената.

Влакът се плъзна върху окачената нависоко релса на две пресечки пред него, но ако побързаше, Олсън можеше да го изпревари и да стигне до другата станция преди него. Той направи обратен завой направо върху тротоара и подкара колата в срещуположното движение, по Пето авеню. Само за секунди той съкрати разстоянието до влака. Ако продължеше с тази скорост, щеше да чака Локи и Кенър на станцията, когато те слязат от влака. Ако Кейтс не беше успял да ги убие, Олсън щеше да довърши работата.

Локи се зарече да се накаже сериозно, ако оживееше. Той беше проявил безразсъдство и притъпил бдителността си, но не беше очаквал нападателите да са толкова дръзки и да стрелят по него и Дилара посред бял ден, в тълпата от минавачи. Сега, след като беше на своя територия, победата щеше да е на негова страна. Имаше разрешително за носене на оръжие, валидно за целия щат Вашингтон. Трябваше само да мине през дома си и да си вземе глока. Но в момента разрешителното не му беше от никаква полза, докато бягаше невъоръжен от двама професионалисти с автомати.

Той и Дилара бяха все още живи само поради една причина. Когато с Дилара бяха отвън пред магазина, вниманието му беше привлечено от необичайно движение от другата страна на улицата, отразено в огромната стъклена витрина: някакъв мъж вдигаше предмет с характерните очертания на картечен пистолет. Инстинктът му

светкавично реагира и двамата се разминаха с неприятелския огън на сантиметри. След като куршумите полетяха над главите им, единственото спасение беше да изтичат в „Уестлейк Сентър“, но гледката на пътниците, които се качваха в монорелсовия влак над тях, му подсказа друга идея.

Намерението на Локи беше да се качат на влака точно на тръгване и да убеди водача му да спре точно преди края на двуминутния маршрут, докато пристигне полицията и отблъсне нападателите. Увиснали на шест метра над земята, те щяха да са недосегаеми за преследвачите. Когато Локи видя единият от тях да си пробива път и да влиза в последния от четирите вагона на влака точно преди вратите да се затворят, той разбра, че ще трябва да промени тактиката.

Единственият им вариант беше да останат живи през следващите сто и двайсет секунди и да се надяват полицията да чака на другата станция. Въпросът беше как да се защитят от този тип през тези две минути. С Дилара бяха в челния вагон на влака и водачът се намираше само на пет метра от тях. Дори и през този октомврийски понеделник времето беше слънчево и влакът беше пълен с туристи, мнозина от които се бяха натоварили с торби с покупки и сувенири. Кичозните макети на Космическата игла и евтини дрънкулки от „Пайк Плейс Маркет“ присъстваха навсякъде, но никой от тези предмети на външен вид не изглеждаше да е подходящ за ефективно оръжие. Локи трябваше да неутрализира преследвача в ръкопашен бой.

Двамата с Дилара се приведоха зад панела за поддръжка на влака, който стърчеше на шейсет сантиметра от свързващия механизъм на първия и втория вагон. Локи беше обзет от страх като във всяка друга бойна ситуация, докато беше в Ирак, но както обикновено сподави страха си, като се концентрира върху предстоящите си действия. От задната част на влака чу викове, но не и изстрели. Пътниците навярно бяха видели оръжието, но преследвачът им беше професионалист. Тоя нямаше да си хаби куршумите по други хора, освен ако не опитат да му попречат. Локи надникна през процепа в панела и видяното не му хареса.

Стрелецът, който вече се намираше в третия вагон, се придвижваше внимателно и проверяваше всеки пътник. Туристите осигуряваха известно прикритие, но Локи се боеше в стрелбата да не

пострадат невинни граждани. Трябваше да предприеме нещо, преди да е настанала касапница.

— Дилара, изпълзи отпред — каза Локи. — Вземи мобилния ми телефон. Обади се в полицията и им кажи, че в монорелсовия влак има въоръжен престъпник. Гледай към мен и чакай да ти дам сигнал. Когато вдигна палец, се изправи. Постарай се стрелецът да те види. — Той знаеше, че подобен ход е рискован, излагайки на опасност Дилара, но това беше единственият им шанс.

По лицето ѝ се изписаха същите чувства, смес от страх и мисълта „о, не, пак ли на мен“, но тя веднага разбра какъв е замисълът.

— Значи трябва да отвлека вниманието му — каза тя.

— Точно така. Нямаме много време. Върви.

Дилара се промъкна напред. Локи видя стрелеца да се приближава. Мъжът беше спокоен, сякаш и преди беше ловувал хора и нямаше да има никакви проблеми с Локи и Дилара. След още десет секунди стрелецът се озова от другата страна на панела-преход между двата вагона. Локи даде сигнал на Дилара.

Дилара се изправи и затропа по предното стъкло на влака. Стрелецът, който проверяваше един от пътниците, вдигна очи и я видя. Вдигна оръжието и се прицели. Отклоняващата маневра изигра перфектно ролята си, понеже нападателят се фокусира напълно върху Дилара. Локи скочи и замахна с крак точно когато онзи стреля.

Изстрелите отидоха нависоко и настрани, разбивайки лявото странично стъкло на влака. Въздухът се разцепи от виковете. Локи продължи с удар с лакът в главата. За миг мъжът се зашемети и Локи посегна към оръжието му, за да го изскубне от ръцете му.

Но преди да издърпа автомата, нападателят се окопоти и сграбчи Локи за гърлото. Дватама паднаха на пода и стрелецът се озова върху Локи. Нападателят стисна гърлото му силно като с менгеме, прекъсвайки притока на кръв в мозъка му. Локи пусна оръжието, но както и да опитваше, не можеше да изскубне ръцете на стрелеца от врата си. Причерня му. Понечи да вдиша въздух, но напразно. Мъртвата хватка целеше да смаже ларинкса му. Не можеше да диша. Ако не съумееше да разкара този тип от себе си, щеше да е мъртъв, преди влакът да стигне до следващата станция.

С ограниченото си зрение Локи видя как мъжът обърна глава назад, очевидно изненадан. Пусна го с едната ръка, за да се защити от

нещо. Тогава Локи видя някакъв предмет да се забива дълбоко в окото на нападателя. Последваха още писъци от пътниците около него. Мъжът се отпусна моментално и се свлече безжизнено върху Локи.

Локи свали чуждите ръце от врата си. Изкашля се, пое си дъх и отблъсна тялото на мъжа от себе си. После видя предмета, който стърчеше от окото на мъртвеца — калаен модел на Космическата игла, забит в лицето му до основата. Вдигна очи, за да види кой е спасителят му.

Дилара го гледаше със смес от шок и облекчение.

— Толкова ми писна от тези типове — каза тя, сподавяйки напирания плач.

— Добре ли си? — попита я Локи с дрезгав глас.

Тя кимна.

— Не исках да го убивам... Целех се в ухото му, само да го зашеметя, но той обърна главата си и... — Тя се вторачи в мъжа, който я гледаше с едното око.

Очевидно досега не беше убивала никого. Локи се изправи и я прегърна през рамо.

— Справи се страхотно. Спаси ми живота. Благодаря ти. Някой пострада ли? — провикна се той. Няколко души поклатиха глави. Той огледа пътниците, които се бяха оттеглили настрани от страх при вида на схватката и сега гледаха с ужас мъртвеца на пода. Макар и някои от тях да плачеха, никой не беше ранен.

Локи погледна отвън. Приближаваха станцията на „Сиатъл Център“. Беше твърде късно да спират. Оставаше му да се надява полицията вече да е тук. Не му се искаше да остава под прицел във влака. Вторият стрелец — онзи, чието отражение беше видял във витрината, все още беше там някъде отвън. Щом единият беше толкова нагъл, че да се качи след тях на влака и да се опита да ги убие, то другият едва ли щеше да се откаже лесно.

Влакът спря и вратите се отвориха. Той дръпна Дилара за ръката.

— Да се махаме оттук. — За да не го сбъркат полицаите с някой от двамата нападатели и да стрелят по него, Локи остави картечния пистолет на мястото му.

Изтичаха по изходната рампа на станцията и Локи забеляза една полицейска патрулна кола да спира на тротоара, на петдесетина метра от бариерите, които препятстваха по-нататъшното ѝ движение. Щом

видя пристигането на органите на реда, Тайлър си отдъхна. Със сигурност към мястото идваха още патрулни коли. Шофьорската врата се отвори рязко, но от нея не излезе облечен в униформа служител на закона. Онзи беше облечен в черно, с мустаци. Беше мъжът от магазина за дрехи. Явно беше откраднал полицейската кола.

Локи издърпа за ръката Дилара и се устреми към най-близкото прикритие: знаменитата сиатълска „Космическа игла“. Високата сто и осемдесет метра кула представляваше бетонен конус с двуетажен диск на върха за панорамен изглед на хилядите посетители. В ясен ден като този, горе щеше да е претъпкано с хора и Локи го знаеше. Щеше да изложи на риск живота на много невинни граждани, но в ситуация като сегашната, хванат на открито, той нямаше избор. Затича се към извитата рампа, дърпайки Дилара със себе си.

Отвори вратата и погледна зад гърба си. Стрелецът спринтиреше към тях, стреляйки спорадично, докато тичаше. Покритата с мокет рампа водеше към асансьорите. Когато стигнаха върха ѝ, Локи видя, че от единия асансьор слязоха хора. Точно каквото им трябваше.

Влетяха покрай служителката, която възмутено извика. Локи чу виковете на хората на опашката, които явно бяха видели преследвача да размахва оръжието.

— Слизайте! — извика Локи на упоритата служителка, упътваща хората към изходите.

Тя се втренчи в него и се поколеба как да реагира, но в този миг куршумите от автомата „Хеклер и Кох“ със заглушител се забиха в стената на асансьора и тя отстъпи.

Локи бързо натисна бутона за панорамния етаж, докато Дилара се притисна към другата стена.

Вратите почти се затвориха, но не достатъчно бързо. Стрелецът влетя, преди напълно да се затворят, и се озова на пода на кабината. Асансьорът тръгна нагоре и прозорците с изглед към града се изпълниха с градските светлини. Нападателят вдигна оръжието и се прицели право в Локи, който за миг си помисли, че ще умре. Убиецът натисна спусъка.

Ударникът изщрака напразно. Нападателят беше направил класическата грешка да не преброи колко патрона е изстрелял. Локи се възползва от внезапно споходилия го късмет и се метна върху стрелеца, който все още лежеше на пода. Натисна с коленете си ръцете

на мъжа, но онзи на свой ред го изблъска с коляното си и го отхвърли настрана. Нападателят скочи на крака и светкавично извади от кобура на кръста си деветмилиметров пистолет „Зиг Зауер“.

Мъжът поклати глава и се усмихна. Локи не беше много сигурен в значението на жеста, но му се стори, че онзи му се възхищаваше.

Дилара с всичка сила удари ръката на убиеца точно когато той стреля. Двата куршума полетяха към стъклото. Локи се възползва от инерцията и с цялата си тежест се хвърли към стрелеца. Докато тримата се боричкаха, още куршуми пробиха стъклото. Локи подпря с рамо убиеца в гръдния кош, повдигна го и го блъсна в прозореца. Стъклото, чиято якост беше отслабена от поне осемте куршума, се пръсна на парчета.

Стрелецът падна от кабината, но успя да се хване за металния под. Увисна от асансьора и вдигна очи към Локи. Асансьорът щеше да достигне върха след секунди и мъжът щеше да бъде размазан от стените на асансьорната шахта.

Локи инстинктивно тръгна да оказва помощ на мъжа, но се поколеба. Наистина ли искаше да го спаси? Този тип току-що се беше опитал да го убие. Локи помисли дали да не остави мъжа на съдбата му, но с неохота осъзна, че нямаше да е лошо да го разпита. Рязко протегна ръка към него, но за учудване на Локи мъжът само се усмихна отново, без да хване предложената му ръка.

— Защо? — извика Локи, заглушаван от силния вятър.

— Защото всяка твар имаше развратно поведение на земята — извика в отговор убиецът и за изумление на Локи се пусна и полетя надолу.

Локи се беше подпрял на патрулната кола, докато даваше свидетелски показания пред детектива от сиатълската полиция, описвайки му случилото се до най-малката подробност — от мига, в който за първи път беше видял стрелеца в отражението на витрината, до мига, когато той сам се пусна от високото. Дилара седеше в друга полицейска кола на пет метра от него и говореше с другия детектив. Все още беше потресена от преживяното и пиеше кафе. Сградата на „Космическата игла“ беше обкръжена от линейки и полицейски коли, а полицаите разпитваха още десетина други граждани, станали очевидци на драматичните събития.

Локи не се съмняваше, че покушението над живота им е поредната брънка от веригата инциденти и това само засили убеждението му, че ще последва смъртта на още хора и по-специално на борда на „Зора на Генезиса“. Макар и да не разполагаше с доказателства, тези убийци със сигурност бяха от една и съща организация с мъжа, който се опита да взриви „Скотия-1“.

За щастие в ожесточената битка не пострада никой освен двамата нападатели. Единственият ранен беше полицаят, когото мустакатият мъж беше прострелял в гърба. Според първоначалния преглед раната не беше смъртоносна.

Локи тъкмо приключваше с разказа си, когато тъмнокос мъж в сив костюм се приближи до тях. Придружаваше го привлекателна блондинка в също толкова добре скроен и скъп костюм. Мъжът отвори портфейла си и показа детективската си значка.

— Специален агент Томас Перес, ФБР — представи се той. — А това е специален агент Трина Харис. Доктор Локи работи върху разследването на катастрофата на Рекс Хейдън и ние имаме основания да смятаме, че нападението не е свързано само с катастрофата, а е част от по-широк и мащабен терористичен заговор.

Думите силно изненадаха полицейския детектив.

— Но това е разследване на убийство... — измърмори той.

— Никой друг не е убит, освен извършителите на покушението.

— Прострелян е служител на полицията на Сиатъл. Искаме да разберем какви са мотивите.

— Както със сигурност знаете, съгласно Патриотичния акт, Законът за защита на нацията, ФБР разполага с правомощията да поеме от местните власти всяко разследване, свързано с терористична дейност. Моля, кажете на партньора си да доведе доктор Кенър.

— Глупости.

— В момента организирам оперативна група, в която със сигурност ще влязат хора и от вашата полиция, но засега трябва да разпитаме насаме доктор Локи и доктор Кенър. Може да се допитате до началника си, но ви уверявам, че той ми оказва пълно съдействие.

„Майлс не си губи времето — каза си Локи, — щом вече е успял да убеди ФБР да поеме разследването.“

Полицейският детектив изсумтя и отиде при партньора си. След като си размени няколко думи с колегата, двамата кимнаха на Дилара и тя отиде при Локи, който я представи на агентите.

— Знаем за участието ви в инцидентите на „Скотия-1“ — каза Перес. — Макар че те излизат извън юрисдикцията на Съединените щати, канадското правителство ни помоли да им окажем помощ за идентифицирането на нападателя. Майлс Бенсън също ни описа вашето положение, доктор Кенър. Той убеди моите шефове, че между тези събития има връзка. Доктор Локи, преди последното нападение получавали ли сте някакви словесни заплахи?

— Мисля, че който и да стои зад атаката, показва намеренията си още когато предизвика катастрофата на хеликоптера и се опита да взриви нефтена платформа за един милиард долара.

— Не сме сигурни дали хеликоптерната катастрофа не се дължи на техническа авария.

— Преди няколко дни и аз разсъждавах по същия начин — отвърна Локи и погледна Дилара. — Сега вече съм напълно убеден, че машината беше свалена нарочно.

— Виждали сте някой от двамата мъже преди?

— Не — каза Локи, а Дилара също поклати глава. — Знам само, че са абсолютни фанатици. Единият от тях вместо да се спаси, буквално се самоуби пред очите ми, също като нападателя на „Скотия-1“.

— Знаете ли защо искат да ви убият?

— Мога да предположа, че е заради инцидента със Сам Уотсън на летището на Лос Анджелис, на който доктор Кенър е станала свидетел, както и катастрофата на самолета на Рекс Хейдън.

— Как така?

— Ето това се опитвам да разбера.

— Тези нападатели определено са целели да убият вас. Свидетелите от монорелсовия влак и от „Космическата игла“ казват, че стрелците не ги е интересувал никой друг освен вас и доктор Кенър.

Перес извади от джоба си цифров фотоапарат и показа на дисплея му двата кадъра, на които бяха заснети лицата на убийците. На единия се виждаше мъжът, от чиято очна орбита все още стърчеше забоден макетът на Космическата игла, но плетената шапчица беше свалена от главата му. На втория беше заснет мъжът, който падна от асансьора. Тилната част на главата му беше размазана от удара. Мустаците липсваха, а косата му беше кестенява и късо подстригана, вместо рошава и черна като преди. Явно беше използвал маскировка.

— Познавате ли ги? — попита Перес.

Локи не беше виждал никой от двамата преди и поклати глава.

— Този — Перес посочи с пръст втория мъж — имаше в джоба си снимки на двама ви с доктор Кенър.

— Носеха ли някакви документи за самоличност?

— Не. Били са професионалисти. В момента проверяваме пръстовите им отпечатъци. Но след като анализирахме отпечатъците, които Майлс Бенсън ни предостави, и каза, че сте ги свалили от „Скотия-1“, успяхме да идентифицираме атентатора от нефтената платформа. Бивш армейски рейнджър, уволнен дисциплинарно. После станал наемник, но все още не знаем за коя фирма. Цялото количество пластичен експлозив С-4 беше унищожено при взрива и няма как да проследим откъде е дошло. Засега сме в задънена улица.

— Може с тези типове да имате повече късмет.

— Не разчитайте на това. Сигурен съм, че и те са си прикрили следите. Подобна операция е доста рискована.

— Прибягнали са до нея, защото им остават само пет дни — намеси се Дилара. — Мислят си, че знаем нещо, което ще попречи на плановете им.

— А знаете ли?

— Не много — отвърна Локи. — Все още за нас това е една голяма загадка. Но мислим, че следващата им мишена ще е „Зора на Генезиса“.

— Защо?

— Защото Сам Уотсън е казал нещо подобно на Дилара.

— Първоначалният доклад на патолога сочи, че в организма на Уотсън няма следи от отрова. Заключение е, че е сърдечен удар — обади се за първи път агент Харис. — Ще проверим резултатите и ще направим нови изследвания.

— Искали са да изглежда като сърдечен удар. Сам работеше във фармацевтична компания. Може да са били от компанията и да са разполагали с отрови, които не могат да се открият в организма.

— Звучи ми твърде пресилено и невероятно — каза Перес. — Защо ще ви нападат посред бял ден с автоматично оръжие, а стареца ще убият с непроследима отрова?

— Вече ги обхваща отчаяние и са готови на всичко — отговори Локи. — Мислели са си, че нещата ще се потулят, щом убият Сам Уотсън и Дилара.

— Кои неща? Кои са тези „те“?

— Трябва да има нещо общо с биооръжието, което използваха в самолета на Хейдън — каза Дилара.

— Чакайте малко — запъна се Перес. — Още не сме сигурни, че е биологическо оръжие. Може да е някакъв природен феномен.

— О, я стига, агент Перес! Прочетохте ли в доклада какво се е случило с тези хора? — попита го Локи.

— Работим по версията, че е било терористична атака, въпреки че досега никой не е поел отговорност, но също така не искаме да прибързваме с изводите и да тревожим обществото напразно. Разследването е в ход и продължава.

— Да, така е. Аз и Дилара се връщаме утре във Финикс, за да помогнем. Голяма част от останките вече бяха натоварени и изпратени в нашия ЦИТ. Там нашите хора ги преглеждат парче по парче. Надяваме се да открием някаква следа или улика. Ще трябва обаче да побързаме. „Зора на Генезиса“ отплава в петък сутринта.

— Можем да засилим охраната по време на церемонията по откриването на кораба и отплаването — предложи агент Харис. — Но не ни дават достатъчно основателни причини.

— Каква церемония? — попита Локи.

— Ще има голямо парти за големите клечки вечерта преди първото плаване. Много от най-големите величия ще бъдат там.

Звучеше като потенциална мишена за атентат, но Локи очакваше истинската атака да започне едва след като корабът излезе в открито море. Почеркът щеше да е същият като със самолетната катастрофа.

— Трябва да спрем отплаването или поне да го отложим — каза Локи.

— Невъзможно е — отвърна Перес. — Освен ако не разполагаме с данни с конкретна заплаха за кораба, иначе не можем да направим нищо.

— Имаме още една следа.

— Да я чуем.

— „Коулман Инженеринг“. Имаме причина да смятаме, че са замесени.

— По какъв начин?

— Не знам. Джон Коулман и неговите най-добри инженери са загинали в катастрофа. Предполагам, че отговорът може би все още се крие някъде в неговите бази данни.

— Кое ви кара да мислите, че Коулман е замесен?

— Сам Уотсън спомена името му, преди да умре — намеси се отново Дилара.

— Може ли да ни издействате заповед за претърсване? — попита Локи.

— На какво основание? Обвиненията на някакъв мъртвец? Съдията ще ми се изсмее и ще ме изгони от кабинета си.

— А стрелбата по нас не е ли достатъчна? — попита Локи.

— И каква е връзката? Ще трябва да измислите по-основателен аргумент от думите на Сам Уотсън, които бил произнесъл, преди да умре. Мисля, че ще бъдем по-полезни, ако се опитаме да идентифицираме двамата мъртви убийци и да разберем връзката между тях и мъжа от „Скотия-1“.

— Значи да забравим изобщо за Коулман, така ли? — протестира Дилара.

— Ако не си измислите законово основание за претърсването — да. Предлагам доктор Локи да се съсредоточи върху катастрофата на самолета на Хейдън.

— Но... — понечи да му опонира Дилара, но Локи вдигна ръка и я спря.

— Утре се връщаме във Финикс — каза той.

— Докато сте още в Сиатъл, искам полицията да ви осигури охрана — каза Перес.

— Вече е уредено — отвърна Локи. — Майлс Бенсън е наел частна фирма за охраната ни. Те пътуват насам, за да ни вземат.

Перес повдигна вежда учудено.

— Добре тогава. Когато разбере нещо за нападателите, ще ви уведомя.

Двамата с агент Харис си тръгнаха заедно.

Дилара се обърна към Локи:

— Как можа да се предадеш толкова лесно? Коулман можеше да е ключът към разгадаването на цялата тази бъркотия! Трябва да разберем какво е „Оазис“.

Локи погледна Дилара в очите.

— Аз никога не се предавам. Ще посетим офиса на Коулман нощес.

— Как? Без разрешение или съдебна заповед...?

— Не ни трябва.

— Но защо?

— Мисля, че Джон Коулман не е загинал в катастрофа. Познавах го добре. Той беше страхотен инженер и много предпазлив. Това означава, че някой го е убил. А всеки, който може да планира авария на нефтена платформа, лесно би могъл да инсценира катастрофата на Джон. Той може изобщо да не е знаел, че е в опасност. И не би се замесил в престъпна афера, поне не и съзнателно.

— И това с какво ще ни помогне? — притисна го Дилара, очевидно обезсърчена. — Как ще проникнем в офиса му?

— Каза, че според Сам Уотсън те са убили баща ти. Ти би ли позволила на някой да претърси офиса на баща ти, ако знаеше, че този някой може да открие убиеца?

— Разбира се, без да се замисля.

— Е, да се надяваме, че и другите на твое място биха реагирали по същия начин. Джон Коулман има дъщеря.

Фармакологът Дейвид Дийл се събуди целият плувнал в пот. Отвори очи и примига, след което огледа оскъдно обзаведената стая, в която беше затворен като част от последната фаза на посвещаването му в Десето ниво. Освен леглото с тънкото одеяло и чаршафа, единствените други мебели в стаята бяха метално бюро, един стол и бленуваната Последна глава от Светата църква на хидронастията. Мивката и тоалетната бяха разположени в ниша. Дебелата врата беше единственият изход от стаята, която беше с площ не повече от три квадратни метра.

Контакт с външни хора се осъществяваше единствено когато му носеха храна три пъти на ден през последните шест дни от посвещаването, на което се подлагаха всички хидронасти. Като верен следовник от Девето ниво, той беше определен като благонадежден и полезен едва преди два дена и беше изпратен със самолет на Оркас Айлънд за Ритуала, както беше известна церемонията. Общо посветените в Десето ниво бяха само триста души в цялата църква и той се чувстваше като богоизбран, че е бил поканен да постигне крайната цел.

Дийл беше преминавал през всяко от нивата до голяма степен по подобен начин, но последното ниво беше най-напрегнато и най-духовно. Той беше чел и препрочитал Последната глава, докато не я запомни наизуст. Изведнъж всичко, което беше чел в Библията, придобиваше смисъл. Сякаш душата му беше затънала в пясъчна пустиня и учението на духовния водач Себастиан Улрик го беше измъкнало оттам и го беше излекувало с мъдрите си и красиви слова.

Той съзнаваше, че изолацията е важна част от Ритуала и затова се примиряваше с лекота с нея. Облечен само в чисто бяла роба, той беше погълнат и проникнат от духовните видения.

Тъй като нямаше часовник в себе си, Дийл не знаеше колко време е минало след вечерята му, но това време му беше стигнало да прочете Последната глава отново до средата. Могъщата сила на думите изпълни съзнанието му, докато не усети как душата му се издига над

нормалните физически граници. Усещането за безтегловност беше първият признак за спохождащата го визия и той с плам зачака нейното идване.

Тогава в мозъка му блесна мощна светлина, което го накара да падне на леглото. Когато отвори очи, силните проблясъци бяха изчезнали. Бяха му казали, че Последната глава не е цялата истина, че визиите са неговите лични възприятия за значението на Последната глава и че всеки посветен от Десето ниво беше носител на своята собствена Истина. Ето защо той така силно искаше да види още една визия — за да разкрие и последните пластове на Истината.

И тя дойде. Със звуците, светлините, думите. Бяха му говорили за едно ново начало на земята, за начало, в което той щеше да играе важна роля. Това беше най-красивото нещо, което Дийл беше изпитвал или преживявал.

Докато галеше гърба на Светлана Петровна, Себастиан Улрик наблюдаваше Дейвид Дийл на трите монитора и изражението на екстаз върху лицето му беше достатъчно, за да разбере всичко. Поредната овчица беше влязла в кошарата — в лоното на неговата църква.

— Обожавам да ги гледам — каза Петровна с лекия си славянски акцент, подпряла се на бюрото на Улрик. — Толкова е секси. Властта, контролът. — Тя прокара ръка по косата на Улрик и го накара да настръхне от предвкушването на удоволствието.

— Мислех, че сме приключили с индоктринациите — продължи Петровна. — Нали планираната бройка беше триста души? Почти поравно сме разделени на мъже и жени. Защо ни е този човек?

— Той притежава специални умения. Умения, които се надявах Уотсън да приложи за благото на проекта. След като Уотсън го няма, си казах, че ще е разумно да го заместя с някой друг.

— Ти наистина си много мъдър. Това е една от причините да те обичам.

Веднага след като Улрик беше замислил създаването на Светата църква на хидронастията още преди десет години, той започна да обикаля из университетите и да привлича най-добрите и обещаващи учени, инженери и мислители. Вербуването на мъжете и жените, в които той виждаше бъдещите послушници на неговата църква, беше

продължително и трудно. Трябваше да открие у тях необходимата комбинация от интелект и възприемчивост към неговата философия.

Процесът на индоктринация беше доразвит и усъвършенстван през годините. В началото посвещаваните дори не знаеха, че става въпрос за някаква църква. Всичко се ограничаваше до постигането на една обща цел за по-добра планета, за премахване на човешкото страдание и безогледното пилеене на природните ресурси.

След като вечеряха заедно с тях и пиеха вино, ги водеха в някое от именията на църквата в плажен курорт: Мауи, Бахамите, Акапулко. Там се грижеха за тях не само да прекарат добре почивката си, но им организираха и дискусии на тема как да подобрят човечеството. Ако посвещаваните продължаваха да демонстрират желание да следват целите, които си поставяше църквата на Улрик, следващата стъпка беше пътуването им до Оркас Айлънд.

Когато пристигнеха на острова, те биваха помолени да подпишат споразумение за неразгласяване на информация. Санкциите за нарушаването му бяха толкова тежки, че подписалият го щеше да бъде принуден да живее като бедняк през остатъка от живота си. Целта на това споразумение беше да попречи на недоволните да огласят практиките и методите на църквата. За никой не се правеше изключение. Който откажеше да подпише, тутакси биваше изгонван от имението и Улрик спираше да се интересува от него — този тип хора така или иначе нямаше да са от полза за каузата.

Следваше истинското изпитание — посвещаването в ниво. Дейвид Дийл в момента преминаваше изпитания за Десето ниво — нивото, което се съпровождаше с най-драстични изменения в психиката и мисленето на посвещавания. Всеки стигаше до Десето ниво за различен период от време. Улрик се нуждаеше от фармаколог в своя Нов свят. Беше очаквал това да е Уотсън, но той го предаде. Дийл беше следващият поред и затова в момента ученият се беше втреничил като хипнотизиран в холограмата, прожектирана в стаята.

Апаратурата беше последна дума на техниката, с проектори, скрити в различни ъгли на стаята. Във въздуха се пускаше лек дим, едва видим за човешкото око, за да може лазерът да прожектира върху него. Наркотиците, разработени в компанията на Улрик и вкарани в храната на Дийл, правеха учения по-податлив към внушението, че

образите са продукт на неговото собствено въображение и мислене, а не на някаква си техника.

Всички тези процедури бяха необходими, за да се създаде усещането, че посвещаваните преживяват най-спиритическите и духовни моменти в живота си. Разбира се, имаше и рискове, свързани с този толкова напрегнат процес. По време на една от сесиите братът на Рекс Хейдън получи инфаркт и почина. Аутопсията показва вроден порок на сърцето. Улрик беше благодарен на съдбата, че този човек не оживя, защото щеше да бъде един болнав и нестабилен член на Новия свят.

След този трагичен случай Рекс Хейдън беше неуморим в усилията си да извади на светло дейността на църквата, която той обвиняваше за смъртта на брат си. Идеята на Кътър да изпробват Аркон-Б в самолета на Хейдън беше наказание за намесата на филмовата звезда в делата на църквата.

При останалите послушници на Улрик ефектът от посвещаването беше огромен. Малцина излизаха от тези стаи със съмнение, че не са прозрели духа, който да ги напътства към по-добър живот. Онези, които все още си задаваха въпроси какво точно се е случило с тях, или биваха отлъчвани от църквата, или биваха окончателно премахвани, ако продължаваха да упорстват в неверието си.

Някак си необяснимо Сам Уотсън беше успял да се изплъзне от внимателно разработената система на подбор. Ето защо Улрик беше принуден да проведе лабораторната демонстрация, за да подсили лоялността на хората си. Така или иначе, когато удареше часът, те щяха да му се подчинят.

На вратата на кабинета му се почука. Той спокойно изключи мониторите, уверен, че екипът по индоктринацията почти си е свършил работата.

— Влез!

В кабинета влезе Дан Кътър и се закова пред бюрото на Улрик. Внимаваше да не погледне към Светлана, която се беше изтегнала в креслото отстрани на бюрото.

— Сър, Олсън нямаше успех — каза Кътър.

— Какво стана? — попита Улрик с равен тон. Нямаше нужда да показва гнева си.

— При „Космическата игла“ е имало престрелка. И двамата с Кейтс са мъртви, а сиатълската полиция и ФБР са започнали разследване.

Улрик не си направи труда да попита дали двамата са били заловени и разпитвани, преди да умрат. Никой от тях не би позволил това да се случи.

— Някоя от нашите мишени беше ли убита или ранена?

— Не, сър. Локи и Кенър са още живи. Да изпратя ли друг екип да ги ликвидира?

Кътър си беше Кътър. Човек на действието. Но понякога бездействието беше най-добрата тактика.

— Не, вече е твърде късно. Те ще са с охрана. На този етап опитите за ликвидация няма да са продуктивни. Освен това вече сме задействали резервния план.

Локи беше по-умен и хитър, отколкото Улрик го мислеше. Беше успял да оцелее след две покушения над живота му. Явно също беше човек на действието.

— А за *петъка*? — попита Кътър. — Може би трябва да променим...

— Нищо няма да променяме! — избухна Улрик и веднага се овладя. — Няма да позволим на никакви незначителни грешки в изпълнението да изменят нашия дълго обмислян и разработван план. И няма да позволим на Тайлър Локи да ни диктува ходовете. Обаче не бива да му позволяваме и да открие, и да дешифрира съдържимото в устройството, което използвахме в самолета на Хейдън. Готов ли си с твоята операция?

— Да, сър. Ще изпълня мисията лично, заедно с най-добрия си човек. Според разузнаването, с което разполагаме, голяма част от парчетата вече са преместени от мястото на катастрофата в комплекса ЦИТ на „Гордиън“ във Финикс. Там би трябвало да открием устройството. Ще започнем търсенето утре сутринта.

— Добре. Щом го приберете, го унищожете. Така те няма да разполагат с никакви следи, за да разберат за плана ни и крайната ни цел.

Кътър кимна, като отново избягна да погледне Светлана, и излезе.

— Харесвам го — каза тя. — Той е кораво момче. Като Рамбо. Вярно ли е това, което чух за него?

— За неговата травма ли? — Въпреки че Кътър беше негов шеф на сигурността от години, Светлана питаше за пръв път за това.

Тя кимна.

— Вярно е. Това е и една от причините да е толкова ценен кадър за мен. И защо питаш?

Тя повдигна вежда и стана от креслото. Промъкна се до Улрик и седна в скута му.

— Можеш да не се тревожиш за конкуренцията. — Тя го целуна леко по бузата, после по челото. — А сега ми кажи какви са ти планове за вечерта — попита го Светлана и го целуна по устните.

Улрик за сетен път се увери, че е избрал идеалната жена, която да му бъде компания в Новия свят.

Джулия Коулман седеше в „Старбъкс“ на приземния етаж на сградата, в която се помещаваше офисът на „Коулман Инженеринг“. Дежурството ѝ в „Харбървю Медикъл Сентър“ току-що беше свършило и тя още беше облечена в хирургичен екип. Локи знаеше само, че тя е специалист в болницата, но нищо повече. Щом влезе в кафенето, той забеляза уморените ѝ очи изпод слънчевите очила. Косата ѝ беше прибрана на конска опашка. Безизразното ѝ лице свидетелстваше достатъчно за дългите и трудни часове на нейното дежурство.

Когато Локи ѝ се обади по телефона, тя се съгласи да се срещне с него, но поиска обяснение за какво им е достъп до архива на баща ѝ. Локи предложи да го обсъдят на кафе някъде близо до офиса на Коулман, за да може да влезе в архива веднага щом получи съгласието ѝ.

Двамата бодигардове от охранителната фирма наблюдаваха Локи и Дилара от кола, паркирана отвън. Локи беше сигурен, че нощес няма да последва ново нападение, но присъствието на охраната вдъхваше спокойствие на Дилара.

Локи представи себе си и Дилара на Джулия Коулман, но лекарката не си направи труда да стане от масата, само уморено се здрависа с тях.

— Благодаря, че се съгласихте на среща — каза Локи. — Сигурно сте много уморена.

— Убедихте ме, когато казахте, че става дума за баща ми.

— Да, много съжалявам за загубата. Натъкнахме се на информация, която може да хвърли повече светлина върху смъртта на баща ви.

— Вие да не сте от агенцията за тютюн и оръжие — АТО?

— Не, инженер съм от „Гордиън Инженеринг“. Познавах баща ви, но никога не съм работил с него.

— Да, сега си спомням. Отзивите на баща ми за вас бяха високи, макар и да бяхте конкуренти. — Тези думи изненадаха Локи.

„Гордиън“ и Коулман имаха дружески конкурентни взаимоотношения, но той не знаеше, че Коулман е говорил на Джулия за него. — Вие също ли работите в „Гордиън“? — попита тя Дилара.

— Не, аз съм археолог.

— Че защо му е на археолог да се занимава със смъртта на баща ми? Познавахте ли го?

— Не, но бях близка с един човек, който може би го е познавал. Името Сам Уотсън говори ли ви нещо?

Джулия поклати глава.

— Не ми е познато. Той има ли нещо общо с инцидента?

— Според нас не е било нещастен случай — каза Локи.

— Но разследването на АТО показва, че не са свързали правилно кабелите за детониране на експлозивите. Взривът е бил задействан преждевременно. Да не би да твърдите, че е било направено нарочно?

— Баща ви беше ли от хората, които биха допуснали подобна грешка? — Локи от опит знаеше, че боравенето с експлозиви не е шега работа. Проявиш ли невнимание и небрежност, хвъркваш във въздуха. Джон Коулман беше в този бизнес от доста време.

— Той беше перфекционист — отвърна Джулия. — Затова аз винаги съм си мислела, че за грешката е бил отговорен някой от другите инженери.

— Знаете ли върху какъв проект е работил той тогава?

— Нов тунел в Каскадните планини. Трябваше да поставят експлозивите и на следващия ден да ги взривят. И тогава стана трагедията... беше ужасно. Всичките блестящи инженери на фирмата загинаха.

— Кой управлява компанията сега?

— Никой. Аз не съм инженер и определено нямам време за бизнес. Фирмата беше консултантска и затова никой не поиска да я купи. Не исках да се съдя с години със семействата на загиналите инженери и затова уредихме споровете, като им платих обезщетенията, а след това захрих компанията. Нямах време да реша какво да правя с нещата в офиса. Те и сега са си там. Мислех да затворя офиса другия месец.

— Върху какво беше работил той преди тунела?

— Някакъв голям държавен проект. Строго секретен. Работи върху него три години. Дори не можеше да ми каже за какво е. —

Джулия вдигна очи към тях. — Да не искате да кажете, че баща ми е бил убит?

— Съществува такава вероятност.

— Защо? Кой би искал да го убие?

— Това искаме да разберем и ние, но се нуждаем от помощта ви.

Джулия се облегна назад и се загледа в празното пространство, докато мисълта, че баща ѝ е бил убит, залегне в съзнанието ѝ.

— Майка ми умря, когато бях на двайсет — каза накрая тя. — Той беше единственият ми близък човек, единственото семейство, което имах. Ще ви дам да вземете всичко от офиса му, ако ми кажете кой го е убил.

Те оставиха кафетата си и влязоха в сградата. Офисите бяха на третия етаж. Джулия отключи вратата и ги въведе вътре. Посрещна ги типичната атмосфера на преградено с множество паравани работно пространство.

— Работното място на баща ми е в ъгъла — каза Джулия.

— Може ли да включа сървъра, за да могат моите хора да свалят данните на компанията и да ги анализират? — попита Локи. — Знам, че неговата компания е била страна по много договори, с които е поел задължение да не разгласява информация...

— Ще ви смятам за подизпълнител. Ако някоя компания поиска да ви съди, ще си има работа с адвокатите на фирмата.

Локи включи компютрите и се обади на Ейдън Макена, който му обясни как да открие порт в защитната система, за да позволи отдалечен достъп до файловете. Той инструктира Ейдън да търси файлове, в които има нещо за Проект „Оазис“. Докато Ейдън се зае с търсенето, Локи прерови бюрото и шкафа с папки на Коулман.

Както и очакваше, болшинството от файловете на Коулман бяха на електронен носител. Повечето инженерни фирми изработваха проектните си планове на компютър и комуникираха по телефон или чрез електронна поща, но винаги правеха разпечатки на чертежите, схемите и презентациите. Трябваше да има някъде хартиени следи от „Оазис“, ако те наистина бяха работили върху проекта. Папките на Коулман бяха безупречно поддържани и означени с етикети.

Два от шкафовете бяха пълни догоре и Дилара се зае да проверява всяка папка за наличието на информация, свързана с „Оазис“. В третия шкаф — този, който беше най-близо до бюрото —

долното чекмедже също беше препълнено, но горното беше почти празно. Локи се зачете в датите върху папките по-внимателно. За периода допреди три години се наблюдаваше постоянен поток от проекти и изведнъж в следващата папка имаше само шепа по-дребни поръчки.

— Доктор Коулман, изнасяни ли са папки от офиса? — попита Локи.

— Не и с моето знание. Защо?

— Някои папки като че липсват. Знаете ли имената на проектите, върху които баща ви е работил през последните три години?

— Той не трябваше да ми казва нищо, но когато беше много уморен, се изпускаше от време на време. Всъщност дори се уплаши, когато осъзна какво е направил, и ме накара да обеща да не казвам на никого. Проектът се наричаше „Оазис“.

Локи и Дилара се спогледаха многозначително.

— Доктор Коулман, можете ли да си спомните нещо друго за „Оазис“?

— Знам само, че по онова време постоянно пътуваше до островите Сан Хуан. Сигурно беше спечелил доста пари от проекта. След смъртта му открих, че фирмата му наскоро е вложила на депозит над трийсет милиона долара. Тези пари ми дадоха възможност да изплатя обезщетенията на роднините на загиналите инженери и да поддържам офиса отворен, докато реша какво да правя с него. — Джулия видя, че Локи се изненада от тези думи, и продължи: — Баща ми щеше да остане разочарован, ако бях изоставила лекарската професия.

Локи кимна, но цената на договора не му излизаше от ума. Фирмата на Коулман разполагаше с интелектуален потенциал, но не много голям. Трийсет милиона долара бяха огромна сума за тях.

— Доктор Локи, трябва да се прибера у дома и да поспя — Джулия му подаде ключа от офиса. — Само заключете вратата, когато свършите.

— Много щедро от ваша страна — отвърна Локи и взе ключа от нея.

— Искам само да знам едно нещо. Възнамерявате ли да хванете човека, който е сторил това на баща ми?

— Ще направим всичко, което е по силите ни.

— Добре тогава. Може и да съм лекар, но с удоволствие бих гледала как този човек се пържи на бавен огън.

Тя си тръгна и остави Локи и Дилара сами в офиса.

— Знам как се чувства — каза Дилара. — Значи според теб някой е взел файловете за „Оазис“?

— Намирисва ми на потуване на следите — отвърна Локи. — Първо, всичките топ инженери във фирмата, работили върху „Оазис“, загиват в трагичен инцидент, какъвто опитен специалист като Коулман никога не би допуснал. После всичките файлове и папки за проекта мистериозно изчезват. И на всичкото отгоре фирмата му е получила космически хонорар, вероятно защото са мислели, че оцелелите ще си мълчат заради парите. Някой е дошъл тук и е откраднал всички документи, отнасящи се до „Оазис“. Предполагам, че единствената причина да не подпалят това място, за да покрият окончателно следите си, е, че подобен ход би предизвикал нежелани въпроси.

— Ами компютърните файлове?

— Ако е останало нещо, Ейдън ще го открие.

Те продължиха да търсят из папките още час, но не намериха нищо за „Оазис“. Който и да беше замесен, беше прочистил папките до основи. Единствената им надежда беше да е останало по случайност нещо в електронните бази данни. Когато Ейдън му се обади, за да съобщи резултатите, Локи окончателно се обезсърчи.

— Тези типове са били добри, Тайлър. Не са оставили абсолютно никаква информация за „Оазис“ във файловете. Пауърпойнт, Уърд, електронната поща. Всичко е прочистено напълно. Но са оставили много друга информация. Вероятно защото изтриването на абсолютно всички файлове щеше да бъде прекалено съмнително.

Локи предусети, че Ейдън не току-така му спомена за това.

— Значи все пак си открил нещо? — попита той, изпълнен с нова надежда.

— Казах, че са добри, но аз съм по-добър. Реших да направя периферно търсене. Тъй като онзи Уотсън е споменал името ти, го вкарах като ключова дума при търсенето. Открих няколко писма между теб и Коулман. Няколко молби за препоръки, такива неща. Но едно от писмата ме заинтригува особено.

— От мен или за мен?

— Не позна. Относно теб.

— Прочети ми го.

— То е от Коулман до един от неговите инженери. Цитирам: „Джим, този нов проект ще направи всички ни богати. Не мога да повярвам, че Локи им е отказал. Струва ми се, че е проект като за неговия калибър. Той губи, ние печелим. Проектът се нарича «Вихър». Смешно е, нали? Тези военни типове си умират да използват кодови имена. Клиентът ни ми каза, че ще смени името, но още не ми е пратил новото. Когато го разбере, ще ти го кажа и после стартираме с пълна сила. Дай ми предложение за хората в екипа, който ще работи по проекта. Не забравяй, че става дума за секретна работа. Никой друг не трябва да знае за него. Джон“. Край на цитата. Прав ли съм? Това има ли нещо общо с нашата мистерия?

Локи за миг остана безмълвен. „Вихър“. Не беше чувал това име от три години. Откакто се съгласи да участва в проекта и два месеца по-късно клиентът му се отказа от него като изпълнител.

— Тайлър? Там ли си още?

Локи преглътна.

— Да, Ейдън. Виж дали можеш да намериш някаква друга информация за „Вихър“ и после пак ще се чуем.

Локи затвори. Шокът, изписан върху лицето му, очевидно не можеше да се прикрие, защото Дилара го попита:

— Какво има?

И той ѝ разказа за електронното писмо.

— Значи според теб „Вихър“ и „Оазис“ са един и същи проект?

— Моля се на бога да не е.

— Защо?

— Защото който и да стои зад „Вихър“, се готви за настъпването на края на света.

След като Локи спомена края на света, Дилара не можа да изкопчи от него нищо друго, освен че има нужда да помисли. Тя имаше чувството, че инженерът решава проблемите по този начин — като се вгълбява в себе си. Затова тихо продължи да претърсва папките. Както и очакваха, не беше останало нищо за „Оазис“ или „Вихър“.

Дилара беше съгласна с написаното от Коулман в писмото. Защо проектите — и особено военните операции — винаги трябваше да носят някакви загадъчни имена? Сигурно имаше нещо общо с контрола и властта. Мъжете в този бранш обичаха тайните клубове, а какъв по-добър начин да демонстрират своята изключителност, като дават кодови имена?

Но нещо във „Вихър“ силно беше подплашило Локи. Той не беше от хората, които правеха гръмки изказвания безпричинно. Тръпки я побиваха само при мисълта за начина, по който той произнесе изречението. Сякаш беше някакъв оракул, гадаещ бъдещето по кристалното кълбо на съдбата. Сякаш беше екстрасенс и съзнанието му не искаше да приеме, да се примири със събитията, които предстоеше да се случат.

След като преобърнаха всички папки на Коулман, те тихо преминаха към папките на другите инженери, които също бяха загинали. И при тях усилията им бяха еднакво неуспешни. Организацията, която беше прочистила папките и файловете, определено го беше направила с яснотата какво точно е търсила.

Когато тя и Локи осъзнаха накрая, че няма да спечелят нищо, ако продължат да търсят, беше станало девет и четирийсет и пет вечерта.

— Гладна ли си? — попита я Локи.

Дилара беше толкова погълната от търсенето, че през ума ѝ изобщо не беше минавала мисълта за храна. Но щом той го спомена, гладът тутакси дойде.

— Като вълк — отвърна тя.

— Тук приключихме. Обичаш ли морска храна?

— Всичко, което е сготвено. От сушито ми се гади.

— А аз съм алергичен към стриди и раци, но ще измислим нещо друго.

Те заключиха офиса и завариха единият от бодигардовете им да ги чака във фоайето. После се качиха в колата, при втория бодигард.

След като се отбиха в магазина за плодове и зеленчуци, десет минути по-късно вече бяха в дома му в квартала „Магнолия“. Тя очакваше да види ергенски апартамент във висок жилищен блок, но вместо това спряха пред красиво имение в средиземноморски стил, построено върху една скала с изглед към залива „Пюджит Саунд“.

Бодигардовете застанаха на пост на улицата. Локи изключи алармата и провери дали някой не е пипал таблото, след което покани Дилара да влезе. В къщата беше тъмно, но лунната светлина проникваше през големите прозорци от пода до тавана в задната част на къщата. Локи включи осветлението и тя видя дом, за който всяко едно престижно архитектурно списание охотно би се съгласило да направи репортаж.

Подът беше покрит с бамбук, докъдето стигаше погледът ѝ. Холът и трапезарията бяха декорирани с лъскави антики, а огромната кухня беше обзаведена с гранитни плотове и окачени по стените пана, чиято цел беше да създават уют в къщата. Определено не приличаше на дом на вдовец, който рядко се прибира тук. Единственото, което засенчваше естетичния ефект, беше една от стените в хола, на която бяха нарисувани пет квадрата със страни по половин метър, всичките в различни нюанси на жълтото. Тогава тя се досети. Интериорът беше по идея на починалата му съпруга и недовършената стена беше също нейн проект.

Изведнъж къщата спря да ѝ се струва съвършена. Беше повече като мавзолей, запазена от деня, в който жена му беше починала.

Локи я забеляза да гледа цветните декорации.

— Дело е на Карън — обясни той, потвърждавайки нейното предположение. В гласа му се прокрадна съжаление и тъга. — Тя обичаше слънчевото чувство, което даваше жълтият цвят през облачните дни. Така и не ми каза кой точно нюанс предпочита. Все се каня да довърша боядисването, но не мога да реша на кой от нюансите да се спра.

Локи взе едно дистанционно и от скритите тонколони зазвуча концерт на Вивалди. Дилара бавно, сякаш валсирайки, тръгна към

прозорците. Задната врата на къщата извеждаше към тераса, която беше надвесена точно над ръба на скалата. Мигащите светлини на центъра на Сиатъл служеха за идеален фон на характерния силует на „Космическата игла“. Един ферибот пореше водите на залива „Елиът Бей“.

— Когато времето през деня е ясно, на хоризонта се вижда връх Рейниър — каза Локи, докато вадеше хранителните продукти.

— Невероятна гледка.

— Основната причина, поради която с Карън купихме тази къща.

И тя отново долови тъга в тона му. Той отиде да приготви вечерята. Имаше нещо неловко в цялата ситуация.

— Искаш ли да ти помогна? — попита го тя.

— Ето, вземи — отвърна Локи и ѝ посочи къде бяха подредени ножовете и дъските за рязане. — Можеш да отрежеш връхчетата на фасула.

Дилара го наблюдаваше, докато работеше. Той беше сръчен и всяко негово движение беше хореографски издържано. Няколко пъти тя го видя да кима несъзнателно, слушайки музиката. Този мъж обичаше живота, макар и под тежестта на мъката и тъгата, които го спохождаха понякога. Тя не можеше да отрече, че подобна нагласа към живота наистина бе привлекателна за една жена, но подобна мисъл звучеше налудничаво и абсурдно предвид сегашната ситуация. Дилара се хвана, че го зяпа на няколко пъти, и се фокусира върху фасула.

Освен няколкото въпроса, които размениха относно какво щяха да предприемат по-нататък, те запазиха мълчание. Дилара мислено се върна към електронното писмо, което бяха открили. Накрая любопитството ѝ взе връх.

— Какво е „Вихър“? — попита тя.

Локи спря с рязането на картофите и я погледна в очите. Изражението му беше невъзмутимо и безчувствено, като на играч на покер, но тя остана с впечатлението, че дори самото произнасяне на думата го тревожи.

— Извинявай — каза Дилара. — Дойде ми спонтанно.

Той продължи с рязането.

— „Вихър“ е свръхсекретен проект на Пентагона, по който работих за кратко — отвърна Локи.

— Искаш да кажеш, че е замесено Министерството на отбраната?

— Хората, които ме наеха, казаха само, че е проект на Пентагона. Затова и се поколебах, преди да ти отговоря. Но сега, като се замисля, не съм много сигурен дали е бил на военните.

— Не те разбирам. Как така не си сигурен?

— Когато работиш върху таен проект, всичко се прави чрез подставени фирми. Не можеш просто така да се обадиш в Пентагона и да поискаш да говориш с ръководителя на проекта. Те ще отрекат, че такъв проект съществува изобщо, затова няма как да си сто процента сигурен, че става дума за правителствена програма. Но съдейки по мащабите, с които тези типове са пръскали пари наляво и надясно, съм склонен да предположа, че са били свързани с правителството.

— За какви пари говорим?

— Бюджетът на проекта беше четиристотин милиона долара.

Дилара подсвирна изумена.

— За какво е бил този проект? Космически полет до Марс?

— Бункер. Аргументите бяха, че съществуващите противоядрени убежища за членовете на правителството са морално остарели и са уязвими от новите видове биологично и химическо оръжие. Вместо да модернизират старите бункери с най-новото техническо оборудване и компютърни системи, те искаха да построят нови, на ново, държано в тайна, място, като всичко да е последна дума на техниката и науката и с възможност за последващи модернизации. Това трябваше да е най-съвършеният бункер, проектиран някога. Пред подобно предизвикателство на всеки инженер биха му потекли лигите.

— Но ти спомена, че са те уволнили.

— Аз трябваше да съм главният инженер на проекта — продължи Локи, докато печеше на скара съомгата. — Тъкмо бяхме се запознали с изискванията и техническите критерии. И тогава не щеш ли, два месеца след като дадох поръчката на „Гордиън“, те се оттеглиха. Казаха, че бюджетът на Пентагона бил преразгледан и променен, в резултат на което не останали пари за проекта. Още тогава това обяснение ми се стори неправдоподобно. Не можеш ей така да прекратиш проект за половин милиард долара. Но те ни платиха неустойката за неизпълнение по договора и се разделихме спокойно.

Казах си, че програмата ще се забута някъде в прашните архиви и я забравих. Докато днес отново не се сетих за нея.

— Но излиза, че те не са я прекратили, а само са наели друга фирма, тази на Коулман, и са прекръстили проекта на „Оазис“.

— Така изглежда. Говорим за бункер, който е достатъчно голям, за да побере над триста души, с възможност за поддържане на жизнените им функции в период на най-малко четири месеца. Разполага с автономно електрозахранване, инсталация за преработване на морската вода в питейна, филтри за въздуха, огромни хранителни складове и всяко друго удобство, което би било присъщо на петзвезден курорт. Всичко е изградено под земята. Дори по проект трябваше да има и помещения за животни и градини с растения.

При споменаването на животните Дилара си спомни мъжа, който се беше хвърлил от „Космическата игла“.

— Защото всяка твар имаше развратно поведение на земята — изрече тя.

Локи се вторачи в нея:

— Това бяха думите на стрелеца, преди да се пусне от асансьора. Попитах го защо го прави. Защо иска да ни убие.

— Те изграждат нов Ковчег. Но вместо във формата на кораб, този ще е под земята.

— Какво?

— Фразата. Тя е от Библията. Битие, осма глава.

— Историята за Потопа?

— Това са думите, които Бог е казал на Ной, преди да реши да измие с водите на потопа всичките грехове на човека и зверовете.

— Не съм специалист по библейски науки, но доколкото си спомням, Господ е казал, че няма да повтори това си дело. Било е еднократно — каза Локи.

— Говориш за Завета му към Ной. „Поставям завета Си с вас, че няма да бъде изтребена вече никоя твар от водите на потопа, нито ще настане вече потоп да опустоши земята.“

— Звучи ми като желязно обещание. Разбира се, тази група може и да не вярва в Бог.

— А ти вярваш ли?

— Както ти казах, аз съм скептик. — След тези думи той замълча и зачака. Очевидно нямаше да добави нищо повече.

— От друга страна, те може и доста силно да вярват в Бог — каза Дилара. — Много хора приемат Библията буквално, а в нея пише, че Бог няма да пусне отново потоп на земята.

— Значи според теб някой друг може да свърши мръсната работа този път?

— Казвам само, че някой може да възприеме нещата по този начин.

— Познавах няколко души, които биха могли.

— Но те трябва да са си изгубили ума, за да го извършат.

— Да не мислиш, че е невъзможно? След всичко, което ни се случи?

— Но как биха могли да създадат потоп, който да унищожи света?

— „Оазис“ беше разработен, за да защити обитателите му от радиация, биологическо заразяване и химически вещества. В епохата на Ной потопът може да е затрил човечеството, но си мисля, че този път те възнамеряват да повторят делото, като използват онова, което е убило хората на борда на самолета на Рекс Хейдън. Каквото и да е било то. Може би асоциацията с Ноевия ковчег е само алегория.

Дилара се замисли, преди да отговори:

— Връзката едва ли е само символична. Сам каза, че баща ми го е открил. Че е открил истинския Ноев ковчег. Има нещо друго, сигурна съм.

— Може би ще разберем повече от останките на самолета на Хейдън, като се върнем утре във Финикс. А дотогава не е лошо да починем малко.

— Чувствам се безсилна. Чувствам, че трябва да предприемем нещо, и то час по-скоро.

— Ще предприемем. Ще отворим бутилка „Шардоне“. — Той посочи бутилката във вградения хладилник и сложи парчетата печена съомга в две чинии. — Вечерята е сервирана.

Локи изсипа остатъка от бутилката вино в чашата на Дилара. Самият той беше леко опиянен. Не беше пил, откакто стартира проектът му на „Скотия-1“. Затова виното оказа по-силен ефект върху него, отколкото обикновено. Добре поне че имаше повод да сготви

рибата. Пътуваше често и не му се налагаше да си приготвя ядене сам, но винаги, когато имаше възможност, го правеше с най-голямо удоволствие.

Разговорът им по време на вечерята се отклони от болната тема. Локи разказа на Дилара за някои от най-интересните си инженерни проекти, а тя му отвърна с някои от най-цветистите вицове за разкопки и археолози. Локи се смя с глас.

— Като те слушам, май не прекарваш много време у дома — каза той. — Предполагам, че нямаш деца.

Дилара поклати глава.

— Нямам много време за семейство. А ти?

— И аз. Карън искаше деца, аз също. Но все го отлагах. — Локи се удиви на собствената си искреност. Сигурно беше от виното.

— Нямам и много място — добави археоложката. — Живея в тесен апартамент. Но твоята къща е много красива.

— Заслугата до голяма степен е на Карън. Аз само обзаведох едната стая с телевизор, а тя се погрижи за останалото. По ирония на съдбата използвам най-малко стаята с телевизора. Гледал съм няколко състезания и толкова.

— Е, тя е имала страхотен вкус. С какво друго се занимаваше?

— Беше терапевт и работеше с деца със затруднения. Никога не ѝ стигаше прекараното с децата време и все оставаше след работа, за да им помага. Затова и в нощта, в която загина, караше колата си толкова късно, докато се прибираше.

Но какво правеше той? Никога не беше говорил за Карън със случайни познати. Почти не говореше с никого за нея. Спомените бяха тежки.

— Кога се случи това? — попита Дилара.

— Другия месец ще станат две години. В онази нощ валеше силен дъжд. Противоблокиращата система на спирачките ѝ отказала, когато приближила кръстовището. Няколко пъти ми беше споменала, че има проблем със спирачките, но аз бях зает с работата по един проект. Не мислех, че е сериозно, и ѝ обещах да ги погледна, когато се върна от командировката. Беше ми излязло от ума до онази злополучна вечер. Колата ѝ продължила на червено и един джип я ударил странично със скорост седемдесет и пет километра в час.

— Ужас.

Локи затаи дъх, когато си спомни за онова ужасно телефонно обаждане.

— Бях в Русия и работех по монтажа на един тръбопровод, когато ми съобщиха за катастрофата. Трябваша ми два дена, за да се върна у дома със самолет. Имаше метеорологични проблеми, прекачването не беше удобно. А тя се държа само един ден. Умря, докато чаках на летището в Хонконг. — Гърлото му внезапно пресъхна. Той преглътна и погледна недобоядисаната стена. — Изпуснах я и не можах да се сбогувам с нея. Само ако бях пристигнал дванайсет часа по-рано... Това е и причината фирмата ни да има собствени самолети.

Дилара замълча, но загрижеността и съчувствието, които Локи разчете на лицето ѝ, го накараха да продължи:

— Почти цяла година не можех да спя нормално. Рових се в информацията за катастрофата, в анализите. Отново и отново проверявах данните, опитвайки се да си внуша, че е нямало как да предвидя нещастиято. Имам предвид, че ето ме мен, специалист по технически аварии и катастрофи, инженер с три дипломи, а тя умира точно от това, което аз съм се специализирал да предотвратявам.

— А би ли могъл да го предотвратиш?

Локи бавно поклати глава.

— Не знам. Колата беше силно ударена. Мисълта, че съм могъл да го предотвратя, ме държеше буден доста време. Сега вече спя спокойно, но всеки път, когато изключа лампата, пред очите ми се явява тя.

Всички служители в „Гордиън“ знаеха тази история, но извън компанията той я беше разказвал на малцина. Вероятно фактът, че двамата с Дилара бяха победили смъртта на няколко пъти, го караше да чувства дълг към нея да ѝ го разкаже. Също така си даваше сметка, че тя беше първата жена след Карън, която щеше да спи в дома му. Някак си не би било редно Дилара да остане, ако не научеше от него историята. Щеше да е равносилно на предателство към Карън.

— Е, след като доведох разговора ни до мъртва точка, май е време да си лягаме — каза Локи.

Дилара го погледна съчувстващо, но не реагира.

— Къде е стаята, в която ще спя? — попита го тя.

— Третата врата вдясно по коридора. Чакай само малко. — Той се отби в неговата спалня и донесе оттам тениска, която не беше обличал никога. — Чисто нова е. Ако и с нея ти е студено, кажи ми. — Структурата на тялото на Дилара беше подобно на това на Карън, но той беше дал всичките дрехи на жена си за бедните скоро след смъртта ѝ. Но дори все още да бяха тук, щеше да е зловещо да даде на Дилара да носи някоя от тях.

— Благодаря за вечерята — каза тя. — И за всичко, което направи за мен. Не исках да те забърквам в тази голяма каша.

— Няма защо — беше единственото, което той отговори.

И тогава, за негова изненада, Дилара го целуна по бузата и излезе от стаята. Привързаността, която тя показва към него, го завари тотално неподготвен и той не знаеше какво да си мисли. Объркването му траеше няколко минути, след което му се стори, че е било само от съчувствие към него. Когато сложи и последната чиния в миялната и изключи лампите в кухнята, той все още си мислеше за целувката ѝ.

Порталът на Центъра за инженерни тестове на „Гордиън“, ЦИТ, намиращ се в покрайнините на Финикс, сякаш беше направен да издържи сблъсък с танк. Бетонната будка на охраната беше изградена между две огромни стоманени порти-решетки, които се отваряха с плъзгане по направляващи релси. Триметровата мрежеста ограда с бодлива тел отгоре обхващаше пространството от портала и ограждаше целия обект. Дан Кътър беше виждал подобни мерки за сигурност само в атомните електроцентрали. Но на него нямаше да му се наложи да си пробива път със сила през тези внушителни препятствия. Беше си уредил да го пуснат открито.

Кътър спря с колата пред будката на охраната и свали стъклото. Макар и да беше едва девет сутринта, отвън проникна знойна жегга. Мъжът на седалката до него, Бърт Симкинс, свали тъмните си очила, за да сравнят физиономията му с тази на снимката на фалшивия пропуск.

— Документите за проверка, моля — каза пазачът, въоръжен с деветмилиметров глок в кобур на бедрото. Кътър знаеше, че в будката се съхранява и автоматично оръжие.

Кътър се усмихна и му подаде пропуска, който бяха скалъпили предния ден. Двамата следователи от Националния борд за сигурност на транспорта, за които се представяха, бяха очаквани в ЦИТ, но не порано от следобед.

Пазачът внимателно разгледа пропуска и го сравни с разпечатката, която държеше. Кътър очакваше подобно нещо и затова беше прибягнал до кражбата на пропуските. Щом пазачът провери имената в списъка, той внимателно се вгледа в лицата на двамата. Този не беше обичайното частно ченге. Беше добре обучен. Кътър остана впечатлен. Но никой нямаше да разбере, че пропуските не са истински.

Доволен, пазачът им върна документите и отвори портата.

— Трети хангар. Паркирайте на южната страна.

Кътър вкара колата вътре и подкара по пътя, оттам в тунел, който минаваше под единайсеткилометровата изпитателна овална писта.

Пистата беше толкова дълга, че се виеше покрай всички сгради и обекти, включително самолетната писта и хангарите. Високият десет метра тунел беше изграден с цел в него да се вкарват големи превозни средства и други машини, подлежащи на изпитания, без в същото време да се нарушават самите изпитания отгоре на пистата.

Щом излязоха от тунела, видяха три масивни сгради с многобройни врати на гаражи във всяка от тях. Кътър беше изучил внимателно схемата и разположението на сградите в ЦИТ от самия сайт на „Гордиън“. Центърът разполагаше с лаборатории за тестване на превозни средства, със закрити полигони за симулиране на катастрофи, камери, в които се имитираха всякакви метеорологични условия, както и инсталации от типа „обърната капка“, каквото и да означаваше това. До тях се помещаваха откритият полигон за симулиране на удари, мокър и сух полигон за имитация на хлъзгане, четиристотин декара грунтова писта и полоса с препятствия за офруд тестване.

В далечината Кътър различи очертанията на червена кола, която се движеше по пистата с над сто и петдесет километра в час. Пред последната сграда се бяха събрали и разговаряха работници, а до тях беше паркиран най-големият камион, който някога беше виждал през живота си. Отстрани на машината беше изписано „Либхер“.

Кътър продължи по обслужващото шосе още сто и петдесет метра, докато доближи до подредените в редица пет хангара, всеки от които беше достатъчно голям да побере „Боинг-747“. Той паркира пред третия тъкмо когато всъдеход с осемнайсет колела мина покрай него, следван от камион, оборудван с кран. Върху откритата платформа на камиона беше натоварен изкривен и силно повреден самолетен двигател. Навярно това бяха останки от мястото на катастрофата. Тези хора работеха бързо, което беше само от полза за Кътър. Медиите вдигнаха голям шум за смъртта на Хейдън, това беше най-обсъжданата трагедия след смъртта на принцеса Даяна. Рекс Хейдън не само беше голяма филмова звезда, но той умело беше дирижирал своята знаменитост и сключил редица изгодни договори, благодарение на които личното му състояние беше близо един милиард долара. Това го правеше опасен враг на Светата църква на хидронастията. Кътър блажено си представи как тялото на актьора се е разпаднало в агония.

Камионите завиха зад ъгъла и се скриха от погледа му.

Десетки цивилни коли бяха паркирани в редица до сградата, което означаваше, че Кътър и Симкинс щяха да са само двама от множеството работни пчелички и щяха да останат незабелязани в шумотевицата.

Те слязоха и се запътиха към вратата, охранявана от двама мъже в полицейски униформи с емблемата на шерифския отдел на окръг Марикопа. Всеки от тях беше въоръжен с автомат АР-15.

Единственото, което Кътър не харесваше в мисията, бе, че се налагаше да бъдат невъоръжени. Ако някой забележеше, че следователите от НБСТ носеха пистолети, щяха да последват неприятни въпроси. А и в тази горещина дебелия палта и сака бяха изключени. Оръжието щеше да стърчи изпод леките дрехи. Затова той и Симкинс не бяха въоръжени.

Не очакваше да им потрябва оръжие. Задачата им беше да открият куфарчето и да го изнесат скришно, преди разследващите да са разбрали, че в него се съдържа биооръжието, задействано на самолета на Хейдън. Планът му беше да се възползва от правомощията си като следовател от НБСТ, временно преотстъпен от Министерството на правосъдието, специално за случая, за да отнесе със себе си куфарчето за последващи анализи.

Кътър прецени на око полицаите, които изглеждаха отегчени от дежурството. Ако му потрябваше оръжие, сега знаеше точно откъде да си го набави.

Кътър и Симкинс показаха удостоверенията си отново и полицаите ги пропуснаха. Кътър свали слънчевите си очила и остави зрението му да се адаптира към тъмния интериор.

Масивните врати в другия край на хангара тъкмо се затваряха, след като през тях вече бяха минали двата тежки камиона. Машините чакаха в другия край, докато им дадат инструкции къде да разтоварят.

Из огромното пространство на хангара в различните му краища на групички се бяха скупчили поне седемдесет и пет души. В средата на хангара беше сглобена рамката на самолетния фюзелаж. От нея вече висяха няколко парчета от разбили се „Боинг“. Останалите парчета бяха внимателно подредени на пода до рамката и чакаха оглед.

Съдържанието на самолета — седалки, багаж, дрехи, шкафове и маси — бяха акуратно поставени в редици по протежение на срещуположната стена. Кътър беше получил достъп до системата

„Джи-Таг“ чрез компютърната система на Националния браншови институт по телекомуникации — НБСТ, благодарение на двамата следователи от НБСТ, които лежах мъртви в един мотел във Финикс. След като претърси базата с данни, той откри фотография на стоманеното куфарче, в което се намираше устройството. То беше непокътнато и натоварено на камион, който по график трябваше да е пристигнал в ЦИТ сутринта. Трябваше да е някъде в този район.

— Ти се заеми с другия край — каза Кътър на Симкинс. — И тръгни към мен. Старай се да не говориш с никого. Ако забележиш куфарчето, не го пипай. Ела при мен и двамата ще измислим начин да го вземем.

— Ами ако не е тук? — попита Симкинс.

— Тогава ще чакаме пристигането на следващия камион. — Кътър беше доволен от себе си. Така всичко щеше да е много по-лесно, отколкото ако бяха отишли в пустинята да търсят куфарчето. Нека федералните да свършат трудната част от работата, а той само ще им го вземе от ръцете.

Когато чу клаксона на камиона, който даде на заден ход, Кътър се обърна. В края на редицата с останки, на около трийсетина метра от него, чернокож мъж в опъната по мускулестото му тяло тениска, вдигна ръка. Камионът спря и чернокожият, който явно беше някакъв ръководител, инструктира двама души да отворят задните врати на камиона. Група работници се строи в линия и внимателно започна да разтоварва останките, подавайки ги от ръце на ръце, докато началникът им даваше нареждания.

Куфарчето можеше да е в тази пратка, но вниманието на Кътър не беше насочено към съдържанието на камиона. Вместо това той още по-съсредоточено се вгледа в чернокожия мъж. Този глас. Не можеше да го сбърка с никой друг. Разбира се, беше го чувал по телевизията, когато той беше състезател по кеч, но не това беше причината Кътър да се абстрахира от всички останали шумове и да се фокусира върху него.

Мъжът се обърна и Кътър почувства как в собственото му тяло се пробуди стара омраза и вражда. Беше служил с този човек в полка на „рейнджърите“. Грант Уестфийлд — електроинженер, бивш състезател по кеч по прякор Пламъка и бивш командос от специалните сили — беше причината Кътър да бъде уволнен от армията и принизен до това, което беше днес.

Кътър се отвърна бързо, за да не бъде разпознат. Нямахте начин Уестфийлд да очаква появата му тук, но след като той командваше разследването, плановете на Кътър се нуждаеха от сериозна промяна.

Изведнъж се оказа, че мисията далеч нямаше да е толкова лесна, колкото бе очаквал.

Локи гледаше към хоризонта и сивото сиятелно небе, докато тичаше вече седми километър на бягащата пътечка. Беше си оборудвал стая за упражнения, за да може или да почете, докато се упражнява, или просто да се полюбува на гледката. През нощта облаците се бяха струпали над Пюджит Саунд, предвещавайки буря, но Каскадните планини все още се виждаха. Ако не беше опасността за живота им, щеше да излезе да потича в парка „Дискавъри“.

Биологичният му часовник го беше събудил в седем сутринта и той вече беше свършил с писането, както и с упражненията си с тежести, преди да се заеме с бягането. Голяма част от работата му на терена беше свързана със значителни усилия и трудности, поради което поддържането на форма беше много важно за него. Освен това му даваше време за размисъл. Нощес беше сънувал Дилара Кенър и макар и да не си спомняше добре, знаеше, че това не говори добре за психическото му състояние. Целувката по бузата беше дреболия, но той беше сигурен, че между двамата им е прехвъркнала искра.

— Красива гледка — обади се нечий сънен глас зад гърба му.

Локи не се стряскаше лесно, но не беше свикнал в къщата му да има някой друг, освен него. Рязко завъртя глава и видя Дилара, подпряна на вратата. Все още беше облечена в тениската, която се беше опънала по сексапилното ѝ тяло и свършваше по средата на бедрата ѝ, оставяйки на показ стройните ѝ крака. Погледът му се спря върху нея за секунда-две, след което се обърна отново към прозореца. Очевидно явяването ѝ в този предизвикателен вид не беше нарочно и той потисна усмивката си.

— Да, определено е красива — отвърна Локи, натисна няколко бутона на контролното табло и пътечката спря. Избърса челото си с хавлиената кърпа, окачена на лоста, и осъзна, че потникът и шортите му са мокри от пот.

— Кафе? — попита Дилара.

— На барплота. Закуска?

— Аз не закузвам. Обикновено ставам много по-рано от днес. Постоянната промяна в часовите пояси явно си казва думата.

— Аз вече ядох. Пийни си кафето, докато си взема душ. Когато свършиш, тръгваме за летището. А, накарах един човек от офиса да се отбие в онзи магазин, който харесваш, и да купи някои неща. Покупките са в плик до вратата.

Дилара вдигна плика.

— Много предвидливо от твоя страна — отбеляза тя.

— Старая се да полагам грижи за гостите си — отговори той и се запъти към душа.

Щом и двамата се облякоха, метнаха багажа си в поршето, след което Локи излезе от гаража. Двамата нови бодигардове, които се бяха обадили предварително, за да бъде проверена самоличността им, помахаха и седнаха отзад в един джип.

— Имаш ли нещо против да пусна музика? — попита Локи и включи радиото на станция с класически рок. От тонколоните се разнесе песен на Ей Си Ди Си. — Каж ми, ако е много силно.

— Малко по-различно е от Вивалди.

— Когато кара порше, човек слуша рок.

Пътуването до летище „Боинг Фийлд“ отне двайсет минути. Локи освободи бодигардовете, щом преминаха през портала на летището, и оттам безопасно стигнаха до рампата на „Гордиън“.

Гълфстриймът вече беше зареден и готов за тричасовия им полет до Финикс. Локи взе багажа им и закрачи към самолета.

Метна чантите отзад, след което направи подробна предполетна проверка на всички агрегати и системи. Едва ли щяха да се опитат да поставят отново бомба в самолет, но той предпочиташе да провери сам всичко.

Доволен, че самолетът е в идеално състояние, Локи отново се качи на борда. Затвори люка и се насочи към пилотската кабина.

— Искаш ли да седнеш при мен? — попита Дилара, която вече беше заела място в пътническия салон.

Както и очакваше, тя го изгледа изненадано.

— Ти пилот ли си? — попита тя.

— Взел съм няколко урока по летене. — Той се престори на дълбоко замислен и загрижен, след което избухна в смях. — Имам

триста полетни часа на този модел и общо над две хиляди летателни часа. Ще се справим.

Тя поклати глава и седна в креслото отдясно.

— Определено не стоиш без занимания.

— Лесно се отегчавам. Седенето със скръстени ръце не е за мен. Аз съм човек на действието — обичам да работя, да си играя с моите коли, да се състезавам, да летя. Каквото и да е, само да не седя вкъщи.

— Има ли нещо, което не можеш да правиш?

— Пея много фалшиво. Попитай Грант, като стигнем ЦИТ. Веднъж ме заведе в караоке бар и оттогава всеки път, когато чуе онази песен, се залива от смях. Каза, че в сравнение с мен Боб Дилън му се струвал Павароти.

— А какво мисли Грант за пилотските ти умения?

— Ами мисли, че съм много по-добър пилот от Павароти — отвърна ухилен Локи.

Той стартира двигателите, форсира оборотите и само след минути машината се отдели от земята и те полетяха към Финикс.

Кътър и Симкинс се намираха в хангара вече трети час. Камионите с останките пристигаха един след друг, но те все още не бяха видели куфарчето. Кътър се държеше на дискретна дистанция от Грант Уестфийлд и винаги, когато видеше, че Уестфийлд тръгва в посока към него, спокойно и привидно небрежно се отдалечаваше настрани.

Симкинс беше успял да провери местата в близост до Уестфийлд, но засега нямаха късмет. Все пак Кътър очакваше рано или късно куфарчето да се появи. Ако разследващите го отвореха и откриеха устройството в него, те веднага щяха да се досетят, че е нещо, което не е част от оборудването на самолета, и щяха да го поставят под още по-засилена охрана. После Кътър никога нямаше да може да го прибере. Трябваше да се добере до него, преди да се е случило най-лошото.

В хангара влезе и спря друг камион и бригадата от работници отново се подреди в строй. Кътър гледаше иззад едно парче от рамката на фюзелажа, което още не беше монтирано. И тогава го видя. Зеленото куфарче, което сам беше поставил в самолета преди три дни.

То беше оцеляло след катастрофата и изглеждаше непокътнато. Браво. Така по-лесно щеше да го изнесе.

Единственото му притеснение сега беше, че изнасянето на куфарчето от хангара под фалшив предлог нямаше да свърши работа, ако за изнасянето се изискваше одобрението на Уестфийлд. А нямаше как Кътър да мине незабелязано покрай него. Грант щеше да го разпознае на мига и да се досети, че става нещо нередно. Можеха да опитат със Симкинс, но ако забележеха нещо подозрително, полицаите щяха да си спомнят, че Симкинс и Кътър са влезли заедно, и щяха да издирят Кътър.

Трябваше му някакво отклонение на вниманието. Нещо вътре в хангара, което да отвлече вниманието на всички за достатъчно дълго време, докато той грабне куфарчето и избяга.

Тогавата осъзна, че това, което търси, е било през цялото време пред очите му. Докато си проправяше път към машината, той чу шума на кацащ реактивен самолет на пистата отвън.

Тричасовият полет до ЦИТ мина гладко. Локи спря пред хангар две и остави гълфстрийма в ръцете на техническия екип.

В ЦИТ течеше типичен оживен и натоварен ден. Освен реконструкцията на разбилия се самолет в хангар три, на една от откритите писти се виждаха няколко души, приведени над електромобил „Тесла“ — също като този, с който той беше возил Дилара предния ден. На стотина метра от „Тесла“-та стоеше неговата пълна противоположност — гигантският самосвал „Либхер“. Изглежда, течаха последни приготовления, преди да го пробват по пистата.

Локи се обади по мобилния на Грант и разбра, че приятелят му все още се занимава с организацията на разтоварването на огромното количество останки в хангар три. Локи и Дилара тръгнаха към сградата, за да се присъединят към него.

Локи показа пропуска си на охраната и съдейства на Дилара да влезе с него. Той беше един от шепата хора, които можеха да вкарат посетител със себе си, без да е необходимо да му се издава отделен пропуск.

Когато влязоха вътре, той установи, че екипът напредва бързо. С безпрецедентните човешки ресурси, които Грант беше мобилизирал, те вече бяха събрали най-малко четирийсет процента от останките.

Локи забеляза Грант да ръководи разтоварването на един камион. Грант му махна с ръка и продължи да дава нареждания на работниците. Десетки хора се струпяха над останките, търсейки нещо необичайно. Друг камион вече чакаше да бъде разтоварен. Локи се надяваше, благодарение на бързината на работа, скоро да разполагат с някакви улики.

— Харесва ми в какво си превърнал това място — каза той на Грант.

— И аз като другите се запалих по ония пъзели, които са много модерни в момента.

— С малко уклон към конструкторите „Лего“.

— Последните тенденции в реконструкцията на катастрофи.

— Франк Гери би се гордял с теб. Доколкото разбирам, всичко върви добре.

— Не е никак зле, предвид факта, че от НБСТ са ми се увесили на задника, задето толкова бързо пренесохме останките. Но всичко е фотографирано и етикетирано, както си му е редът. За което също така трябваше да платим на триста души извънредни часове труд, за да се вместим в срока.

— Струва си, като се има предвид колко е висок залогът. — Локи разказа на Грант за проект „Вихър“ и за теорията на Дилара, че може да е свързан с изграждането на втори Ковчег.

— Значи бързането ни е оправдано — отвърна Грант. — В момента насам пътуват още четири камиона. Когато пристигнат, ще се заема основно с претърсването на парчетата.

— С какво бихме могли да помогнем? — попита Дилара. Очевидно не я свърташе на едно място и искаше да участва в общото дело.

— Ако нямате нищо против да се поизцапате, вземете ръкавици и помогнете при разтоварването.

Тя и Локи се наредиха във веригата от разтоварачи и започнаха да подават останките на другите работници, които ги подреждаха на отделни купчини.

Тъкмо бяха влезли в ритъм и разтоварили единия камион наполовина, когато камионът рязко се изстреля напред. Сякаш някой беше отпуснал съединителя изведнъж. След още едно рязко движение камионът потегли с висока скорост. Локи, който стоеше зад ремаркетото, видя как хората отзад, включително и Дилара, бяха съборени на пода.

— Какво, по дяволите, става! — изкрещя Грант. — Спри!

Който и да седеше в кабината, изглежда, не го чу и камионът бавно набра скорост, насочвайки се към ремаркетото на другия камион. Ако се засилеше още малко, мастодонтът на колела щеше да разцепи ремаркетото и да унищожи потенциални улики.

Локи и Грант хукнаха към вратата на шофьора. Локи скочи на стъпенката на кабината точно преди камионът да ускори и да му се отскубне. Опита се да отвори вратата, но тя беше заключена, а стъклото беше вдигнато догоре. Кабината беше празна.

Надникна вътре и разбра защо камионът се движи. Някой беше натиснал и заклешил с нещо педала на газта.

Камионът бързо приближаваше ремаркетото. Локи бръкна в джоба си и извади универсалния инструмент „Ледърман“. Извърна лице, за да не се нарани, и удари с тежката стомана по стъклото, което се пръсна и се посипа в кабината. Отключи вратата, отвори я и изрита предмета, застопорил педала на газта.

Камионът се спря само на половин метър от ремаркетото на другия камион.

Грант тутакси изтича до него.

— За бога, какво става тук? Който и да е зад волана на този камион, е уволнен!

— Кабината е празна — отговори Локи и взе предмета, който беше забит между ламарината и педала. Парче тел от крилото на разбилия се „Боинг 737“. — Някой го е направил нарочно. — Локи показва парчето на Грант и скочи от кабината. После погледна към Дилара.

— Добре ли си? — провикна се Локи. — Всички ли са добре?

Тя кимна.

— Нищо ни няма.

— Искам да знам кой го направи! — избумтя гласът на Грант. — И то веднага!

В хангара се възцари тишина, прекъсната от радиостанцията му.

— Господин Уестфийлд?

Грант взе радиостанцията от колана си.

— Какво?

— Тук е заместник-шериф Уилямс. Изрично ни предупредихте нищо да не се изнася от хангара, но тези типове от НБСТ... — Гласът рязко прекъсна.

— Кой беше? — попита го Локи.

— Единият от заместник-шерифите, който охранява входа към хангара.

Двамата се спогледаха и мигом разбраха какво се е случило. Някой нарочно беше предизвикал инцидента за отвличане на вниманието, за да може да изнесе незабелязано нещо от сградата.

— Ела с мен — каза Локи.

Когато двамата с Грант изтичаха до входа, завариха двамата полицаи проснати на пода. Локи се наведе, за да провери пулса им. И двамата бяха мъртви. Вратовете им бяха счупени майсторски. Бяха нападнати от засада, освен това липсваха автоматите им. Локи побесня. Бяха извършили убийство на негова територия.

Грант беше не по-малко ядосан от Локи. Хвърли ключовете от колата на приятеля си и се обади по радиостанцията:

— Тук е Грант Уестфийлд. Незабавно блокирайте отвсякъде ЦИТ. Никой не бива да влиза или излиза. Ясно? На територията на обекта има лица, които са въоръжени и много опасни. В сила са „Гама“ протоколите. — Това означаваше, че ако някой се опиташе да разбие вратите на портала, пазачите имаха право първо да стрелят и после да питат.

Те скочиха в джипа и Локи веднага превключи на скорост. Този, който беше убил полицаите, се опитваше да избяга с един седан на двеста метра пред тях. Към бегълците се бяха устремили две коли на охраната. Седанът се провря между тях и рязко спря до камиона „Либхер“. Очевидно бяха разбрали, че измъкването през масивните врати на портала е безполезно и сега искаха да окажат последна съпротива при самосвала.

Когато видяха от седана да излизат двама мъже и да сипят куршуми с автомати, работниците, които се бяха скупчили около камиона, веднага се разпръснаха.

Стрелците се качиха по стъпалата от лявата страна на гигантския самосвал и когато стигнаха горе, избутаха и изхвърлиха двамата работници от кабината. Локи разбра какъв е планът на нападателите.

Макар и огромна машина, самосвалът „Либхер“ беше учудващо лесен за управление. Всеки, който можеше да подкара обикновен камион, щеше да се справи и с „Либхер“. Така и направиха. Двата шестнайсетцилиндрови дизелови двигателя на гигантската машина оживяха точно когато колите на охраната спряха пред самосвала и пазачите изскочиха от тях, насочвайки пистолети нагоре.

— Какво правят? — попита Грант.

— Правят грешка — отвърна Локи.

Камионът тръгна напред и смачка предниците на двете коли в някакво подобие на оригами от стомана. Пазачите тутакси отскочиха настрани.

Локи се изравни с двестатонния динозавър от метал, за да измисли как да се качи в кабината, когато чу характерното тракане на AP-15. Куршумите разкъсаха предния капак и от двигателя на джипа шурна струя машинно масло, която зацапа предното стъкло. Заради теча на масло двигателят застана неистово, сякаш всеки момент щеше да се разпадне на части. Джипът беше безвъзвратно изваден от строя. Нямаше как да последват самосвала. Той видя как гигантският камион се насочи към мрежестата ограда, която щеше да се разкъса под силния напор като хартиена салфетка.

Локи отвори вратата и слезе от джипа. Трябваше им здрава кола, но най-близките се намираха в хангара на около половин километър оттук. Докато изтичаха дотам, камионът вече щеше да е далеч.

Тогава Грант посочи нещо зад Локи.

— Тайлър, обърни се.

Локи се извъртя рязко и видя ококорените очи на петима души, които бяха провеждали изпитанията на спортната кола „Тесла“. До тях беше паркирано ремарке, но джипа го нямаше. Тайлър позна единия от мъжете, чиято долна челюст беше увиснала от изненада.

— Къде е джипът ви, Дел? — попита го Локи.

— Фред отиде с него да ни вземе нещо за обяд — отвърна Дел.

Погледът на Локи се спря върху „Тесла“-та.

— Дел, с Грант ще вземем назаем колата ти.

— Ти карай — каза Локи на Грант. — Да махнем покрива.

Теслата имаше сгъваем покрив, а единственият начин да хванат нападателите беше да се качат на камиона, което щеше да е по-лесно без покрив. Локи пипна няколко превключватели, Грант също. После хванаха покривната част и я избутаха назад на земята.

Грант се сгъна надве на шофьорската седалка и натисна газта до дупка, преди още Локи да е затворил вратата си. С изключение на изсвирването на гумите и монотонното скимтене на електрическите мотори, колата беше необичайно тиха, на фона на което ръмженето на самосвала се чуваше още по-силно.

Локи с болка гледаше как самосвалът руши любимия му ЦИТ. „Либхер“-ът заора през полосата с препятствия, помитайки всичко на пътя си. Веднъж излезеше ли от ЦИТ, камионът щеше да представлява огромна заплаха за хората и буквално нямаше никакъв начин да се спре.

Локи си припомни как преди няколко години в Сан Диего един психопат беше откраднал танк от арсенала на Националната гвардия. Макар и оръдието на танка да не беше действащо, несъкрушимата машина, движеща се с трийсет и пет километра в час, беше причинила хаос и разруха из градските улици. Отзад танкът беше следван от десетки полицейски коли. Никой не можеше да направи нищо. Машината рушеше къщи, коли, каравани, телефонни автомати. На полицаите не им оставаше друго, освен да наблюдават разрушенията и да се молят колкото се може по-скоро да свърши бензинът на танка. Единствената причина разрухата да спре беше тази, че психопатът заклеши танка върху една бетонна мантинела. Чак тогава полицейските части щурмуваха танка и убиха похитителя.

Сегашната ситуация беше по-критична. Танкът беше далеч по-бавен, модел М60 от времето на войната във Виетнам, и тежеше не повече от шейсет тона. За сравнение „Либхер 282 Б“ тежеше четири пъти повече, беше по-висок с десетина метра и можеше да достигне

максимална скорост от седемдесет километра в час. Можеше да го спре само бомба с прецизно насочване.

Този начин на бягство едва ли беше замислен първоначално от нападателите. Беше твърде шумен и опасен. Те бяха прибрали нещо от останките, но поради някаква причина не бяха успели да минат незабелязано през входа на ЦИТ. Натрапниците бяха видели „Либхер“-а, който им решаваше проблема с измъкването от Центъра, без да се налага да минават през портала.

Каквото и да бяха отмъкнали крадците, то, изглежда, си заслужаваше огромния риск, който бяха поели. Ето защо Локи трябваше на всяка цена да си го върне.

От местната полиция навярно вече бяха вдигнали във въздуха хеликоптер, за да следи движението на самосвала. Невъзможно беше подобен гигант да се скрие или да не бъде забелязан. Но похитителите го знаеха и сигурно имаха план за бягство. А реалността беше, че двестатонен камион, поверен на „Гордиън“, всеки момент щеше да нагази в предградията на Финикс.

Тъй като „Тесла“-та беше спортна кола с ниско окачване, тя не можеше директно да следва маршрута на „Либхер“-а, но навакса със скоростта и маневреността си. Грант умело лавира по полигона, внимателно избягвайки камъните, които хвърляше със задните си гуми самосвалът.

В това време „Либхер“-ът беше стигнал до овалния полигон и го пресичаше напъряко. Полигонът минаваше върху шестметров насип, вал от пръст, издигнат, за да не могат любопитните фотографии и папараци да шпионират тестовете, след което отново се спускаше надолу. Самосвалът беше толкова висок, че горната му част продължаваше да се вижда над върха на насипа. И ето, похитителите стигнаха до външната ограда. Трийсетметровата армирана стоманена мрежа се скъса с лекота и полетя върху камиона.

Имаха най-много две минути, преди камионът да достигне жилищните райони. Не можеха да го последват по насипа, затова Грант се насочи към тунела.

Локи взе радиостанцията.

— Веднага отворете вратата! Аз и Грант Уестфийлд сме в червената кола. Не стреляйте по нас! Потвърдете, че сте разбрали!

— Кой е на линията? — последва отговор.

— Тайлър Локи! Повтарям: не стреляйте по червената кола! Това е заповед!

— Тъй вярно, сър!

„Тесла“-та се изстреля от тунела, а вратите на портала отпред още се отваряха. Грант обаче не намали скоростта. Локи стисна очи, когато колата профуча през изхода, разминавайки се само на сантиметри от вратата.

Грант зави по посока на яркожълтия самосвал, който беше на около километър от тях. Изключено беше да им избяга. Сякаш някоя закусвалня „Макдоналдс“ се беше мръднала от мястото си и в момента се движеше по шосето.

„Тесла“-та бързо набра сто и петдесет километра в час. Само за трийсет секунди те настигнаха „Либхер“-а. Отпред се зададе първият признак на цивилизацията — складова зона в покрайнините на „Диър Вали“. Камионът изобщо не намали.

Отзад се появиха полицейски коли с пуснати сирени. Малкото коли отпред пък се разпръснаха при вида на приближаващото чудовище. Локи се обади по мобилния на полицията, за да им каже да се въздържат от необмислени действия. Не искаше да има още смачкани коли, а полицията не можеше да стори нищо в случая. Изстрелите от техните пистолети и пушки щяха да са като ухапвания от комар за камиона. Трябваше най-малкото базука, за да се пробие дупка в гумите с диаметър три и половина метра. А само двигателят тежеше десет тона.

Грант се пристрои зад камиона.

— Трябва да го спрем — каза Локи.

— Даваш ли си сметка, че ни бие по тегло със 199 000 килограма? Няма как да го изтласкам от пътя.

— Затова трябва да се кача в него.

При други обстоятелства Локи просто би следвал самосвала на безопасно разстояние отзад, но мисълта, че случайни минувачи могат да загинат от камион, който беше поверен на „Гордиън“, го изпълваше с ужас. Ако събореше някой супермаркет, жертвите щяха да са десетки.

Не искаше и да ликвидира шофьора. Двигателният отсек на „Либхер“-а беше открит и от двете страни за по-лесна поддръжка и обслужване. Ако изкачеше до средата стъпалата, водещи към кабината,

той можеше да стигне до двигателя и да го изгаси. А когато машината спре, щеше да се намеси полицията.

Най-големият проблем беше съучастникът на шофьора. Налагаше се Локи да обезвреди стрелеца, за да не бъде застрелян, докато се разправя с двигателя.

Инженерът сподели с Грант плана си.

— Ти си луд! — беше реакцията на Грант.

— Не го отричам.

— Но именно това харесвам в теб. Нямах капка страх от нищо.

Локи се обърна към Грант и се ухили.

— Абсолютно никакъв. А сега да се заемаме за работа, преди здравият разум да е заговорил в мен.

Грант набра скорост и се изравни със задните колела на самосвала. Вероятността „Либхер“-ът да направи маневра и да смачка пъргавата „Тесла“ беше малка, особено когато Грант беше зад волана ѝ, но Локи не изключи и такъв вариант.

Вместо това обаче вторият стрелец се надвеси от платформата, която ограждаше кабината, и огледа от двете страни. Прицели се с автомата и изстреля откос. Куршумите рикошираха в асфалта край „Тесла“-та, Грант намали скоростта и леко изостана от камиона, като в същото време се скри от полезрението на стрелеца.

— Ами сега? — попита Грант. — С тези огромни огледала за задно виждане те ще видят от коя страна ги приближаваме.

— Тогава да се погрижим за огледалата.

„Либхер“-ът имаше от двете си страни по едно огледало с размерите на малка маса. Те позволяваха на шофьора в кабината, разположена по средата на каросерията, да паркира на заден ход до огромните лопати на екскаваторите, които го товареха с руда. След като единият беше зает с управлението на камиона, другият похитител трябваше да осигурява прикритие с автомата и от двете страни. Вероятно шофьорът го насочваше и му казваше от коя страна идва „Тесла“-та.

Локи извади глока от кобура си, доволен, че този път го е взел със себе си. Когато даде знак, Грант форсира двигателя и зави откъм лявата страна. Стрелецът не се виждаше и преди да се е появил, Локи изстреля в бърза последователност шест куршума по огледалото. Два от куршумите го улучиха и го пръснаха на парчета.

Стрелецът се появи и насочи оръжието си към тях, но Грант вече маневрираше към другата, дясната страна на камиона. Локи стреля шест пъти и по дясното огледало, като и шестте пъти улучи.

— Браво на теб, стрелецо! — похвали го Грант.

Сега шофьорът беше като сляп за ставащото зад него. Шансовете им да стигнат до стъпалата в предната част на камиона, без да ги забележат, бяха петдесет на петдесет. Пак беше по-добре отколкото нищо.

Грант рязко маневрира откъм лявата страна и се устреми към предницата на камиона, който направи на пух и прах задниците на две коли, пресичащи кръстовището, сякаш бяха направени от шперплат. Локи инстинктивно се наведе, когато парчетата полетяха над главата му, а Грант за малко не се блъсна в едната от колите.

Локи зареди единствения си резервен пълнител в пистолета и се приготви да скочи върху стълбата.

Стълбите бяха три: по една от лявата и дясната страни на двигателния отсек и трета стълба, която пресичаше по диагонал радиаторната решетка отпред. Лявата стълба и тази отпред на решетката се свързваха в дъното на левия ъгъл на двигателния отсек чрез малка площадка.

„Тесла“-та се изравни с площадката. Ако беше набожен християнин, Локи би се прекръстил в този момент. Вместо това само измърмори под носа си:

— Какви ги върша?

Скочи от колата, прелетя метър и половина и се приземи на площадката, като веднага се хвана за металните перила, за да не се подхлъзне. Падане от автомобил, движещ се със седемдесет километра в час, щеше да доведе до тежки натъртвания, ако не го размажеха огромните гуми на камиона.

Той се закрепил, изправи се и даде знак на Грант, че всичко е наред. Извади отново глока и се запромъкна нагоре по стълбата на радиаторната решетка. Покрай него свиреше въздухът, който се всмукваше от работещия на пълни обороти двигател. Както се бяха уговорили, Грант се отдалечи с колата, за да може да отвлече вниманието на престъпниците.

Планът подейства. Стрелецът изпрати още един откос в посока към Грант. Когато Локи стигна върха, видя мъжа, наведен над

перилата, вторачил се към задната част на камиона. Прицели се в гърба му. „Не е много по джентълменски — каза си Локи, — но майната му. Той сам избра съдбата си, когато уби двамата полицаи.“

Преди обаче да е натиснал спусъка, стъклото на кабината се пръсна и куршуми рикошираха от метала край Локи. Той веднага се сниши и слезе няколко стъпала надолу. Стреляше шофьорът.

Вторият стрелец се появи на върха на стълбата. Локи понечи да насочи глока и да стреля по него, но стрелецът изби пистолета от ръката му с дулото на автомата си. Локи сграбчи нападателя за ризата и двамата се търколиха надолу по стъпалата. В стремежа си да се закрепят, стрелецът изпусна автомата.

Докато се търкаляха надолу по стъпалата, Локи с отчаяни усилия се опита да спре падането. Пред очите му бяха огромните гуми и евентуалните последици от тях. Накрая се озова на долната площадка, върху стрелеца, който се опита да се изскубне. Локи го притисна към площадката, стремейки се или да го извади в несвяст, или да го изхвърли от камиона. Беше му все тая кое от двете щеше се случи.

Тогава чу бибипкането на клаксон. Вдигна глава и видя Грант зад волана на „Тесла“-та. Викаше и сочеше нещо точно пред него.

Притиснал гърдите на стрелеца с колената си, Локи извърна глава и се вцепени, когато видя какво имаше предвид Грант. Локи щеше да се блъсне всеки момент в тухлена стена.

Когато главата на Локи се показа над площадката на кабината, Кътър разбра какво се е случило. Управлението на „Либхер“-а беше лесно, както и предполагаше, затова накара Симкинс да патрулира по периметъра на площадката, за да не даде на никой да се приближи и да стреля по тях.

Куфарчето лежеше на пода до Кътър. Не беше успял да го унищожи в комплекса на „Гордиън“, което означаваше, че трябва да го задигне със себе си. „Либхер“-ът му даде уникална възможност за бягство и планът мина перфектно. Сега само трябваше да стигне до импровизирания пункт за евакуация, преди да са намерили начин да спрат камиона. Щом стигнеха до пункта, щеше да се слее с тълпата и да изчезне. Ако обаче го спряха преди това, със сигурност щяха да забележат как слиза от камиона. Оттам щяха много лесно да го обкръжат. Не биваше да допусне това да се случи.

Докато огледалата бяха здрави, той държеше преследвачите на разстояние, използвайки Симкинс в ролята на снайперист. Локи обаче беше измислил как да противостои на тактиката му. Кътър си беше казал, че е само въпрос на време инженерът да предприеме следващия си ход.

И тогава видя как Локи се появи горе на камиона. Симкинс беше изтичал на площадката прибързано, затова Локи го изненада и го свали от площадката. Кътър изгуби и двамата от погледа си, но знаеше, че стъпалата пред радиаторната решетка стигат почти до земята. Ако още бяха там, за Кътър се отваряше отлична възможност да се справи с проблема.

Отпред се виждаше някакъв открит строителен склад. Имаше подредени за товарене купчини от тухли, като всяка от купчините беше по-висока от предната и с дебелина около два метра.

Кътър трябваше само да се насочи към някоя от купчините. Камионът щеше да поеме удара без дори да забави скорост. Дори и стълбата пред радиаторната решетка да не бъдеше напълно смачкана, сблъсъкът с един тон тухли със сигурност щеше да довърши Локи.

Жалко за Симкинс обаче. Той беше добър боец и щеше да загине като такъв.

Грант, който караше „Тесла“-та успоредно на самосвала, гледаше с ужас как „Либхер“-ът целенасочено се устреми към купчините от тухли, подредени на разстояние една от друга около петнайсет метра, за да могат мотокарите да ги товарят и превозват. Първата купчина беше висока три метра, тази зад нея — четири метра и половина, а третата стигаше до шест метра. Шофьорът сигурно знаеше, че Локи е на стълбата.

Удари с коляно мъжа, който се беше търколил заедно с него надолу, и бързо тръгна да се катери нагоре по стъпалата. Стрелецът, превил се надве и хванал се за корема, се намираще в долния край на стълбата, когато камионът се удари в първата купчина.

Мъжът беше направен буквално на пух и прах от тухлите, които откъснаха част от стълбата, точно под краката на Локи. Тайлър загуби опора за миг и Грант затаи дъх. Скоро обаче се окопоти и се издърпа още метър и половина нагоре, извън обсега на втората купчина тухли, която сякаш избухна пред предницата на камиона. Изработената от армирана стомана радиаторна решетка беше само леко одраскана от тухлите. Грант го беше виждал толкова много пъти да бяга от смъртта и беше убеден, че Локи няма да се провали и този път, но въпреки това се възхищаваше на късмета на приятеля си.

Локи скочи на върха на стълбата тъкмо когато третата купчина изкриви и рязко завъртя откъснатите стъпала. Грант се уплаши, че приятелят му ей сега ще падне, и затвори очи.

Когато отново ги отвори, забеляза, че стълбата все още се държи на един болт. Локи се хвана на едно перило пред двигателя. Беше твърде далеч от стълбата от дясната страна на камиона, за да се прехвърли там. Ако паднеше, щеше да се плъосне на земята от височина шест метра със скорост шейсет километра в час. От такова падане нямаше да го спаси дори невероятният му късмет.

Грант трябваше да му помогне по някакъв начин.

„Тесла“-та започна да пиука. Грант погледна бордовото табло и видя какъв е проблемът. Батериите на задвижвания изцяло с електрическа енергия електромобил бяха почти изтощени. Вече

усещаше как колата губи скорост, което означаваше, че има само един шанс да помогне на Локи.

Шофьорът на „Либхер“-а, вероятно останал с убеждението, че е убил Локи, зави отново към основното шосе, следван от върволица полицейски коли. Оставаше загадка накъде се е насочил. Очевидно се чувстваше недосегаем, високо в тази кабина.

Грант форсира „Тесла“-та, за да изпревари камиона и да мине отпред. Изравни се с Локи, който висеше отгоре и се мъчеше да се задържи да не падне.

Задната част на „Тесла“-та беше на не повече от метър от предницата на огромния камион. Краката на Локи висяха високо над лявото рамо на Грант. Нямаше как Грант да приближи достатъчно колата, за да скочи Локи в нея. Ако Локи се удареше в капака на багажника, най-вероятно тялото му щеше да отскочи и да се озове под колелата на камиона. Грант трябваше да опита нещо друго, нещо, което дори по собствената му мярка беше лудост.

Маневрира „Тесла“-та така, че да застане успоредно на стълбата от дясната страна на камиона, която стигаше чак до долната част на предницата му. Тя беше оцеляла от ударите с тухлените купчини. Включи автопилота за поддържане на скоростта и погледна напред, за да се увери, че правият участък от шосето е достатъчно дълъг. Адреналинът беше нахлул в кръвта му, сякаш се готвеше да скочи от самолет, с тази разлика, че това тук беше стократно по-опасно. Той извика с всички сили, за да се настрои за екшън.

Изправи се на седалката и стабилизира волана. После с едно плавно движение се изтласка и скочи върху стълбата от дясната страна на „Либхер“-а. Отново извика, този път въодушевен от успеха си.

След като воланът остана без контрол, „Тесла“-та се завъртя наляво и изчезна под масивните гуми на камиона. Грант чу хрускащия звук на смачкания метал. „Тесла“-та беше отишла в небитието.

Обърна се и видя Локи все още увесил се с две ръце, но хватката му постепенно отслабваше. Грант се хвана с едната ръка за перилата на по-стръмната дясна стълба и протегна другата колкото можеше. Пръстите им почти се докосваха.

— На три! — извика Грант. — Едно, две, три!

Щом Локи се пусна, Грант улови ръката му и го повдигна. За секунда краката на Локи отскочиха от асфалта. Грант събра сили и го

издърпа нагоре.

Когато и двамата бяха в безопасност на площадката, те се облегнаха върху стъпалата, запъхтени и останали без въздух.

Локи избърса с ръкав челото си, бавно се надигна и се подпря с лакти в коленете:

— А казваш, че аз съм луд?

Грант никога не беше чувал гласът му така да трепери.

— Пълна откачалка.

Локи протегна ръка и Грант я стисна.

— Благодаря ти — каза Локи. — Длъжник съм ти с няколко бири за маневрата, която направи.

— А двамата заедно с теб дължим на компанията „Гесла“ нова кола.

— Сега имаме по-големи и по-важни проблеми. — Локи посочи към знака, който приближаваха. На него пишеше „Аква свят — паркинг вдясно“. — Ето как възнамерява да се измъкне.

„Има логика — каза си Грант. — Извратена, но все пак логика.“

„Аква свят“ беше най-големият и най-популярният воден развлекателен парк в града. В горещи дни като този в него имаше хиляди хора. Нападателят зад волана на камиона щеше да връхлети вътре и да се измъкне в настъпилата суматоха.

— Да вървим да го ударим — каза Грант и се заизкачва нагоре.

Локи го хвана за глезена.

— Той е насочил към нас автомат. Ще ни види сметката, преди да сме стигнали и на половината път до кабината. — Локи извади своя „Ледърман“. — Ето, вземи. Ти си електроинженер. Щом вече си тук, можеш да го направиш.

Камионът сви към паркинга на „Аква свят“ и започна да газии паркираните коли като гигантски динозавър.

— Побързай — добави Локи.

Двигателният отсек беше открит отстрани за по-лесен достъп и поддръжка. Като повечето съвременни двигатели и този на „Либхер“-а се управляваше от компютър. Ако Грант успееше да извади от строя компютъра, щяха да се задействат аварийните защитни механизми на камиона, да прекъснат подаването на гориво и да включат автоматично спирачките.

— Ако знаех, че ще си причиниш толкова неприятности, само и само да ме накараш да се кача на камиона... — Грант се покатери в двигателния отсек. — Щях да те оставя ти да караш.

През радиаторната решетка той видя оградата на водния парк. Камионът бавно приближаваше. Грант разгъна „Ледърман“-а и отвори внимателно клещите за рязане на тел. Ако изпуснеше инструмента, щяха да загазят много сериозно.

Грант долови викове в далечината, но засега нямаше прегазени от самосвала. Поне това беше някаква утеха. Тогава видя в какво се целеше шофьорът. Комплекс от водни пързалки. Ако камионът ги разрушеше, в парка щеше да настъпи неимоверна паника.

Грант откри кабелите, водещи към бордовия компютър, и започна да ги реже един по един.

Камионът разби външната ограда и нахлу в парка.

Оставаха още два кабела.

Подминаха огромния басейн с изкуствени вълни.

Оставаше един кабел. След като срязва и него, двигателят рязко спря работата си. Внезапно настъпилата тишина беше по-оглушителна и от най-силния взрив. Камионът забави скорост, но все още продължаваха да се движат по инерция към водните пързалки. Засилиха се писъците на онези, които в момента бяха на пързалките, а камионът скъсяваше дистанцията.

И тогава се задействаха аварийните спирачки. Камионът се закова, сякаш го беше здраво хванал някакъв невидим великан. Все пак стигна до стълбата на пързалката, но само я докосна леко. Грант подсвирна от облекчение. На косъм бяха.

Облян целият в пот от горещината, Грант слезе от двигателния отсек.

Локи стоеше в горния край на стълбата и гледаше към кабината. Тъй като никой не стреля по него, това можеше да означава само едно нещо.

— Само не ми казвай, че е избягал.

Локи кимна с неприкрито огорчение и гняв.

— И каквото и да е отмъкнал от ЦИТ, го е взел със себе си. Сигурно е скочил в басейна, когато минавахме край него. Вече се е скрил в тълпата.

— Копелето е късметлия. — Грант избърса течащата върху
веждата му пот. — Поне сега ще трябва да поплува.

Централна новина във вечерните новини във вторник беше „полуделият“ камион и репортажите за неговото преследване. В сряда сутринта се появиха и първите обвинения. Щетите, нанесени на квартал „Диър Вали“ на Финикс, бяха значителни, но ако не беше намесата на Локи и Грант, щяха да са катастрофални. С изключение на строителния склад, повечето от разрушенията бяха в „Аква свят“. Най-малко шейсет и пет коли на паркинга бяха напълно унищожени, а други петдесет — повредени. Общата стойност на щетите без съмнение щеше да достигне милиони. Цяло чудо беше, че единствените загинали бяха единият похитител и двамата заместник-шерифи. Няколко души в „Аква свят“ бяха леко ранени. Все пак на „Гордиън“ му предстоеше неизбежно да отговаря в съда по предявените срещу компанията искове.

Майлс Бенсън беше кацнал във Финикс в сряда сутринта, за да огледа със собствените си очи щетите. Щяха да обвинят „Гордиън“, че не е осигурила надеждна охрана на „Либхер“-а и че е позволила на злосторниците да използват самосвала като гигантски таран. Като мениджър на компанията, отговорност носеше и Майлс. Работниците от „Гордиън“, с помощта на кранове и под надзора на Грант, вече разглобяваха камиона за превозването му обратно в ЦИТ.

— Дори не можахте да хванете този тип! — ядоса се Майлс, гледайки как свалят от „Либхер“-а товарния кош. — Как, по дяволите, се случи това?

След последните събития Локи се беше върнал в ЦИТ, за да оцени щетите и да разследва как натрапниците бяха успели да проникнат в комплекса. Сега задачата му беше още по-трудна: да отговаря на въпросите на шефа си. От ремонтните работи във въздуха се вдигаше прах. Локи се изкашля, но по-скоро от разочарование, че беше направил пропуск.

— Ето какво знаем до момента — отвърна Локи. — Проверихме всички хора, които са влезли в ЦИТ вчера, освен двамата следователи от НБСТ. Служители от шерифския отдел на Марикопа проведоха

акция и нахлуха в хотелската им стая. Истинските следователи бяха там — и двамата мъртви. Застреляни и сложени във ваната, сред пликосе с лед. На вратата им беше поставен знак „Моля, не безпокойте“.

— Какво са взели?

— Сравнихме наличните останки в хангара с инвентарния списък от „Джи-Таг“. Задигнаха се зелено на цвят куфарче. Не е било отваряно от екипа ни и затова не знаем какво е имало вътре.

— Защо им е да привличат толкова внимание към себе си?

— Навярно не са предполагали, че самолетът ще се върне на територията на Щатите. Очаквали са да падне в морето. Това е най-логичното обяснение защо са предприели толкова рискован и набързо скалъпен план, за да вземат нещо от останките. Били са сигурни, че няма да го открием, когато самолетът се разбие в океана.

— Някакви следи?

— Съдебният лекар още вади парчета от тухли от трупа на единия от нападателите. Свидетелите от басейна са видели как другият е скочил в дълбокия край на басейна, когато камионът е минавал покрай тях. Измъкнал се е в суматохата. Проверяваме дали някоя кола от паркинга е била открадната, но това ще отнеме време предвид всичките онези сплескани коли. Разполагаме с видеозапис от охранителната камера на входа на ЦИТ. Задействал съм Ейдън Макена да се опита да идентифицира двамата.

— Положили са доста усилия, за да не отворим това куфарче — каза Майлс. — А сега ще трябва да плащаме и за щетите.

Огромният товарен кош на самосвала с глух тътен легна върху откритото ремарке. Локи видя, че от коша още стърчи парче от телената мрежа на оградата на ЦИТ.

— Аз бих се притеснявал повече за тяхната крайна цел — каза той. — Майлс, знам, че са построили някъде огромен бункер. Планират да го използват като Ноев ковчег. Всичко това е само прелюдия към нещо по-голямо и драматично, а „Зора на Генезиса“ определено играе някаква роля в плановете им.

— За тестване на биологичното оръжие ли? — Майлс беше крайно саркастичен.

Локи кимна.

— Би могло. Може би са извършили тестване в лабораторни условия и искат да видят какво ще е действието му в неконтролирана среда. „Зора на Генезиса“ или ще послужи за поредното им тестване, или ще бъде крайната цел на техния план. Които и да са те.

— Значи според теб идва краят на света, а? — с ирония изрече Майлс.

— Никой не харчи четиристотин милиона долара за строителството на бункер, ако не е сигурен, че наистина ще му трябва. А в този случай си мисля, че те очакват да им трябва.

— Твоята нова приятелка, доктор Кенър, разгада ли каква е връзката с Ноевия ковчег?

— Тя е в ЦИТ и работи върху тази задача. Убедена е, че баща ѝ е открил истинския Ноев ковчег. И че не е само метафора за бункера „Оазис“. Смята, че ако го открием, ще можем да подредим всички парчета от мозайката. Само ще добавя, че аз самият не съм такъв оптимист.

— Значи не вярваш. — Беше констатация, не въпрос.

— Хайде стига, Майлс. Дървен кораб дълъг сто и дващест метра, оцелял след шест хилядолетия и сега да е част от пъкления план на някой луд за изстребването на милиарди хора. Познаваш ме. Аз съм практик и реалист. Ще повярвам, когато го видя със собствените си очи.

— Ще си призная, че и аз съм настроен скептично относно ентузиазма на Дилара Кенър и откритието на баща ѝ... Е, понякога обаче предпочитам да послушам интуицията си. Нейната вяра до известна степен отслабва съмненията ми.

— А големият дървен кораб, който досега би трябвало да е изгнил хиляди пъти?

— Може би скептичният ти разум те тласка в грешна посока. Трябва да се запиташ как Ноевият ковчег би оцелял шест хиляди години. Ако си отговориш, може и да го откриеш. И да намериш злосторниците и виновниците за тази ужасна бъркотия. Сега вече имам сериозен интерес в разрешаването на проблема. Ако не открием истинските виновници, „Гордиън“ ще трябва да плаща с години за щетите, причинени от „Либхер“-а.

— Ами „Зора на Генезиса“? Лайнерът ще отплава на първия си круиз след два дена.

— Отсега нататък ти отговаряш за всичко. Разчитам на теб да се погрижиш другата седмица светът да си е още тук и да е същият. Аз ще те хвърля обратно до ЦИТ. Имам да се срещам с десетина адвокати и застрахователни посредници.

Докато вървеше след Майлс към специално оборудвания микробус, на Локи му се прииска и неговите проблеми да бяха така обикновени и житейски, като да разговаря с адвокати за предстоящи съдебни дела. Вместо това обаче в следващия ден трябваше да намери начин да открие Ноевия ковчег — археологическа ценност, която беше скрита някъде още от началото на човешката история. В същото време трябваше да предотврати и смъртта на буквално всички живи представители на човешкия род.

Нито повече, нито по-малко.

Двамата вървяха от хеликоптерната площадка към сградата. Кътър се зае да обяснява на Улрик как целият мокър до кости е съумял да се измъкне от десетките полицаи, които се били струпали във водния парк, и как с открадната кола стигнал до Тъксън. Там, под измислено име и с фалшиви документи, се качил на самолет за Сиатъл. Улрик вдигна ръка, за да го спре. Детайлите от историята за бягството на Кътър бяха без значение. По-важното беше, че разполага с куфарчето.

Макар и изпитанието на борда на самолета на Хейдън да беше изложило на риск цялата операция, когато самолетът неочаквано се върна на континента, сега Улрик смяташе начинанието за успех. Вече беше сигурен, че начинът за прилагане на новия Аркон-С ще е еднакво ефективен и на борда на „Зора на Генезиса“.

Първоначално възнамеряваше да осъществи плана си на круизния кораб, без преди това да изпробва устройството, но подобно действие щеше да е доста рисковано. Ако устройството не се задействаше и бъдеше открито преждевременно, втори опит щеше да е много труден. Не невъзможен, защото щеше да използва резервния обект, намиращ се в Швейцария. Бункерът под неговия замък край Берн беше напълно действащ, но далеч по-неудобен от „Оазис“. Когато Улрик стигна до извода, че много по-ефикасно ще е да държи всичките си учени и послушници на едно място, той съсредоточи всичко в комплекса на Оркас Айлънд и замрази швейцарската лаборатория. На по-късен етап можеше да я размрази, но само в случай на необходимост.

— Естествено — започна Улрик, — това означава, че няма да можеш да дойдеш с мен на „Зора на Генезиса“, за да активираш устройството.

— Мога да се дегизирам... — запротестира Кътър.

Улрик го разбираше много добре. Кътър кипеше от ентузиазъм да участва във финалната операция, също както и самият Улрик. Но

Улрик не можеше да позволи на който и да било да застраши плановите му точно сега.

— Не, ще останеш тук. Погрижи се за приготовленията. Когато се върна, трябва да сме готови за изолация. В следващите два дена тук ще пристигнат всичките ни хора. Остава само да проверим още веднъж складовете и процедурите.

— Да, сър. Но какво ще правим с Локи? Информаторът ни докладва, че е ходил в офиса на Коулман.

— Ние прочистихме информацията там, както със смъртта на самия Коулман, така и след това. Не, без устройството той няма да може да направи връзката с нас. Мислех, че Уотсън директно е споменал името ми, и затова исках да убиете Тайлър. Сега подобно нещо очевидно не е необходимо. Повярвай ми, познавам добре Тайлър. Ако знаеше само една малка част от истината, вече щеше да е по петите ми. Може да разполага с някакви следи, но нищо, което да го наведе на нас.

— А вие имате ли пълно доверие на информатора ни?

Улрик кимна.

— Абсолютно. Когато разбрах за перипетиите ти във Финикс, се уговорих да се срещна с него в Маями. Той ще има грижата да се увери, че устройството е задействано, когато аз напусна кораба.

Когато за първи чу за първото плаване на „Зора на Генезиса“, Улрик беше осенен от мисълта, че това ще е идеалният начин да постави началото на Новия свят. Билетите за официалното стартиране на най-големия и най-люксовия круизен кораб в света бяха резервирани отпреди години, но Улрик се възползва от влиянието на богатството си от милиарди долари и нае най-големия апартамент на борда на кораба. В замяна обеща да вземе участие в галацеремонията. Присъствието му на партито беше досада, но каютата идеално подходеше на неговите нужди и затова охотно се съгласи.

Дестинацията на кораба беше Ню Йорк и оттам към едно от големите морски пристанища в Европа, където хиляди знаменити величия и пътници от целия свят щяха да се качат на борда на огромния плавателен съд, за да участват в неколкодневен тур, след което щяха да се върнат и да разказват за кораба в родните си страни.

Цялата обиколка трябваше да продължи точно четирийсет дни. Също като четирийсетте дни на Потопа. Когато Улрик се запозна с

графика на плаването, той беше обзет от чувството, че съдбата му изпраща поличба. Колко навреме.

Когато пътниците слезеха от кораба, те щяха да минат през най-оживените летища в света. Идеален начин да се разпространи Аркон-С в световен мащаб само за няколко седмици. Докато разберяха какъв е източникът на заразата, вече щеше да е твърде късно. Тя щеше да се предаде от човек на човек по цялото земно кълбо.

Улрик обаче беше разочарован от разработването на Аркон-Б — резултат от работата на неговия екип — който тестваха в самолета на Хейдън. Макар и да беше постигнат желаният ефект, този вид беше действал прекалено бързо. Заразените можеха да бъдат поставени под карантина. Няколко хиляди сигурно щяха да умрат. Но не това беше неговият план. Трябваше му вариант със забавено действие.

Отне им още една година да разработят Аркон-С, който накрая му даде възможност да стартира плана за Новия свят. За този вид биологичен агент обаче нямаше лек. Веднъж щом Аркон-С бъдеше разпространен из цялото земно кълбо, нищо нямаше да спре разрушителната му сила. Няколко изолирани групи можеше и да оживеят след началото на епидемията, но само по чист късмет. Според компютърните анализи на Улрик по целия свят оцелелите щяха да са по-малко от един милион. Трябваше само той и последователите му да изчакат и да се въздигнат като водачите на Новия свят.

Именно поради тази причина той беше вложил толкова много пари в изграждането на „Оазис“. Неговият собствен подземен Ноев ковчег. За поколенията щеше да стане известен като Улриковият ковчег.

Каква ирония само, помисли си той. Намирането на Ноевия ковчег беше направило възможно осъществяването на неговата визия за бъдещето. За миг през главата му мина мисълта да огласи откритието на света. Мечтата на живота му се беше сбъднала. Но откритието беше позволило да се сбъдне една нова мечта, много по-велика и фундаментална. Бог го беше избрал да стане проводник на идеята за преустройството на света, както го беше замислил изначално, по Божията промисъл.

Той щеше да стане Ной от ново поколение. Баща на всичко онова, от което щеше да се изгради Новият свят. Бремето, с което се нагърбваше, беше тежко, но той бе уверен, че Бог е видял в него

необикновена личност, която бъдещите поколения щяха да почитат и пред която щяха да се кланят.

Раждането на Новия свят щеше да е болезнено, като всяко друго раждане. Но той вярваше, че ще видят в него героя, какъвто той беше, Божия пратеник на земята, който ще открие нова златна страница в историята на човечеството.

Неговата спътница в Новия свят, която той страстно обичаше, Светлана, се приближи до него, следвана от прислужник, който носеше багажа ѝ. Тя също щеше да присъства на галатържеството, на което двамата щяха да вдигнат тост за началото на Новия свят.

— Изглеждаш щастлив — каза Светлана. — Готов ли си?

— Осъзнаваш ли, че ни предстои да поемем към най-великото пътуване в историята? — попита я той. — По-велико дори от това на Ной?

— Да. Много се вълнувам. Но това ще е последният път, когато ще мога да нося оригинални дрехи „Армани“. Да се надяваме, че няма да вали.

Локи се върна в ЦИТ в сряда на обед. Ейдън още не беше установил самоличността на нападателите нито в информационните бюлетини на ФБР, нито в тези на военните. Затова Локи многократно прегледа записа на колата, която влиза през портала на ЦИТ, за да открие някакви улики за самоличността им. Грант Уестфийлд, след като свърши с разглобяването на „Либхер“-а, дойде при него в прожекционната зала и на лицето му се изписа силно смущение и объркване, щом видя записа.

— Кучият му син! — измърмори той.

— Какво има?

— Познавам го.

— Кой от двамата?

— Шофьора. Този, който се измъкна. Казва се Дан Кътър.

— Откъде го познаваш?

— Служихме заедно в Ирак.

— В полка на „Рейнджърите“ ли?

Грант седна тежко, столът изскърца под тежестта му.

— За около четири месеца. Достатъчно дълго, за да го разбера какъв долен тип е.

Локи за първи път чуваше, че Грант е имал неприятности в армейските специални сили. Самият той беше служил в армията, преди да стане нападението над кулите близнаци в Ню Йорк. В Афганистан и по-късно в Ирак Локи беше командир на рота. Там той се сближи с Грант, неговия старши сержант, и двамата станаха първи приятели. Въпреки силната съпротива на Локи, Грант беше насочен към Програмата за базово обучение на рейнджъри, заради репутацията си на гений в електрониката, а специалните части отчаяно се нуждаеха от специалисти като него. Като се прибавеха и бойните му умения, от него щеше да излезе универсален боец.

Доколкото на Локи му беше известно, всичко с Грант вървеше добре в неговото подразделение в продължение на две години, докато не наближи краят на първоначалния срок на службата му. По това

време Локи вече се беше уволнил. Очакваше Грант да остане на служба, но нещо се случи и приятелят му дойде да го моли да му намери работа в цивилния живот. Локи, без да се колебае, го направи съдружник в „Гордиън“. Грант никога не говореше за службата си при „рейнджърите“. Само от време на време бегло споменаваше за някакъв инцидент в Ирак.

— За случая в Рамади ли става дума? — попита го Локи.

Грант кимна бавно. Беше един от редките случаи, когато Локи виждаше приятеля си толкова сериозен и от вида му неволно го побиха тръпки.

— Този тип беше най-добрият — добави Грант. — Беше моят командващ офицер. Тъй като вече не бях ротен командир, ме направиха сержант. Кътър беше старши сержант, но беше повече известен с прякора си „електрическият трион“ заради начина, по който режеше врага на парчета. Аз отказвах да му викам така, най-вече за да го ядосам. Той можеше да надуши скривалищата на бунтовниците, които никой друг не беше в състояние да открие. Името му беше легенда сред рейнджърите. Всеки знаеше и беше чувал за него. Кътър имаше най-добрите резултати от всички в екипа.

Локи знаеше, че под „резултати“ се имаше предвид броят на убитите врагове.

— Виждах, че Кътър беше на ръба да прекрачи всякакви граници — продължи Грант. — Той изпитваше твърде голямо удоволствие от убиването. Започна да прави резки на автомата си. Имаше толкова много резки, че проклетият му приклад приличаше на дивана на майка ми, след като котката ни е минала през него. Тогава стана случката в Рамади.

Грант замълча за момент. Локи не го прекъсна. Очевидно на приятеля му не му беше приятно да говори за това.

— Беше по време на рейд в търсене на бунтовническа група в един квартал в северната част на града. Вървахме пеш, за да останем незабелязани, но хеликоптерът стоеше в готовност да ни евакуира, ако се наложи. Кътър откри групата в една от няколкото неповредени от бомбардировките къщи. Вървахме към къщата, когато изневиделица изскочи бунтовник с РПГ. Кътър го свали с един изстрел, но от изстрела с РПГ-то загина наш лейтенант. Това окончателно вбеси Кътър.

— Влязохме в къщата. Инструкциите бяха само да задържим заподозрените. Но на Кътър това не му беше достатъчно. Заповяда ни да ги унищожим. И ние се подчинихме — с равен тон произнесе Грант, но Локи долови болката в гласа му. — Нещата обаче не спряха дотук. Кътър излезе навън и събра на улицата всичките семейства, които се укриваха в околните къщи.

Локи предусети какво предстоеше да чуе.

— Каза, че иска да ги разпита, но откри огън по тях. Мъже, жени, деца. Може би всички те бяха невинни. За Кътър това нямаше значение. Щом разбрах какво се случва, се нахвърлих върху него. Останалите живи цивилни се разбягаха. С Кътър се сборичкахме направо на улицата. Тогава снайперист откри огън по нас. Улучи Кътър два пъти — в рамото и в слабините.

След като той беше ранен, аз останах най-старшият. Повиках хеликоптера, с който се измъкнахме всички, включително и убитите ни другари. Кътър отиде в болницата в Рамщайн. Чух, че рамото му се оправило, но се наложило да отрежат мъжките му атрибути. Два месеца по-късно се уволних и след това не го видях никога отново. Но съм сигурен, че ме помни.

— Мислиш, че днес те е видял ли?

— Ако ме е видял, за него трябва да е било особено мъчително, че не е могъл да ме очисти направо на място. Съжалявам, Тайлър. При толкова много хора в хангара не съм го забелязал. В противен случай полицаите може би още щяха да са живи.

Локи си припомни как Грант скочи върху камиона, за да го спаси.

— Можеше да е много по-лошо — отвърна той.

— Щом Кътър е замесен, значи вече е доста лошо. Който и да го е наел, е искал да има на разположение най-добрия командос откачалка. А щом разполагат с Кътър, със сигурност разполагат и с отряд от опитни войници заедно с него. Той е знаел кого да наеме, кой ще е лоялен към него и кой е готов да върши мръсната работа. Може би ще трябва да се обадим на Генерала.

Локи вдигна поглед към тавана:

— Майлс ли те подучи да го кажеш?

Грант сложи ръка на рамото на Локи.

— Виж, разбирам какви чувства изпитваш към баща си, но той е много влиятелен и има доста възможности.

Локи въздъхна.

— Повярвай ми, Грант, ако с него можеше да постигнем нещо, което сами не можем, досега щях да съм отишъл да го видя.

Грант го погледна със съмнение.

— Наистина ли?

— Щях да преглътна гордостта си и да отида.

— Сигурен съм, че ще иска да ни помогне.

— И аз, но именно в това е проблемът. После ще му бъда много задължен. — Локи стана. — По-добре да се обадя на агент Перес и да кажа на ФБР какво сме намислили. Може пък да са открили нещо за двамата, които се опитаха да ни убият в Сиатъл.

— Нещо друго за връзката между Коулман и „Вихър“?

— Още не. Бях толкова зает, че няхах време да се чуя с Ейдън. Уговорихме се той да ми се обади, когато разбере нещо.

— Ще се върна в хангара да видя дали са намерили някакви улики. Може Кътър да е оставил следи, макар че не бих разчитал на това.

Грант излезе от прожекционната зала заедно с Локи, след което двамата се разделиха. Локи тръгна към стаята, която беше приготвил за Дилара в главната офис сграда. Докато вървеше натам, звънна на Перес. Агентът от ФБР вдигна след второто позвъняване.

— Доктор Локи, тъкмо с вас исках да говоря.

— Установили сте самоличността на двамата мъже от Сиатъл ли?

— Да.

— Бивши членове на специалните части?

— Откъде знаете?

Локи му разказа за Дан Кътър, „електрическият трион“, и за откраднатото куфарче.

— Веднага ще го вкарам в нашия списък на най-издирваните лица. Но най-вероятно вече е потънал в нелегалност.

— Получавали ли сте някакви заплахи срещу „Зора на Гenezиса“?

— Не, но усилих охраната, колкото можах. Без да имаме пряка терористична заплаха, не мога да направя нищо повече.

— Агент Перес, нещо ще се случи там. Може да е по време на галацеремонията, може и да е в открито море. Във всеки случай става

дума за живота на осем хиляди души, изложени на опасност. Да не би да не взехте на сериозно разказа на доктор Кенър?

— Напротив. Но в момента също така сме съсредоточили усилията си върху катастрофата на Хейдън. От Вашингтон не искат да предизвикват паника в национален мащаб, като огласят информацията, че на американска територия могат да бъдат задействани биологични оръжия. Те обаче ми отделиха доста ресурси, в случай че попадна на някаква следа.

— А какво ще кажете тогава за куфарчето, което беше задигнато от ЦИТ? — попита го Локи. — Вероятно биооръжието е било прекарано в него на борда на самолета на Хейдън.

— Ще проверим всяко куфарче, което бъде качено на борда на „Зора на Генезиса“, но дори не знам какво трябва да търсим вътре.

— Вие самият там ли ще бъдете?

— Казах ви. Приемам заплахата сериозно. Но единственото, което чух от вас, е, че „Зора на Генезиса“ е вероятна мишена за терористична атака. Как очаквате от мен да защитя най-големия туристически кораб в света от терористична атака, след като не знам какво точно да търся?

Локи се замисли върху тези думи, ядосан, че е оставил да му отмъкнат под носа уликата, която можеше да им помогне да разкрият плана на лошите. Ако беше спрял Кътър, сега щеше да има много по-силни основания да отмени плаването.

Локи още не беше казал на Перес за „Вихър“ и връзката му с проект „Оазис“, която беше открил след претърсването в офиса на Коулман. Версията, че смъртта на Коулман не е случайна, си оставаше поредният недоказан слух, крепящ се само на интуиция и догадки. Той не разполагаше с никакви конкретни факти, за да го докаже. Но трябваше да убеди Перес, че е необходима изключителна бдителност.

— Агент Перес, имам причина да вярвам, че всичко това е свързано с нещо, наречено „Проект Оазис“.

— Какъв е този проект?

— Бункер, изграден под земята, способен да побере стотици хора, които да живеят вътре месеци наред, без да излизат. Според мен този, който е убил Хейдън, се е подсигурил с напълно функциониращ бункер.

— Откъде го разбрахте?

— Работил съм върху проекта в течение на два месеца. Тогава имаше друго име, но по същество беше същият проект.

— И затова е бил убит Коулман? — досети се Перес, бързо схващайки накъде бие инженерът. — Покрили са следите си.

— Точно така.

— Имате ли доказателства за „Оазис“?

— Не. Някой е прочистил всичките папки и файлове на Коулман. Цял късмет е, че открих и малкото, което научих.

Перес въздъхна и с глас като на робот каза:

— Ще уведомя моите началници за това, което сте открили, но без доказателства ще е много трудно да ги убедя. Колко голямо беше куфарчето?

— Със средни размери. Това, което ще искат да качат на „Зора на Генезиса“, може да е по-голямо, но пак ще трябва да е преносимо.

— Ако има нещо подозрително, ще го открием, доктор Локи. Не се тревожете. — Тонът на Перес стана утешителен, като на майка, която водеше плачещото си дете на детска градина. Локи не обичаше да му говорят по този начин и въпреки уверенията на специалния агент, той се съмняваше, че властите бяха приели заплахата сериозно.

— Радвам се да го чуя, агент Перес — отвърна Локи. — Защото, ако не го откриете, някой ще се качи на кораба с устройство, способно да унищожи всичките пътници на борда до един.

Локи влезе в кабинета, който беше отделил за Дилара, и я завари на бюрото, което беше отрупано с книги.

— Малко четиво ли си си намерила?

— От твоята компания бяха любезни да докарат записките на баща ми и литературата, която съхранявах. Тази сутрин пристигнаха с куриер. След като разбрах за изчезването му, ги прегледах, за да открия евентуално някаква следа, но не открих нищо и ги заряхах. Оттогава те си стояха непокътнати. Казах си, че е дошъл моментът пак да се върна към тях.

— Неговото изследване за Ноевия ковчег ли?

Дилара кимна.

— Беше обсебен от него. Вярваше, че описаните в Библията събития наистина са се случили в историята, че разказът за Потопа се базира на реални факти. Ако можеше да открие Ноевия ковчег, щеше да докаже, че наистина е имало Потоп на Земята.

— Но също така щеше да разгневи много хора, ако проучването му покажеше, че събитията не са се случили точно така, както са описани в Библията.

— За баща ми беше важна само истината. Беше любознателен, обичаше тръпката от откритието, независимо колко противоречиво можеше да бъде това откритие. И не вярваше, че Библията е стопроцентов автентичен документ, в който директно са били записани Божиите слова. Смяташе, че Библията подлежи на проверка и критики именно защото хората са я променяли и манипулирали съдържанието ѝ през вековете.

— Имаш предвид преводите ли?

— Именно. Библията е била преведена от иврит на гръцки, оттам на латински и после на английски. Той беше уверен, че с времето в текста са били допуснати много несъответствия и грешки. Само фактът, че светото писание е било превеждано многократно на английски, показва, че то може да се тълкува по много и по съвсем различни начини.

Тя извади няколко листа със записки.

— Това са ръкописи от превода на Библията на Дует-Реймс, който болшинството учени смятат за най-точния и прецизен английски превод. Особено в частта му „Битие 7:24“. Погледни този ред тук.

Битие 7:17: Четирийсет дни трая потопът на земята; и водите придойдоха, та подеха ковчега и той се издигна над земята.

Думите „подеха ковчега“ бяха задраскани. Вместо тях Арвади беше написал нова фраза и текстът имаше следното съдържание:

Четирийсет дни трая потопът на земята; и водите придойдоха и ковчегът се издигна високо над земята.

— Не виждам голяма разлика — каза Локи. — Нещо друго има ли?

Дилара посочи следващия ред:

Битие 7:18: Водите се усилваха и прииждаха много на земята, така ковчегът се носеше по повърхността на водите.

Арвади беше променил „се носеше над“ на „висеше над“.

Водите се усилваха и прииждаха много на земята, така ковчегът висеше над повърхността на водите.

— Пак нищо кой знае какво. Все едно да правиш от мухата слон.

— Съгласна съм, но има и още едно, което е още по-странно.

На следващата страница той прочете:

Битие 8:4: А на седемнадесетия ден от седмия месец ковчегът заседна върху Араратските планини на Армения.

Този път той беше заменил само една дума. Вместо „върху“ беше написал „в“.

— А на седемнадесетия ден от двайсет и седмия месец ковчегът заседна в Араратските планини на Армения — прочете Локи. — Каква толкова е разликата?

— Планината Арарат се състои от два върха — връх Арарат и Малък Арарат. Сигурно е мислел, че ковчегът е заседнал между двата върха.

Локи премина с поглед през страниците и откри още един ред, който беше подчертан няколко пъти:

Битие 9:15: И ще спомня завета Си, който е между Мене и вас и всичко живо от всяка твар; и водата няма вече да стане потоп за изтреблението на всяка плът.

Изстреблението на всяка плът. Именно това се беше случило на самолета на Хейдън. При тази мисъл за съвпадението Локи потръпна.

— Заветът между Бог и Ной — започна Дилара да цитира по памет: — *Дъгата ще се яви в облака и аз ще я видя и ще спомня завета Си, който е между Мене и вас и всичко живо от всяка твар; и водата няма вече да стане потоп за изстреблението на всяка плът.*

— Според теб какво означават всички тези записки? — попита я Локи.

— Той ми беше разказвал неговата ранна теория много пъти, но все не разполагаше с исторически факти, за да я подкрепи, и аз не му вярвах. Сега се чувствам глупаво.

— Не бъди толкова строга към себе си. Десетилетия наред най-добрите учени в света отхвърляха теорията на Вегенер за преместването на континентите. Днес всеки геолог, който я оспори, ще бъде сметнат за луд. Каква беше ранната му теория?

— Че ключът към намирането на Ноевия ковчег се крие в някакъв загадъчен свитък, наречен „Книга от Пещерата на съкровищата“. В този свитък се криела толкова ценна тайна, че никой нямало да повярва, докато не се намерел истинският Ноев ковчег.

— Чакай да предположа. И той никога не ти разкри тази тайна.

Дилара поклати глава.

— Казваше, че бил много близо до откритието. В дните преди да изчезне, той получи някакво осенение. Последния път, когато говорих с него, ми каза, че било въпрос на седмици, преди да изуми света със своето откритие, и че аз съм щяла да се гордея с него. Помислих, че отново е някаква химера, докато при мен не дойде Сам Уотсън и не преобърна света ми с главата надолу.

Дилара се облегна назад и прокара пръсти през косата си. Сребърният медальон на врата ѝ проблесна на светлината на лампата и привлече вниманието на Локи. Медальонът, който бащата на Дилара ѝ беше изпратил точно преди да изчезне...

— Значи мислиш, че в действителност той е открил „Книгата от Пещерата на съкровищата“? — попита я той.

— Добро предположение, но аз проверих всички негови книжа. В тях няма нищо подобно.

— Баща ти би искал да го откриеш, нали? Ако самият той не успее да довърши започнатото.

— Най-вероятно да. Но не ми каза къде е този свитък.

— Сигурно не е могъл. Сигурно този, който го е убил, е щял да му го вземе, ако е знаел за него.

— Тогава къде е?

— Ти спомена, че баща ти никога не е свалял от врата си този медальон и че си била много изненадана, когато ти го е пратил. Може ли да го погледна?

Дилара свали медальона и го подаде на Локи. Той го отвори и видя вътре снимката на майка ѝ.

— Сам каза, че баща ми искал медальонът да е при мен, защото се страхувал, че ще го убият.

— Имаш ли представа защо ти го е изпратил?

— Каза, че било подарък за рождения ми ден.

Локи отново се вгледа във фотографията. Когато за първи път го видя, докато още бяха на нефтената платформа след катастрофата на хеликоптера, му беше убягнало, че медальонът се беше понамокрил от престоя на Дилара в океана. Сега фотографията се беше надула, сякаш имаше нещо зад нея. Той извади „Ледърман“-а и разгъна острието на ножа.

— Ще имаш ли нещо против? Няма да повредя фотографията.

Дилара беше объркана, но кимна в знак на съгласие. Локи издърпа фотографията, докато найлоновото покритие се отлепи. Покритието и фотографията паднаха на масата заедно с миниатюрно листче хартия.

Дилара остана като ударена от гръм.

— Мисля, че е имало друга причина да ти го изпрати — каза Локи и внимателно разгъна хартията, докато не се получи листче с размери два сантиметра и половина на два сантиметра и половина. Някой беше писал по него с тънък писец, но водата беше размазала мастилото.

— Това е почеркът на баща ми — тихо изрече тя. — Дори и размазан, няма как да не го позная.

Локи го сравни със записките и се увери, че е права. Можеше да различи три букви. К, П и С. Следваше единица, следвана от други цифри, които бяха станали нечетливи заради размазаното мастило.

— КПС. „Книгата от Пещерата на съкровищата“? — попита Локи.

Дилара развълнувана скочи от стола.

— Тук пише къде я е скрил! Скрил я е, преди да умре!

— Ако я открием, ще ни отведе към Ноевия ковчег.

— Но листчето е размазано. Никога няма да открием ковчегата.

— Не всичко е загубено. Тук в ЦИТ разполагаме с някои високотехнологични пособия. Ще накарам нашите лабораторни техници да опитат да разчетат какво е написано. През това време...

Мобилният му звънна. На екрана беше изписан номерът на Ейдън Макена. Локи вдигна.

— Ейдън, моля те, кажи ми, че новините са добри.

— Ами... може и да имам нещо за теб — отвърна Ейдън с гърления си ирландски акцент. — Най-накрая имах време да се поровя в биографията на Сам Уотсън. Работил е в една малка фармацевтична компания на име „ПикоМед Фармасютикълс“. Някаква лаборатория за научни изследвания. Никога не са произвели нито едно лекарство, одобрено от Федералната агенция по лекарствата. Опитах се да проникна в сървърите им, но достъпът е изключен. Мирише ми на прикрита военна институция, но може и да се лъжа.

— Защо?

— Проверих нашите военни и правителствени бази данни. Никъде не се споменават. Ако са били финансирани от държавата, тогава доста добре са се прикрили.

— И с какво ни помага това?

— Техният изпълнителен директор се казва Чарлз Фолсъм. Чувал ли си за него?

— Не, трябва ли да съм чувал?

— Само попитах. Да минем на проекта „Вихър“. Тъй като нямаме представа кой е финансирал „Оазис“, реших да започна оттам. Спомняш ли си името на компанията, която беше възложител?

— Разбира се. „Джуно Ъртуъркс“. Е, и?

— Преди три месеца са обявили ликвидация.

— Доста удобно.

— И аз си помислих същото. Проверих регистрацията им. Регистрирани са в Делауеър. Името на изпълнителния директор е Хенри Джоузеф.

— Нещо не те разбирам.

— Хенри Джоузеф и Чарлз Фолсъм имат нещо общо с брата на Рекс Хейдън. Всичките са сериозно обвързани със Светата църква на хидронастията.

— Шегуваш се!

— Порових се още малко и открих, че по-голямата част от средствата, с които църквата се финансира, идват от един източник. Частна корпорация, наречена „Улрик Фармасютикълс“.

— На Себастиан Улрик ли?

— Ето че схвана. Той е водачът на църквата. Видях, че „Гордиън“ някога е работил по поръчка на „Улрик Фармасютикълс“. Срещал ли си се с него?

Локи изскърца със зъби.

— За нещастие.

Преди няколко години Улрик беше наел „Гордиън“ за изграждането на биологична лаборатория в неговия главен научен комплекс в Сиатъл. Лабораторията трябваше да е последна дума на техниката и Улрик беше избрал „Гордиън“ да оборудва изолаторните помещения. Проектът беше важен и самият Улрик активно участваше в него. Затова Локи трябваше да работи с него. Проектът мина добре и Улрик, изглежда, остана впечатлен от Локи и „Гордиън“.

След като приключи фазата на проектирането, по-нататъшното участие на „Гордиън“ се сведе единствено до контрола над строителството и Локи се зае с проекта „Вихър“. Но в същото време продължи да работи върху проекта на Улрик и оттам започнаха проблемите.

Улрик започна все по-често да споменава Светата църква на хидронастията в разговорите му с Локи. Говореше как идеята за църквата се зародила у него, докато учел в Йейл. Първоначално, тъй като имаше интерес да запази Улрик като клиент, Локи любезно отклони опитите му да бъде вербуван. Улрик го покани на Хаваите, уж за да говорят за изграждането на лабораторията, но когато Локи пристигна, пропагандата на църквата стана още по-нетърпима. Улрик непрекъснато повтаряше как състоянието на околната среда било ужасяващо и непрекъснато се влошавало, как човечеството било петно върху красотата на планетата. Неговата църква била единственото спасение и той разбирал нуждата от едно по-добро бъдеще.

Улрик беше очаквал, че Локи е точно от този тип хора, които те търсят. И макар да намираше Улрик за чаровен, Локи го смяташе за луд за връзване. Омразата му към онези, които смяташе за по-низши в интелектуално отношение от него, включително и към Локи, беше очевидна. И въпреки че Локи беше съгласен с голяма част от аргументите за състоянието на света, словата на Улрик за необходимостта от кардинална промяна граничеха с откровен фанатизъм. Локи даде ясно да се разбере, че не иска повече да има нищо общо с този откачен култ, и се върна обратно в Сиатъл, като сам си плати самолетния билет.

След като се върна и прегледа отново проекта на Улрик, Локи забеляза, че липсваха някои важни разрешителни, както и че не бяха изпълнени някои от мерките за опазване на екологичното равновесие, които бяха включени в проекта по настояване на Улрик. Когато Локи каза това на Улрик, той беше автоматично уволнен от проекта и недвусмислено му беше дадено да разбере, че ако продължи да упорства, адвокатите на Улрик ще разкъсат „Гордиън“ на парчета.

Две седмици по-късно проектът „Вихър“ беше неочаквано прекратен. Нанесен беше силен удар по „Гордиън“, но по това време Локи не видя връзка между двете събития. Сега излизаше, че Улрик е стоял зад „Вихър“, което обясняваше защо бяха измъкнали проекта от ръцете на Локи.

— Значи е замесен Себастиан Улрик? — попита Локи, с ужас съзнавайки чудовищните последствия от този факт.

— Той определено разполага с милиардите, за да плати за проекта „Вихър“. Има и още една любопитна информация. — Ейдън звучеше така, сякаш пазеше най-ценното за накрая.

— Изплюй камъчето, Ейдън.

— Самият Себастиан Улрик е резервирал най-големия апартамент на борда на „Зора на Генезиса“ за първото плаване. В четвъртък вечерта се очаква да присъства на галатържеството.

— Прекалено много съвпадения станаха.

— И аз си казах същото. Мисля си, че знам какво си мислиш в момента. Искаш да отидеш на галацеремонията.

— Да. Намери ми два билета. Искам лично да разговарям със Себастиан.

— И Ейдън отново печели овации! Преди две години „Гордиън“ изпълни важна поръчка за круизната компания и Майлс успя да ти запази каюта. Билетите те чакат в кораба в Маями. Бон воаяж!

Локи затвори телефона и се обърна към Дилара, която вдигна очи към него, щом чу, че свърши разговора.

— Какво? — попита го тя.

— Мисля, че трябва отново да отидем да пазаруваме. Единственият проблем е, че не знам къде да ти намерим вечерна рокля.

— Вечерна рокля?

Локи кимна.

— Отиваме на парти.

ЗОРА НА ГЕНЕЗИСА

През отворената врата към балкона на апартамента на борда на „Зора на Гenezиса“ Локи чу приглушеното пърпорене на бързоходна моторница, която минаваше покрай морския терминал на Додж Айлънд. В далечината, на хоризонта, облени със светлина на фона на потъмнялото след залеза небе, стърчаха небостъргачите на Маями. Той погледна часовника си. Седем и половина. Галацеремонията беше започнала преди половин час. Нямаше смисъл да се явява по-рано. Не и предвид впечатлението, което целеше да направи.

Облечен в смокинг, Локи се огледа в огледалото. Не беше зле за раздърпан инженер, който само преди два дни за малко не стана на кайма. Някой беше намерил и върнал глока му, който изпусна по време на преследването на гигантския камион. Пистолетът беше малко очукан, но след едно бързо почистване отново възвърна безотказното си действие. И тъй като в щата Флорида беше разрешено скритото носене на оръжие, той специално си беше взел с един номер по-голям смокинг, за да може да носи отдолу пистолета, без да има нежелани издутини. След гонитбата във Финикс имаше предчувствието, че верният глок отново ще му потрябва, както и надеждният „Ледърман“, който носеше закачен в калъф на колана си.

Щом чу името на Себастиан Улрик, Локи веднага разбра, че бившият му клиент е замесен във всичко случило се до този момент. Нямаше никакво съмнение. Проблемът сега беше да го докаже. Последните двайсет и четири часа Локи беше умувал как да се сдобие с доказателства, но така и не измисли нищо. Никой не би се усъмнил в думата на един от най-богатите хора в страната, пък бил той и водач на сенчеста религиозна организация.

Съчетанието от богатство и фанатизъм правеха Улрик много опасен противник.

ФБР вече претърсваше кораба и багажа, затова Локи реши да приложи друг подход. Ако изненадаше Улрик на церемонията, щеше да го извади от равновесие и да го принуди да направи грешка или най-

малкото да отложи това, което планираше да стори със „Зора на Генезиса“.

На Локи му мина през ума да замине сам за Маями, без Дилара. Мисълта да се качат и двамата на кораб, на който предстоеше да задействат мощно биологично оръжие, не действаше успокоително нито на него, нито на нея. Но когато я видя с медальона и си даде сметка колко е важно за нея да открие виновниците за смъртта на баща си, той осъзна, че е невъзможно да я остави и да тръгне сам за Маями. Тя имаше нужда да разплете докрай тази афера, дори повече и от самия него.

— Как върви при теб? — попита я Локи през вратата на спалнята.

— Почти съм готова. Само да оправя няколко гънки по роклята. Малко е стегната.

— Да ти помогна ли?

— Ще те повикам, ако ми потрябваш.

Миг по-късно тя разтвори широко вратата. Локи зяпна.

След като тръгнаха от ЦИТ, бяха направили един тур по най-скъпите магазини за дрехи във Финикс. Дилара си избра сепла черна вечерна рокля и обувки на токчета в същия цвят. Локи не я видя, докато ги пробваше, затова сега остана изненадан. До този момент я беше виждал само в работни и ежедневни дрехи, с прибрана на кок или на конска опашка коса и без грим.

Сега тя беше напълно преобразена. Черната ѝ коса се спускаше върху раменете ѝ над V-образно деколте, което излагаше на показ единственото бижу — медальона на баща ѝ. Лекият грим подчертаваше високите ѝ скули и шоколаденокафявите ѝ очи.

Тя се завъртя и попита:

— Е?

Локи се отърси от шока си.

— Страхотна си.

Тя се усмихна, еднакво поласкана и смутена от комплимента му.

— В моята работа не се налага да се кипря често.

— Е, нека покажем на всички какво не са имали възможност да видят досега. — Той подаде ръка. — Тръгваме ли?

С токчетата тя беше висока почти колкото Локи. Хвана ръката му и го погледна в очите с хипнотизиращ поглед.

— Трябва да призная, че никога не съм предполагала, че инженер може да изглежда толкова добре в смокинг.

— Може би трябва да ходя облечен така по-често.

— И аз така мисля. — Тонът ѝ стана отново делови: — А сега да отидем да видим дали ще научим интересуващите ни отговори.

Двамата излязоха от каютата и тръгнаха по коридора, който гледаше надолу към централния мол на борда на „Зора на Генезиса“. Откритият атриум беше с дължината на две футболни игрища и с височина девет палуби или етажи. На горните седем палуби бяха разположени пътническите каюти с балкони, докато долните две палуби-нива бяха претъпкани с магазини, ресторанти и барове. В единия край имаше три остъклени асансьора за пътниците, които не искаха да ходят пеша по спираловидната рампа, увиваща се около асансьорите. Най-долното ниво, широко петнайсет метра, беше трансформирано в голяма бална зала специално за галатържеството. Хиляди гости се бяха стълпили в атриума, докато облечените в бели сака сервитьори сновяха наоколо с подноси с чаши шампанско и хапки-ордъоври.

Локи вече се оглеждаше в търсене на Улрик.

— Виждаш ли го някъде? — попита Дилара, докато вървяха по коридора към асансьора.

— Още не. При толкова много хора може да ми отнеме известно време.

Локи забеляза рус мъж, който оживено ръкомахаше пред група събрали се двойки, очевидно съсредоточени в това, което той казваше. Локи се спря и тутакси разпозна този маниер на жестикулиране с ръцете. Също както преди години, на Хаваите. Тогава Улрик му беше проглушил ушите с брътвежите си за греха и разплатата. Мъжът се огледа за секунда и Локи ясно видя лицето му. Беше красив мъж, с по-грубовати черти, отколкото Локи го помнеше. Косата му беше перфектно сресана, както беше перфектен и скъпият му смокинг за поне пет хиляди долара.

Да, това беше Себастиан Улрик, придружаван от стройна млада жена.

— Това е той — каза Локи и кимна към него.

По време на полета до Маями беше разказал на Дилара част от историята му с Улрик.

— Този мъж ли е убил баща ми? — попита тя.

— Не знам още. Но съм готов да се обзаложа, че има пръст. Със сигурност е способен на такива неща.

— Чаровен е. Трудно ми е да повярвам, че е масов убиец.

— Трябва много да внимаваме с него, Дилара. Той е опасен човек, навярно социопат, но е изключително умен и интелигентен. Ако искаме да спечелим играта, трябва да си изиграем правилно картите. Следвай ме.

Двамата се качиха в асансьора и когато слязоха на главния етаж, една от уредничките на круиза ги видя да влизат в залата с тържеството.

— Искате ли да купите допълнителни билети за лотарията? — попита тя. — Като гости вие автоматично получавате шанса да спечелите една от големите награди. — Тя посочи към една платформа в средата на залата. Върху нея бяха струпани лъскавите награди: червен кабриолет „Мустанг“, два мотоциклета „Сузуки“ — единият черен, другият червен, плазмени телевизори, компютри и куп друга електронна техника. Ключовете за колата и мотоциклетите, всеки от които беше с ключодържател с цвета на превозното средство, бяха поставени в заключена стъклена витрина до наградите.

— Купувайки си допълнителни билети, ще увеличите шансовете си да получите някой от онези ключове в края на пътуването — добави уредничката.

— Не, благодаря — отвърна Локи и взе две чаши с шампанско за него и Дилара от подноса на минаващия покрай тях сервитьор. Трябваша им няколко минути да си проправят път през тълпата, за да се приближат в гръб на Улрик. Дилара стисна по-силно дланта на Локи.

— Май че съм виждала тази жена — прошепна му тя на ухото.

— Тази до Улрик ли?

— Да.

— Къде?

— На летището в Лос Анджелис. Тя беше бизнес дамата, която си изпусна чантата.

— Тя ли отрови Сам Уотсън?

Дилара кимна.

— Косата ѝ беше различна, а успях да я зърна само за миг, затова не съм сигурна. Но като видях профила ѝ, се сетих за случката на

летището.

— Спомняш ли си гласа ѝ?

— Може би. Жената от летището говореше с акцент.

— Каж ми, ако я разпознаеш.

Локи се приближи още, за да могат да подслушат разговора. Улрик току-що беше свършил да говори и единият от събралите се мъже го попита:

— Разбирам гледната ви точка, но не мислите ли, че е необходимо да се постигне баланс между развитието на бизнеса и защитата на околната среда?

— Какъв баланс може да има тук? — каза Улрик. Говореше с баритон, който пред другите може и да му придаваше авторитет, но Локи намираще тембъра му за равен, монотонен и смразяващ кръвта. — Човекът е най-алчното и разрушително същество, обитавало някога тази планета, изтребило повече биологични видове от което и да е друго животно на този свят. Признавам, че има много хора, на които не им е безразлично това, което ние правим за света, но като цяло... тъъ, аз не вярвам, че опустошението ще спре, докато не се случи нещо драстично.

— Нещо драстично? Като глобалното затопляне ли?

— Уви, промяната в климата е само симптом на нашите усилия да заличим от земята биологичното разнообразие, съзнателно или не. Глобалното затопляне може да предизвика вниманието ни, но само временно ще се фокусираме върху него и после всичко ще се върне постарому. Ще продължим да унищожаваме всичко, което не се съхранява в зоопаркове. Не, по мое мнение това събитие трябва да е много по-кардинално.

— *И Бог видя земята* — прекъсна го Локи, — *и, ето, тя бе развратена, защото всяка твар се разхождаше развратно на земята.* — Беше се потрудил по време на полета до Маями да си опресни библейската притча за Ной.

Улрик се обърна назад, за да види кой пречи на лекцията му. Локи го погледна право в очите, твърдо и решително. За част от секундата на лицето на Улрик се изписа смес от изненада и страх. После като всеки професионален актьор Улрик веднага си възвърна самообладанието. Доби неутрално изражение, след което върху лицето му се изписа широка усмивка.

— Тайлър Локи. Не знаех, че се занимаваш с изучаване на Библията.

Нито Улрик, нито Локи си направиха труда да протегнат един на друг ръка за поздрав.

— Аз съм само любител дилетант. Изненадан съм, че един милиардер, който може да си позволи да има собствени яхти, се принизява дотам, че да се вози на някакъв си пътнически кораб заедно с простолюдието.

Останалите пътници наблюдаваха размяната на реплики с неприкрито любопитство.

— Работата е там, че съм един от големите акционери в круизната компания — отвърна Улрик. — Реших да подкрепя лично това историческо събитие.

— И какво ще е това историческо събитие?

Улрик замълча за секунда, след което усмивката му се разтегна още повече, сякаш беше схванал намека на Локи.

— Разбира се, това е първото плаване на най-големия пътнически кораб на света. Дамата до мен е Светлана Петровна. А коя е твоята очарователна спътница? — Улрик хвърли поглед към медальона на врата ѝ. Много добре знаеше коя е.

— Казвам се Дилара Кенър. От Русия ли сте?

— От покрайнините на Москва — отвърна Петровна с лек славянски акцент. — Преместих се да живея тук, когато бях на тринайсет години.

Дилара кимна.

Лекото стисване на дланта му подсказа, че това е жената, която е отровила Сам Уотсън.

— По работа ли сте дошли, или за да се забавлявате? — попита Улрик.

— По малко и от двете — отговори Локи. — От круизната компания ме помолиха да ги консултирам при проектирането на следващия им кораб и като част от сделката ми предложиха каюта на този. Рекох си: защо пък не.

— За цялото ли плаване ще останете?

— Само до Ню Йорк. Четирийсет дни за мен е твърде дълъг период да прекараш на кораб. А ти? Какво те очаква в следващите четирийсет дни?

— Аз ще прекарам тази вечер на борда, но после може и да отпътувам. Имам много натоварена програма.

— Какво мислиш за катастрофата на самолета на Рекс Хейдън? Доколкото разбрах, брат му е имал взаимоотношения с твоята църква.

— Трагедия е, че двамата братя загинаха толкова млади. Медиите още мълчат за причината за катастрофата.

— Всъщност аз участвам в разследването.

В очите на Улрик проблеснаха зловни пламъчета.

— Така ли? И какво открихте?

— Нямам право да кажа. Разследването продължава.

— Разбира се. Вие, инженерите, сте много стриктни с правилата и процедурите. А вие, доктор Кенър, с какво се занимавате?

— Археолог съм. Баща ми ме запали по тази наука. Хасад Арвади. Може би сте чували за него.

— В интерес на истината, чувал съм. Аз съм нещо като маниак на тема „Ноевия ковчег“ и така се натъкнах и на трудовете на баща ви. Интригуващи идеи, макар да се отклоняват малко от реалността. Разбрах, че от известно време се води за безследно изчезнал. Колко жалко — каза той с престорено и преиграно съчувствие.

Улрик сякаш се забавляваше, като ги водеше за носа. Локи усети, че Дилара всеки момент ще скочи върху водача на култа, затова се опита да успокои страстите.

— Преди малко спомена *драстично събитие*, имаше предвид Потопа, нали? — продължи Локи. — Нещо, което ще залее човечеството и ще го пречисти, за да започне наново историята?

— Ако Бог е пожелал така, нека да бъде волята му. Но със сигурност си запознат с неговия завет с Ной. Бог е казал, че никога отново няма да прати Потопа да ни унищожи. В Библията го пише много ясно. Вместо това Бог може да предпочете да ни затрие с огромен астероид или по някакъв друг начин, за който изобщо не предполагаме. Подобен печален край, според Божия замисъл, може да е необходим, за да поправи всичките щети, които сме нанесли.

— Значи, за да спасим селото, първо ще го унищожим, както обичаха да казват по време на войната във Виетнам.

— Вярваш ли, че хората ще променят начина си на мислене, Тайлър? Наистина ли смяташ, че шест милиарда души са способни да

направят верния избор, когато става дума за опазването на тази планета?

— Ако ние не сме способни, тогава кой? Някакво висше същество ли, убедено, че е единственото, което знае кое е добро за всички останали?

— Ако е необходимо... Вярвам, че Бог е избрал най-добрия път за човечеството. А сега, скъпа моя — обърна се Улрик към Петровна, — това парти ме изтощи. Мисля да се възползваме от удобствата, които предлага апартаментът ни. Лека нощ на всички. Тържеството беше чудесно. И, Тайлър, ако не се видим отново — натърти той, — пожелавам ти приятно прекарване по време на плаването.

Той се усмихна на Локи и се обърна. Преди да си тръгне, Локи се наведе и прошепна в ухото му:

— По-добре се моли да не се видим отново, Себастиан.

При тези думи най-накрая усмивката на Улрик помръкна. Страхът отново се върна у него за миг, но после той реагира с подигравателна насмешка и си тръгна.

Дилара ги съпроводи с изпълнен с омраза поглед.

— Едва се сдържах да ударя жената в лицето — каза тя.

— Знам как се чувстваш. Но поне сега знаем едно нещо.

— Какво? Че Улрик е психопат ли?

— Не. Това го знаех и преди. И по ехидната му физиономия мога да предположа, че той смята, че вече сме закъснели. Каквото и да е замислил, той е тук именно за да постави началото му.

— Докато той е на кораба, едва ли ще се случи нещо.

— Правилно. Каза, че ще си тръгне, преди корабът да отплава. Така че имаме време до утре сутринта, когато „Зора на Генезиса“ отплава. Ако дотогава не открием какво е планирал, той ще осъществи своя апокалиптичен сценарий.

Локи и Дилара отделиха време и за ядене по време на тържеството. Локи държеше под око вратата на неговата каюта на пет палуби по-горе, само за да е сигурен, че никой няма да влезе, докато те са долу. Беше се умълчал след разговора с Улрик, обмисляйки следващия си ход.

Какво правеше Улрик тук? Ако инцидентът на самолета на Рекс Хейдън имаше някаква връзка, те може би планираха да извършат същото и тук, на кораба. В такъв огромен плавателен съд разпространението на биологичното оръжие щеше да е много по-трудно. Можеше да използва за целта храната, както се беше разпространил някога вирусът „Норуолк“, но оттогава технологията за предпазване на храните от зарази беше значително подобрена. Локи спря погледа си върху празната чиния на масата и веднага мислено отхвърли този метод. Улрик не би заразил хората, докато самият той все още беше на борда на кораба.

Водоснабдителната система също беше уязвима, но за целта трябваше да се проникне до централния разпределителен резервоар, в охраняваната зона на кораба. Възможно беше, но крайно рисковано.

Най-лесният метод, според Локи приложен и на самолета, беше по въздушен път. С други думи, биооръжието трябваше да се постави на централно място във вентилационната система на кораба. Но Улрик не би искал да изостави устройството за значителен период от време. Не и на нов кораб като този, с безупречна поддръжка. Трябваше му място, което със сигурност нямаше да бъде проверявано...

И тогава на Локи му просветна. Мисълта го удари като с мокър парцал по лицето и той подскочи от стола си.

— Това ще е — каза.

— Какво? — попита Дилара.

— Улрик. Направи грешка, като ми каза, че няма да остане за круизното плаване. Хайде да вървим, трябва да се обадя на Ейдън да ми прати нещо на компютъра.

Музиката беше спряла — знак, че тържеството е привършило — и двамата отново си запроправяха път през тълпата към асансьора.

По пътя Локи набра Ейдън и му каза да му изпрати пълната схема с плановете и разположението на помещенията на кораба и по-специално на вентилационната система.

Набързо огледа стаята, за да се увери, че нищо не е пипано, след което доволен отвори лаптопа си. Едно от удобствата тук беше безжичният интернет с обхват из целия кораб. Веднага видя получения от Ейдън имейл. В текста се съдържаше и друга информация, която той беше поискал — номерът на каютата на Улрик.

Мислено си представи схемата — каютата на Улрик — обширен апартамент с площ двеста и трийсет квадратни метра — се намираше на палубата на носа на кораба, точно над мостика. Гледката от балкона, който се простираше от единия край на апартамента до другия, сигурно беше невероятно красива.

После Локи наложи върху каютата на Улрик схемата на вентилационната система и видя точно това, което очакваше.

— Проклет да съм!

— Какво има? — попита Дилара.

— Преди да дойдем, си мислех, че Улрик ще участва в круиза, тъй като си е наел апартамент. Но после той каза, че ще си тръгне на сутринта, преди корабът да отплава. Това ме накара да се запитам защо ще хаби толкова усилия да си резервира най-хубавата каюта на кораба, ако ще остане в нея само една нощ. Виж тук.

Дилара се наведе над Локи и парфюмът ѝ погали обонянието му. Той се помъчи да загърби омайващия ефект на аромата и посочи на екрана на лаптопа.

— Неговият апартамент е единственият, който се намира до главния въздухосборник — продължи той. — Каквото и да се вкара оттам във въздушния поток, ще се разпространи из целия кораб.

— Значи така ще зарази всички?

— Предполагам, че да. Може да пробие дупка право във въздушната шахта и никой няма да разбере. Дори и да не е там, може да нареди на персонала да не го безпокоят. Шансовете устройството да бъде спряно ще са нищожни.

— Трябва да кажем на някого.

— Проблемът ще е да се доберем до каютата му. Вероятно се охранява.

— Ами ФБР?

— И това е вариант, макар че те предпочитат да имат заповед за обиск, а при липсата на доказателства ще е много трудно да се сдобият с такава заповед.

— Винаги ли си така оптимистично настроен?

Той се изправи и се доближи до Дилара. Погледите им се срещнаха и диханието ѝ докосна устните му.

— Искам да премисля всички варианти. Но, повярвай ми, ще се добера до онова, което е заложил в каютата, каквото и да е то, и ще го спра. После ще разберем какво се е случило с баща ти.

— Оценявам всичко, което направи. Не беше длъжен.

— Напротив, бях.

Преди Локи да се е осъзнал, той я прегърна в обятията си. Целуна я чувствено, със страст, каквато не беше усещал от дълго време. Тялото ѝ, допряно до неговото, беше топло и твърдо. Сляла устните си с неговите в страстна целувка, Дилара прокара пръсти по косата му, а неговите ръце се плъзнаха надолу, към изящно закръглените ѝ бедра...

Някой почука на вратата и ги прекъсна. Те тутакси се отдръпнаха един от друг, сякаш родителите им ги бяха хванали в хола на дивана.

Локи се усмихна и тогава разбра защо за първи път от две години насам беше почувствал по-различно една обикновена целувка. Защото за първи път не беше сравнил жената до себе си с Карън. Не знаеше какво да си мисли, но не чувстваше вина от стореното.

На вратата отново се почука и този път се обади мъжки глас:

— Доктор Локи, аз съм, специален агент Перес. Искам да ви видя.

Локи избърса с кърпичка червилото от устата си и отвори вратата. Перес влезе вътре и хвърли поглед към Дилара, която оправяше косата си.

— Да не прекъсвам нещо важно?

— Съвсем не — отвърна Локи. — Всъщност аз самият мислех да ви потърся.

— Сега ли? Бяхте тук през цялата вечер и не дойдохте да ми кажете?

— Когато пристигнах, още не разполагах с никаква информация. Затова не ви обезпокоих. Но сега имам нещо за вас.

— Като например? Свързано ли е с вчерашния ни спор?

Локи поклати глава.

— Себастиан Улрик е на борда на кораба. Той стои зад катастрофата на Рекс Хейдън. Същото ще се случи и тук и аз знам как.

— Милиардерът? Страхотно. Надявам се, имате доказателства?

— Имам теория. Мога да ви я покажа на моя компютър.

— Ще почака. Трябва да дойдете с мен. Когато видях имената ви в списъка на гостите, си направих труда да ви наблюдавам по време на галатържеството. Не исках да ме забелязвате, за да не ни видят заедно, затова изчаках да се приберете в стаята си.

— Къде отиваме?

— Запазили сме си каюта на долното ниво. Там ще можем да поговорим.

— За какво?

— Боя се, че не мога да кажа тук.

— Добре. Да вървим, Дилара.

Перес поклати глава.

— Боя се, че тя не разполага с необходимото разрешение за достъп до поверителна информация. Ще трябва да остане тук.

— Тя ще дойде с мен — настоя Локи.

— Не. Само вие. Веднага. — Локи се поколеба и Перес добави:
— Важно е.

Тази потайност беше странна, но след още секунда Локи неохотно кимна.

— Аз имам ключ — каза той на Дилара. — Ако някой почука, не отваряй. Веднага ме повикай и аз ще дойда до трийсет секунди.

— Ти наистина обмисляш всички варианти — отвърна тя и се усмихна. — Мога и сама да се погрижа за себе си. Нищо няма да ми се случи.

Локи харесваше силния ѝ дух. В това отношение тя много приличаше на Карън. Но Дилара беше доста своенравна, затова и чувствата му този път бяха по-различни.

Той също отвърна с усмивка и кимна, след което тръгна с агент Перес. Интересно какво толкова важно искаше да обсъди Перес с него насаме.

След като вратата се затвори, Дилара се запита какво се беше случило току-що. Целувката беше някак очаквана. Тя беше изпитвала привличане към Локи от няколко дни. Досега го отдаваше на необичайните обстоятелства и напрежение, но след целувката им не знаеше какво да си мисли.

Щом искаха да разберат какво има в каютата на Улрик, тя също щеше да помогне. Което означаваше да свали оскъдната рокля и да се облече в нещо по-удобно. Най-напред трябваше да махне грима си и затова отиде в банята.

Тъкмо се канеше да пусне крана на мивката, когато чу тихото изпиукване на електронната ключалка на вратата на каютата. Нямаше и минута, откакто Локи и Перес бяха излезли. Първата ѝ мисъл беше, че Локи се е върнал за компютъра си.

— Забрави ли нещо? — провикна се тя от банята.

Никой не отговори.

— Аз съм в банята.

Отговор отново не последва.

Странно. Само преди миг той бе изразил тревога да не влезе някой непознат, а сега се промъкваше в стаята? Дилара познаваше Локи сравнително отскоро, но знаеше, че това не беше в неговия стил. Ако беше той, щеше да се отзове. Нещо не беше наред.

И тогава, досетила се за причината, тя подскочи като ударена от електрически ток. Някой друг беше влязъл в стаята.

Вратата на банята беше леко открехната, но тя не искаше да даде възможност на натрапника да надникне през процепа. Трябваше да го свари със свален гард. Тъй като не разполагаше с никакво оръжие, единственият ѝ шанс беше в изненадата.

— Преобличам се — каза тя престорено, със същия спокоен глас. — Ще изляза след минутка. — Дилара свали обувките с токчетата.

Извади пудрата и я разтвори, за да използва огледалцето. Премести се бавно зад отворената врата, която я скриваше от огледалото в банята. Наведе огледалцето ниско и го завъртя така, че да види с него отражението от огледалото в банята. Ако действаше бързо и навреме, можеше да се възползва максимално от елемента на изненадата.

Първото нещо, което съзря, беше една протегнатата напред ръка, стиснала пистолет, която бавно напредваше към банята. После се показва и лицето. Светлана Петровна, жената, убила Сам Уотсън.

Дилара остави на пода огледалцето и изчака ръката с оръжието да се промуши през процепа. После, с цялата си тежест блъсна и затвори вратата.

От удара в рамката на вратата ръката на Петровна се счупи и тя изпищя. Пистолетът падна и изтропа на пода. Дилара се спусна да го вземе, но Петровна беше по-издръжлива, отколкото тя очакваше.

Вратата рязко се блъсна навътре и изхвърли Дилара към душа. Тя се оттласна от облицования с плочки под и възползвайки се от инерцията, се нахвърли върху Петровна, удряйки я с рамото си в корема. Чу се „ъх“ от изкарания от дробовете на руския въздух, след което двете паднаха на пода.

Докато неканената гостенка лежеше и се мъчеше да си поеме въздух, Дилара се изправи и се върна в банята, грабна пистолета и го насочи към Петровна, която незнайно защо се усмихна.

— Дай ми една причина да не те убия още сега и тук — каза Дилара.

— Защото аз не бих искал — обади се нечий глас отляво. Тя погледна натам и видя Себастиан Улрик, насочил пистолет към нея. Също като този, който тя стискаше, и неговият беше със заглушител на цевта.

— Хвърли пистолета или ще й пръсна мозъка — заплаши Дилара. Надяваше се да прозвучи максимално решително. Никога досега не бе стреляла по човек.

— Направиш ли го, после аз ще те застрелям, а това едва ли ще ти хареса.

— Сериозно говоря, ще натисна спусъка. — И изведнъж на Дилара ѝ мина през ума, че наистина е готова да го направи.

— Може. Ако си мислиш, че за Светлана ми пука повече, отколкото искам да убия теб. Можеш да си пробваш шанса.

Дилара видя изражението на лицето на Улрик и си даде сметка, че той е завършен социопат и маниак. Наистина не му пукаше.

— Колебаеш се, защото знаеш, че така или иначе ще те убия — продължи Улрик. — Повярвай на думата ми, ако исках да те застрелям, сега нямаше да водим този разговор. Аз съм отличен стрелец.

С такъв аргумент Дилара не можеше да спори. В най-лошия случай можеше поне да разбере какво искат. Затова пусна пистолета на пода.

Петровна го взе и се изправи. Дилара очакваше отмъщение, може би плесница в лицето, но нищо подобно не последва.

— И сега какво? — попита Дилара.

— Работата ни тук приключи. Тръгваме си от кораба и ти идваш с нас.

Това обясняваше защо не искаха да ѝ нанесат синини и други видими белези. Щеше да предизвика подозрение, докато напускаха. Петровна взе обувките с токчетата от банята.

— Къде отиваме? — попита Дилара, щом си обу обувките.

— Ще разбереш, когато стигнем там. Но ти гарантирам, че ще е по-добре, отколкото да си на кораба.

Тя кимна. Единственият ѝ шанс беше да се опита да вдигне тревога, докато я водят навън.

— Знам какво ти минава през ума в момента — добави Улрик. — Ако се опиташ да кажеш на някого, че те свалят от кораба против волята ти, няма да застреляме теб. Ще застреляме този, на когото даваш сигнала.

Докато вървяха по коридора, Петровна я следваше плътно отзад, с пистолет скрит под шала, увит около ръката ѝ.

— Видях как се беше вкопчила в ръката на Локи по време на партито — с ехиден, но измъчен от болката тон каза Петровна. — Може да забравиш за него. Няма да го видиш никога повече. Вече е труп.

Локи и Перес слязоха със стъкления асансьор две нива над централния атриум. Докато слизаха, Локи видя, че персоналът е започнал да почиства след края на тържеството, но пътниците продължаваха да се разхождат из атриума или висяха в няколкото бара от двете страни.

Двамата излязоха от асансьора и тръгнаха по посока към кърмата. Локи нямаше никаква представа какво толкова важно иска да му покаже Перес, но така и не можа да склони агента от ФБР да му разкрие причината.

— Какво ще правим с Улрик? — попита той Перес. — Имаме само няколко часа до отплаването на кораба.

— Какво искате да направим?

— Да нахлуем в стаята му. Мисля, че е поставил някакво устройство във вентилационната система на кораба. Съмнявам се, че ще го активира, преди да слезе от борда, но ако успеем да го спипаме с устройството, ще можем да докажем, че той стои зад мистерията.

— Вижте, доктор Локи, след като дойдохте тук, без да ме предупредите, изгубихте голяма част от доверието ми към вас. Защо не ми съобщихте за подозренията си срещу Себастиан Улрик вчера?

— Тогава още не знаех. Дори след като научих, че може би е замесен в изграждането на бункера, за който ви казах, все още не разполагах с конкретни доказателства. Искях сам да разговарям с него и си рекох, че ако ви кажа, че ще дойда, вие ще се намесите и ще ми попречите.

— И дяволски сте прав, че ще се намеся! Макар че Себастиан Улрик стои зад Светата църква на хидронастията — която ФБР разследва от известно време, без да ги е уличила в нито едно престъпление — да обвиниш един от най-богатите хора в участие в проект „Вихър“ си е сериозно нещо.

В съзнанието на Локи просветна тревожна червена лампичка, но още не знаеше защо. Нещо в думите на Перес намирисваше, беше фалш.

— Агент Перес, целия ли багаж проверихте?

— Целия. Разкрихме контрабанда, но нищо, което да наподобява биооръжие.

— А куфарите на Улрик?

— Казвам ви, всичко претърсихме.

Стигнаха до една каюта в края на коридора. Локи не беше доволен от отговора на Перес. Улрик трябваше да прекара устройството на борда по някакъв начин. Да го скрие в багажа си беше най-лесното решение, но как би избегнал претърсването?

Нещо не беше както трябва. Локи доближи ръка до колана си и погали с пръсти своя „Ледърман“.

— Говорихте ли с Ейдън Макена или Грант Уестфийлд? — попита той.

— Не ги познавам. — Перес прекара картата ключ в устройството на вратата. Отстъпи и остави Локи да влезе първи. Щом направи крачка напред, Локи разбра защо му е просветнала червената лампичка. Проект „Вихър“. Това беше името на проекта, по който Локи беше работил за кратко. Но името беше променено на „Оазис“, когато прехвърлиха проекта на Коулман. И в разговора си с Перес от предния ден той го беше споменал като „Оазис“.

Само той, Дилара, Грант и Ейдън знаеха за връзката между „Вихър“ и „Оазис“. Щом Перес изобщо не беше говорил с тях, тогава имаше само една причина да знае за „Вихър“.

Перес също беше замесен.

Каютата представляваше двустаен апартамент като този, който Локи и Дилара бяха наели. Ако беше някакъв вид импровизиран команден пункт на ФБР, би трябвало да има агенти, насядали около модерната си наблюдателна и проследяваща техника. Но стаята беше напълно празна.

Всичките тези мисли минаха през ума му само за миг. Само с една-единствена крачка Локи беше прекрачил от абсолютна безопасност към смъртна опасност. Въпреки това не промени походката си и продължи навътре. Не можеше обаче да бръкне за глока, който беше в кобур под лявата му мишница. Перес щеше да го забележи и да реагира още преди да е извадил оръжието.

Вместо това леко извади „Ледърман“-а от калъфа и разтвори острието на ножа.

— Та, за какво дойдохме тук? — попита той и в същото време светкавично се наведе и замахна в полукръг. Перес вече беше извадил пистолета си, но вместо да се прицели и стреля, той понечи да фрасне с него Локи.

Тайлър се отдръпна настрана. Пистолетът се стовари върху бицепса му и ръката му се разтърси от болка. Ножът в другата му ръка проблесна и проряза китката на Перес. Перес извика и пистолетът падна на мокета на пода. Локи вдигна лакътя си и удари Перес в лицето.

Перес полетя към вратата и се фрасна в рамката. От удара от рамката се отцепиха трески, но той запази равновесие. Видя пистолета в краката си и се наведе да го вземе. Локи хвърли „Ледърман“-а и бръкна за глока си. Насочи го към агента, преди онзи да е достигнал неговото оръжие.

— Не мърдай! — извика Локи.

Перес замръзна на място, с длан на сантиметри от оръжието.

— Хвана ме по „Вихър“, нали? — попита Перес. — Така се е наричал проектът, когато си работил върху него. Несъзнателно споменах това кодово име. Разбрах, че съм сгрешил, още щом произнесох думата. Странно е как една малка грешка на езика може да те прецака.

— Къде е партньорът ти? — със застрашителен тон попита Локи.

— В другата стая. Жива е. Все още.

Локи надникна в спалнята. Тина Харис лежеше неподвижно на леглото.

— За оня откачалник ли работиш?

— Себастиан Улрик е велик човек. Историята ще го покаже.

Този тип беше също толкова смахнат, колкото и Улрик.

— Изправи се — нареди му Локи.

Перес не помръдна.

— Скоро светът ще е напълно различен.

— Ако се опиташ да вземеш пистолета, ще те застрелям.

— Човечеството е слабо. Ние ще го направим отново силно.

— Казах да станеш!

— Не можеш да го спреш.

— Какво да спра?

— Новия свят.

Бърз като кобра, Перес се стрелна и грабна пистолета. Изправи се и понечи да стреля. Локи нямаше избор. Трите куршума се забиха в гърдите на агента. Перес падна върху вратата на каютата, която се разби от тежестта му. Пистолетът падна от ръката му и оттам през перилата. Тялото му се свлече на пода.

Локи се втурна към агент Харис. Тя беше със завързани ръце и запушена уста. Тихо стенеше и имаше голяма подутина отстрани на главата.

Той махна кърпата от устата ѝ и се зае да я развързва. Когато я обърна, за да разхлаби въжето, блузата ѝ се беше измъкнала и отдолу се показа сива материя. Локи я докосна — беше от кевлар. Бронирана жилетка.

По дяволите!

Изтича обратно при външната врата и опасенията му се потвърдиха.

Перес беше изчезнал.

Локи изтича отвън в коридора и оттам на балкона. Вече бяха започнали да се струпват пътници, чули изстрелите. Възрастна жена си подаде главата от съседната каюта. Когато видя оръжието в ръката му, ахна от страх.

— Повикайте полицията — каза й Локи. — Тук има ранен агент от ФБР.

Старицата се скри и затръшна вратата. Без съмнение полицията вече бързаше насам, а може би и охраната на кораба. Но Локи трябваше да направи всичко, за да не позволи на Перес да избяга или по-лошо, да предупреди Улрик, че Локи е оцелял след опита да го убие. Защото ако го предупредеше, Улрик щеше да скрие устройството.

Локи огледа надолу, през перилата, от двете страни на коридора. От Перес нямаше и следа. Сигурно беше избягал по стълбите. Видя го да слиза два етажа по-надолу, в атриума, търсейки изгубеното си оръжие. Локи бързо се огледа наоколо и съзря пистолета долу. На Перес също нямаше да му отнеме много време да го намери.

Деветмилиметровите куршуми не бяха пробили бронираната жилетка на Перес, но със сигурност му бяха нанесли някаква травма. Локи го видя да прави гримаса от болка, когато се опита да затича. От попаденията най-вероятно бяха останали масивни отоци и синини по гърдите му, можеше дори да има и счупени ребра. Щом Перес се добереше до оръжието си, предимството на Локи щеше да изчезне. Перес никога нямаше да го остави да слезе от кораба жив. Трябваше да намери начин да стигне до оръжието първи.

Но стълбите щяха да го забавят. Пред един от ресторантите отгоре беше опънат навес, за да създава впечатлението за кафене на открито. Навесът беше само на четири метра и половина под Локи.

След като прогони от съзнанието си мисълта колко е неуместна идеята, той прибра пистолета в кобура и прескочи парапета. Очакваше платницето на навеса да омекоти падането му, но материалът само

привидно изглеждаше като плат... в действителност беше от метал. Ударът му изкара въздуха и той безпомощно се търколи отгоре.

Запъхтян, поемайки си въздух, Локи запълзя и взе пистолета точно преди Перес да стигне до него. Насочи пистолета към агента предател, но не можа да изрече нито дума, защото беше останал без въздух. Перес побягна към другия край на атриума.

Локи падна на колене. Перес продължи да тича по атриума на зигзаг. След партито тук-там още бяха останали празнуващи и Перес ги използваше като жив щит между него и Локи.

— Спри! — извика Локи и насочи пистолета към Перес. Надяваше се онзи да реагира на заплахата и да спре, но той продължи да тича, а и нямаше как Локи да го поразии ефективно. Не и с бронираната жилетка, която агентът носеше на тялото си, и с толкова много хора наоколо.

Налагаше се да го догони и да го задържи. Локи се изправи на крака и се втурна след Перес. Щом си пое достатъчно въздух и нормализира дишането си, той успя да скъси дистанцията между себе си и Перес, който все още изпитваше силна болка от куршумите, забили се в бронежилетката. Докато стигнеха до другия край на атриума, Локи вече щеше да го е настигнал и повалил.

Перес погледна няколко пъти зад гърба си и видя бързо приближаващия се Локи. Очевидно разбра, че няма да може да му избяга, защото се насочи към платформата с наградите от томболата.

Перес скочи и се хвърли върху витрината, пръскайки стъкла във всички посоки. Грабна ключа с черния ключодържател и го пхна в таблото на черния мотоциклет. Двигателят забръмча и Перес яхна мотоциклета. Сузукито се изстреля напред като ракета. Звукът от мощния четирицилиндров мотор изпълни атриума. Перес профуча из атриума, в посока към спираловидната рампа, виеща се около остъклените асансьори.

Локи също скочи на платформата и взе другия ключ. Членовете на персонала, които изтичаха да видят какво се е случило с витрината, забелязаха оръжието в ръката му и веднага се разбягаха напосоки. Локи пхна пистолета в колана си и запали сузукито. Малко по-различно бе от собствения му мотоциклет, но беше почти толкова бързо. Машината изръмжа и той форсира двигателя, оставяйки зад себе си следа от задната гума.

Перес тръгна нагоре по спираловидната рампа. Локи също зави натам. Занемелите пътници в асансьорите наблюдаваха как мъж в смокинг се беше устремил към тях, яхнал мотор. Той се заизкачва по рампата, стараяйки се да проследи на кой етаж ще излезе Перес.

Двамата се гониха нагоре по рампата със скорост четирийсет километра в час, докато не стигнаха самия връх. Перес се изстреля по коридора и оттам към балкона на левия борд. Пътниците, които до този момент се бяха наредили по парапетите, за да гледат зрелищното преследване, се развикаха и разбягаха по каютите си, когато Перес премина покрай тях и се насочи към кърмата на кораба. Локи го следваше на по-малко от десет метра.

Когато стигна до края на балкона, Перес влетя в една от вратите, търсейки изход и начин да слезе от кораба. От плановете на „Зора на Генезиса“, които Локи беше детайлно изучил, той знаеше, че откъм кърмата имаше трап, свързващ кораба с брега, но той беше две палуби по-надолу. Перес беше в капан.

От удара с вратата мотоциклетът на Перес се заклати неконтролируемо и той забави скорост — достатъчно, че Локи да го настигне. Намираха се на кърмовата палуба на дългия почти половин километър плавателен съд. Перес си възвърна равновесието и те продължиха да се надпреварват, един до друг, към задната част на кораба. Перес се движеше отляво на Локи, заобикаляйки шезлонгите по пътя си. Дори се опита да ритне мотора на Локи, за да го събори, но не можеше да го стигне.

Локи не погледна скоростомера, но предположи, че се движеха с поне петдесет-шейсет километра в час, а до края на палубата не оставаше много. Ако можеше да накара Перес да намали и да обърне, щеше да се блъсне в него и да го събори.

Продължиха да карат напред, успоредно един до друг. Подът на палубата изведнъж стана зелен и Локи забеляза, че бяха нагазили на игрище за мини голф. В края на игрището се показаха перилата на кърмата и висок три метра балон във формата на клоун, рекламиращ игрището за деца.

Перес беше насочил цялото си внимание към Локи и затова не видя бързо приближаващите се перила, за разлика от Локи, който рязко стисна спирачките и се плъзна по изкуственото тревно покритие.

Въпреки това Локи осъзна, че и така нямаше да може да се спре навреме.

Стори единственото възможно нещо в случая. Събори мотоциклета, насочи го към балона-клоун и се сви на кълбо, за да предпази главата си.

Когато беше навел мотоциклета към земята, скоростта беше паднала до по-малко от трийсет километра в час. Тялото му се разтърси от удара в балона, но тутакси отскочи. Балонът намали силата на инерцията, в резултат на което, удряйки се в перилото, се отърва само със синина на хълбока. С изключение на няколко протърквания и натъртвания, той беше невредим.

Перес нямаше този късмет. Вместо да наведе мотора, той се опита да спре само със спирачките. Разстоянието не беше достатъчно за спирачния път и той се блъсна в перилата, излетя от седалката на мотора и се скри зад перилата.

Отдолу отекнаха викове. Локи изтича и погледна над парапета. Кърмовата част на тази палуба в действителност не беше кърмата на целия кораб. Вместо да падне във водата, Перес се беше ударил в долната палуба. Тялото му лежеше до сузукито, а вратът му бе изкривен под необичаен ъгъл.

Едва сега Локи се сети, че Перес беше настоял Дилара да остане в каютата им. В разгара на преследването Локи беше забравил за нея. Защо Перес би го направил? Освен ако...

Локи се впусна в бесен бяг към каютата и минути по-късно влетя вътре с изваден пистолет.

— Дилара! — извика тревожно. — Дилара!

Никакъв отговор. Провери двете стаи, но от нея нямаше и помен.

И когато надникна в банята, разбра защо. Някой я беше похитил.

Там, на пода на банята, лежеше медальонът на баща й.

След като Локи не откри Дилара в каютата, той излезе да я търси отвън, но когато пътниците разпознаха в него участника в преследването с мотоциклетите, го задържа охраната на кораба. После го арестува полицията и той прекара два часа в участъка, в стаята за разпити, трескаво обяснявайки на служителите на реда какво се беше случило. Полицаяте обаче не останаха много убедени в думите му.

Локи вече си представяше как ще го обвинят в нападение и убийство на агент от ФБР, да не говорим за създалата се на кораба бъркотия, когато се отвори вратата и в стаята влезе агент Тина Харис — все още малко замаяна.

— Оставете ни насаме — каза тя и детективите излязоха.

— Добре ли сте? — попита я Локи.

— Имам само силно главоболие. Благодаря за помощта ви. Спасихте ми живота.

Локи се изненада.

— Как разбрахте?

— Току-що говорих с Вашингтон. Не знаеха, че с Перес сме дошли в Маями. Той ми беше началник, а аз си мислех, че изпълнявам заповеди, когато пристигнах тук. Ако беше заминал сам, без мен, щеше да предизвика твърде много подозрения. Мислех, че преследваме вас, но когато влязохме в каютата, той извади пистолет и го насочи към мен. Завърза ме. Единственото, което тогава ми мина през ума, беше, че възнамерява да се позабавлява с мен, преди да ме хвърли в морето.

— Предполагам, че и мен искаше да изхвърли зад борда. Не ме застреля само заради шума, който щеше да вдигне. Чухте ли разговора ни?

— Само малка част. Бях доста замаяна. Щом ме завърза и ми запуши устата, ме халоса с пистолета по главата. Тъкмо се свестих, когато вие влязохте. Какво, по дяволите, става?

Локи ѝ разказа за Улрик и за устройството, което по всяка вероятност беше скрито в апартамента му.

— Щом Перес е бил на борда, нямаше ли и той да се зарази от това биооръжие? — попита Харис.

— Сигурен съм, че Улрик не му е казал за тази малка подробност. Просто целта му е била с негова помощ да се отърве от мен и вас. Перес не е знаел, че ще бъде пожертван в името на едно по-светло и добро бъдеще, родило се в болните фантазии на Улрик. И вероятно не искаше да повярва в моята теория, когато му я споделих.

— Как е могло да се случи подобно нещо? Та ние провеждаме пълна проверка на миналото на всеки агент. Ако е бил член на Светата църква на хидронастията, ние би трябвало да го знаем.

— Улрик трябва да има друг човек за връзка в Бюрото.

— В момента проверяваме тази възможност, но досието на Перес във ФБР е напълно чисто.

Тя зачете от една папка:

— Израснал в Далас, Тексас. Майка му умряла при раждането. Баща му е бил детектив, който бил ранен по време на работа и се уволнил от полицията. След това не се е занимавал с нищо сериозно, живеел е от пенсията за инвалидност. Перес е завършил гимназия с отличие и е бил приет да следва в „Йейл“ със стипендия. Завършил психология...

— Това трябва да е! — Локи погледна датата на завършване. — Улрик се фукаше, че също е учил в „Йейл“. А и двамата с него са на една и съща възраст. Сигурно са били приятели в колежа. Имаме само още няколко часа преди „Зора на Гenezиса“ да отплава. Каквото и да е заложил Улрик в каютата, то е с монтиран часовников механизъм. Трябва да влезем там и да го открием, преди да се е активирало.

— Изпратила съм на кораба десет агенти от офиса ни в Маями.

Локи постави въпроса, който не му даваше мира, откакто откри каютата си празна:

— Има още един проблем — каза той със стиснати зъби. — Хванаха Карън.

Харис го погледна объркано.

— Коя е Карън?

Локи се изчерви. „Карън?“ Откъде му хрумна да го изрече?

— Искях да кажа Дилара. Дилара Кенър. Мисля, че е похитена от Улрик. Трябва да я намерим.

При мисълта, че Дилара е в ръцете на Улрик, го побиха ледени тръпки.

— Значи трябва възможно най-скоро да стигнем до каютата му.

— И аз ще дойда — твърдо отсече Локи.

Харис помълча, след което кимна.

— Добре, да вървим. Ще организирам плана по пътя.

— Без писмена заповед ли ще действате този път?

— В екстремни ситуации като сегашната не ни трябва писмена заповед.

Трийсет минути по-късно те нахлуха в апартамента на Улрик. Един от агентите от ФБР използва шперц, за да отвори вратата, и влезе вътре облечен като стюард. Двама мъже препречиха пътя му, но за тяхна изненада бяха набързо и безшумно обезвредени от останалите нахлули в каютата агенти. За голямо разочарование на Локи нито Улрик, нито Дилара бяха вътре.

Той огледа стаята и откри метално куфарче на едно бюро — точно според очакванията му. От куфарчето към дупка, пробита в стената, беше свързана някаква тръба. Локи отвори контролното табло до куфарчето и видя електронен дисплей, който отброяваше в обратен ред времето. Щеше да покаже 00:00:00 след около десет часа, т.е. три часа след като корабът отплаваше по график от пристанището. Куфарчето беше заключено с цифрова комбинация.

Локи накара един от двамата бодигардове да отвори куфарчето. Онзи му отвърна, че са му платили много пари, за да не допусне никой до стаята и особено до куфарчето, но че не знаел нито какво имало вътре, нито как да го отвори.

Куфарчето можеше да има вътре механизъм-капан. Ако Локи се опиташе да го отвори, можеше да се взриви бомба или пък устройството да се активира незабавно и да зарази всички в помещението. Затова той поиска да повикат екип за работа с опасни вещества, който да прибере устройството в специално обезопасен контейнер.

Членовете на екипа прибраха куфарчето заедно с тръбата и останалата част от механизма в пластмасовия контейнер. Сега, дори и да се задействаше, биооръжието щеше да е обезопасено и нямаше да може да навреди на никого.

— Трябва да го анализираме веднага — каза Локи на агент Харис. — Трябва да разберем с какво си имаме работа. А в страната има само няколко лаборатории, които са екипирани да се справят с опасни вещества от четвърто ниво.

Опасните вещества от четвърто ниво включваха най-смъртоносните биологични агенти, известни на човека, като вирусите „Ебола“ и „Марбург“. Освен върху проектирането на модерната лаборатория на Улрик, Локи се беше занимавал и с изграждането на лабораторен комплекс на Института на сухопътните сили за медицински изследвания върху инфекциозни заболявания (ИССМИИЗ) във Форт Дерик, Мериленд, когато военните решиха да подсилят защитата на комплекса срещу терористични атаки.

— Знам, че лабораторията в Маями няма да се справи.

— Най-близо се намират Центровете за контрол върху болестите в Атланта. Имам самолет на летището в Маями. Мога да стигна до там за два часа — каза Локи.

Агент Харис отвърна, че е съгласна, само при условие че и тя дойде, както и един от членовете на екипа за опасни вещества. Локи охотно се съгласи. Докато летяха към Маями, Харис щеше да се обади в Бюрото и да обяви официално общонационалното издирване на Улрик.

Дилара погледна през илюминатора на частния самолет на Улрик, мъчейки се да се ориентира накъде се бяха насочили, но заоблаченото небе и мракът не ѝ позволиха. Бяха минали около четири часа след излитането им. Знаеше само, че летят приблизително на запад. Потри китката си, която беше окована с белезници за облегалката на креслото.

Когато Петровна ѝ каза, че Локи е мъртъв, думите я удариха като с чук. Тя се беше привързала към този невероятен мъж, а излизаше, че вече няма да го види никога отново. Ако наистина беше мъртъв — мисъл, с която тя не искаше да се примири, не и след всичко, през което беше преминал досега Локи — тогава значи тя беше останала сам-самичка и никой нямаше да дойде да я спаси. Ако искаше да се измъкне, трябваше да действа сама.

Улрик се появи от предния салон, преоблечен в бял панталон и изгладена риза. Усмихна се и седна срещу нея. Огледа я бавно от горе до долу, без да изпитва каквото и да било стеснение. Не ѝ бяха дали да смени вечерната рокля и сега пронизващият му поглед я караше да се чувства неловко и неудобно. Но нямаше да го покаже външно. Вместо това на Дилара ѝ хрумна да се възползва от шанса, за да оцени ситуацията. Единствено трезвото ѝ и хладнокръвно мислене можеше да я спаси.

— Къде ме водите? — Въпросът беше абсолютно клиширан, но ако Улрик я смяташе за по-глупава, отколкото в действителност беше, тогава можеше и да развърже езика си.

— В комплекса ни на Оркас Айлънд — отговори той без никакво колебание. — Имаш красив глас. Разбира се, физически си много красива, но тембърът на алта ти е не по-малко привличащ.

Дилара остана изненадана от комплиментите, но не беше сигурна как да реагира.

— Защо ме водите там? — попита тя.

— Мисля, че е близко до ума за образован човек като теб. Трябва да разберем какво друго ти е известно за нас.

— Агент Перес не може ли да ви каже? — Тя беше стигнала сама до извода, че Перес работи за Улрик — единственото обяснение Петровна да е толкова убедена в смъртта на Локи.

— Изглежда, ти и Тайлър не сте споделили всичко с Перес. Може би сте запазили някои неща в тайна от него. Трябва да знам със сигурност кои са те.

— Няма да...

— Можеш да си го спестиш, ако имаш намерение да ми кажеш, че няма да разкриеш нищо.

Дилара почувства пристъп на страх. Улрик се усмихна.

— Не се притеснявай. Няма да те измъчвам. Разполагаме с много по-елегантни и безопасни средства да измъкнем информацията от теб. Така или иначе нямаш избор.

Сигурно щяха да използват психотропни препарати. Тогава може би щеше да е по-добре да проговори още сега, като в замяна тя самата получи информация. Освен това Дилара не знаеше нищо, което да застраши някой друг.

— Значи сте убили Тайлър.

— Да, жалко за него. Беше много силен опонент. Простих му преди много време, че грубо отклони поканата ми да се присъедини към нас, но той се добра твърде близо до плановете ми. Всеки момент очаквам да ми потвърдят, че е мъртъв. Но в крайна сметка той загуби, а аз победих. Изглежда, в основата на всичко беше съперничеството между нас двамата.

— Може да е избягал от Перес — предизвикателно предположи Дилара. — Той знаеше за биооръжието, което искахте да вкарате във вентилационната система на кораба. Вероятно вече го е обезвредил.

Улрик изненадано сбърчи вежди, видимо притеснен.

— Значи Тайлър се е досетил? Определено е много умен. Или по-скоро, беше умен. Вече няма никакво значение.

— Каква е връзката на Тайлър с всичко това?

— Всъщност вината е моя. Мислех си, че Тайлър е най-подходящият човек да ми помогне за изграждането на „Оазис“, който на него му беше известен като „Вихър“. Убедихме „Гордиън“ чрез междинни подставени компании, които се представиха за представители на Министерството на отбраната по строго секретни поръчки, да се заеме с проекта, а Тайлър да го ръководи. Когато откри,

че заобикаляме закона при осъществяването на проекта, разбрах, че неговото любопитство ще изложи на опасност „Вихър“. И, изглежда, беше открил някаква връзка между мен и „Оазис“. Затова се отказахме от „Гордиън“ и вместо тях наехме Коулман.

— Така или иначе ние разкрихме съществуването на бункера ви. Знаем и какво възнамерявате да правите — да унищожите човешкия род. И ако Тайлър се е добрал до каютата ти, с плановете ти е свършено.

Улрик се изкиска.

— Нали не мислиш, че планът ми се крепи единствено на „Зора на Генезиса“? Признавам, харесваше ми тържественият аспект на стартирането на проекта от кораба, но би било глупаво от моя страна да вкарам всичките си яйца в една кошница като тази. Не мислиш ли?

— Значи има и друга точка на заразяване?

— Всъщност още няколко. Ти беше на едно от тези места само преди два дни. Летището на Лос Анджелис. В плановете ми също така влизат Ню Йорк и Лондон.

— Кога?

— След два дни. Когато „Зора на Генезиса“ вземе курс към Ню Йорк. Щом всичките ми хора се приберат в безопасност в бункера „Оазис“, ще заповядам да задействат устройствата. Докато ние с теб говорим, те ги подготвят и довечера ще ги закарат на местоназначението им.

— Сам Уотсън каза, че планираш да избиеш милиарди.

— Сгрехих, като виждах в Уотсън ценен кадър за каузата ни. Той ме предаде.

— Сам беше велик човек. Той никога не би се съгласил да работи върху нещо подобно.

— Значи не го познаваш толкова добре. Преди да се присъедини към моята църква, той работеше за правителството. Наех го чрез една моя малка дъщерна компания, „ПикоМед Фармасютикълс“. Уотсън си мислеше, че работи върху проект за разработване на бойно биологично оръжие-вирус по поръчка на Пентагона.

Дилара силно се изненада. Сам никога не ѝ говореше много за работата си, но тя винаги беше предполагала, че разработва нови ваксини или нещо подобно.

— След като работих с него няколко години, си мислех, че той споделя целите ми, и го вербувах за моята църква. После той научи за плана ми и открадна тази информация, поставяйки в опасност всичко, което толкова старателно бях подготвял до момента. Той беше глупак. Не виждаше голямата картина.

— Каква картина? Да заличиш от лицето на земята човечеството?

— Не. Човечеството ще продължи да съществува. Но ще се върне в правия път, както би трябвало да бъде. Да, милиарди ще умрат, но и тези, които останат живи, включително и аз, така или иначе ще умрат най-късно до сто години. Аз не унищожавам човешкия род, а го спасявам.

— Ти си луд!

— А ти си в плен на емоциите си и не можеш да разбереш това, което се опитвам да постигна. Ами ако утре нашите държавници решат да започнат ядрена война? Тогава всички хора на света до един ще загинат и човешката раса ще изчезне. Болести, природни катаклизми, замърсявания — всяко от тези бедствия е в състояние да унищожи напълно човечеството. Дори по-лошо, както е тръгнало, човечеството е на път да унищожи всички останали биологични видове освен тези, които са му полезни. Това ще оскверни труда на Ной да спаси животинските видове. Не мога да позволя подобно нещо да се случи.

— Значи и Ноевият ковчег е замесен тук? Баща ми наистина го е открил?

— О, да, той откри местонахождението му и една реликва, която направи възможна моята визия за Новия свят. Бях толкова разочарован, че не мога да направя откритието достойно на обществеността. Ако го сторех, това щеше да попречи на осъществяването на моята визия.

Дилара не можа да сдържи вълнението си от чутото за археологическата находка въпреки положението, в което се намираше.

— Ти лично видя ли го? — попита тя.

— Никога не съм влизал в Ковчег. Това би привлякло твърде голямо внимание. Но знам къде се намира, както и че в действителност съществува и че вътре се намира идентична реликва. И всичко благодарение на баща ти.

Тя скочи от креслото, но белезниците не й дадоха да стигне до Улрик.

— Къде е баща ми? — извика Дилара.

— Нямам никаква представа.

За първи път тя усети, че Улрик лъже.

— Баща ми ли ти помогна да планираш всичко?

— Неговият труд изигра ключова роля за задействането на плана.

Всъщност с него ни запозна твоят приятел Сам Уотсън. Бях му споделил за желанието ми да открия Ноевия ковчег и той спомена, че баща ти е водещ учен в тази област. Баща ти работи за мен две години и тогава направихме откритието. Или по-скоро той го направи. Не беше толкова проникателен, колкото очаквах. Но без неговото откритие никое от сегашните ми възжелания нямаше да е възможно. Беше знак от Бог, че аз съм неговият пратеник. Неговото оръдие.

Този беше луд, но Локи беше прав за едно. Улрик беше изключително умен и хитър луд. Дилара трябваше да се успокои и да съдържи отвращението си от него. Облегна се назад и изглади гънките на роклята си.

— Как би могъл да ти помогне потоп, случил се преди 6000 години? — попита тя. — Какво от това, че някаква река е преляла или че Черно море се е напълнило, когато Средиземно море е пробил през Босфора, или какъвто и да е произходът на тази история?

— Аха, ето тук стигаме до интересната част. Ти предполагаш, че Потопът е бил причинен от вода.

— А от какво друго би могъл да е?

— Колкото и да ми се иска Библията да е автентичен документ, нейната ценност е по-скоро в метафорите. Мислиш прекалено буквално. — Улрик говореше като на дете, а не като на доктор по археологически науки. Но Дилара не обърна внимание на назидателния му тон.

Тя цитира откъс от Библията от Дуюей-Реймс, Битие, глава шеста:

— *И, ето, аз ще докарам на земята потоп от вода, за да изтребя под небето всяка твар, която има в себе си жизнено дихание; всичко, що се намира на земята, ще измре.* На мен ми се струва, че е казано доста ясно.

— Отговорът е в израза *за да изтребя под небето всяка твар* — отвърна Улрик. — Водата наистина притежава разрушителна сила, но не тя е причинила смъртта. Помисли. Кое е това нещо, което наскоро си виждала и което отговаря на същото описание?

Дилара веднага си спомни за катастрофата на самолета на Рекс Хейдън. Гладките кости, очистени от всякаква плът, които откриха сред останките.

— Самолетната катастрофа... разложените пътници.

— Точно така. Тяхната плът буквално беше изчезнала. То е, защото Потопът не е бил масово наводнение. Водите чисто и просто са разпространили бедата. Потопът е бил зараза.

Три часа след като слезе от „Зора на Генезиса“ с устройството от каютата на Улрик, Локи вече се намираще в наблюдателната зала в Центъра за контрол на болестите. Доктори в подобни на космически скафандри костюми работеха в обезопасена лаборатория от четвърто ниво, а изображенията им се предаваха от видеокамери върху мониторите в наблюдателната зала.

Най-напред тръбата беше запушена, за да се предотврати изпускане на опасни вещества. После пробиха дупка в куфарчето и вкараха вътре миниатюрна оптична камера, за да проверят за експлозиви. След като се увериха, че е безопасно, отвориха куфарчето. Както и предполагаше Локи, броячът моментално изписа 00:00:00, задействан от контактна верига, монтирана в капака на куфарчето.

Устройството се състоеше от три чисти цилиндъра, всеки с размерите на двулитрова бутилка от минерална вода. Цилиндрите бяха свързани един с друг чрез метални тръбички и върху всеки от тях имаше пръстен с различен цвят, за да се различават: червен, син и бял. Синият цилиндър беше свързан с външната тръба.

Отварянето на куфарчето беше задействало няколко механизма. От белия цилиндър в синия беше започнала да се влива прозрачна течност. Червеният цилиндър пък започна да разпръсква съдържанието си направо във въздуха. Лаборантите отстъпиха назад, но каквото и да се съдържаше в струята от червения цилиндър, то видимо не беше в състояние да повреди защитните им костюми.

След няколко секунди вливането в синия цилиндър спря, а разпръскването от червения се забави. Лаборантите запушиха двата цилиндъра и взеха проби от тях.

Локи вече ги беше предупредил, че каквото и да има вътре, то вероятно е свързано с биологичния агент, използван на самолета на Рекс Хейдън, и затова е изключително смъртоносно. По всичко личеше, че лаборантите са взели под внимание думите му, защото действията изключително предпазливо, макар и не толкова бързо, колкото му се искаше на него.

След като опасността от експлозия премина, съветите на Локи не бяха нужни вече. Той беше придружен до чакалнята, докато специалистите се заеха да анализират взетите проби. Напрежението и екстремните изживявания от деня си казаха думата и Локи задряма на канапето в една стая за отдих на персонала.

Нечия ръка докосна рамото му и той тутакси отвори очи. Погледна часовника си. Наближаваше десет сутринта в петък. Над Локи се беше надвесил слаб оплешивяващ индиец в бяла престилка. До индицеца стоеше специален агент Харис.

— Доктор Гавде има резултатите от тестовете — каза Харис. — Тъй като ти участва в разследването на катастрофата на самолета на Хейдън, мисля, че трябва да ги чуеш. Не забравяй, всичко е строго секретно, но ти разполагаш с необходимото разрешение за достъп до поверителна информация.

— Открихте ли какво е биооръжието? — попита Локи и се изправи. Харис му се стори нервна. Навярно вече беше чула нещо от резултатите.

— Боя се, че да — отговори Гавде с лек акцент, комбинация от хинди и британски английски. — Разбира се, това са само предварителни тестове, но констатираното е доста обезпокоително. Имаме си работа с много опасно нещо.

— Бактерия ли е, или е вирус?

— Нито едно от двете. Активните агенти в онези цилиндри са приони. Знаете ли какво представляват те?

— Смътно. Те са причинителите на болестта „луда крава“.

— Да, спонгиформната енцефалопатия по говедата е най-известната болест, но съществуват и много други. Прионите са слабо изучени от науката. Те са инфекциозни агенти, съставени изцяло от белтък. Общото между всички прионни болести е, че те са фатални, а тази тук не се различава. Но, от друга страна, такава форма досега не съм виждал.

— Защо? — попита Локи.

Гавде говореше така, сякаш изпитваше страхопочитание към биооръжието:

— Начинът, по който действа, е доста коварен. Напада само човешките кадерини — протеините, които свързват клетките в тялото ни. Те обаче са безвредни за животинските кадерини. Изпробвахме

агента върху клетки на мишка, плъх и маймуна. Те останаха невредими. Но човешките клетки биват яростно атакувани.

— Какво става, когато нападнат кадерините?

— Всичките клетки в тялото са свързани с тези кадерини. Ако се разрушат, няма какво да сдържа клетките и те се пръскат. Единствено скелетната система остава незасегната, защото костната тъкан е минерализирана.

Локи си спомни за пилота на самолета на Хейдън. В записа на радио преговорите му с контролната кула на летището в Лос Анджелис той беше употребил друга дума: „топят“. Не, те не се бяха стопили, а чисто и просто разпаднали. Само костите им бяха останали.

— Има ли начин да се спре развитието, когато човек бъде заразен? — попита Локи.

— И аз го попитах същото — намеси се Харис.

Гавде поклати глава.

— Освен че е смъртоносен, другата обща характеристика на този прион е, че е неизлечим. Като продукт от атакуването на кадерините се образуват нови приони и агентът се саморазмножава.

Нещо тук не се връзваше. Прионите в самолета на Хейдън бяха превърнали всички на борда в купчина от кости само за броени часове. Ако същото се случеше на кораба, той щеше да се обезлюди много преди да достигне до Ню Йорк, което щеше да попречи на широкото разпространение на заразата.

— С каква скорост действа това чудо? — попита Локи.

— Интересен въпрос. — Гавде очевидно беше професионално очарован от този прион. — Както видяхте, в куфарчето имаше три цилиндъра. Когато отворихме куфарчето, се включи един клапан и червеният цилиндър започна да разпръсква приони. Белият цилиндър пък инжектира солена разтвор в синия цилиндър.

— Солена вода?

Гавде кимна.

— В началото не знаехме какво е предназначението ѝ. Когато се опитахме да вземем проби от синия и белия цилиндри, единственото, което получихме, бяха няколко активни приона. Останалото беше унищожено от солния разтвор. Под микроскопа прионите от синия цилиндър изглеждаха буквално идентични на тези от червения цилиндър. Но в действителност се различаваха. Когато ги тествахме,

действието на единия вид прион беше много по-бързо, отколкото на другия. При по-внимателно изследване на устройството разбрахме защо.

„Капанът“, помисли си Локи.

— Предполагам, че по-бързите приони са били в червения цилиндър — каза той.

Гавде силно се изненада.

— Как се досетихте?

— И аз бих го направил така. Ако никой не го намери, ще функционира както е замислено и ще зарази целия кораб. Но ако някой го намери и отвори, той ще умре в рамките на минути, след като всичките тези приони атакуват клетките му.

Гавде отново кимна.

— Има логика. Който и да е разработил тези приони, е бил много умен. Бих казал, че при по-дълготрайните приони ще минат дни, преди да се появят видими симптоми на заболяване. През това време заразата ще е взела неимоверни мащаби и никакви карантини няма да могат да ограничат разпространението ѝ.

— Разработен ли? — включи се Харис. — Значи потвърждавате, че е направен от човек?

— Предвид незначителните, но съвсем конкретни разлики между двата вида приони, допускам, че са били замислени в лаборатория. Обаче е малко вероятно да са създадени от нулата. Предполагам, че са взели за основа някакъв съществуващ прион и после са го модифицирали. Но никога не съм чувал за прионна болест, която дори малко да прилича на тази. Понятие си нямам къде може да са я открили.

— Нещо друго, доктор Гавде? — попита Харис.

— Има още нещо интересно. Доловихме следи от аргон, поради което смятаме, че цилиндрите с прионите са били запечатани с този инертен газ.

— С какво е толкова важно това? — на Локи целият разговор му се стори както много интересен, заради научните факти, така и ужасно сериозен, заради възможните последици от заразата.

— Бързодействащата версия започва да се разпада само за минути, ако дотогава не е атакувала човешка клетка. Жизненият ѝ цикъл е много кратък. Те действат бързо, но също толкова бързо трябва

да бъдат заместени от нови. Щом всичките човешки клетки бъдат лишени от техните кадерини, прионите сами се разпадат. Обзалагам се, че по-трайните правят същото, само че след по-дълъг период от време. За съжаление разбрахме това чак когато всичките приони от взетите проби се самоунищожиха.

Това отговаряше на въпроса защо не бяха открили никакви приони на мястото на катастрофата. Те се бяха разпаднали много преди самолетът да катастрофира. В заложения в тях механизъм за самоунищожаване също имаше смисъл, ако Улрик възнамеряваше да зарази с тях нищо неподозиращия свят и да се укрие в бункера си. Трябваше само да почака края на цивилизацията. Рано или късно прионите щяха да се самоунищожат, оставяйки света обезлюден. Той щеше да изпълзи от скривалището си и да се провъзгласи за господар на планетата.

— В състояние ли е нещо да убие тези приони, преди те да бъдат изпуснати във въздуха? — попита Локи.

— Проведохме набързо тестове за издръжливост. Те се разпадат при температура над 800 градуса по Целзий. Другият начин, разбира се, е със солен разтвор. Солта има силно разяждащо въздействие върху тях.

— Трябва да се обадя по телефона — прекъсна ги Харис, извади мобилния си телефон и бързо се отдалечи към другия край на коридора.

— Имали сте късмет да се доберете до устройството, преди то да е заразило кораба — каза Гавде. — Не ми се мисли, ако някъде има още от това вещество.

Локи беше убеден, че има. Въпросът беше къде.

— Това е смешно — каза Дилара, неспособна да контролира повече вълнението си от твърдението на Улрик, че Потопът всъщност е бил болестотворна зараза, чиито бацили са се разпространили по воден път. — Историята за Потопа заема централно място в редица древни текстове.

— А ти вярваш, че водите са покрили всички планини на Земята, че и отгоре, на височина петнайсет аршина? — Улрик очевидно се наслаждаваше на спора. Сякаш беше забравил, че Дилара е негов противник. — Едва ли приемаш, че историята може да се тълкува буквално. А щом вече си се отказала от част от притчата, защо ще се придържаш толкова ревностно към останалата част?

— Наводненията са били често явление в древността. Повечето поселения са били построени на брега. Цунамита, урагани, преливания на реките. Всичко това се е случвало. Логично е историите за Божията разплата да са свързани с подобни събития.

— В миналите хилядолетия чумните епидемии също са били често явление. Защо ти е толкова трудно да повярваш, че Ной всъщност е оцелял от чума?

— В Библията е казано много точно. Ще ти цитирам версията на крал Джеймс: *И след седмия ден водите на потопа заляха земята. Там също се описва как водата е заляла земята: Водите се усилваха и прииждаха много на земята, и всичките високи планини под небето бяха залени.*

— Но в Библията също така пише: *Всичко живо, що се намиреше по лицето на земята, се изстреби — човеци, добитък, животни и небесни птици; изстребиха се от земята; останаха само Ной и ония, които бяха с него в ковчега.* Прилича на описание на последиците от епидемия.

— Защо тогава в Библията пише „потоп“, а не „чума“?

— Кой знае. Може би се е дължало на неточен превод в далечното минало. Или може би защото чумата също е дошла от

водите на потопа. Всяка твар, пила от водите, е била изтребена. Това е неоспорим факт и аз го знам.

— Защото си открил Ковчег — презрително отвърна Дилара. — Което поражда друг въпрос. Ако е било само чума, защо Ной е построил огромен кораб, в който да вкара всички животни? За мен няма смисъл.

— Отново ли правиш предположения? Да, открих къде е Ковчегът.

— Искаш да кажеш, че баща ми е открил къде е Ковчегът.

— Което е истина, си е истина. Той беше гений.

На Дилара ѝ направи впечатление използването на минало време. Отдавна се беше примирила с мисълта, че баща ѝ най-вероятно е мъртъв, но увереността, с която Улрик употреби минало време, направо ѝ разби сърцето.

— Каква беше реликвата в ковчег? — попита тя.

— Останки от чумата.

— И е останала непокътната в продължение на хиляди години?

— Колкото и да ти е трудно да повярваш — да. Замисли се, Дилара. Хейдън и неговият антураж бяха превърнати в скелети. Знам, че си видяла резултатите. Реликвата от Ноевия ковчег ми даде основата, от която да започна. Аз само модифицирах намереното.

— Защо?

— Не искам да убивам животните на Земята. Самият аз съм завършил биохимия, а компанията ми разполага с ресурси и възможности, за които другите могат само да мечтаят. В действителност чумата от Ноевия ковчег беше прион. Силно смъртоносен прион, атакуващ всякаква животинска материя и разлагащ всеки вид мека тъкан на съставните ѝ компоненти. След години на изследвания успяхме да ограничим действието ѝ само до един биологичен вид. Човешкият.

— Значи не само ще си Ной, но и Бог в същото време? Вземаш решение да затриеш човечеството и после се превръщаш в праотеца, който ще оглави новото заселване на планетата?

— Не съм взел аз решението, а Бог. Ако не го беше сторил, защо щеше да ми позволи да открия Аркон-А. Аз съм оръдие в неговите ръце.

— Аркон-А е името на приона от реликвата, така ли?

— Така го нарекох. Аркон-А беше заразата в първоначалния ѝ вид. Аркон-Б беше нашата недотам успешна първа модификация, която да атакува само човешки клетки. Беше твърде силно заразна. Нямаше да ми свърши работа. Убиваше прекалено бързо, което щеше да попречи да се разпространи широко сред населението. Затова отложих проекта във времето и създадох Аркон-С. Именно този вид спори ще бъдат разпространени в следващите два дни.

— Защо ми казваш всичко това?

— Погледни реалността в очите, Дилара. Ти няма къде да избягаш. Тъй като си археолог, си една от малкото, които могат напълно да оценят моето дело. Някой ден дори се надявам да се върна и със собствени ръце да изровя Ноевия ковчег. Бих могъл да използвам твоите умения в Новия свят. Може би искаш да ме придружиш.

При тези думи Дилара едва не се задави.

— По-скоро ще умра, отколкото да го сторя.

— Може и да си промениш мнението, след като новият потоп изтрие човешкия род от Земята. Да си една от последните жени на планетата може да е велико преживяване, по-велико отколкото си представяш.

Тя виждаше, че Улрик изпитва привличане към нея. Като повечето мъже, които жадуваха власт, и на него не му стигаше само една жена, независимо колко красива беше Светлана Петровна. А и след като си беше поставил за цел да създаде нова човешка популация, защо да не си направи цял харем? Мисълта я отврати още повече, но си каза, че може да се възползва, за да избяга и предупреди някого.

— Прав си. Ще видим като му дойде времето.

— Не си мисли, че съм някой побъркан шизофреник. Ще отнеме време. Още не си узряла за идеята, а и най-вероятно ще ме предадеш при първа възможност. Но след шест месеца... много ще се е променило дотогава.

Улрик стана и излезе. Дилара се опита да го задържи:

— Почакай! Искам да ми разкажеш повече за Ковчега.

— По-късно ще имаме много повече време. Сега предстои да кацнем.

— Но аз искам да знам всичко. Щом ще ти бъда партньор, заслужавам да го чуя.

— Аз съм единственият, който знае всичко — отвърна Улрик и тръгна към салона отпред. Затвори вратата и остави Дилара сама да обмисля следващия си ход.

Локи беше на борда на самолета на „Гордиън“, на път за ЦИТ във Финикс. Но този път той не управляваше самолета, тъй като имаше друга работа за вършене.

Първо, трябваше да измисли заедно с ФБР някаква отвличаща маневра, за да го накара да свали гарда. За целта накара Бюрото да пусне съобщение за медиите, че доктор Тайлър Локи, заедно с един от агентите на ФБР, е загинал по време на безредици на борда на „Зора на Генезиса“. Улрик едва ли щеше да се впечатли от факта, че Перес нямаше да се върне при него. Щеше да си помисли, че са умрели двамата.

Следващата му задача беше да разбере къде Улрик е отвел Дилара. Той подозираше, че са я отвлекли, за да разполагат с разменна монета в случай на необходимост или за да я подложат на разпит. Ако желаеха смъртта ѝ, досега да бяха убили и двамата, вместо да карат Перес да ги раздели. Тя беше жива, но Локи не знаеше докога.

— Къде е самолетът на Улрик? — попита Локи Ейдън Макена по сателитния телефон. Ейдън в това време, заедно с ФБР, се опитваше да локализира местонахождението на Улрик.

— Според Бюрото са кацнали в Сиатъл преди около час. Разминали сте се за малко. Знаем, че не са се прекачили на друг самолет, но въпреки това изгубихме дирите им. Сигурно са някъде в района на Пюджит Саунд.

— Имаш ли списък с обектите на Улрик в този район?

— Да. Откривме връзка между компанията на Улрик и „ПикоМед Фармасютикълс“, където е работил Сам Уотсън. Намира се в Сиатъл, заедно с голяма част от останалите недвижими имоти на Улрик, включително и седалището на компанията му.

— Трябва ми мястото, където е построен бункерът. Улрик се готви да разпръсне приона. Това означава, че ще гледа да се скрие в „Оазис“. Със сигурност не би го изградил в центъра на Сиатъл. Най-вероятно е в някое отдалечено място. Случайно да има ранчо там някъде?

— Поне аз не знам за такава — нито на негово име, нито на името на компанията му.

Локи обмисли евентуалните варианти. Ако Улрик наистина искаше да пресъздаде Потопа и се мислеше за Ной...

— Ейдън, а провери ли на името на Светата църква на хидронастията?

— Чакай да надникна в базата данни на ФБР и да я сравня с информацията, с която съм се сдобил малко нелегално. — Той замълча и в слушалката се чу тракане по клавиатура. — Мисля, че имаме участник, познал верните килограми — каза шеговито Ейдън като телевизионен шоу водещ. — Щабквартирата на църквата се намира в центъра на Сиатъл, която не отговаря на зададените от теб параметри. Но те разполагат с голям имот на остров Оркас Айлънд.

— Какво представляват сградите им?

— Според последните спътникови фотографии от Министерството на отбраната, сградите са пет. Голямо имение. Едната прилича на огромен хотел. Следват три склада с размерите на самолетни хангари. Имат също така хеликоптерни площадки и огромен док за плавателни съдове.

Това беше. Перфектното място да построиш бункер, който няма да привлече внимание.

— Виждаш ли някакви изкопни работи? — На Коулман вероятно му се беше наложило да премести хиляди тонове пръст, за да изкопае тунелите и помещенията на подземния бункер.

— Не, никъде не се виждат на спътниковите фотографии.

Странно, Локи беше сигурен, че комплексът на Светата църква на хидронастията е единственият вариант, особено предвид обстоятелството, че Улрик беше кацнал в Сиатъл, само на стотина километра от Оркас Айлънд. И все пак, някъде трябваше да има следи от копаенето.

— Провери дали има промени в бреговата линия.

Отново тракане по клавиатурата.

— Доколкото мога да преценя, като изключим построените сгради, бреговата линия изглежда точно както и през последните три години.

— Каза, че три от сградите са с размерите на самолетни хангари?

— Достатъчно просторни, за да се поберат във всяка от тях по два боинга-747. Не мога да си представя за какво са предназначени.

— Аз мога. — Това беше. Хангарите. Локи знаеше защо са построени там.

Мобилният му телефон изпиука — сигнал за входящо повикване. Локи погледна дисплея и направи гримаса. Точно от това обаждане най-много се опасяваше.

— Ейдън — каза той. — Трябва да говоря по другата линия. Виж дали можеш да намериш други следи, че Улрик е на Оркас Айлънд. Провери всичките плавателни съдове и хеликоптери.

— Дадено, Тайлър. Ще ти се обадя като имам нещо.

Локи си пое дъх и се превключи на другата линия.

— Генерале, благодаря, че отговорихте на обаждането ми.

— Чух за бъркотията на „Зора на Генезиса“ — последва директна реакция. — В какво, по дяволите, си се замесил?

Локи усещаше вече как настръхва. Дори и след две години на буквално никакъв контакт между тях, баща му определено знаеше как да го настъпи по болното място.

— Не аз започнах първи, татко. Те се опитаха три пъти да ме убият.

— Три пъти! И ми го казваш чак сега?

Този разговор не вървеше на добре, но Локи не беше и очаквал друго. „Не и ако животът ми зависи от това“ бяха думите му, когато Майлс за първи път му предложи да се обади на Шърман Локи. Но сега не неговият живот беше в опасност, а този на Дилара.

Предвид резултати от тестовете, направени в Центъра за контрол върху болестите, Локи си даде сметка, че е само въпрос на време военните да поемат нещата в свои ръце. Откритието на ново биологично оръжие беше от значение за националната сигурност и на ФБР щяха да наредят да координират действията си с тях. И тъй като Дилара беше взета за заложник, Локи не искаше да остава в неведение със случващото се. Затова, макар и неохотно, се обади в службата на баща си и му разкри някои от детайлите за „Оазис“.

— Доскоро не разполагах с доказателства, които да ти дам — каза му Локи. — Но ситуацията стана критична и си мисля, че само военните са в състояние да се справят.

Генералът изцъка с език. Знак на неодобрение.

— Май този път наистина си загазил сериозно.

— Какво искаш от мен, татко? Да ти кажа, че имам нужда от помощта ти ли?

— В това няма нищо страшно или нередно, синко.

Тонът на баща му беше суров, но Локи долови и известна загриженост, каквато рядко можеше да чуе от него. Той се поуспокои.

— Добре — отвърна той. — Нуждая се от помощта ти.

— Нали сме за това — да помагаме. От Центъра за контрол върху болестите ми казаха, че сме изправени пред агент от четвърто ниво по скалата за биотероризъм.

— Коварно нещо е.

— Доколкото разбирам, никой от прионите не е оцелял и не разполагаме с екземпляр, срещу който да разработим противодействие.

Баща му използва типичен военен шаблон за лекарство, но Локи подозираше, че генералът по-скоро би искал да се сдобие с приона, за да може да го използва като оръжие.

— Говорих с президента — продължи генералът. — Когато чу колко са опасни тези приони, реши, по моя препоръка, че е налице реална заплаха срещу сигурността на страната. И натовари военните с всички необходими правомощия, за да обезвредят заплахата.

— А ФБР?

— Когато му разказах за „Оазис“, президентът реши, че отрядът за борба с тероризма на ФБР не е специализиран да превземе такъв укрепен обект като „Оазис“. Той издаде заповед щурмови екип от сухопътните сили да атакува. Само трябва да разберем къде се намира бункерът.

— Аз знам къде е. Комплексът на Светата църква на хидронастията на остров Оркас Айлънд.

— Сигурен ли си?

— Деветдесет на сто.

За негова изненада, баща му отговори:

— На мен това ми звучи достатъчно сигурно.

— Имам идея как да проверим. Къде си ти сега?

— На път за „Уайт Сендс“. Искам да дойдеш там до утре на обяд. Ще наблюдаваш демонстрация. — Това беше заповед, не покана. Локи знаеше, че няма смисъл да спори.

— Демонстрация на какво?

— Не мога да ти кажа. Но е свързано със сегашния ни проблем.

— Добре. Ще съм там към единайсет и половина. — „Уайт Сендс“ му беше на път от Атланта за Финикс. — Ще кажа на Грант Уестфийлд да ме чака там.

— Работата е строго поверителна.

— Познаваш Грант. Бивш рейнджър и боен инженер. Той има същите разрешителни за достъп до класифицирана информация, каквито и аз. Освен това е един от най-добрите електроинженери и знае повече за катастрофата на Рекс Хейдън от всеки друг.

— Добре, но не закъснявайте. — Генералът затвори.

Локи се вгледа в телефона озадачен. Разговорът не беше протекъл според очакванията му. За миг дори му се стори, че баща му иска да чуе от него съвет. Каквото и да възнамеряваше генералът да му демонстрира в „Уайт Сендс“, то навярно беше доста важно, щом самият той щеше да участва.

Локи отиде до кабината на самолета и си показа главата вътре.

— Промяна в плановете, момчета. Отиваме в Ню Мексико.

Разположен на площ осем декара и половина, ракетният полигон „Уайт Сендс“ е най-големият американски военен обект, три пъти по-голям от „Роуд Айлънд“. На полигона са проведени изпитанията на едни от най-мощните оръжия още откакто първата атомна бомба е взривена в източната част на полигона — „Тринити“ — през 1945 година. Пилотът на Локи приземи самолета на пистата, която беше предназначена за аварийно кацане на космическите совалки от типа „Шатъл“.

Самолетът беше упътен до една рампа, недалеч от кацнал хеликоптер, до който стоеше Грант. Преди реактивните двигатели на самолета да утихнат, Локи отвори вратата-люк и отвън го удари в лицето адска жегга. Сложи си шапка и слънчеви очила и отиде при Грант, чиято гола глава вече беше мокра от пот.

Грант посрещна Локи със сериозно и мрачно изражение на лицето.

— Човече, много съжалявам за Дилара. Сигурен съм, че е добре и нищо не ѝ се е случило.

— Ще си я върнем — уверено отвърна Локи, макар че самият той гореше отвътре от притеснение.

— Дяволски си прав, ще си я върнем.

— Ще се повозим ли?

— Изпитателното поле е на седемдесет и пет километра оттук. Генералът иска да побързаме и да не закъсняваме.

— Имаш ли идея защо?

Локи поклати глава.

— Очевидно обича да има тайни. Каза, че ще ни каже, когато стигнем там.

Двамата се качиха в хеликоптера и минута по-късно вече гледаха смаляващата се под тях земя.

След още двацет минути хеликоптерът кацна до група от скупчени фургоци, свързани с масивен електрически генератор и сателитни антени.

Грант поведе Локи към най-големия от фургоните, двойно по-широк от останалите. Вътре завариха технически специалисти, някои в цивилни дрехи, други в униформи от армията и ВВС, седнали пред подредените в редици компютърни монитори и терминали. Климатичната инсталация охлаждаше помещението до „студените“ осемнайсет градуса по Целзий. Локи чу звук, отброяващ времето, и забеляза червения таймер, поставен в центъра над огромен прозорец. От него се откриваше прекрасна гледка към планината в далечината, на петнайсетина километра оттук. На плазмения екран до прозореца се виждаше близък вид на планината. Според часовника оставаха петнайсет минути.

Генерал-майор Шърман Локи разговаряше с двама други генерали в отсрещния край на фургона. Когато видя сина си и Грант да влизат, прекъсна разговора и се приближи до тях с мрачна физиономия.

Макар и в средата на петдесетте си години, генералът имаше внушителна физика, по-стегнат и висок от повечето млади войници в помещението. Всеки, който познаваше Тайлър Локи, веднага би забелязал приликата между баща и син. Разликата беше в поведението им. Синът се отнасяше с другите с лекота, без напрежение, предпочиташе да убеждава хората с примера си и с мекия си подход. Бащата, от друга страна, командваше с железен юмрук, държеше да е начело във всяка ситуация и тази в момента не беше изключение.

— Капитане — обърна се генералът към Локи и протегна ръка, — радвам се да видя, че успяхте. Сестра ти ти предава много поздравии.

Генералът беше единственият човек, който държеше да се обръща към Локи с военния му чин, дори и след като Тайлър се беше уволнил от армията. Вероятно това беше знак към останалите присъстващи във фургона, че синът му също е бил военен офицер.

— Генерале — Локи се здрависа с него, като се поддаде на гранитната хватка на баща си и отвърна със същото, — предай и от мен много поздравии.

Генералът кимна към Грант и се здрависа и с него, но повече като формалност. Локи и баща му мълчаливо се гледаха известно време, преценявайки другия, като никой от двамата не разкри истинските си мисли и чувства зад безизразното си каменно лице.

— Обзалагам се, че не ти е било лесно да се пребориш със себе си и да ми се обадиш — каза генералът на сина си.

Локи сякаш не чу коментара и премина по същество:

— Прочете ли доклада от ЦКБ?

— Предупреждавах ги онези във Форт Дерик и във ФБР, че компютрите и частните лаборатории рано или късно ще създадат опасни биооръжия и те ще се окажат в ръцете на авантюристи. Тях ги беше грижа единствено за антракса и дребната шарка, но аз подозирах, че е въпрос на време да се изправим пред нещо много по-опасно и пагубно. И ето ти на, сега като че си имаме работа с нещо такова.

Генерал Локи оглавяваше военната Агенция за намаляване на заплахите срещу отбраната, която отговаряше за мерките за противодействие на оръжия за масово поразяване. Трийсет и петте години служба във ВВС го бяха направили един от най-уважаваните и най-влиятелни офицери с връзки във всички нива на властта. Тази висока позиция му позволяваше да участва практически във всяка операция, която поискаше, особено когато ставаше дума за изпитания на ново оръжие от военни подразделения на бойното поле.

Един пълничък полковник се доближи до тях и тихо попита нещо генерала. Шърман Локи отговори и полковникът се изпъна и козирува:

— Слушам, сър!

Локи беше присъствал заедно с баща си на партита с други офицери, но никога досега не го беше виждал да командва като днес. Въпреки всичко останало той се почувства горд при вида на напетия си баща — генерал.

— Генерале — обърна се Локи към него, — хората, които употребиха биоагента на борда на самолета на Хейдън, се опитаха да сторят същото и на „Зора на Генезиса“. Сигурен съм, че съвсем скоро ще предприемат нов опит.

— И ти твърдиш, че зад това стои Себастиан Улрик?

— Да, сър. — Локи се улови, че доста бързо беше преминал към маниерите на армейски офицер в присъствието на баща си. — Разполагаме с доказателства, че е замесен Себастиан Улрик. Той притежава една от най-големите американски фармацевтични компании и е специалист по биохимия. Освен това разполага и с необходимите финансови средства да построи „Оазис“.

— Бункера ли?

Локи беше разказал на генерала за връзката на проекта „Оазис“ с Джон Коулман и как Локи за кратко беше работил върху същия проект с първоначалното му наименование „Вихър“.

— Ако не са променили значително дизайна и параметрите от тези, които са ми известни на мен — каза Локи, — ще си имаме работа с бункер, който по нищо не отстъпва на този в Маунт Уедър. Вътре лесно се побират триста души, които могат да живеят автономно през времето докато прионът избие останалата част от човечеството и се разгради.

Генералът замълча, сякаш премисляше какви да са следващите му думи. Той дръпна Грант и Локи настрана и тихо, за да не чуят останалите, им каза:

— Това, което ще ви разкрия, е строго секретно. Имам ви доверие, вярвам ви, защото ние разследваме Улрик от две години.

Локи и Грант се спогледаха изненадани.

— Какво? — с повишен тон попита Локи. После отново снижи гласа си и добави: — Но защо? Улрик не си е плащал данъците ли?

— Някой тенденциозно наемаше на работа едни от най-добрите учени и разработчици на биологично оръжие в страната чрез различни подизпълнители, които работеха съвместно с Института за изследвания на инфекциозни заболявания на сухопътните сили на САЩ. В началото си мислехме, че са привлечени от повечето пари в частния фармацевтичен сектор. Но когато бройката продължи да набъбва, започнахме разследване. Предположихме, че са им обещали да работят върху други отбранителни проекти в сферата на биологичната война, като обещанията са дошли от фирми, представящи се за подизпълнители на държавните институции. Разбира се, тези компании нямаха никакви договорни отношения с Министерството на отбраната, но учените, които те вербуваха, не го знаеха.

— Звучи ми като номера, който ми направиха с проекта „Вихър“ — каза Локи.

— Когато се разровихме по-дълбоко, открихме едва забележими връзки и следи, водещи към Себастиан Улрик, но не можехме да го докажем.

— Един от учените му не се ли казваше Сам Уотсън?

— Да, той умря от сърдечен удар миналата седмица.

— Не, беше отровен — отвърна Локи. Най-накрая да изненада баща си с информация, която не му е известна.

Генералът присви мнително очи.

— Сигурен ли си?

— Да, човекът, който е бил с него в този момент, е археоложката Дилара Кенър. Тя дойде да се срещне с мен два дни по-късно и ми каза, че е бил отровен.

— Къде е тя сега?

— Себастиан Улрик я отвлече, докато аз преследвах онзи агент предател от ФБР. Трябва да я спасим.

Генералът само махна с ръка.

— Тя не знае и не може да му каже нищо. Не се тревожи за това.

— Не, ще се тревожа. Тя беше похитена заради мен.

Генералът тикна пръст в гърдите на Локи.

— В момента трябва да се тревожиш единствено за това, че Улрик вече е нащрек, което излага плана ни на риск. Нощес ще щурмуваме комплекса им.

— Оркас Айлънд ли?

Генералът кимна.

— Направихме проверка на района, в който ти предположи, че се намира бункерът. Да, на Оркас Айлънд е. От ФБР откриха документи за наемането на земекопна техника, която е била използвана в този имот. Единственият проблем е, че ако бункерът наистина е там, тогава би трябвало някъде да има значително количество изровена пръст, а властите на щата не са издавали разрешение за превозване на толкова огромно количество отпадъци. Все още не знаем какво се е случило с тази земя.

— Тя си е още там — отвърна Локи.

— Къде?

— В онези хангари. Направих някои изчисления. Предвид размерите на бункера, хангарите лесно биха могли да поберат пръст и камъни с обем равен на обема на изкопаните.

— Сигурен ли си?

— Само това обяснява нещата.

— Е, довечера така или иначе ще проверим.

— Как?

— Ще изпратим предна група да проникне тайно в комплекса. Щом поставим там радара, сканиращ подземното пространство, ще можем да установим къде се намират подземните помещения. Вече проверихме останалите му лаборатории. В никоя от тях не беше открит този прион агент. Трябва да е бил разработен под земята.

— Как ще ги щурмувате?

— С взвод от „Делта Форс“. Комплексът е силно охраняван. Може да се окаже, че не сме в състояние да влезем. За такъв случай имаме и резервен план. Или физически ще му отнемем биологичния агент, или ще се погрижим да бъде унищожен, преди да го разпръснат.

— А Дилара?

— Тя не е приоритет на мисията.

— Тогава и аз ще дойда с екипа.

Генералът го изгледа гневно.

— Друг път.

— С каква разузнавателна информация разполагате за вътрешното разположение на помещенията в бункера?

— С никаква — недоволно отвърна генералът.

— И ще влезете „слепешката“?

— Нямаме друг избор.

— Напротив. Аз съм виждал оригиналните чертежи. Знам как са проектирали и построили бункера.

Генералът се вгледа в тавана, сякаш за да потърси друга алтернатива. Локи обаче знаеше, че такава няма.

— Татко, много добре съзнаваш, че за да успее мисията, аз трябва да отида с тях.

— А ако той отиде, и аз съм с него — намеси се Грант.

— Не е необходимо да го правиш — каза Локи.

— Някога да съм давал доброволно съгласие да участвам в нещо, в което не искам?

— Само ако си очаквал в замяна да преспеш с някоя мадама.

Грант се усмихна.

— Е, този път нямам такъв шанс.

— Добре, стига! — изръмжа генералът. — Въпреки че здравият разум ми подсказва обратното, и двамата отивате с екипа. Тайлър разполага със знанията и уменията, които са ни необходими, което е и основната причина да ви поканя да дойдете тук.

— Между другото, за какво сме тук? — попита Локи.

Някой във фургона се провикна:

— Една минута до пуска.

— Чували ли сте за МБР?

— Масивен боеприпас-разбивач ли? — Локи си припомни съкращението от една статия за експлозивни и взривни технологии, която беше чел.

— Точно така. „Боинг“ разработва такъв специално за нас, за поразяване на подземни бункери, в които се съхранява оръжие за масово унищожение. Никога не съм и предполагал, че ще се наложи да го употребим на наша земя. Днес провеждаме последните изпитания. Ако са успешни, упълномощен съм да наредя използването на бомбата срещу „Оазис“.

— Имаш предвид резервния план? — попита Грант.

— Да, ако не успеем да го неутрализираме с конвенционални средства. — Генералът се обърна към Локи. — Та, въпросът ми, капитане, е: ще проработи ли?

Локи си припомни тактико-техническите характеристики на бомбата. Дълга шест метра и с тегло петнайсет тона, тя тежеше повече от печално известната МБВВ, Масивен боеприпас за въздушен взрив, и беше в състояние да унищожи бункер на дълбочина до 60 метра под земята.

Локи ахна от изненада.

— Но в бункера има триста мъже и жени! Включително и Дилара.

— Това ще те накара да разбереш цената, на която президентът е решен да не допусне разпръсването на този прион. Повтарям, ще проработи ли? Ще може ли напълно да унищожи „Оазис“?

Локи кимна мрачно.

— Ако са го построили с първоначалните параметри, ще го затрие напълно.

Таймерът започна да отброява последните десет секунди. На един от екраните в кадър се показва бомбардировач Б-52, който беше въоръжен с МБР. Когато отброяването стигна до нула, огромната бомба с форма на куршум се отдели от бомбардировача и полетя надолу.

— Трийсет секунди до удара — оповести нечий глас.

— Татко — каза Локи, — правите грешка. Дори не сме сигурни дали този биологичен агент ще бъде унищожен от бомбата.

— В тази бомба има две хиляди и четиристотин килограма експлозив. Онова, което не изгори в пламъците, ще бъде погребано под руините.

— Но тук става въпрос за живота на 300 души.

— Президентът е съгласен с нашата оценка. Животът на тези хора може да се пожертва, за да бъде неутрализирана заплахата. Ако искаш да спасиш тези хора, направи всичко възможно да овладеете и вземете под контрол комплекса до двацет и един часа вечерта.

Операторът отброи последни секунди: „три... две... едно“.

За част от секундата Локи видя как огромната бомба се заби в страничния хребет на планината. Миг по-късно микрофонът от камерата улови силен тътен в скалните недра. Хребетът подскочи и се срути, създавайки вдлъбнатина с диаметър сто метра и дълбочина петнайсет метра. Във въздуха се издигна огромен облак прах, но експлозията беше станала твърде дълбоко под земята, за да достигне взривната вълна навън. Във фургона отекнаха радостни викове, възклицания и аплодисменти, но кръвта на Локи се смрази от ужасната гледка.

— Пещерата, която току-що беше унищожена от МБР, се намираше на дълбочина 40 метра под гранитната скала.

— Скалата на Оркас Айлънд не е толкова здрава — отвърна Локи.

— Още ли искаш да отидеш?

„Дори повече отпреди“, каза си Локи и кимна.

— Вироглаво копеле си — отбеляза генералът с полуусмивка. — Също като баща си. Добре. Имате време до 21 часа довечера да изпълните задачата. След това ще съм принуден да превърна комплекса на Улрик в лунен кратер.

— Кога започва щурмът?

— Не бива да им даваме време да се приготвят. Планиран е за 20:00 часа тихоокеанско време — щом се спусне мракът. Според нашата предварителна оценка, ако в „Оазис“ не се проникне до един час, екипът ще бъде унищожен. Това увеличава значително

вероятността биоагентът да бъде изпуснат във въздуха и поставя всички ни в сериозна опасност.

— Ще се справим — отвърна Локи.

— Аз ще оглавя съвместната операция — каза генералът и закова стоманения си поглед върху Локи. — И аз ще заповядам да се пусне бомбата точно в 21:00 часа, ако изгубя връзка с теб. Гледай да не закъсняваш. Това е заповед, синко.

След тези думи генералът се обърна, за да разговаря с полковника отново. Локи и Грант бяха свободни.

Локи чу как отвън хеликоптерът разгрънаше двигателите си. Двамата с Грант трябваше да действат бързо, ако искаха да се присъединят към ударния отряд.

Той погледна часовника си. Оставаха само осем часа до щурма.

ОАЗИС

Когато частният самолет на Улрик прелетя над Сиатъл, Дилара накрая се ориентира къде се намират, но това вече нямаше значение. След като се прекачиха на летището на хеликоптера за Оркас Айлънд, беше късно за всякакви опити за бягство.

Кацнаха в нещо като научен комплекс с голяма къща, която доминираше над цялото имение. Прекараха я през някакъв охраняван вход на сградата, откъдето с асансьор слязоха надолу под земята. Таблото на асансьора имаше седем бутона. Когато вратата се отвори и се озоваха на трето ниво, коридорът, открит се пред тях, гъмжеше от хора. Дилара веднага се досети — „Оазис“ — убежището, което щеше да приюти тези хора, докато биоагентът прион си свършеше работата на повърхността и се разсееше.

До асансьора ги чакаше огромен мъж с бръсната глава, придружен от двама други, въоръжени с автомати.

— Докладвай — обади се Улрик.

— Всички наши членове са налице и са в „Оазис“.

— Добре. Заключение и се подгответе да запечатате бункера веднага щом ви се обадя. Доктор Кенър, това е Дан Кътър. Той ще ви отведе във вашата стая. — Улрик се обърна отново към Кътър: — Дай ми два часа, после започни разпита. — След тези думи той, заедно с Петровна, се качи обратно в асансьора.

Кътър и двамата му подчинени отведоха Дилара в стая, чието обзавеждане далеч надмина очакванията ѝ. Стаята беше с размерите на пътническа каюта на туристически кораб, с малка баня вътре. Леглото, нощното шкафче и тоалетката бяха антики. На леглото лежах чисти дрехи за смяна, а на пода — чифт обувки.

— Можеш да се преоблечеш, а може и да останеш в тази рокля и високите токчета — каза Кътър. — На мен ми е все тая.

Той затръшна вратата и я заключи отвън. Дилара го чу как нареди на двамата да останат на пост отпред. След това, съдейки по стъпките, се отдалечи по коридора. Дилара никога не се беше чувствала толкова самотна и беззащитна.

Нямаше да остане в рокля. Макар и шансовете ѝ да надвие обучен боец да бяха близки до нулата, по-добре беше да се преоблече в по-удобни дрехи, за да направи следващия си ход, когато ѝ се удаде подходящ случай. Вероятно в стаята имаше монтирани камери, но беше безсмислено да ги търси. Ако закриеше обективите им, похитителите ѝ щяха да довтасат за секунди.

Беше прекарвала прекалено много време на открито, в полето, където интимността невинаги беше най-големият проблем, за да се притеснява от някакви воайори да я зяпат. Но не искаше и да прекалява с шоуто. Преоблече се в новите дрехи, като се покри с ризата, преди да свали роклята. Дрехите ѝ бяха учудващо по мярка, дори и маратонките. По-голямо неудобство беше да отиде в банята, но нямаше избор. Все пак отново се прикри от нежелани погледи.

След като свърши в банята, ѝ остана само да чака. Затова седна на леглото и започна да медитира. Донесоха ѝ храна, но тя не я докосна. Само пи вода от чешмата в банята. Свикнала бе да не яде по цял ден, когато се налагаше. Ако те бяха решили да я упоят с някакви психотропни препарати, тя нямаше да им се даде лесно.

Беше потънала в дълбока медитация и когато вратата се отвори, тя забеляза това чак в последния момент. Кътър я сграбчи за ръката и я изправи на крака.

— Хайде, тръгвай.

— Къде отиваме?

— В лабораторията. Имаме някои въпроси към теб.

Той я издърпа пред себе си и я избута към вратата.

След като завиха по някакъв дълъг коридор, стигнаха до въпросната лаборатория. Улрик стоеше отстрани, заедно с някакъв кльощав мъж на около четирийсет години, облечен в бяла престилка.

Обзавеждането на лабораторията се състоеше от три предмета: стол, който би отивал повече на някой зъболекарски кабинет, лабораторна маса и стол за доктора. Металният плот по протежение на едната стена беше оборудван с мивка и различни видове електронна техника. Приличаше на помещение от лазарет, който би могъл да им потрябва по време на престоя им под земята.

Кътър я поведе към зъболекарския стол.

— Сядай — властно ѝ нареди той.

Щом седна, тя с напирещ страх проследи как Кътър завърза китките ѝ с ремъци за стола. Спокойствието и душевният мир от медитацията мигновено изчезнаха, озоваха се някъде далеч оттук.

— Чуй ме — започна тя. — Ще ти кажа всичко, което поискаш.

— Може и така да е, но не мога да разчитам само на честната ти дума. Нямам време. Хората ми ще активират устройствата утре и аз трябва да съм сигурен, че няма да ги разкрият и заловят.

— И аз откъде ще знам?

— Струва ми се, че знаеш много повече отпреди. Научих, че специален агент от ФБР Перес и доктор Тайлър Локи са загинали в престрелка на борда на „Зора на Генезиса“. Затова сега ти си единственият източник на информацията, която е била известна на Тайлър.

Сърцето на Дилара се сви при новината за смъртта на Локи. Улрик, изглежда, не лъжеше.

— Знаем, че това е ужасна и шокираща вест за теб. Трябва да си дадеш сметка, че никой не знае къде си в момента. Сама си и можеш да разчиташ само на нашето снизхождение.

Тя напъна ръцете си, но ремъците на китките ѝ не помръднаха.

— Значи във всички случаи ще ме упоиш?

— Доктор Грийн ще ти направи инжекцията. Серумът е нов, разработен е от моята компания по поръчка на ЦРУ. Представява по-надежден вариант от натриевия амитал. Няма да те заболи, но употребата му крие известен риск, защото потиска функциите на нервната система. Затова и ще ти го инжектира квалифициран медицински специалист.

— Кълна се, нищо не знам!

Улрик не обърна внимание на думите ѝ.

— Нека започнем, доктор Грийн.

Грийн отиде до металния плот, забодде иглата на голяма спринцовка в някакво шишенце и изтегли оттам двацет кубика прозрачна течност. После натри с памук със спирт вената на лявата ѝ ръка.

— Вие сте лекар, моля ви, не го правете! — примоли се Дилара.

Грийн само се усмихна.

— Ще почувстваш леко убождане. — След което заби иглата в ръката ѝ.

Тя усети как студената течност се вля във вената ѝ.

Грийн прибра спринцовката.

— Препаратът трябва да подейства напълно до пет минути.

Дилара, искам да броиш в обратен ред до сто.

Тя вече почувства замайване, но поклати глава.

— Няма нищо да правя! — извика и напъна ръцете си така, че вените ѝ изпъкнаха.

— По-лесно ще е, ако не се съпротивляваш.

— Пуснете ме!

После сякаш някой изгаси лампата, в стаята се спусна пълен мрак и главата ѝ като че се потопи в кофа с леденостудена вода. Гласът на Грийн отслабна и изчезна, докато сетивата ѝ не блокираха напълно.

— Какво стана? — попита Улрик. По план не трябваше да припада, а да е будна, докато ѝ задават въпросите.

— Кръвното ѝ налягане падна и загуби свят — отвърна Грийн, който освети с миниатюрно фенерче окоето ѝ. — Както казах и преди, подобно нещо се случва при пет процента от случаите. Да я сложим да легне на масата.

Грийн беше запознал Улрик с потенциалните рискове. И сега му се искаше да произнесе „Казах ти!“, но не му стискаше.

— Помогни му — заповяда Улрик на Кътър. — Пет процента! Идиот!

Кътър развърза ремъците и вдигна напълно отпуснатото ѝ тяло от стола, след което го положи на масата.

Грийн подпря долната част на краката ѝ с възглавница. После провери кръвното ѝ налягане.

— Кръвното ѝ е все още ниско, но стабилно.

— Сега какво следва? Можеш ли да я свестиш?

— Мога да ѝ бия адреналин. Това ще я свести, но също така ще обезсили ефекта на серума. И ще трябва да започваме пак отначало. А ако ѝ направим втора инжекция толкова скоро след първата, резултатът може да е фатален.

— Ако я изчакаме да се свести сама, още ли ще е под въздействието на серума?

— Няма как да разберем, докато не дойде в свят, което може да отнеме няколко часа.

— По дяволите! Добре. Ти стой тук с един от хората на Кътър. Когато се събуди, веднага ме извикай.

— Да, сър.

— Хайде, да вървим — каза той на Кътър и излезе от стаята.

Щом Локи и Грант се приземиха във военновъздушната база „Маккорд“, южно от Сиатъл, пътуването до Форт Люис беше кратко. Във Форт Люис беше разположена базата на сухопътните сили, където в една от казармите щурмовият отряд правеше последни приготовления за операцията. На стената беше закачена картата на Оркас Айлънд, а трийсет кораби и калени в бой командоси бяха напълно погълнати от проверяването и чистенето на оръжието, от подготовката на личната им екипировка и боеприпаси. Повечето от тях нямаха и двайсет и пет години. Локи и Грант бяха по-стари от тях най-малко с пет години.

Двамата се представиха на командира на отряда, капитан Майкъл Търнър — блед и строен, трийсетгодишен, с късо подстригана червена коса. Търнър, на чийто врат вените бяха така изпъкнали, сякаш щяха да се пръснат всеки миг, ги изгледа изпитателно, вероятно за да провери дали отговарят на критериите за членове в неговия отряд. После се здрависа, но не показва никаква радост от срещата им.

— Извинявай, че се намесваме в твоята мисия, капитане — каза Локи, — но разполагаме с тактическа информация, която ще е от полза за отряда ти.

— Щом генерал Локи казва, че трябва да дойдете, значи идвате — отвърна Търнър като войник, който беше длъжен безпрекословно да се подчинява на заповедите. — Когато се вдигнем във въздуха, аз поемам командването.

— Абсолютно. Предполагам си се запознал с бойните ни биографии.

— Да, наредих на интенданта на базата да ви осигури униформи. Преоблечете се и ще направим инструктаж преди мисията. — Търнър погледна часовника си. — По моя сега е седемнайсет часа и четирийсет и три минути. Вдигаме гълъбите точно в деветнайсет нула нула.

Локи хвърли по-големия размер униформа на Грант и облече своята. Не беше носил бойно облекло откакто се уволни от армията

преди пет години. Но щом го облече, светкавично мина на военен режим на мислене и поведение.

— Като в добрите стари времена — подметна Грант. — Освен че сега се чувствам като старец в сравнение с онези наперени младоци.

— Ще ти трябва старческа проходилка за мисията — пошегува се Локи и се изхили.

— Само бастун. А ти взе ли си слуховия апарат?

Локи поклати глава и на висок тон добави:

— Не те чувам какво ми казваш без слухов апарат. Нося си обаче очилата за четене, в случай че се наложи да чета упътването на лекарствата.

Търнър прекъсна шегите им:

— Вие двамата готови ли сте?

Локи завърза връзките на кубинките си и се изправи.

— Грант е готов още откакто майка му го е родила, но аз съм се родил късно.

Търнър отегчено вдигна очи към тавана. Явно не споделяше чувството им за хумор.

— Чуйте всички! — провикна се той и в стаята настъпи тишина. Погледите на войниците се приковаха към него. Тези момчета не си губеха времето.

— Разузнавателната информация, с която разполагаме, е меко казано оскъдна и повърхностна — продължи Търнър. — Задачата ни е да проникнем в този комплекс тук и да вземем под контрол намиращото се вътре биологично оръжие преди двайсет и един нула нула. — Той посочи към сателитната фотография на островния комплекс. Островът имаше формата на наклонена буква М, като три от полуостровите сочеха на юг. Комплексът беше разположен на източния бряг на най-западния полуостров, в който беше врязан тесен и дълъг залив.

— В началото мислехме да се доближим по море до Кървавия залив.

Локи и Грант се спогледаха. Името на залива не беше добра поличба.

— Но този ъгъл е добре осветен — продължи Търнър — и щяхме да сме на показ, докато проправяме проход в оградата на брега. Имат и

док, но е силно охраняван. По наша оценка разполагат с поне трийсет души охрана. Не знаем как са разпределени и къде са разположени.

— Аз мисля, че знам, капитане — намеси се Локи. — Сержант Уестфийлд е служил с един от противниковите бойци, който е бивш член на специалните части. Казва се Дан Кътър и е логично да предположим, че е набрал в охраната хора с неговия опит и минало. Тези едва ли ще са обикновени пазачи, а добре обучени командоси, които ще са нащрек през цялото време.

— Получих информация за Кътър — отговори Търнър с очевидно недоволство. — Най-добрият шанс мисията ни да успее, е да го изненадаме. Поради обстоятелството, че сме притиснати от времето, не можем да чакаме да превозят на острова джиповете ни. А ако се опитаме да направим десант с хеликоптери „Блекхоук“ в радиус до три километра от комплекса, те ще ни чуят. Затова ще кацнем ето тук. — Търнър посочи най-източния полуостров от наклоненото М, на около шестнайсет километра източно от бункера на Улрик. — Уредихме на мястото на десанта да ни чака един от училищните автобуси на острова. Ще се качим на автобуса и с него ще стигнем до комплекса.

Търнър посочи едно място на по-малко от километър и половина от северната страна на комплекса.

— Когато се доближим максимално, ще проведем разузнаване на терена с БПЛА. — От лявата му страна беше поставен безпилотният летателен апарат — миниатюрен хеликоптер с размерите на детска играчка, задвижван от батерии. Когато БПЛА лети на височина петнайсет метра над разузнавания терен, от земята не се чува бръмченето му. Монтираната му на борда камера е снабдена с инфрачервен модул, усилващ светлината за нощно виждане. Камерата е способна да предава картина в реално време от бойното поле.

— Щом узнаем позициите им, ще проникнем през външния периметър на оградата и по пътя си ще ликвидираме всеки враждебно настроен субект. Когато овладеем периметъра, ще влезем в бункера оттук — от сградата, подобна на хангар, която е най-близо до комплекса.

— Доколко незабелязани ще останем? — попита Локи.

— Ще се опитаме да очистим колкото се може повече от тях, преди да бият тревога. Дотогава ще трябва да сме постигнали числено превъзходство.

Локи поклати глава и отвърна:

— Това ще изложи на риск мисията. Бият ли тревога, автоматично ще заключат бункера. Всички входове ще бъдат затворени с бетонни врати и край на играта.

— Откъде знаеш?

— Защото такива бяха параметрите. Аз конструирах първоначалния вариант на бункера преди три години и макар че със сигурност е имало промени, основните елементи най-вероятно са си останали същите. Асансьорите се задвижват от електрическите мотори на самите кабинни, така че няма как да им спрем електрозахранването. Шахтите са блокирани от бетонни плочи с дебелина един метър, които не можем да взривим, защото не разполагаме с достатъчно огнева мощ. Ще можем да влезем в бункера само ако е отворен.

— А въздушните шахти?

Локи отново поклати глава.

— Само по филмите въздушните шахти са достатъчно големи, за да могат по тях да пропълзят хора. Със сигурност знам, че тези вътре ще са специално проектирани да предотвратят подобно нещо.

— Можем да ги прогоним с дим. Ще ги засипем с димни гранати.

— Не става. Дори и да открием шахтите, филтрите ще абсорбират дима.

— Имате ли друг план? — отчаяно попита Търнър.

Локи сви рамене.

— Знам само, че трябва да се спуснем в бункера, преди да са ни усетили.

— Тогава ще трябва да сме много, много тихи. Нещо друго?

— Да. Щом проникнем вътре, трябва да направим всичко възможно, за да не изпуснат биоагента. Ако някой от нас бъде изложен дори за секунда на въздействието му, скоро след това ще е мъртъв. После направо може да пускат бомбата.

— Благодаря за добрите новини, капитан Локи.

— Повярвай, капитане, аз не по-малко искам да се върна невредим от тази мисия. Като говорим за това, как ще съобщим в базата, че сме успели?

— Когато се уверя, че биоагентът и комплексът са под контрола ни, ще дам сигнал по радиостанцията с кодовото изречение:

„Кладенецът е сух!“. Бомбардировачът Б-52, който се намира във въздуха, ще получи заповед да се върне в базата.

— Камък ще ми падне от сърцето, когато чуя това изречение — намеси се Грант.

— Още нещо, капитан Търнър. Там ще има невъоръжени цивилни, като една от тях е от нашите. Казва се Дилара Кенър. Постарайте се да стреляте само по лошите.

— Имам заповед да стрелям по всеки, който представлява заплаха. Ако не са въоръжени, значи не са заплаха.

— Само за това ви моля.

— Добре, хора! — извика Търнър, стремейки се да надъха войниците си за бой. — Проверете екипировката, оръжието и поконете! Тръгваме!

— Да си синхронизираме часовниците — каза Локи. — Баща ми е страшно педантичен. Ако се забавим със сигнала дори с една секунда след 21:00 часа, ще ни останат само още трийсет секунди живот на тази земя. После от нас няма да остане и една частица.

Беше малко глупаво да пътуват за бой в жълт училищен автобус, но Локи и Грант бяха единствените, приели този факт откъм забавната му страна. Останалите от отряда се чувстваха неудобно и смутени, свити в малките седалки. Тъй като на острова нямаше военни бази, автобусът с надпис „Училищен окръг на Оркас Айлънд“ беше най-добрият им вариант.

Докато пътуваха на фона на залязващата дневна светлина, Локи провери отново чантата с триковете, която си беше набавил от оръжейния арсенал във Форт Люис. Той беше въоръжен с пистолет глок в кобур на бедрото и силно предпочитания от специалните части по цял свят картечен пистолет „Хеклер и Кох МП-5“. Някои от командосите носеха по-дълги и по-мощни автомати М-4, както и Грант, който беше прегърнал своя, докато дремеше.

Отне им двацет минути каране по изобилстващите на завои пътища, за да стигнат от мястото на десанта в източния край на острова до точката, откъдето по план трябваше да продължат пеша. Комплексът на Светата църква на хидронастията беше ограден от триметрова ограда от бодлива тел, но едва ли по нея течеше електрически ток. Прекалено многото заведени съдебни дела на пострадали щяха да привлекат внимание към имението.

Подозираха обаче, че сектантите бяха поставили сензори за движение в земята и по дърветата. Макар че островът гъмжеше от горски животни, които бяха достатъчно големи, за да задействат сензорите, като например елени, тези животни не бяха в състояние да прескочат оградата. Локи беше съгласен с Търнър, че веднъж преминат ли оградата, ако не обезвредят сензорите, ще ги засекат за нула време.

Всички дървета на дистанция петнайсет метра от вътрешната и външна страна на оградата бяха изсечени, за да не може никой да се прехвърли с помощта на клоните. Единственият начин да проникнат беше да срежат телта.

Търнър даде знак за изчакване на членовете на отряда, които се бяха разпръснали и прикрили зад дърветата на трийсет метра от

оградата. Всички залегнаха на земята. Локи и Търнър бяха един до друг. Почвата беше още мокра от дъжда, който се изсипа върху Пюджит Саунд и не беше спирал, откакто Локи и Дилара тръгнаха от Сиатъл преди четири дни. Секна точно преди началото на операцията. Той и Търнър вдигнаха към очите си бинокли. Не видяха патрулиращи пазачи покрай оградата, което потвърди подозренията им за наличието на сензори за движение. В такъв случай патрулирането се обезсмисляше, защото постовите с постоянното си обикаляне щяха непрекъснато да активират сензорите и да ги направят безполезни.

Охраната навярно патрулираше около централната сграда, готова да притича към всеки сензор, доловил движение.

— Какво мислиш? — попита Локи.

— Ще трябва да направим проход в оградата.

— И после какво? От оградата до централната сграда има около сто и петдесет метра. Достатъчно време и възможности да задействаме сензорите, ако пропуснем дори и само един от тях.

— Налага се да рискуваме. Хората ми са обучени да ги откриват и да ги обезвреждат.

— И после ей така ще отидем до входа на хангара с насочени оръжия?

— Имаш ли други предложения?

Локи не можеше да измисли нищо друго.

— Може би ще видим нещо с безпилотния апарат.

Оставаха още десетина минути, докато настъпи пълен мрак, което щеше да им позволи да използват БПЛА, без да бъде забелязан.

Грант, който беше взел бинокъла на Локи, го сръга с лакът и му го подаде.

— Погледни към оградата, посока два часа, в основата на стълба.

Локи фокусира бинокъла върху описаното място. Трябваше му само секунда, за да види какво имаше предвид Грант.

— Мамка му.

— Какво има? — попита Търнър.

— Оградата е електрифицирана.

— Но ако има високо напрежение...

— Не, не е високо напрежение. Просто сензорна жица. — Част от жицата се беше показала леко, но достатъчно, за да я забележи

Грант с орловия си поглед. — Ако отрежем телта на оградата, веднага ще разберат.

— Не можем ли да заобиколим електрическата верига?

— Може би, но няма да е лесно — отвърна Локи. — Тези типове са доста добри.

— Значи бетонните врати ще се затворят веднага, щом целостта на оградата бъде нарушена?

— Едва ли. Те ще искат да се уверят, че има проникване, преди да предприемат толкова драстична мярка. Но щом видят дупката в оградата или ни видят да се промушваме през нея, ще бият тревога и ще ни видят сметката.

— Може би трябва да опитаме фронтална атака през предния вход — предложи Търнър. — Да ги сварим неподготвени и да ги изненадаме.

— Пак ще се изправим пред същия проблем. Когато заподозрат, че някой е очистил охраната, ще бият тревога и ще се затворят.

— Така не ми помагаш много, Локи.

Локи си даваше сметка, че думите му не са много оптимистични, но когато човек отхвърлеше по-очевидните варианти, изведнъж пред него изникваха по-малко очевидните възможности.

Той се концентрира отново върху оградата. Докато беше разговарял с Търнър, беше оставил бинокъла на земята и сега окулярът беше мокър от тревата. Той понечи да го избърше, но изведнъж замръзна на място. Заби пръста на дланта си, покрита с ръкавица, в мократа пръст. Пръстът му с лекота потъна в почвата чак до основата.

Локи погледна към гигантския бор до него, който беше висок над четирийсет и пет метра.

— Капитан Търнър — каза Локи, с изписана на лицето му самодоволна усмивка, — мисля, че открих начин да преминем от другата страна.

Себастиан Улрик провери в лаптопа си дали всичко необходимо за запечатването на „Оазис“ е готово, след което повика по радиостанцията Кътър. Устройството на борда на „Зора на Генезиса“ вече трябваше да се е задействало. Искаше му се още сега да се запечатат, но все още имаше хора, които не бяха преминали от главната

сграда в бункера. Веднъж щом затворят и запечатат бункера, щяха да го отворят само още веднъж — на следващата сутрин, когато носителите на трите разпръскващи приони устройства щяха да са готови да поемат към летището на Лос Анджелис, летищата „Кенеди“ в Ню Йорк и „Хийтроу“ в Лондон. Когато заминаха, „Оазис“ щеше да се затвори и изолира от света за три месеца — периодът, за който очакваха Аркон-С да осъществи пълното си въздействие по цялата планета. Мъжете, носители на устройствата, щяха да бъдат жертвени, но те самите не го знаеха. Бяха им казали, че ще ги пуснат да влязат обратно в бункера, но Улрик не можеше да рискува да вкара и един заразен вътре.

— Как върви? — попита Улрик Кътър.

— Още двамащ минути, сър.

— Какво? Защо толкова дълго?

— Още не сме прибрали цялото оборудване, което е от значение за операцията.

„Оазис“ беше екипиран със заключващи механизми под въздушно налягане и изолационни костюми за излизане на повърхността в екстремни ситуации, но Улрик не искаше да прибегва до използването им. Бункерът се захранваше от два електрогенератора и от огромен резервоар с гориво, закопан до бункера. В резервоара имаше дизелово гориво, достатъчно за целия им тримесечен престой. Инсталация за обезсоляване им осигуряваше питейна вода, а хранителните им запаси бяха два пъти по-големи от необходимите.

— Добре — отвърна Улрик. — Но когато вкарате оборудването, затворете входовете. Предупредете всички, за да няма неразбрали.

— Да, сър.

Улрик остави радиостанцията на бюрото си. На вратата се почука.

— Влез!

На вратата се показва резервният му фармаколог Дейвид Дийл.

— Какво има, Дийл?

Онзи влезе и се спря на прага. Беше притеснен.

— Простете, че ви безпокоя, сър... — разколеба се той.

— Хайде, Дийл, не ме бави. В момента и без това си имаме достатъчно работа със запечатването на бункера.

— Знам, сър. Затова съм тук. Казаха ми, че ще трябва да искам разрешението ви.

— За какво?

— Ами... при цялото бързане и с посвещаването ми в Десето ниво само преди няколко дни, както и бързото ми преместване тук, ами, забравих си някои неща в къщата, които ще са ми необходими за работата.

— Какво?

— Там останаха някои много важни тетрадки. В бързината ги забравих. Казаха ми, че за да отида и си ги взема, трябва да искам разрешението ви.

— Колко ще се забавиш?

— Само няколко минути. Мисля, че знам къде точно са.

— Мислиш ли?

— Те са доста важни.

Улрик се замисли. За да поддържа духа на хората си, той трябваше да ги държи непрекъснато заети с нещо, а Дийл беше включен към групата в последния момент.

— Добре, но действай бързо.

— Да, сър.

Улрик се обади по радиостанцията на пазача на входа да му нареди да пусне Дийл.

Нощта се беше спуснала над острова и за щурмовия отряд тя бе добро прикритие. Един ефрейтор отвори нещо подобно на лаптоп с много функции. Основната разлика от обикновения преносим компютър бяха двата джойстика в основата на клавиатурата. С тяхна помощ той щеше да пилотира БПЛА.

Капитан Търнър кимна и войникът, подготвил летателния апарат, се отдръпна настрани. Ефрейторът натисна един бутон и хеликоптерът оживя. Шумът от двигателя му обаче не беше по-силен от този на сешоар за коса, пуснат на най-слаб режим.

— Колко издържа батерията на този модел? — попита Локи.

— Около трийсет минути — отвърна пилотът. — Зависи и колко се маневрира с него.

Безпилотният апарат се вдигна плавно във въздуха и много скоро престанаха да го чуват. Пилотът продължи да го издига, докато не се озова над върховете на дърветата. Докато летеше нависоко, нямаше да го забележи никой.

Локи, Търнър и Грант се фокусираха върху екрана на лаптопа с картината, която се излъчваше от бордовата камера на миниатюрния хеликоптер. Обективът „Старлайт“ показва как хеликоптерът прелетя над оградата, а после над високите дървета. След две минути апаратът премина над първите светлини по периметъра на комплекса.

БПЛА се плъзна над най-отдалечения от основната сграда хангар и направи кръг над него. Никакво движение. Същата ситуация се наблюдаваше и във втория хангар. Комплексът отвън беше осветен от улични лампи, като тези в градовете.

Пред последния хангар, най-близкия до основната сграда, и голямата, подобна на хотел постройка, дузина мъже разтоварваха някакво оборудване от един камион и го вкарваха през голяма врата. Безпилотният апарат маневрира, за да погледне вътре от по-удобен ъгъл, но позицията така или иначе беше много висока.

— Да го снижа ли? — попита пилотът.

— Не — отвърна Търнър. — При толкова много хора със сигурност ще ни забележат. Да продължим отгоре.

До камиона двама въоръжени пазачи, целите в черно и с черни шапки, стояха до един джип „Форд“. В това време до него спря друг микробус и единият от пазачите отиде да говори с шофьора му.

Джипът обиколи другите пазачи в комплекса. Забелязаха още три джипа, както и още петима пазачи. Дотук петнайсет. Вероятно в сградата имаше още. В основната сграда всички светлини бяха изгасени. Няколко все още светеха в хотела. Освен пазачите и мъжете, разтоварващи камиона, други хора не се виждаха никъде и комплексът изглеждаше опустял. Локи предположи, че останалите сектанти вече се намират в бункера. Не им оставаше много време.

БПЛА увисна над централната част на комплекса и камерата показва един мъж, който беше сам и излезе от друга врата на хангара.

— Този също ли е пазач? — попита Търнър.

— Не виждам да е въоръжен — отвърна Грант. — Нито носи черна шапка.

— И носи светъл панталон — добави Локи. — Този е един от цивилните.

— Какво прави?

— Насочва се към сградата, която прилича на хотел. Може да е това, което чакаме.

— Какво имаш предвид?

— Ако пленим жив някой от пазачите, той едва ли ще ни каже нещо, колкото и да го заплашваме. Двама вече се самоубиха пред очите ми. Но с цивилния може би ще е по-лесно. Ако побързаме и стигнем до него, той може да се окаже нашият пропуск за бункера.

— Тогава е време да изпробваме идеята ти. Мислиш ли, че ще проработи?

— Зависи от това с кого си имаме работа. Ако е Кътър, значи сме прецакани. Ако е някой друг, може и да ни провърви.

— Много добре. Да видим на какви чудеса си способен с тази торба с магии.

Джъстин Хардинг, бивш рейнджър, нает от Дан Кътър, се беше облегал на предната пътническа седалка на джипа, когато чу силно

изпукване откъм северния край на комплекса. Веднага след това из гората отекна трясък.

Той погледна към шофьора Бърнс и тъкмо се направи да докладва чутото, когато Кътър го повика по радиостанцията:

— Базата до Патрул „Ехо“. Току-що регистрирахме проникване откъм северната ограда. Излезте и вижте какво става там. После ми докладвайте. Ако откриете враждебни елементи, докладвайте и открийте огън по тях.

Кътър им даде точните координати.

— Разбрано. Патрул „Ехо“ тръгва към северната ограда.

Бърнс запали двигателя и подкара джипа с висока скорост.

Колата заподскача като бясна по неравния терен, докато Бърнс въртеше волана и заобикаляше дърветата.

Когато доближиха на стотина метра, те спряха джипа и продължиха пеша. Ако имаше враждебни субекти, Хардинг, също като Бърнс бивш рейнджър, не искаше да попаднат право в засадата им.

Двамата се придвижваха напред, заемайки позиции за прикритие и стрелба по класическите правила на тактическата наука. Когато стигнаха до границата на гората, Хардинг огледа оградата с инфрачервен прибор за нощно виждане. Не се виждаха никакви тела, човешки или животински. Той включи фенера си и веднага забеляза проблема. Изправи се и свали оръжието си.

— Пак ли, да му се не види — каза той на Бърнс. — И този път точно върху оградата.

Хардинг се обади по радиостанцията на Джоунс, който караше втория джип.

— Патрул „Браво“, спрете до оградата и я осветете с фаровете си.

Мощните лъчи на фаровете обляха оградата в ярка светлина.

— Мамка му! — изруга Джоунс, след като слезе от колата. — Паднал е точно отгоре.

Огромен бор се беше пречупил, стоварил и смачкал участък от оградата с широчина шест метра.

— Само това ни липсваше тази вечер. — По време на бурята преди два дни силните ветрове бяха повалили друго дърво, което беше задействало алармата, но то беше във вътрешността на гората и

предизвика само временна тревога. Този път проблемът беше много по-голям.

— База, отново имаме паднало дърво.

— Къде?

— Право върху оградата. То е задействало сензорите.

— Можете ли да поправите оградата?

— Изключено. Размазана е.

— Можем да я ремонтираме чак утре. С Бърнс останете на пост. Патрул „Браво“ да се върне в централната сграда. След няколко часа ще дойдат да ви сменят. Искам да докладвате за ситуацията на всеки петнайсет минути.

— Прието.

Хардинг прибра радиостанцията.

— Чухте го — каза той на останалите трима пазачи, които стояха пред джипа, зяпнали огромното дърво. — Изглежда, тази нощ ще караме скапано дежурство.

В този миг се чу слабо изпукване откъм дърветата срещу тях. Главата на Бърнс рязко се килна назад и Хардинг усети миризмата на кръв от смъртоносната рана на Бърнс само за част от секундата, преди самият той да потъне в небитието.

Шофьорът на патрул „Ехо“ беше първият свален вражески боец от снайперистите на щурмовия отряд. После Локи стана свидетел как те свалиха и останалите трима пазачи. Цялата стрелба трая по-малко от две секунди — твърде бързо и скоротечно, за да имат време пазачите да реагират.

Щурмовият отряд беше прослушал радиопреговорите и беше подбрал момента за стрелбата много прецизно. Планът беше проработил точно както Локи го беше замислил.

Почвата беше толкова мокра, че корените на дърветата бяха започнали да се изскубват под тежестта на стволовете. Спомни си как, докато беше в поредна командировка, силна буря беше изпосъборила дърветата из целия Пюджит Саунд. Тъй като земята още беше влажна, да повалят едно от дърветата не им представляваше особено затруднение.

Локи беше избрал дърво, което вече се беше наклонило към оградата, за да е сигурен, че ще падне в същата посока. После трябваше само да заложи малко експлозиви от торбата с триковете, като ги разположи около основата на дървото. Зарядите бяха с малка мощност, за да се имитира с взрива изпукване на прогнил дънер. С помощта на радара за сканиране на подземните пластове те откриха най-големите и дебели корени на дървото. Зарядите бяха поставени с оглед на това взривната вълна да порази най-дебелия от корените.

Борът беше паднал право върху оградата. Буквално с един замах си бяха проправили проход в оградата и ликвидирали четирима пазачи, а на всичкото отгоре сега разполагаха и с два джипа и бяха заблудили сензорите за движение.

Екипът бързо прекоси петнайсетте метра до оградата и мина през открития проход.

Четиримата пазачи лежаха мъртви пред джипа. Фаровете осветяваха окървавените им тела. Локи обаче не изпитваше никакво съжаление или милост, нито угризение за изненадващата атака — не и след всичко онова, което беше преживял през последната седмица.

— Чухте мъжа по радиостанцията — каза Локи на Търнър. — Имаме петнайсет минути преди да направят проверка.

— Вярно — отвърна Търнър. — Да вървим тогава.

Ложата, както наричаха хотелската сграда на хидронастите, беше слабо осветена. Щом се прекъснеше електрозахранването към сградата, тя щеше да потъне в пълна тъмнина. Тъй като беше идвал многократно в хотела, Дейвид Дийл си мислеше, че видът на сградата ще му подежда успокоително, но празнотата предизвика у него безпокойство. Имаше зловещото усещане, че всеки момент със страшна сила пред него ще оживеят виденията, които му се бяха явили, и този път изходът няма да е безобиден.

Дийл прекоси фойето и се качи по стълбите до стаята си на третия етаж. Беше казал на правоверния си водач, че е забравил тетрадките си, които са важни за работата му, но в действителност беше забравил нещо много по-ценно за него. Но не би посмял да поиска от Себастиан Улрик специално разрешение да се върне в хотела, за да си прибере писмото, което дъщеря му му беше написала преди много време. Писмото, което беше скрил под дюшека, за да не го открият.

Жена му ги беше зарязала с единствената им дъщеря и беше избягала с друг мъж, наркодилър, който я беше покварил с греховния си и лъжовен начин на живот. Дийл не искаше нищо от нея. Сам щеше да отгледа дъщеря си. Но две години по-късно дъщеря му почина от левкемия.

Загубата за него беше покъртителна и той се обърна към религията, за да намери отговорите на въпросите, които го измъчваха. След като старата църква не го удовлетвори, той достигна до Светата църква на хидронастията, която обещаваше утопичен Нов свят в близко бъдеще — събитие, на което Дийл щеше да стане очевидец. В църквата на хидронастията той откри и други хора като него, интелектуалци, които имаха потребност да вярват в нещо по-голямо и значимо от тях самите, вяра, която не гледаше на науката като на ерес, а напротив, стремеше се към взаимодействие с научния прогрес.

Когато по време на посвещаването му в нивата започнаха да му се явяват видения, той окончателно се убеди, че хидронастията беше

единственият път към откриването на истинското значение на света и живота.

После правоверният водач Себастиан Улрик им разкри, че Новият свят ще настъпи много скоро и че Дейвид Дийл е избран да стане част от него. Дийл не знаеше точно за какво ставаше дума, но Улрик им обеща, че след деветдесет дни заточеничество под земята, те ще излязат направо в Новия свят, един същи земен Рай, който щеше да бъде изграден включително с помощта на Дийл.

Само малцина избрани от най-приближения кръг на Улрик знаеха какво означаваше този Нов свят и макар че Дийл също беше любопитен да научи, той се беше примирил с факта, че не е сред посветените. Улрик им беше казал, че други хора може да се опитат да им отнемат техния „Оазис“, което беше и причината за изключителните мерки за сигурност — пазачи, огради, оръжия, пароли за влизане и излизане от „Оазис“. Тази седмица паролата за пропуск беше „Светъл лъч“, а тайната дума за тревога беше „Рай“. Дийл беше развълнуван от тази интрига и тайнственост и с нетърпение очакваше настъпването на идния свят.

Тъй като му бяха казали да слезе в „Оазис“ в последния момент, в бързината той беше забравил за писмото под дюшека. Обикновено го държеше в един скрит джоб в куфара си, но понеже го четеше всяка нощ, преди да заспи, дюшекът беше по-удобно скривалище. Чак когато влезе в стаята си в „Оазис“ се сети, че писмото е останало в хотела. Ако Ложата бъдеше изгорена или опустошена, той щеше да остане без последната частица комуникация с дъщеря си.

Когато влезе в стаята си, му трябваша само броени секунди да намери писмото. Прибра го в джоба и затвори вратата, след което тръгна обратно, надолу по стълбите.

Беше прекосил три четвърти от фоайето на първия етаж, когато външната врата се отвори. Двама пазачи в черни панталони, пуловери и с шапки влязоха вътре. Той не ги позна — единият беше висок бял мъж, с извита в полуусмивка уста, а другият — едър и як афроамериканец. Но пък той беше нов тук и не познаваше повечето пазачи.

Дийл предположи, че се е забавил и са ги изпратили да го върнат обратно, а той нямаше нищо против. Беше си взел каквото искаше и беше готов да се посвети на чакането на Новия свят.

— Как се казваш? — попита го високият мъж.

— Дейвид Дийл. Извинете, че се забавих толкова много. Доктор Улрик ми разреши да си взема нещо от Ложата.

— Е, сега иска да се върнеш и ние сме тук, за да те отведем.

Дийл сви рамене. Той така или иначе беше тръгнал към бункера и изпращането на охраната беше малко пресилено.

Локи знаеше от опит, че най-добрият начин да преодолее охраната е да се държиш така, сякаш си част от нея. Този Дийл лесно се хвана на уловката, че пред него стоят двама от пазачите, и Локи реши да се възползва от това докрай.

Излязоха от фойето на Ложата и придружиха Дийл до джипа, с който се бяха сдобили при оградата. Зад волана седеше Търнър, а редник Нол, от щурмовия екип, седеше отзад. Грант седна до шофьора, а Локи — отзад, заедно с Дийл, който се сви по средата. Търнър подкара към вратата, откъдето бяха видели Дийл да излиза първия път.

Щом издърпаха мъртвите пазачи встрани от откритото, Търнър нареди на останалите от екипа да останат с единия от джиповете и да стрелят по всеки, който се появи на проверка. При толкова много джипове наоколо никой нямаше да обърне внимание на групата на Търнър, докато се връщаха обратно към комплекса. Нито пък щяха да задействат сензорите за движение. В този район най-вероятно всички сензори бяха изключени, за да се предотвратят фалшиви аларми.

Ако в джипа имаше повече от четирима души и охраната ги видеше отдалеч, броят им щеше да предизвика подозрение. Разбира се, ако имаха нещастieto да попаднат на някой, който познаваше убитите, трикът им щеше да се провали на мига.

Радарът скенер на земната повърхност потвърди, че под тях се намираще голям бункер. Това определено беше „Оазис“. Когато Локи беше видял първоначалните характеристики и параметри, там фигурираше и лаборатория с четвърто ниво на обеззаразяване — също като тази в Центъра за контрол върху болестите. Вероятно беше предназначена за изследвания и анализи на оръжие за масово поразяване, което и пораждаше необходимостта от бункера. Сега Локи всъщност осъзна, че лабораторията беше предназначена за създаване на биологичното оръжие.

Търнър повери командването на остатъка от отряда при разкъсаната ограда на един набит сержант и го инструктира да прослушва непрекъснато радиокомуникациите. Ако се натъкнеха на проблем в комплекса или ако противникът биеше всеобща тревога, отрядът щеше да се разгърне в пълномащабна щурмова операция. Тъй като Локи познаваше основното разположение на помещенията и инсталациите в „Оазис“ и идеята как да влязат вътре беше негова, той също беше причислен към групата. Освен това Локи настоя и Грант да дойде с тях. Търнър склони, макар и да не му се нравеше, че другите му бойци трябваше да останат при оградата. Но щом им предстоеше да влязат в бункера, най-добрите им съюзници и оръжия бяха стриктността и бързината. Ако бяха включили в групата още хора, това неминуемо щеше да ги забави при проникването.

Бяха се преоблекли в дрехите на пазачите. Търнър носеше един от окървавените пуловери, който се опитаха да почистят с вода от манерките. Щеше да свърши работа отдалеч. Грант с мъка си нахлузи най-големия от пуловерите, който така се опъна по тялото му, че щеше да се пръсне по шевовете.

Водени от ефрейтора, който управляваше безпилотния апарат, те стигнаха точно до сградата, в която беше влязъл цивилният. Локи се приготви за претърсване на сградата и затова той и Грант влязоха вътре, а Търнър и Нол останаха в джипа, в случай че цивилният се промъкнеше незабелязан покрай двойката вътре.

Умът на Локи препускаше трескаво. Когато Дийл спомена Улрик, Локи реагира своевременно и излъга, че и тях ги праща Улрик. Както и очакваше, Дийл не се усъмни в правомощията му.

Маршрутът до хангара беше кратък, но според часовника на Локи им оставаха броени минути, преди да дойде време Хардинг да докладва за обстановката по радиостанцията. Трябваше да действат бързо.

Локи предполагаше, че влизането в „Оазис“ няма да е никак лесно, но ако попиташе Дийл, онзи щеше да заподозре измамата. Налагаше се да импровизира. Той каза на Грант, Търнър и Нол да почакаят в колата. Щяха да поддържат връзка по радиостанциите и щяха да разберат кога да тръгнат и те.

Входът беше ярко осветен от уличната лампа. Локи слезе, следван от Дийл. Изведнъж Дийл се спря и се вторачи в Търнър.

Наведе се по-близо до него и се ококори още повече.

— Господи! Какво е станало с вас?

На светлината на лампата кръвта върху пуловера на Търнър аленееше ярко, а през дупката от куршум се виждаше зелената му тениска отдолу.

Локи сграбчи Дийл и го притисна към багажника на колата, а после запуши устата му с длан.

— Много внимавай и прави точно каквото ти казвам, за да не те застрелям. Никакви резки движения и никакви викове. Кимни, ако си разбрал.

Дийл бързо кимна. Локи свали дланта си, готов отново да му запуши устата, ако се усъмни и най-малко, че Дийл ще се разкрещи.

— Какво искате? — попита разтрепераният учен.

— Да ме вкараш в „Оазис“. Как ще влезем?

Дийл преглътна тежко.

— Има... Вътре има пазач, който стои зад бронирано стъкло. Той отваря вратата, след като специално устройство сканира дланта на човек и той каже паролата.

— Каква е паролата?

— Няма да ви свърши работа без отпечатъка от дланта.

— Няма да я кажа аз, а ти. Каква е паролата?

Дийл се поколеба секунда и отговори:

— „Рай“.

Нещо в начина, по който произнесе думата, накара Локи да се усъмни.

— Сигурен ли си? Ако пазачът не отвори вратата, ще ти видя сметката право там и ще се измъкна. — Локи блъфираше. Той не би застрелял за нищо на света невъоръжен цивилен, но заплахата му прозвуча доста убедително.

— Вратата ще се отвори — изскимтя Дийл. — Кълна се.

— Добре, тогава да вървим. Дръж се послушно и нищо няма да ти се случи.

Дийл отново кимна, взе се в ръце и влезе вътре, следван от Локи.

Ученият влезе в малко антре, което свършваше с метална плъзгаща се врата. До вратата, зад бронирано стъкло, седеше пазачът. Пазачът ги изгледа нащрек, докато Дийл постави дланта си върху биометричния скенер.

— Кой си ти? — попита пазачът Локи, който подмина скенера.

— Тайлър. Джеймс Тайлър. — Направи лъжата ти да е близо до истината и така по-лесно ще мине. Джеймс беше бащиното му име.

— Не съм те виждал досега, Тайлър.

— Нов съм. Кътър ме нае преди два дни на мястото на Хауърд Олсън.

— Сложи си ръката на скенера.

— Не мога. Понеже всичко стана в последния момент, още не са вкарали данните ми в системата. Но доктор Улрик ми нареди да ескортирам господин Дийл вътре.

Локи беше запомнил името на мъжа, паднал от асансьора в небостъргача в Сиатъл — Хауърд Олсън — и предположи, че е бил от охраната. Изглежда, номерът мина. Толкова много имена бяха споменати за толкова кратко време, че пазачът, изглежда, прие версията на Локи за правдоподобна.

— Парола? — попита пазачът.

Локи не отмести погледа си от пазача. Или Дийл щеше да я каже, или не, но Локи искаше веднага да разбере дали пазачът ще отвори вратата.

— „Рай“.

Пазачът кимна. Локи се беше фокусирал върху лицето му и забеляза как само за част от секундата очите му леко се отвориха, а веждите му се повдигнаха. Пазачът добре прикри емоцията си и ако Локи не го беше наблюдавал внимателно в този миг, щеше да пропусне издайническите мимики. Но пазачът очевидно беше изненадан. Това не беше паролата, която очакваше да чуе.

Въпреки всичко той спокойно натисна бутона пред него и вратата се отвори. После едната му ръка се плъзна надолу към бедрото, докато с другата им махна да влязат. Класическа заблуждаваща маневра. Нещо щеше да се случи.

Локи обаче стори същото. Махна с едната ръка на Дийл да влезе пред него, а с другата незабелязано посегна към колана си. Всяка секунда беше ценна и той трябваше да я оползотвори максимално. Иначе щеше да е мъртъв в мига, в който прекрачеше прага на вратата.

Тази вечер дежурен на входа на „Оазис“ беше Джордж Хендерсън. Работата не му беше много присърце, но той беше професионалист и съответно упражни необходимата бдителност, особено към всичко, което не се вписваше в стандартната процедура. Този тип, който се нарече Тайлър, определено спадаше към тази категория.

При нормални обстоятелства Хендерсън щеше да е един от първите уведомени, ако в охранителния екип бъдеше нает нов човек. Но предвид това колко бързо се бяха развили събитията през последните дни, не беше изключено и да са пропуснали да го информират. Дежурствата се провеждаха от хора от охранителния екип на ротационен принцип и тази вечер беше първото дежурство на Хендерсън от една седмица насам. Когато Тайлър спомена Кътър, Олсън и Улрик, той заключи, че пред него наистина стои напълно легитимен нов член на охраната.

Всичко се промени, когато Дийл произнесе думата „Рай“. Това беше тайната дума за тревога. Който и да беше този Тайлър, той не беше добре дошъл тук.

На Хендерсън набързо му мина през ума да се обади на Улрик и да докладва за инцидента, без да отваря вратата, но после размисли и реши, че има идеалната възможност сам да се погрижи за проблема. Заповедите бяха сам да преценява на място как да реагира, включително ако се наложи и сам да ликвидира подозрителен субект. Именно това той реши да направи. Можеше сам да очисти неканения гост, а след такава героична постъпка никога повече нямаше да го карат да дежури.

Пазачът натисна бутона и отвори вратата. Едновременно плъзна другата си ръка към пистолета. Когато натрапникът завиеше иззад ъгъла, той вече щеше да е извадил пистолета и да го е насочил към него. И щеше да е изстрелял по Тайлър три куршума в бърза последователност, преди онзи да се е усетил какво го е сполетяло.

Неканеният гост махна на Дийл да мине първи. Щом Дийл влезе, нещо изтропа на пода. Инстинктивно Хендерсън премести погледа си от Тайлър към пода и видя някакъв метален цилиндър, който отскочи от стената и се спря близо до краката му.

В това време с периферното си зрение Хендерсън забеляза как Тайлър се хвърли на земята, зад стъклото, но докато разбере, че цилиндърът в краката му е светлинно-звукова шокова граната, беше твърде късно. Тъкмо беше погледнал към гранатата, когато тя избухна в лицето му.

Локи залегна зад вратата, запуши си с пръсти ушите и затвори очи. Беше издърпал шплента на гранатата и преброил до две, преди да я метне в отворената врата.

Гранатата избухна със силен тътен. Този вид гранати бяха предназначени да неутрализират противника с много силна и ярка светлина и оглушителен гръм. В повечето случаи експлозията не причиняваше травми, а само зашеметяваше противника, като причиняваше временна глухота, слепота и замайване.

Локи скочи на крака и се стрелна към входа. Дийл и пазачът лежах на пода, закрили с длани очите си. Преди пазачът да се осъзнал, Локи го фрасна по тила с приклада на автомата, който беше взел от един от мъртвите му колеги. Пазачът се просна в безсъзнание. Димът от взрива се устреми към тавана, придърпан от въздушното завихряне на вентилационната система.

Под прикритието на дима Локи разби камерата в стаята на охраната, като ясно си даваше сметка, че хората на Кътър ще забележат повредата много скоро. Първоначално щяха да помислят, че се дължи на техническа авария, после — да се обадят на дежурния да потвърди дали е така. След като никой не им отговореше, щяха да изпратят човек да провери на място. По приблизителна оценка на Локи имаха най-много пет минути.

Грант и Търнър, чули взрива по радиостанцията, изтичаха към отворената врата. Локи нямаше време да им каже за импровизацията си и затова те влетяха вътре с насочено оръжие. Когато видяха, че единственият изправен човек е Локи, свалиха оръжието.

— Изглежда, си взел нещата под контрол — подметна Грант.

— Опитва се да ме убие — отвърна виновно Локи.

— Голяма грешка.

— Къде е Нол?

— Остана отвън на пост.

— По-добре да побързаме.

Търнър извади от джоба си пакет с пластмасови връзки-белезници и хвърли две на Локи, който завърза с тях китките и глезените на пазача. Грант направи същото със стенещия Дийл, докато Търнър повика по радиостанцията сержанта си:

— „Арес Водач“ до „Арес Едно“.

— Тук „Арес Едно“.

— Преминахме през външната врата. Имаме пет минути преди охраната да изпрати някой да провери. Остани на позиция. Ще ти дам знак, когато овладеем бариерите. Не предприемай никакви движения без моя заповед.

— Прието.

Локи провери коридора, който започваше от помещението на пазача и след известно разстояние се пресичаше с други коридори, които свършваха с врати. Локи се обърна и видя два асансьора само с един бутон за повикване. Значи надолу. Срещу асансьорите имаше друга врата — трислойна метална плоча с повишена здравина, която сигурно щеше да издържи и директно попадение от гранатомет. Локи я побутна и тя се отвори.

Пред него се показа вътрешността на огромен хангар. На около петнайсет метра навътре той видя отворена врата, а до нея — голям товарен асансьор. Пред асансьора пазеха двама души охрана, които наблюдаваха товаренето на оборудването. Очевидно дебелината на врата беше заглушила взрива от гранатата достатъчно и на фона на шума в хангара пазачите не бяха чули нищо.

Хангарът съдържаше само едно нещо, но в огромно количество — пръст. Масивни купчини пръст се извисяваха до тавана и изпълваха всяко кътче на хангара. Беше оставена само една широка пътека до товарния асансьор. Цялата тази земя беше изкопана при строителството на бункера и беше прибрана тук, за да не бъде изнесена с камиони от комплекса и забелязана. Можеха да построят колкото си поискат сгради, без да се налага да искат разрешение, но изкопаването на хиляди тонове пръст и камъни неминуемо щеше да повдигне

нежелани въпроси и най-вече за какво съоръжение е бил направен такъв огромен изкоп. Навярно другите хангари също бяха пълни догоре с пръст.

Локи затвори вратата, без да го видят пазачите. Те бяха твърде заети да надзирават товаренето в другия край на хангара. Локи тръгна по единия коридор покрай асансьора и отвори вратата. Надолу се спускаше широка стълба.

На първата стълбищна площадка имаше дебела трийсет сантиметра бетонна бариера, прибрана в стената. С едно натискане на бутона в централния контролен център бариерата щеше да се спусне и плътно да запуши цялото стълбище. Необходими бяха много повече експлозиви, отколкото Локи носеше в чантата си, за да се взриви проход в подобно препятствие.

Не чу нито шум, нито гласове откъм стълбите и затвори вратата. Изтича обратно до стаята на охраната и видя компютър на бюрото на пазача. Ако можеха да влязат в системата, може би щяха да намерят план на подземното съоръжение.

— Ще проверя...

Думите на Локи бяха прекъснати от изстрел отвън. Външната врата рязко се отвори и безжизненото тяло на Нол падна върху пода. Веднага след това вътре изтича пазач и скочи върху Нол. Пазачът замръзна на място, когато видя дима и тримата мъже в стаята на охраната.

Пазачът понечи да вдигне оръжието и да стреля, но Локи беше по-бърз и посегна към бутона, с който се затваряше външната врата. Локи успя да натисне бутона, а Грант залегна точно когато куршумите от автомата на пазача се забиха в стената зад него. Вратата се затвори. Пазачът стреля по стъклото, но, изглежда, наистина беше бронирано и куршумът просто се разплеска в него.

Пазачът вдигна радиостанцията до устата си и Локи разбра, че с Грант и Търнър имат секунди да слязат по стълбите, преди в бункера да бъде обявена всеобща тревога. „Оазис“ щеше да бъде затворен и запечатан.

— Хайде! — извика Локи и изтича към стълбите вдясно.

Грант и Търнър го последваха, като последният в това време извика по радиостанцията:

— „Арес Едно“! Тук „Арес Водач“! Откриха ни! Започнете атака!

— Прието, „Арес Водач“!

Локи се изстреля през вратата и тичешком заслиза надолу, прескачайки по две стъпала наведнъж. Отекна алармен сигнал. Тъкмо мина през площадката, когато бариерата започна бързо да се затваря. Бетонното съоръжение беше стигнало по средата на площадката, когато Грант се промъкна покрай него.

Търнър се плъзна по перилата, удари се в срещуположната стена и на косъм успя да се провре през процепа малко преди бариерата с трясък да се опре в стената.

Силата на алармата частично отслабна и женски глас произнесе: „Нарушител в бункера. Моля, останете по стаите си.“ Съобщението се повтори отново след десет секунди. Вероятно беше адресирано към цивилните обитатели на „Оазис“.

Локи помогна на Търнър да се изправи.

— Добре ли си?

— Ще се оправя — отвърна Търнър и разтърка рамото си.

— Пробвай радиостанцията.

Търнър повика сержанта три пъти, но в отговор последва само статично прашене.

— Бариерата е твърде дебела — отбеляза Търнър.

— А ако не успеем да ги вдигнем, няма да можем да се свържем с бомбардировача.

— Значи след като открием биооръжието, следващата ни задача ще е да отворим бариерите.

Локи само кимна, без да каже нищо. Всички много добре знаеха пред какво се изправят. Имаха да претърсят седем подземни нива, в които се намираха поне двацет пазачи, стотици невъоръжени цивилни, включително Дилара Кенър. Ако не овладееха биооръжието и не се свържеха отново с отряда до трийсет минути, най-мощната неядрена бомба на света щеше да превърне целия комплекс в една гигантска дупка.

Грант се покашля.

— Е, на това му викам аз предизвикателство — каза той.

Дилара Кенър чу приглушен гръм и някакъв глас, който май крещеше на нея. Отвори очи. Главата ѝ се килна настрани, сякаш беше затънала в тресавище. В началото тя не разбра къде се намира. После видя двамата мъже в другия край на стаята. Единият, облечен целият в черно, говореше по радиостанция. Другият носеше бяла престилка. Тя ги позна, после забеляза и стола, на който преди беше завързана. Адреналинът нахлу в кръвта ѝ.

Не помнеше как се е озовала на масата. От препаратите, които ѝ бяха инжектирали, ѝ се виеше свят, но я беше разбудила сирената, която продължаваше да вие. А адреналинът в кръвта ѝ беше надвил ефекта от лекарствата.

Думите, излизаци от високоговорителите, станаха по-ясни: „Нарушител в бункера. Моля, останете по стаите си“.

Някой беше нападнал комплекса. И ако спасителният отряд беше вътре, нейният най-голям шанс за спасение беше сама да ги намери.

Мъглата в съзнанието ѝ постепенно се разсейваше. Тя затвори очи и напрегна цялата си воля, за да се концентрира. Ако разберяха, че е будна, щяха отново да я завържат или да я затворят в стаята ѝ.

— Стой тук и я дръж под око — каза пазачът с дебелия си глас. — Аз ще отида да видя какво става. Заклучи вратата и не я отваряй на никого. Ще се върна и сам ще я отключа, когато разрешим проблема.

Вратата последователно се отвори и затвори. Тя остана сама с доктора.

Тихо раздвижи ръцете и краката си. Крайниците ѝ си бяха наред, но не знаеше какви сили ѝ бяха останали. Налагаше се да рискува.

Дилара тихо изпъшка ѝ леко разтнесе главата си напред-назад, сякаш в момента излизаше от безсъзнание.

Както и очакваше, докторът се приближи до леглото. Дилара отвори и затвори очи. Той стоеше до нея и вероятно обмисляше какво да предприеме. Слабините му се намираха на нивото на ръба на масата. Идеално.

Тя се обърна на едната си страна, с лице към доктора, и изстена още по-силно. Докторът протегна ръка, за да я спре, без изобщо да види как коляното ѝ се изстреля към него.

Удари го право в чатала. Кльощавият нещастник изписка тихо и се преви надве, после падна на колене и отвори уста, за да си поеме въздух.

Дилара скочи от масата, но твърде рязко. Веднага ѝ се завъртя главата и тя се подпря на масата, за да не загуби равновесие.

Докторът запълзя по пода, опитвайки се да се изправи на крака. Дилара трябваше да си припомни всичко научено от уроците по самозащита. Тъй като отдавна беше осъзнала, че ще прекарва доста време в разкопки все в опасни места по света, тя беше преминала тренировки и обучение по ръкопашен бой, както и боравене с оръжие. За всеки случай. Сега беше благодарна на съдбата, че е преминала подобна подготовка. А първото, на което я бяха научили, беше, че лакътят е една от най-силните и здрави точки в тялото. Можеш да го използваш, за да нанесеш максимално силен удар на противника, като рискът да се травмираш сам е минимален.

Главата на доктора беше на едно ниво с лакътя ѝ.

С цялата си сила Дилара замахна с лакътя и удари доктора в главата, която се фрасна в металния плот. Силна болка прониза ръката ѝ, но тя беше постигнала целта си. Докторът падна на пода в несвяст.

Дилара нямаше сили да вдигне доктора на стола и да го завърже с ремъците. Освен това не разполагаше и с толкова време. Скоро щяха да разберат за бягството ѝ. Трябваше да потърси нападателите и да се срещне с тях. Беше сигурна само в едно — който и да щурмуваше в момента комплекса, беше от добрите.

Тя огледа стаята за нещо, което би могла да използва като оръжие. Нямаше да излезе оттук невъоръжена.

Улрик и Кътър се намираха в научните лаборатории на петото ниво, когато пазачът от входа се обади на Кътър, за да му съобщи за нарушителите. Дватама тъкмо наглеждаха последните приготовления за транспортирането на прионните устройства. Веднага след разговора с охраната Кътър нареди да се затвори и запечата целият комплекс.

Скоро след това негов екип отвъд обекта докладва, че е бил нападател от враждебни сили, вероятно армейски части за специални операции. Кътър се приближи до един монитор и включи записа от видеокамерата на входа. На нея той видя как някакъв пазач влиза заедно с Дейвид Дийл през вратата, след което проблесна светкавица и пространството се изпълни с дим. След това камерата изгасна. Кътър отново повтори записа и разпозна мъжа, облечен като пазач.

— Локи! — изкрещя Улрик. — Значи новините по телевизията бяха лъжа! Всички ли бариери се затвориха навреме?

— Моят пазач не може да стигне до стълбите — отвърна Кътър, — но според него те може би са успели да проникнат. Само трима са. Видял ги е да се насочват към източното стълбище.

— Дилара Кенър. Ще я използваме като заложник. Нареди на охраната да я доведе. Не ме интересува дали е в съзнание, или не.

Кътър повика по радиостанцията пазача, който беше оставил при доктора.

— Жената дойде ли в съзнание? — попита го.

— Не знам.

— Как така не знаеш?

— Тръгнал съм към контролната зала.

— Какво? Веднага се върни в лазарета, вземи Кенър и я доведи на нивото с лабораториите. Носи я на ръце, ако трябва. Мини по западното стълбище.

— Слушам, сър.

— Щом Локи е само с двама души, какво биха могли да сторят те? — попита Улрик.

— Доколкото разбирам, отвън са разположили армейски подкрепления. Ще се опитат да отворят бариерите. Ако успеят, войниците ще влязат вътре и ще започнат пълномащабен щурм на „Оазис“. Като нищо ще ни пометат.

— Контролната зала. Върви там. Аз ще довърша тук. Когато доведат Кенър, ме включи по високоговорителите. Не мисля, че Локи ще иска тя да умре от бавна смърт. Когато устройствата станат готови, ще унищожа останалите проби. Не можем да позволим плодът на изследванията ни да попадне в ръцете на военните.

Контролната зала, разположена надълбоко под земята на седмо ниво, беше централната нервна система на комплекса „Оазис“.

Пазачите, които дежуреха там, можеха да наблюдават всяко кътче в бункера чрез монтираните навсякъде камери. Контролната зала беше единственото място, откъдето можеха да се отворят бариерите.

— Къде е Локи в момента? — попита Кътър в микрофона, като в същото време извади пистолета и затича към северното стълбище. Ако минеше в кръг и се прокраднеше отзад, щеше да се справи с нарушителите много бързо.

— Още са в горната част на източното стълбище. Мамка му!

— Какво стана?

— Току-що извадиха от строя камерата.

Охраната на „Оазис“ беше проектирана така, че да държи неканените гости настрана от обекта. Никой не беше предполагал, че нарушителите ще могат да преминат през оградата и постовете. Вътрешните камери бяха предназначени за наблюдение на обитателите с цел контрол върху тях, но не и за проследяване на нарушители. Достатъчен беше удар с приклад от автомат и с камерата беше свършено.

— Никой да не минава през източното стълбище. Използвайте северното или западното. Ще ги примамим долу и ще ги нападнем отгоре. Пригответе се за нападение, аз тръгвам към вас.

Кътър отвори вратата на северното стълбище. След като се убеди, че нямаше никой и не се чуваха никакви изстрели, той тръгна надолу.

Локи отвори вратата за първо ниво. Пред него се простираше дълъг коридор, който се раздвояваше Т-образно, преди да завърши с врата към друго стълбище. Нямаше пазачи. Цивилните обитатели явно се бяха подчинили на заповедта по високоговорителите и бяха останали по стаите си. Намирането на Дилара щеше да е трудна и продължителна задача, а те не разполагаха с много време.

Търнър държеше стълбището под око. Грант беше разбил камерата, но това не увеличи кой знае колко защитата им. Трябваше да унищожават камерите в движение.

— Как ще отворим онези бариери? — попита Търнър.

— На най-долното ниво има контролна зала — отвърна Локи. — Тя ще е силно защитена.

— А лабораторията за работа с опасни вещества?

— На четвърто и пето ниво. Там стените също ще са подсилени.

Не биха искали около лабораториите да се мотаят ненужни хора.

— И какъв е планът? Да тръгнем първо към лабораторията?

Локи кимна.

— По-слабо защитена е. Освен това, ако не овладеем навреме биооръжието, можем направо да чакаме падането на бомбата.

— Да вървим тогава. Обръщайте внимание на вратите, докато се движим — каза Търнър. — Аз ще съм готов с гранатите, ако чуем подозрителен шум.

— Но първо ще направим малка изненада. — Локи бръкна в чантата си.

— Пак някой фокус от торбата с магиите ли?

— Не е хубаво някой да се прокрадне зад нас незабелязано — каза Грант, тъй като се досети какво е замислил Локи.

На около десет сантиметра от вратата Локи постави модернизирана версия на противопехотна мина. Върху страната, поставена с лице към вратата, имаше надпис „насочи към противника“. Експлозивът беше с насочено действие, което означаваше, че „приятелските“ сили можеха да стоят зад мината и за тях пораженията щяха да са минимални, докато тези откъм предната страна щяха да бъдат направени на кайма. Локи нагласи детонатора пред мината. Ако вратата се отвореше, тя щеше да удари детонатора и всеки в радиус шест метра от вратата щеше да бъде „изваден от строя“, както обичаха да казват в армията.

Локи свърши с мината и стана.

— Сега, след като се погрижихме за тила, да отидем да намерим лабораторията.

Помещението не се отличаваше от който и да било друг лекарски кабинет, който на Дилара ѝ се беше налагало да посещава. Тя прерови чекмеджетата и шкафовете в търсене на нещо, което би могло да ѝ послужи за защита. Едва ли държаха скалпели тук, но може би имаше други остри или тежки предмети. Пълно беше с шпатули, тампони, марли и кърпи, но единственото остро нещо беше спринцовката с иглата, с която ѝ бяха инжектирали серума.

Без оръжие тя щеше да е беззащитна. Пазачите бяха много по-яки и издръжливи от доктора и щяха да я надвият за секунда. Все пак тя не можеше да стои със скръстени ръце и да чака да дойдат да я спасят. По-добре беше да действа и да си пробие път с бой.

Най-добрият вариант беше да тръгне към стълбите и да се опита да избяга, докато вниманието на похитителите ѝ беше насочено към проникналите в бункера. Щом веднъж излезеше на повърхността, тя щеше да потърси контакт с щурмоваците.

Сърцето ѝ заби като лудо, когато предпазливо поотвори вратата на сантиметър. Ако я отвореше докрай, бягството ѝ можеше да се провали още тук. Надникна през процепа.

Нямаше никой. Отвори вратата по-широко, докато не видя номера „315“ на нея, след което погледна в другата посока. Чисто. Тъкмо понечи да тръгне и чу нечий мъжки глас. Идваше насам, но по коридор, към който тя нямаше видимост. Той спря, докато говореше. Навярно говореше по телефон. Съдейки по стъпките, беше сам.

Тя позна гласа — беше на пазача, който беше излязъл преди малко от кабинета.

— Ще слеза долу с нея до една минута — каза той.

Идваше за нея.

Дилара тихо затвори вратата. Имаше само няколко секунди. Пазачът щеше да види доктора на пода чак когато отвореше напълно вратата. Това щеше да ѝ даде известна възможност за изненада.

Тя грабна спринцовката и я заби в същото шишенце, от което ѝ бяха инжектирали на нея. Изтегли пет пъти по-голямо количество от

това, което ѝ биха на нея. После се наведе зад вратата, която се отваряше навътре.

Стисна спринцовката в едната си ръка, а другата длан постави в готовност върху буталото. Стъпките приближиха вратата отвън. У идващия нямаше никакво колебание. Пазачът очакваше да види Дилара все още лежаща на масата. Щеше да му е необходима около секунда, за да разбере какво се е случило, и тя трябваше да нанесе удара си през това време.

Вратата рязко се отвори и пазачът влезе. Застана точно до нея, когато се спря и се вторачи в доктора на пода. Дилара изскочи иззад вратата и заби спринцовката до основата на иглата в бедрото на пазача. В същото време натисна буталото и инжектира цялото ѝ съдържание. Прозрачната течност се вля във вените на крака му, преди да се е окопитил.

Пазачът извика и издърпа крака си. Дилара продължаваше да стиска спринцовката и след като я извади, я хвана като нож.

— Кучка такава! — извика пазачът и се хвърли към нея. Мускулестият мъж изби спринцовката от ръката ѝ и я хвана за раменете.

Макар и да беше инжектирала психотропното лекарство мускулно, тя се надяваше то да му подейства също като на нея. Дилара започна тихо да отброява секундите.

На „шест“ пазачът я блъсна в стената и ѝ изкара въздуха. Тя се преви и отвори уста, за да си поеме дъх.

— Стой тук! — извика пазачът. На нея ѝ оставаше само да продължи да брои.

На „осем“ той вдигна радиостанцията към устата си.

На „девет“ подбели очи.

На „десет“ падна на пода.

Пазачът беше в съзнание, но силно замаян. Той изстена тихо и избърбори нещо, което Дилара не разбра. Тя си пое въздух и се изправи.

Подритна ръката му, но тя беше неподвижна. Лесно успя да му вземе картения пистолет и резервните пълнители.

Огледа оръжието. „Хеклер и Кох МП-5“. Веднъж беше стреляла с такъв по време на обучението ѝ. Красиво, леко оръжие. Точно каквото ѝ трябваше.

Пистолета тя затъкна в панталона си и тръгна да търси стълбите.

На второто ниво Локи повтори процедурата. Извадиха от строя камерите и после той постави противопехотна мина до вратата. След като камерите не работеха, преследвачите им нямаше как да знаят колко зле щяха да изживеят последните трийсет милисекунди от живота си.

Грант разби камерата на третото ниво и Локи коленичи до вратата. Постави мината и тъкмо се канеше да нагласи детониращия механизъм, когато чу стъпки в коридора. Някой идваше към тях.

Локи още не беше приключил с поставянето на мината и затова я издърпа настрани, оттегли се към площадката и насочи оръжието си към вратата. Грант и Търнър в това време бяха на стълбите под него, също с насочени към вратата оръжия. Вратата се отвори и когато Локи видя лицето, което се показва, рязко отмести пръста си от спусъка.

— Не стреляйте! — извика той.

Беше Дилара, въоръжена до зъби.

— Тайлър!? — възкликна тя. — Ти си жив! — И се хвърли в обятията му. Локи я прегърна силно и след няколко секунди се усмихна глуповато към Търнър, който беше слисан от случващото се.

— Добре ли си? — попита я Локи.

— Улрик ме упои с нещо, но ще ми мине — отвърна с дрезгав глас Дилара.

Локи посочи към картечния пистолет, който тя носеше.

— Сигурна ли си, че знаеш как да боравиш с това?

— Когато излязох на стълбищната площадка, за малко не те застрелях.

— Приемам отговора ти за „да“.

— Казаха ми, че си умрял.

— Така исках да си мислят.

— Трябва да ги спрем. Планират да пуснат някакъв прион в Ню Йорк, Лос Анджелис и Лондон. Довечера ще натоварят устройствата.

— Затова сме тук. Разполагаме с двацет минути да ги намерим.

— Защо двацет минути?

Локи й разказа за кръжащия в небето над острова бомбардировач.

— Само тримата ли сте?

Локи кимна.

— Останалите от отряда са горе на повърхността. Загубихме връзка с тях.

— Тогава какво ще правим?

— След като намерим и овладеем прионите, ще трябва да измислим как да влезем в тяхната контролна зала.

— Може би някой пазач ще може да ни каже как — отвърна Дилара.

— Дори и да намерим някой, той, както и останалите като него, едва ли ще е от приказливите. Ще ни трябва доста време, за да измъкнем някаква информация от който и да е от тях.

— Знам един, който ще говори.

— И защо ще го прави?

— Защото преди малко му инжектирах конска доза от серум на истината.

Себастиан Улрик наблюдаваше как учените зареждат и последните контейнери с Аркон-С в разпръскващите устройства. Най-късно след пет минути прионите щяха да са готови за употреба. Щурмът на бункера му дойде малко в неподходящ момент, но ако приключеше тук навреме, нямаше да му навреди особено.

— Побързайте — нареди им той в микрофона. — Много се забавихме.

Прехвърлянето на Аркон-С, както винаги, се извършваше в камерата, която само преди няколко дни беше използвал за показната елиминация за назидание на онези, в чиито глави се въртяха мисли за предателство и измяна. В тази камера се намираше цялото количество Аркон, което съществуваше на света, освен пробата, все още намираща се в Ноевия ковчег. Веднъж приключеше ли прехвърлянето, той щеше да унищожи остатъка.

Компютърните файлове вече бяха унищожени. Записа само по едно копие от тях на флаш паметта, която в момента лежеше в джоба му. В нея се съдържах и всичките планове за модифициране на Аркон-А (грубата форма, открита в Ноевия ковчег) в Аркон-С. Не искаше да дава никакви шансове на правителството и да му остави наготово информацията, та после да вземат и да измислят противоотрова.

Мъжете в затворената камера бяха облечени в специални защитни костюми, в случай че по време на прехвърлянето се получи пробив и се активира биооръжието. Останалите лаборатории вече бяха стерилизирани със солена разтвор. Процесът отнемаше повече време, отколкото стерилизацията с топлина, но пък беше също толкова ефективен.

Именно поради тази причина Ной, след като излязъл от ковчегата, беше останал жив и населил наново света. След като беше унищожил всичко живо, Арконът се беше разтворил в солената морска вода.

В изпитателната зала се бяха събрали тримата мъже, които щяха да доставят устройствата по предназначение. Всеки от тях си мислеше,

че щом изпълни задачата, ще се върне в „Оазис“. Но тъй като имаше лек риск да бъдат заразени по време на мисията им, на обратния им път те щяха да бъдат ликвидирани от охраната на входа. Улрик съжеляваше, че щеше да загуби свои верни поклонници, но жертвата беше необходима, за да се гарантира сигурността на „Оазис“.

Единствените други хора в изпитателната зала, освен Улрик, бяха операторът на камерата и Светлана Петровна. Дилара Кенър вече трябваше да е доведена.

Той се обади по радиостанцията:

— Кътър, къде е Дилара Кенър? Не мога да се пазаря за нещо, с което не разполагам. Той ще иска да чуе гласа ѝ.

— Избягала е, сър — отвърна Кътър.

Улрик силно стисна радиостанцията.

— Какво? Как?

— Не знам. Току-що я видяхме как изтича към стълбището на трето ниво, точно където се намира Локи.

— Значи сега са заедно?

— Не знам. Камерата на стълбищната площадка е извадена от строя.

— А какво изобщо знаеш?

— Никоя от камерите в коридора не ги е уловила, което означава, че всичките още са на стълбите, а ние в момента се готвим да ги нападнем.

— Добре тогава. Явно доктор Кенър вече няма да ми трябва. Избийте ги до един.

Кътър гледаше картината, предавана от камерата на четвърто ниво. Все още беше здрава и не показваше никакво движение, което означаваше, че Локи и антуражът му все още бяха на площадката на трето ниво.

Перфектно.

Кътър планираше да осъществи атака от три страни. Четирима души щяха да се приближат от източното стълбище от нивото под тях и да служат като примамка. Други четирима, които се бяха разминали на косъм с избягалата Кенър, бяха заели позиция по коридора на трето ниво, готови да открият огън по Локи, когато се покажеше. Те щяха да

останат скрити, докато Кътър не им дадеше сигнал, че Локи и спътниците му са влезли в обхвата на камерите, монтирани на трето ниво. После хората му щяха да изскочат изневиделица и да ги пометат с автоматична стрелба.

Увереността на Кътър обаче се основаваше главно на третия елемент от атаката. Веднъж щом долу започнеше стрелбата, последните четирима мъже, преминали през западното стълбище и качили се до първо ниво, щяха да се придвижат надолу към източното стълбище и да затворят „квещите“. Ако успееша да се промъкнат незабелязано до Локи, те щяха да видят сметката на натрапниците за нула време, но ако не — Локи щеше да бъде изтласкан право към подготвената му засада в коридора.

Кътър искаше сам да води хората си в битката, особено защото сред натрапниците беше и Грант Уестфийлд, но щеше да е по-полезен на екипа си, като насочваше действията му от контролната зала. Поне щеше да види на монитора с очите си как умира Уестфийлд.

— Последна проверка на екипа — изрече Кътър в радиостанцията.

— Първи екип е готов — докладва групата от долното ниво.

— Втори екип е готов — докладва групата от първо ниво.

— Трети екип е готов — докладва групата в засада от коридора на трето ниво.

— Втори и трети екипи, чакайте да ви дам сигнал. Първи екип, тръгвай.

Първи екип тичешком премина през вратата на седмо ниво и тръгна нагоре по стълбите. Локи и групата му би трябвало да са чули стъпките и да са насочили оръжията си по посока на шума, тоест трябваше да са насочили изцяло вниманието си надолу, без да внимават какво се случва отгоре. Инструкцията на първи екип беше да открие огън, преди да стигне до трето ниво — като отвличаща маневра — и за да заглуши шума от втори екип, идващ отгоре от първо ниво. Дори можеше Локи да започне да отстъпва нагоре и да попадне право в ръцете на втори екип.

Чу как първи екип откри стрелба, но не чу ответен огън. Локи вероятно обмисляше какво да предприеме. Сега беше моментът.

— Втори екип, тръгвай!

Кътър видя как водачът на втори екип изрита вратата на първо ниво.

В следващия миг вратата експлодира.

Двамата мъже, които бяха застанали точно пред вратата, се пръснаха на парчета от взривната вълна. Останалите двама, които ги прикриваха, изпопадаха на пода, стискайки с ръце лицата си. Кътър изскърца със зъби. На вратата беше заложена мина-капан.

Кътър нареди на първи екип да се оттегли. Но твърде късно.

Чу експлозията, преди водачът на екипа да е имал време да реагира.

— Водачът е убит! — докладва един от първи екип. — Те хвърлят отгоре гранати по стълбите!

Много бързо Кътър изгуби голяма част от хората си.

— Първи екип, изтегляйте се веднага! Използвайте най-близката врата. Трети екип, останете на позиция и чакайте заповедта ми. — Може пък Локи въпреки всичко да влезе на трето ниво и все още имаха шанс да обърнат нещата в своя полза.

Кътър почака, но не видя никой на монитора. Минаха трийсет секунди. Нищо.

— Превключи на камерата в коридора на второ ниво — каза той.

Мониторът показва Дилара Кенър, застанала зад Локи, и още един войник, повдигнали Грант Уестфийлд до камерата. Всичките бяха невредими. Лицето на Уестфийлд запълни почти целия екран. Той протегна ръце и бръкна някъде зад камерата. Защо просто не я беше разбил? Какво замисляше...

Мамка му!

— Изключи камерата! — извика Кътър — Бързо!

Операторът не беше достатъчно бърз. В един миг връзката с всички камери прекъсна.

Когато ги нападнаха, Търнър заповяда да се оттеглят в коридора на трето ниво. Локи тъкмо се направи да отвори вратата, но Грант го спря. От опита си с Кътър той се досети, че бившият му брат по оръжие целеше да ги накара да сторят именно това. А също така предвиди и нападението отгоре. Локи беше склонен да се довери на инстинкта на приятеля си. Когато чува експлозията от първо ниво, което потвърди подозренията на Грант, Търнър също се съгласи. Хвърлиха две гранати по стълбите и постъпиха така, както Кътър не очакваше. Качиха се нагоре.

Грант видя останките от камерата на площадката на второ ниво и каза на Локи, че знае как да извади от строя всички камери, които вече се превръщаха в истинска досада. Дори и да разбиеха камерите една по една в движение, това щеше да им отнеме от ценното време, което не можеха да си позволят. А и Кътър можеше да ги проследи по местата, където една по една изключваха камерите. Локи не беше електроинженер и затова беше пропуснал нещо, което обаче не беше убягнало от опитното око на Грант.

Всички камери бяха свързани към една електрическа верига и не бяха снабдени с предпазители бушони. Ако Грант намереше кабел с високо напрежение и го свържеше директно към кабела, по който се предаваше видеокартина, той щеше да претовари цялата система.

В коридора на второ ниво в момента Грант се стремеше да запази равновесие, качен върху раменете на Локи и Търнър. Когато съедини жиците, просветнаха искри и Локи чу как изпука следващата камера по коридора.

Грант скочи на пода.

— Сега вече можем да вървим. Това ще им даде добър урок друг път да не възлагат такива големи поръчки на фирми без опит.

Сирената спря. Отвориха се няколко врати, от които се показаха цивилни, вероятно чули гласовете им. Сигурно на това ниво бяха разположени жилищните помещения.

— Всички останете по стаите си — извика Локи и вратите веднага се затвориха.

Той ги поведе към стълбището в западния край на коридора. Търнър мълчаливо вървеше отзад. След като Локи беше запознат с плана на бункера по-добре от всеки друг, той негласно му беше отстъпил командването.

Бяха минали само петнайсет минути и умората и напрежението от бързото движение започнаха да се усещат. Но не можеха да рискуват да атакуват фронтално укрепена позиция, за която имаха съвсем оскъдна информация. Това, което щеше да им каже дрогираният със серума на истината пазач, напълно си заслужаваше отделеното време.

Те предпазливо излязоха на площадката. Убедиха се, че няма никой, и тръгнаха надолу. Бяха по средата на стълбите, когато се отвори вратата на третото ниво. Търнър беше в най-подходяща позиция и изстреля два бързи откоса, поваляйки двама пазачи, преди да успеят да реагират. Телата им попречиха на вратата да се затвори и Локи видя други двама пазачи да се оттеглят в коридора.

Това навярно беше засадната група, която Грант предвиди, че ще ги дебне. Сега Локи имаше предимство в числеността. Той изтича в коридора и стреля по бягащите пазачи, които се бяха насочили към източното стълбище. Точно както искаше Локи.

Единият от пазачите се спря, преди да отвори вратата. Като че някой му каза нещо в слушалката на радиостанцията. Но другият прелетя покрай него и се хвърли върху вратата. Другарят му се опита да го спре, но вратата вече се беше отворила и докоснала ударника на противопехотната мина, която Локи беше заложил.

Взривът ги отхвърли назад, но когато паднаха на пода, телата им представляваха каша от кръв, плът и прах.

— В коя стая е? — попита Локи Дилара.

Тя ги поведе към стаята зад ъгъла. Грант ги прикриваше, докато Локи отвори вратата. Вътре докторът и дрогираният пазач още лежах на пода.

Грант и Търнър вдигнаха пазача, сложиха го на стола и завързаха китките му с ремъците.

— Как се казваш? — попита го Локи, докато Търнър завързваше китките и глезените на доктора с пластмасови връзки-белезници.

Зениците на пазача бяха разширени и той не можеше да се фокусира върху човека, който говореше с него.

— Конъли — произнесе той провлачено, сякаш беше пиян.

— Колко сте пазачите общо, Конъли?

— Пазачи?

— Твоите хора, колко са?

— Силите за сигурност се състоят общо от трийсет и двама души.

— Май дрогата действа — отбеляза Грант.

— Вътре колко са? — попита Локи.

Конъли замълча, видимо объркан. Подобни сметки, изглежда, бяха прекалено трудна работа за упоения му мозък. Трябваше да улеснят задачата.

— Колко души обикновено стоят на пост отвън?

— Стандартната бройка е дванайсет.

С четиримата в хангара това означаваше, че навън е имало шестнайсет души, когато се затвориха бариерите. Кътър започна с шестнайсет, а сега имаше много по-малко. В най-добрия случай по-малко от десет. С толкова малко хора едва ли щеше да рискува нов щурм.

Кътър щеше да изтегли всичките си сили в контролната зала и да се укрепи там. Щеше да подеме война на изтощение. Но проблемът на Локи беше времето. Оставаха десет минути до пускането на бомбата.

— А цивилните, Конъли? — попита Локи. — Те въоръжени ли са?

Конъли бавно поклати глава.

— Улрик не иска да носят оръжие. Само ние.

Това се вписваше в плана на Улрик за надмощие и доминиране над цялата група, когато той унищожеше цялото човечество, с изключение на обитателите на „Оазис“. Целта му беше да разполага със стадо овце, което да командва в своя Нов свят. Значи Кътър нямаше от кого да получи помощ, само от неговите верни сили за сигурност.

— Къде се намира биолобораторията?

— На пето ниво.

— Как се влиза там?

— Не можете. Има скенер за дланта.

— А контролната зала? Тя къде се намира?

— На седмо ниво.

— Скенер има ли?

Конъли кимна.

— Ако не е заключена ръчно отвътре.

— Кое то те най-вероятно ще направят — намеси се Търнър.

— Конъли, ако трябва да атакуваш контролната зала, как би го направил?

— През източното стълбище. С пряк изстрел с РПГ по вратата. Гранатомет.

— Има два проблема с този вариант — включи се Грант. — Нямаме РПГ, а и снаряждът може да взриви цялата зала. Трябва ни техниката вътре да работи, за да можем да отворим бариерите.

Локи разтресе Конъли.

— А по-друг начин? Как да влезем?

— Не можете. Трябва да чакате, докато те излязат.

Да ги накарат да излязат. Ето това беше решението. А как ще ги накарат да излязат? Като всеят паника.

— Конъли, твоят дланен отпечатък дава ли достъп до биолобораторията? — попита Локи.

Пазачът кимна.

Локи се обърна към Грант:

— Помогни ми да го вдигнем. Ще го вземем с нас.

Сега вече разполагаха с пропуск.

На площадката на западното стълбище, на пето ниво, Търнър и Грант внимателно следяха пространството от горе до долу, докато Локи притисна дланта на Конъли към дланния скенер, монтиран до вратата към биолобораторията. На екрана се показва дигитално табло и надпис „Въведи парола“.

— Каква е паролата? — попита Локи.

— 78924 — подобно на робот отвърна Конъли.

Локи набра номера. Вратата се отключи. След като сирената беше спряла, звукът от бръмченето на вратата при нейното отваряне отекна също толкова силно из празното стълбище. Локи отвори вратата и бутна напред Конъли. Стрелба не последва. Локи влезе и видя друг бял коридор. Търнър, Грант и Дилара го последваха с вдигнато оръжие, готови да открият огън на мига.

— Къде са те? — попита Локи, докато завързваше с пластмасова връзка китките на Конъли. Пазачът не му трябваше вече. — Къде е Улрик?

— В изпитателната зала.

— Къде е тя?

— Точно до асансьора. По средата на коридора.

— Какво правят там?

— Приготвят разпръскващите куфарчета, а всичко останало изгарят.

— Разпръскващи куфарчета ли? — Локи се изправи и мрачно погледна другите. — Трябва да е като онова, което открих на кораба. Затова баща ми е предвидил бомбардировката като резервен вариант.

— Какъв е планът оттук нататък? — попита Търнър. — Не ни остава много време.

Часовникът на Локи показваше 8:53 часа. Оставаха седем минути.

— Трябва да нахлуем вътре.

След като остави Конъли на пода, Локи изтича до асансьора и надникна зад ъгъла, към северното стълбище. Празно беше. Улрик

сигурно си мислеше, че няма да могат да стигнат до пето ниво, без да взривят вратата, което свеждаше възможността за изненада до нула. Разбира се, Улрик не знаеше, че бяха прибягнали до помощта на Конъли. Локи махна на останалите от групата, които крадешком тръгнаха по коридора към изпитателната зала. Бяха изминали около четвърт от дължината на коридора, когато в другия край, на около двайсет метра от тях, се отвори врата и оттам излезе жена в защитен костюм. Като ги видя, тя се смръзна на място за миг, после изпищя и изтича обратно в стаята. Дотук с изненадата.

Един пазач с оръжие се показва на вратата на изпитателната зала и Търнър го свали с кратък откос. Локи изтича по коридора и се плъзна по гръб по плочките на пода. За момент, докато се носеше по пода, му се стори, че видя Улрик и Светлана Петровна да излизат от друга врата в другия край на залата. Стената над него беше пронизана от куршуми. Стреля по посока на нападателя и май улучи някого.

Търнър прескочи убития пазач и също влезе в залата. Куршум го улучи в рамото и той падна на пода, но веднага след него влезе Грант и застреля последния пазач. Трети влезе Локи.

Някакъв мъж в бяла престилка се беше навел зад едно контролно табло и трепереше от страх. През голямо стъкло Локи видя други трима в защитни костюми в облицована със стоманени стени камера. На пода на камерата имаше три куфарчета, идентични на това, което Локи беше намерил в каютата на Улрик на борда на круизния кораб. Мъжете в камерата спряха и се загледаха в престрелката, която се водеше в наблюдателната зала.

Локи си отбеляза всички тези детайли само за секунда, включително видя и че Улрик го няма. Устреми се към срещуположната врата и се плъзна по колене, готов да залегне, за да се прикрие от неприятелски огън. Видя Петровна да отваря вратата към стълбището, а Улрик в това време се обърна и го погледна право в очите. Дори и от такова значително разстояние за Локи не остана скрита омразата върху лицето на Улрик. Но водачът на култа не носеше със себе си куфарче.

Локи вдигна пистолета и стреля, но Петровна бързо издърпа Улрик към стълбите и куршумът се заби в стената. Локи се върна в наблюдателната зала.

Грант беше притиснал с длан раната върху рамото на Търнър.

— Как е той? — попита Локи.

— Ще се оправя — отвърна Търнър с гримаса от болка. — Нямаме никакво време. Да довършим тук започнатото.

Локи се обърна към мъжа при контролното табло.

— Кажете на онези там да излязат. Да не изнасят нищо и да заключат камерата.

Мъжете в защитните костюми бързо се подчиниха и заключиха камерата на излизане.

— Само това ли е? — попита Локи, сочейки с оръжието си към треперещия лаборант оператор, който бързо кимна.

— Това е цялото количество Аркон, с който разполагаме.

— Аркон? Така ли се казва прионът?

— Да.

— И можете да го изгорите още сега?

Отново кимване.

— Тогава го изгорете.

— Чакай малко, Локи — намеси се Търнър. — От нас се иска да го завладеем, не да го унищожим.

— Съжалявам, капитане. Никой няма да сложи ръка върху биологичния агент. Особено баща ми. — А на оператора Локи нареди: — Направете го.

Търнър понечи да го спре, но Грант хвана оръжието на капитана.

— Тъж... не минах през всичко това само за да дам на армията да се сдобие с ново оръжие — каза Грант.

— Капитан Търнър, нямате представа на какво е способен този Аркон — каза Локи. — Той превърна цял самолет, пълен с хора, в голи кости само за броени часове. Прослушах записа от думите на пилота. Подобна смърт трябва да е била изключително мъчителна. Имате ли семейство?

— Жена и двама синове.

— Улрик планираше да употреби Аркон, за да избие тях и всички останали хора на планетата. Ще спя много по-спокойно, ако го унищожим. Не е ли така?

Търнър замълча за няколко секунди, после отговори:

— Официално ви заповядвам да запазите биоагента. В сегашното ми състояние обаче ми е трудно да ви попреча и да ви накарам да се подчините — добави той и се усмихна слабо.

— Е, това решава проблема технически — каза Грант.

— Хайде, стерилизирайте камерата — обърна се Локи към оператора, който натисна червения бутон.

От стоманените стени лумнаха пламъци. Температурата бързо се покачи. За секунди камерата се нагря до петстотин градуса. Цилиндриите с Аркон в отворените куфарчета се пръснаха един по един и съдържанието им беше погълнато от огъня. Всичко неметално се разтопи и изгоря.

Когато температурата достигна осемстотин градуса, Локи въздъхна облекчено. Заплахата беше унищожена и военните нямаше да се сдобият с ново биооръжие. Сега можеха да съсредоточат усилията си върху отварянето на бариерите, което беше жизненоважно за спасяването им. Локи си погледна часовника.

— Остават пет минути — каза той. — Време е да пристъпим към втори етап. Дилара, можеш ли да се справиш с този тук? — Локи посочи оператора.

Макар и в цевта на нейния картечен пистолет вече да беше вкаран патрон, за по-голям ефект тя издърпа затвора назад и патронът изскочи навън, което уплаши още повече лаборанта.

— Готова съм — твърдо отсече тя, ясно и отчетливо.

Локи ѝ даде радиостанцията на Грант. Имаха само един шанс и за да го оползотворят, трябваше да действат бързо и точно.

— А ти, капитане? Нали не ми се сърдиш, задето изгорих Аркона?

— Още ли го споменаваш? Да довършим започнатото и да отворим онези бариери. Никак не ми се мре тук.

— Сигурен ли си, че ще можеш?

— Все още имам една здрава ръка. Ще си изпълня ролята.

— Добре. Имаме право само на един опит. Трябва да ги накараме да си мислят, че ще се заразят с Аркон. Капитан Търнър, ти взривяваш вратата на седмо ниво. Дилара, това ще е сигнал за теб да натиснеш този бутон.

Локи посочи бутона, съседен на този с надпис „Стерилизиране“. Върху бутона имаше предпазен капак, за да се предотврати случайното му задействане. Самият бутон беше на черни и жълти ивици и отгоре му с дебели букви пишеше „Нарушаване на херметизацията“.

Бомбардировачът Б-52, излетял от военновъздушната база във Феърчайлд, направи завой, за да поеме към последния етап от полета си над Олимпийския полуостров. Дори и с петнайсеттонната бомба, натоварена в търбуха му, огромният бомбардировач направи маневрата с лекота. До мястото на бомбардировката му оставаха четири минути и трийсет и девет секунди.

Майор Том Уилямс чу гласа на генерал Локи по радиоуредбата:

— Полет „Дрилбит“, имате зелена светлина за пускане.

— Прието, командване „Дрилбит“. Бомбопускане в двацет и един нула нула.

— Полет „Дрилбит“, бъди готов да получиш сигнала за отбой до последния момент преди уречения час.

— Разбрано. — По вътрешната връзка на интеркома майорът добави: — Добре, момчета, бъдете нащрек. Да закараме тая грамада над целта.

Уилямс беше единственият офицер на борда, който знаеше истинското предназначение на мисията. Той разбираше колко важно беше да се задържи смъртоносно биооръжие, но, от друга страна, никак не искаше да пуска бомба разбивач над бункер на американска земя. Имаше ясни заповеди, но не преставаше да се надява, че ще изпратят сигнал за отбой.

Люковете на бомбения отсек се отвориха.

Локи и Грант бяха на позиция на площадката на седмо ниво, на западното стълбище. Търнър беше заел позиция на източното стълбище, на площадката на шесто ниво. Дилара остана в биолобораторията, в наблюдателната зала.

Локи не се натъкна по пътя си на други пазачи и предположи, че Кътър се е окопал с хората си в контролната зала.

— Всички ли са готови? — попита Локи. Макар че шифрованите им радиосигнали не можеха да проникнат навън, радиостанциите

работеха нормално във вътрешността на „Оазис“.

— На позиция съм — отзова се Търнър.

— Готова съм — обади се Дилара.

Локи погледна часовника си. Оставаха четири минути. Единствената им цел сега беше да успеят да изпратят сигнала до бомбардировача.

— Добре, Търнър, започни.

Експлозията избухна на повече от петдесет метра от Локи, в другия край на съоръжението, но комплексът отекна така, сякаш беше станало в съседната стая. Търнър беше заложил остатъка от експлозивите от чантата на Локи пред вратата на седмо ниво, на източното стълбище. Прахът и димът от взрива биха попречили на всеки, който избереше този маршрут за бягство.

— Давай, Дилара!

В биолобораторията Дилара натисна черно-жълтия бутон. Из целия комплекс се разнесе вой на сирена, по-различен от този, който беше прозвучал първия път.

— Тревога! — отекна силно гласът на запис. — Херметизацията е нарушена на пето ниво!

Докато съобщението се повтаряше отново и отново, Локи рязко отвори вратата на западното стълбище. Ако информацията на Конъли беше вярна, контролната зала трябваше да е по средата на коридора на седмо ниво. Заедно с взрива и тревогата за заразяване той се надяваше да все паника сред останалите живи пазачи. Те със сигурност знаеха какви поразии може да направи Арконът.

Както и очакваше, през вратата на контролната зала навън се втурнаха двама мъже. Локи и Грант трябваше да влязат, преди вратата да се е затворила.

Локи стреля по пазача отляво, а Грант пое този отляво. Никой от двамата нямаше време да реагира. Търнър, с отпусната лява ръка, се появи от срещуположната страна, но нямаше да може да стигне навреме до залата, преди вратата да се е затворила.

Локи изтича и стисна дръжката на вратата точно преди тя да се затвори. Издърпа вратата, която в този момент беше ударена от няколко куршума. Грант хвърли последната шокова граната вътре. Не можеха да рискуват с обикновена осколочна граната, защото щяха да повредят контролното оборудване.

Гранатата избухна и Грант влетя вътре, следван от Търнър и Локи. Контролната зала се простираше на дължина петнайсет метра и съдейки по количеството техника вътре, изглежда, оттук се управляваше и контролираше всяка една механична и електрическа система в бункера. Двама пазачи седяха пред едно контролно табло вляво и при вида на щурмуващите замигаха на парцали. Грант ги свали с два удара с приклада на автомата.

Отдясно проехтяха изстрели и Локи видя Кътър заедно с други двама пазачи да избутват Улрик и приятелката му в коридор, от който нямаше изход. Изглежда, Улрик си имаше собствена паник стая за извънредни ситуации. Кътър стреляше в движение, докато се оттегляше.

Вратата на паник стаята започна бавно да се затваря с плъзгане. Точно преди да се затвори, Локи видя усмивката на лицето на Улрик, а устата му промълви: „Ти изгуби“. После Улрик, Кътър и Петровна се скриха зад надеждната преграда.

Локи нямаше време да се притеснява за тях. Ако не успееше да отвори бариерите, той, заедно с тях, щеше да е мъртъв до минути.

Единствените хора, живи и прави, в контролната зала бяха Локи, Грант и Търнър. Пред тях почти по цялата дължина на залата се простираше контролното табло.

Часовникът на стената показваше 9:58. Половината монитори показваха само черен екран заради повредените камери. Другата половина показваха състоянието на различните системи в бункера.

— Бързо! — извика Локи. — Всеки да търси откъде се управляват бариерите!

— Превключватели ли? — попита Грант.

— Едва ли за тази цел биха използвали софтуер.

Очите им трескаво пробягваха по всеки един превключвател и дисплей на таблото.

— Май го намерих! — обади се Търнър. — Казва се „Заклучване“!

— Пробвай!

Търнър бутна превключвателя. Мониторът над него промени цвета си от червен на зелен. Бариерите се отваряха.

Шейсет секунди.

Търнър произнесе сигнала за отбой в радиостанцията:

— Водач „Арес“ вика Командване „Дрилбит“. Хайде, Командване „Дрилбит“! „Кладенецът е сух.“ Повтарям, „Кладенецът е сух.“

В отговор чува само статично прашене.

— Много сме надълбоко — каза Търнър. — Има твърде много смущения. Трябва да излезем на повърхността.

От загубата на кръв капитанът беше започнал да пребледнява. Никъде нямаше да може да отиде бързо. Грант беше як, но Локи беше по-бърз от него.

— Аз ще отида — каза Локи, остави оръжието и раницата си и изтича към стълбите.

Докато изкачваше на бегом стълбите по две стъпала наведнъж, той не престана да повтаря:

— Командване „Дрилбит“, „Кладенецът е сух“!

Когато стигна до второ ниво, Локи беше останал без дъх. Последният час на непрекъснат екшън го беше изстискал като лимон, а и адреналинът в кръвта му беше спаднал. Но щом стигна площадката, Локи чу с прекъсване нечий глас. Мобилизира цялата си воля и продължи да се изкачва нагоре.

— „Арес“... обади... не мога... чуя.

— Повтарям, „Кладенецът е сух.“ „Кладенецът е сух!“

— Тук Командване „Дрилбит“ — обади се гласът на баща му. — Повтори.

— Татко, аз съм! „Кладенецът е сух!“ Не пускайте проклетата бомба!

Баща му извика на присъстващите около него:

— Отбой! Отбой! Отбой! — новата любима дума на Локи. Той се свлече на земята, дишайки тежко, сякаш току-що беше пробягал маратон.

— Отбой! Отбой! Отбой! — прозвуча по радиостанцията.

Пилотът, майор Уилямс, предаде заповедта на бомбардировача, който тъкмо се канеше да пусне бомбата.

Чак сега Уилямс си даде сметка колко силно беше стискал щурвала. И след като перспективата да бомбардира собствената си

страна вече беше отпаднала, той разхлаби хватката и се отпусна в креслото.

— Полет „Дрилбит“ се връща в базата — произнесе Уилямс по радиостанцията и обърна поверения му Б-52 на курс на изток, обратно към Спокейн.

Люковете на бомбения отсек се затвориха.

Когато Локи излезе от „Оазис“, специалният отряд откън вече се беше оправил с останалата охрана — неколцина бяха пленили, повечето бяха убити. Командосите също бяха дали жертви — трима души — включително и редник Нол. Щом в центъра получи сигнал за отмяна на въздушната бомбардировка, хеликоптерите „Блекхоук“, които през цялото време бяха чакали в готовност, долетяха на острова с два взвода военна полиция от Форт Люис на борда. Десетки войници патрулираха терена и търсеха евентуални бегълци. На военните полици им трябваше близо час да съберат всичките обитатели на „Оазис“ и да ги изкарат откън. Стотици замаяни хора седяха под уличните лампи и се чудеха какво се е случило.

Когато задействаха защитната система на бункера, се херметизира цялото пето ниво, затова се забавиха с измъкването на Дилара. Когато я освободиха, Локи я отведе горе, където двамата отделиха няколко минути да се порадват на хладния нощен въздух, преди да се насочат към мястото, където военни медици лекуваха ранените.

Локи вече й беше разказал как Улрик се е затворил в аварийната стая.

— Все още не знаем какво общо има всичко това с Ноевия ковчег — каза тя. — Улрик спомена, че някаква реликва в Ковчегга е била източник на приона. Не знам да му вярвам ли, или не.

— Ученият от Центъра за контрол върху болестите ми сподели, че прионът най-вероятно е бил модифициран от суров и необработен материал. Реликвата идеално се вписва в тази версия.

— Значи според теб Улрик казва истината?

— Много скоро ще разберем. Когато накрая изкарат Улрик от леговището му, той ще направи всичко възможно, за да спаси кожата си, включително и като издаде местоположението на Ноевия ковчег. Улрик има дарбата винаги да оцелява.

— Единственото, което искам да знам е, какво се е случило с баща ми.

— Казах им да ме повикат веднага, щом заловят Улрик. Обещавам ти, че ще имаш отговора.

Двамата стигнаха до равна поляна, на която лежаха шестима мъже на носилки. Над тях се бяха надвесили медици, които им превързваха раните и им поставяха системи. Грант стоеше до Търнър, чието ранено рамо беше превързано. Предстоеше да го изпратят в медицинския център на сухопътните сили „Мадиган“ във Форт Люис. Червендалестият капитан беше силно преbledнял.

— Как се чувстваш? — попита го Локи.

— И за по-тежки задачи са ме награждавали с „Пурпурно сърце“ — с изнемощял глас отвърна Търнър.

— Другарите ти свършиха чудесна работа.

— Добре съм ги обучил. И ти също не се справи зле. Добре че те взехме с нас.

— Сега започва трудната част — да разчистим бъркотията.

— Като гледам тези хора, сякаш дори не знаят какво им се е стоварило на главите — каза Грант, докато наблизко кацна друг хеликоптер.

— Повечето от тях наистина не знаят — отвърна Локи. — Доколкото разбирам, те са си мислели, че подлагат вярата им на изпитание или нещо подобно.

— Искаш да кажеш, че не са знаели за плановете на Улрик?

— Сигурен съм, че някои от тях са знаели. На агентите от Вътрешна сигурност ще им трябва време да открият кои са те.

— Но ти изгори всички доказателства — намеси се Търнър. — Улрик ще се измъкне, а нас ще ни замесят в страхотен политически скандал. Тези побъркани фанатици ще стъжнят живота на правителството.

— Едва ли — отвърна Локи. — Аз изгорих само опасния материал. Операторът на стерилизационната камера беше толкова уплашен да не го обвинят за целия заговор, че ни показа стаята, където се съхраняваха доста документи, включително и детайлни планове на лабораторното ниво на бункера. Сред тях нямаше нищо за самото прионно оръжие, но останалите улики са в изобилие.

— И хубавото е — включи се Майлс Бенсън, който тъкмо беше слязъл от кацналия хеликоптер и в момента се приближаваше към тях със своята моторизирана инвалидна количка, — че компанията на

Улрик ще поеме възстановяването на щетите, причинени от преследването на камиона във Финикс. Вече се свързах с адвокатите ни и със застрахователната компания. Сега няма да се наложи да удържа парите от дивидентите, които ти се полагат като на съдружник. — Бенсън се усмихна. — Отлична работа.

— Благодаря.

— Изтощен си.

— Бих подремнал няколко часа.

— Мирно! — провикна се един сержант и всички войници наоколо се изпънаха.

— Свободно! — изкомандва бащата на Локи, който сега беше облечен във военен камуфлаж, вместо в изгладената си и безупречна униформа. Локи-старши се приближи и застана до Майлс. Ако се изключеше недъгът на Майлс, на външен вид двамата си приличаха: военна стойка, къси подстрижки, сурови лица. Лесно можеха да ги вземат за братя.

Генералът прикова погледа си към Локи и в същото време се обърна към командосите:

— Отлична работа, момчета. Гордея се с вас.

— Генерал Локи каза, че ти си настоял да участваш в мисията. Вярно ли е? — попита Майлс.

— Той винаги е пръв да участва в някоя глупава авантюра — отвърна генералът. — Някой ден тази черта от характера му ще го погуби. Къде е прионното оръжие?

— Твоето прионно оръжие в момента образува утайка по някои от филтрите в бункера — доволно отвърна Локи.

— Заповедта ми беше да запазите оръжието. Какво стана?

— Сър — обади се Търнър, с изпънато като струна тяло, — оръжието представляваше сериозна заплаха и риск за нашата мисия. Единственият начин да изпълним задачата беше да го изгорим.

Генералът присви очи и попита Локи:

— Вярно ли е?

— И да искаш, и да не искаш, инициативата беше моя.

Генерал Локи свали шапката си и прокара пръсти по косата си.

— Искам да си кажем няколко думи със сина ми насаме.

Докато баща му направи няколко крачки встрани, Локи се наведе към Търнър.

— Не трябваше да го правиш.

— Ние имаме традиция да се грижим един за друг. А сега ти си един от нас. Неофициално.

— Хайде да те качваме на следващия хеликоптер и да те откараме по-далеч оттук — каза Грант и помогна на Търнър да се изправи и да стигне до „Блекхоук“-а.

Локи отиде при генерала, който стоеше твърд като камък, и застана на двайсет сантиметра от него, готов стоически да изслуша какво наказание са му приготвили.

— Ти не се подчини на заповедите ми — отбеляза генералът.

— Не можех да ти позволя да се докопаш до прионното оръжие.

— Пет пари не давам за него. Всъщност дори съм доволен, че си го унищожил.

— Какво? — объркан попита Локи.

— Нали ти казах, че в света няма място за подобни неща.

— Но нали нареди на Търнър...

— Тайлър, аз съм военен и най-важното за мен е да изпълнявам заповедите. На мен ми беше наредено да се овладее биооръжието, затова и предадох заповедта на Търнър. Официално тази част от мисията се провали и ще трябва да се позова на обясненията на Търнър. Неофициално обаче мисля, че си постъпил правилно. За подобно нещо се иска голям кураж.

— Изненадан ли си?

— Не. Чел съм военната ти биография. Достатъчно е впечатляваща, но в Уайт Сендс ти за първи път се изправи срещу мен. Не както когато след колежа зад гърба ми се записа в армията. А лице в лице. Сега, когато виждам как си се представил в бойните действия, впечатленията ми само се потвърдиха.

Локи съвсем не очакваше такъв развой на нещата. Генералът му направи комплимент! Освен съболезнованията, които му беше изразил за смъртта на Карън, за първи път от години Локи чуваше от него положителен коментар.

— Защо не искаше да участвам в мисията? — попита го той.

Генералът въздъхна и отговори:

— Нямах деца, за да ме разбереш, и на мен ми е тъжно за това. А пък и знаеш в какво положение ме постави... Щях да наредя да спуснат бомбата върху теб.

Дрезгавостта в тона на баща му омекна малко. Локи си даде сметка, че току-що генералът му се беше издигнал в очите. Замисли се върху думите на Дилара за произхода на приона.

— Как би реагирал, ако някъде има още останки от този прион и някой знае къде се намират тези останки?

— Не бих искал да знам нищо, за да не ми се налага официално да предприемам действия — отвърна Локи-старши, — но бих се надявал този някой да постъпи правилно — да унищожи приона.

Локи погледна в очите генерала и кимна.

— Ще го имам предвид.

Двамата тръгнаха обратно към Майлс и Дилара, които все още стояха при медицинския пункт.

— И, Тайлър — каза му за сбогом генералът, — не бъди толкова вироглав и ми се обаждай от време на време. Може би следващия път аз ще се нуждая от помощта ти. — След тези думи той се запъти към командния пункт.

Майлс удивен изгледа Локи.

— Най-накрая се сдобри с него?

Локи само поклати глава, още замаян от разговора, и отвърна:

— Не знам. На първо време — да.

— Значи сега вече можем да разчитаме на връзките му за бизнеса?

Майлс знаеше как да те настъпи по мазола.

— Ако можеш да се възползваш от връзките му, давай — отвърна Локи и вдигна пръст. — Но в такъв случай не ме пиши ръководител на проекта. Мисля, че още не съм готов за такова нещо.

— Отлично. — Майлс потри длани при мисълта за парите, които щяха да потекат към „Гордиън“. — А, щях да забравя. Ейдън ми се обади, докато летях насам. Искаше да му звънеш. Каза, че има интересни новини за теб. — Майлс подаде на Локи мобилния си телефон. — Докато говориш с него, аз ще обсъдя с генерал Локи перспективите, които „Гордиън“ може да донесе на Програмата за бойните системи на бъдещето. — Той се отдалечи с количката в посока към командния пункт и остави Локи и Дилара сами.

— Само да звънна един телефон — каза Локи на Дилара — и после се връщаме в Сиатъл.

— Добре.

Ейдън вдигна веднага след първото позвъняване.

— Тайлър! Чух, че при теб било доста интересно. Завиждам ти.

— Няма за какво, Ейдън. Чуй ме, в момента съм като пребит и нямам чувство за хумор. Майлс каза, че си имал нещо за мен.

— Така е. Помниш ли онова листче хартия от медальона на Дилара? С буквите К, П и С?

— Книгата от Пещерата на съкровищата. Бях забравил за нея. Откри ли нещо?

— Две групи числа и букви. С помощта на микроскопа от ЦИТ ги разчетохме. Мисля, че става дума за географска ширина и дължина. 122.бггйю3, 48.хутсС. — Локи си записа продиктуваните координати и се вгледа в тях.

— Защо ми се струват познати?

— Защото ти самият се намираш точно на 122 градуса западна дължина и 48 градуса северна ширина.

Локи си спомни, че е видял координатите, когато планираха нападението срещу „Оазис“.

— Без да имаме десетичните числа, това може да е навсякъде на този остров. А буквите какво означават?

— Ти ми кажи.

Локи се обърна към Дилара:

— Баща ти кодираше ли записките си?

— Защо питаш?

— Оставил ти е съобщение. — Локи ѝ показа координатите. — Знаеш ли как да го разчетем?

— Мисля, че да. За записките, които не искаше да бъдат четени от други, той използваше специален код. Научи ме на него още като бях малка и аз понякога го използвам за моите записки. Двамата с него сме единствените, които го знаем.

Тя погледна координатите и взе химикалката от Локи, след което задраска буквите една по една и ги замени с числа.

— Благодаря ти, Ейдън. Оттук нататък поемаме ние — каза Локи.

— Обади ми се, като откриете нещо — отвърна Ейдън и затвори.

— Според теб какво може да е това? — попита го Дилара.

— Има само един начин да разберем. — Локи махна на преминаващия покрай тях военен. — Сержант, имам нужда от твоя

GPS навигатор.

— Слушам, сър — рапортува изненаданият сержант и му подаде устройството.

Получените координати бяха толкова точни, че най-вероятно също бяха изчислени с помощта на GPS. Локи ги въведе в устройството. Отговорът не беше изненадващ.

— В комплекса е — отвърна той.

Дилара сякаш получи прилив на енергия.

Координатите сочеха на триста метра северно от сегашното им местоположение, към гората, от която Локи беше дошъл, след като преодоля телената ограда.

Двамата влязоха в гората и си проправиха път до мястото с помощта на фенерче. Точно върху самата пресечна координатна точка се извисяваше бор, на възраст поне петстотин години. Черна хралупа в дънера издаваше, че дървото беше горяло няколкократно при горски пожари.

— Навярно го е закопал — каза Дилара. — В края на краищата той също е археолог. Трябва да се върнем и да вземем лопати.

Локи погледна земята, покрита с борови иглички. Ако баща ѝ беше заровил нещо тук преди три години, всички следи бяха заличени. Може би сканирацията подzemните недра радар щеше да им помогне.

Той тъкмо се намери да тръгне обратно с Дилара, но в последния момент се спря.

— Защо баща ти би крил нещо тук? — попита той.

— Не знам. Сигурно е било нещо, което не е искал Улрик да намери.

— Ако е дошъл като гост, не смяташ ли, че би било подозрително да се разхожда наляво-надясно с лопата? Със сигурност щяха да го забележат.

— Може би е копал с ръце.

— Само с ръце не би могъл да изкопае дълбока дупка. Ако беше така, щеше да се върне целият в пръст и кръв и пак щеше да се издаде. Улрик щеше да разбере, че му крои нещо.

— Тогава как иначе би могъл да...

Дилара внезапно замълча. Двамата бяха застанали с лице към дървото. Към дървото с кухня дънер.

Локи освети вътрешността на дънера с фенерчето. Вътре имаше само дървени трески и събрала се от дъжда вода. Тогава се извъртя и погледна нагоре. Нещо кръгло се отрази в лъча. Беше тръба-цилиндър с диаметър пет сантиметра, набутана в една от кухините на дънера, допълнително прояден от насекоми. Локи се опита да го стигне, но дланта му беше твърде голяма, за да я промуши в цепнатината.

Ръката на Дилара беше по-тънка и тя напипа тръбата. Трябваша й три опита да издърпа предмета, защото той се беше заклецил здраво в дървесината. Най-накрая обаче успя да го измъкне.

Тръбата беше бяла и дълга около шейсет сантиметра. Върхът беше запечатан херметично. Дилара избърса тръбата с ръкава на ризата си. Пое си дълбоко дъх и я отвори.

На слабата светлина двамата различиха свитък пожълтял пергамент, доста старинен на вид. В центъра на свитъка имаше парче бяла хартия. Дилара внимателно издърпа хартията.

Докато четеше, очите й се напълниха със сълзи. Когато стигна до края, тя вдигна глава към Локи.

— От баща ти ли е? — попита я той.

Дилара кимна.

— Искал е да го намеря. Това е Книгата от Пещерата на съкровищата. Тук пише как да открием Ноевия ковчег.

Когато Локи слезе от „Блекхоук“-а на аеродрума „Боинг Фийлд“, му се стори, че са минали месеци, откакто двамата с Дилара бяха пристигнали тук от Лас Вегас. А в действителност това беше станало само преди пет дни. През цялото време на полета им Грант говореше за Тифани и за дълго отлаганото му завръщане в Сиатъл, а Локи беше много щастлив за приятеля си. Грант живееше в апартамент в центъра на града и затова се качи в микробуса на Майлс Бенсън на път за седалището на „Гордиън“. Локи взе Дилара със себе си в поршето. Тъй като тя вече беше преспала веднъж в къщата, той ѝ предложи отново да отседне при него. Голямата разлика този път беше, че не ги преследваха професионално обучени убийци.

Баща ѝ беше проявил достатъчно далновидност, за да кодира съобщението в медальона ѝ, макар и в плана му да имаше и известно недомислие — не беше преценил, че за Дилара ще е трудно да открие бележката, поставена под снимката на майка ѝ в медальона. Когато Дилара го беше получила, тя и представа си нямаше, че вътре се съдържа послание, адресирано към нея. Но шифърът беше гениален. Водещите числа подсказваха, че става дума за географска ширина и дължина, но тъй като останалите цифри бяха заместени с букви, този, който не знаеше кода, не би могъл да открие скритите документи.

Докато Локи караше, тя му прочете бележката от запечатания контейнер. Обзета от силна емоция, Дилара на няколко пъти се разплакваше, но след пауза от няколко секунди се овладяваше отново.

Скъпа моя Дилара,

Съжалявам, че е трябвало да намериш писмото ми, защото това означава, че подозренията ми са се потвърдили и най-вероятно, когато четеш тези редове, вече ще съм мъртъв.

Съжалявам, че не можах да споделя с теб най-великото си професионално постижение — с теб, мое най-велико постижение в живота. Боя се, че воден от

любознателността и амбицията си, аз се съюзих с човек, който се стреми към знанието по съвсем други подбуди. От известно време подозирах, че Себастиан Улрик, който е душевно неуравновесен, вманиачен и обсебен от стремежа към власт, рано или късно ще ме предаде и ще ми забие нож в гърба. Затова скрих този документ с надеждата един ден да го намериш. Свитъкът е единственото известно копие на Книгата от Пещерата на съкровищата. Открих го по време на едни разкопки в Северен Ирак. Предпочетох да не огласявам съдържанието му на медиите в желанието си сам да намеря Ковчег. Но за жалост останах без финансови средства и чрез моя стар приятел Сам Уотсън се възползвах от щедростта на новия ми щедър благодетел Улрик. Той също видя Книгата, но само аз мога да я разшифровам. Реших да я скрия, когато разбрах, че той търси други преводачи.

Един от тези преводачи можеш да си ти. Ако я прочетеш внимателно, написаното ще те отведе към прочутия кораб на Ной и към чумата, която все още се съдържа в недрата му. Улрик започна да подозира, че премълчавам определена информация от него. Доверието му към мен е крехко и продължава да се влошава. Единственият начин да предам посланието си към теб беше чрез медальона. Предположих, че ако ти го изпратя като подарък за рождения ден, няма да предизвикам подозрения.

Ако в момента четеш тези мои думи, значи вече си надхитрила Улрик. Но бъди внимателна и предпазлива. Опасявам се, че той може да прибегне до всякакви крайности, ако разбере, че тези документи са у теб.

Надявам се да довършиш труда, който аз не можах, и да разкриеш съществуването на Ноевия ковчег за света. Ако избереш този път, ти желая сполука и успешна находка. Каквото и да решиш, знай, че аз и майка ти винаги ще те обичаме.

Хасад Арвади

— Той е мъртъв, нали? — попита Дилара, раздирана от мъка.

— Не знаем със сигурност дали е така — отвърна Локи неубедително.

— Не, мъртъв е, знам.

Той взе дланите ѝ в своите.

— Много съжалявам, Дилара. Обещавам ти да открием какво се е случило с баща ти.

— Благодаря ти, това значи много за мен.

Той я остави тихо да си поплаче. След няколко минути Дилара издърпа ръката си, за да си избърше сълзите, и каза:

— Баща ми иска аз да откроя Ковчега и именно това смятам да направя.

— В писмото на баща ти се споменава „чума, която все още е в недрата на Ковчега“. Думите на Улрик се потвърждават. Значи наистина реликва, съдържаща прионната зараза Аркон, все още се намира в Ноевия ковчег.

— Но Улрик ми каза, че никога не е стигал до Ковчега. А щом не е стигал, тогава как е открил реликвата от Ковчега?

— Ще трябва да го попитаме. Може дори да използваме неговия серум. А дотогава какъв ще е следващият ни ход?

— Нашият ход?

Думите на баща му, генерала, отекнаха в съзнанието на Локи: „... бих се надявал този някой да постъпи правилното — да унищожи приона“.

— Ще занеса свитъка в университетската лаборатория и там ще му направят анализ. Разполагаме с оборудване за изследване на древни документи, а този изглежда на възраст поне три хиляди години.

— Кой друг ще участва?

— Никой. Ако в свитъка наистина се съдържа местоположението на Ноевия ковчег, не бих искала там да се напълни с хора. Знам, че се тревожиш някой да не се сдобие с Аркон отново, но аз съм притеснена и за опасността да загубим обект от огромно историческо значение. Безценни артефакти, които все ще се намери кой да ограби, стъпче или унищожи.

— Ще е голямо откритие за теб. Ще промени коренно живота ти.

— И твоя също.

— Аз съм инженер, не археолог. Ще оставя блясъка на славата за теб.

Останалата част от пътуването премина в мълчание. Всеки от тях обмисляше последиците от подобно откритие.

Когато стигнаха до дома на Локи и влязоха вътре, Дилара внимателно постави обратно писмото и свитъка в тръбата и я затвори. После въздъхна тежко.

— Той много би се гордял с теб — промълви Локи.

Ефектът от думите му обаче беше неочакван: Дилара избухна в плач.

— Толкова съм глупава — изхлипа тя. — През всичките тези години го мислех за луд, а той през цялото време е бил прав. Сега е мъртъв и аз никога няма да мога да му кажа колко се гордея с него.

Локи я притисна към себе си и я прегърна.

— Той го знае. Знае го.

Дилара вдигна насълзените си очи към него. Никога не беше изглеждала толкова уязвима и в същото време толкова красива, сгушена в обятията му. Той я целуна по бузата.

Дилара издиша продължително и отново го погледна в очите. Двамата сякаш отприщиха натрупалото се през последните дни в тях напрежение и впиха устни в страстна целувка. Локи почувства как тя притисна тялото си към неговото и отвърна със същото.

— Да си вземем душ? — тихо изрече тя в ухото му.

Чак тогава той забеляза, че и двамата бяха потни и мръсни. Кимна и отново я целуна. Повече от всичко в момента жадуваше нея.

Прегърнати, двамата се насочиха към банята. Без да прекъсват целувките и ласките, по пътя си те хвърляха съблечените дрехи и обувки, докато не останаха напълно голи.

Влязоха в банята, телата им бяха все така преплетени. Локи напипа крана на душа. Дилара обаче го спря с настойчив поглед.

— После — каза тя и го свлече на пода.

Душът щеше да почака.

На следващата сутрин Локи се събуди рано. Стаята беше обяна от слънчева светлина, тъй като предната вечер в бързината беше забравил да спусне щорите. Усети до себе си нежна топлина. Дилара се

беше свила, плътно долепила тялото си до неговото, облегнала глава върху гърдите му. От косата ѝ, разстлана по възглавницата, ухаеше приятно на шампоан. Картината беше изключително въздействаща. Локи се усмихна на себе си, когато си припомни как се бяха любили на пода на банята, дългия душ след това и последвалото любене и въргалене върху завивките, под които сега лежах.

Цялата тази приказка от приятни емоции беше нарушена от звъна на телефона му. Той неохотно се измъкна изпод тялото на Дилара и се протегна към апарата.

— Който и да си ти, гледай да ме зарадваш с хубава новина — каза той сънено.

— Боя се, че ще те разочаровам — отвърна Грант.

— Колко е часът?

— Осем сутринта. И аз бих предпочел още да спя по това време, но имаме проблем.

Тонът на Грант накара Локи да застане нащрек.

— Какво има?

— Военните най-накрая проникнаха в стаята, в която се скриха Улрик, Кътър и останалите.

— Заловихте ли ги?

— Де да бяхме. Оказа се, че не е скривалище, а таен коридор, водещ към подземен пристан — достатъчно голям, за да може в него да влезе малка подводница. С такава подводница са избягали на яхтата му.

— Майтапиш се.

— Ужасно ми е неприятно да ти го съобщя, но Улрик и Кътър избягаха.

НОЕВИЯТ КОВЧЕГ

Себастиан Улрик се качи в заредения с гориво „Лиър Джет“ на летище „Хийтроу“ в Лондон. Сега вече гледаше по друг начин на настойчивостта на Кътър да разполагат с резервни планове. В първоначалния проект на „Оазис“ нямаше и дума за пристан за подводници, но на Кътър не му се нравеше мисълта да се озове в бетонния капан на бункера, без да имат път за бягство. Когато смениха изпълнителя по договора с Коулман, Кътър убеди Улрик да добави това ново изискване към проекта. И Улрик му беше благодарен за предложението. Ако не беше подводницата, водачът на култа сега вече щеше да е арестуван от американската армия.

Улрик беше доплувал с подводницата до яхтения залив „Диър Харбър“ на острова. Оттам откраднаха една яхта и потопиха подводницата, за да не я открият. После спокойно отплаваха за Ванкувър, Канада, където с помощта на парите от банковата му сметка на Каймановите острови наеха реактивния „Лиър Джет“, без да им задават излишни въпроси. Кътър знаеше откъде да ги снабди с перфектно изработени фалшиви паспорти.

Рано или късно Локи щеше да разбере, че са избягали, но Улрик имаше осем часа преднина, може би и повече. Щеше да е посетил Ноевия ковчег и да е духнал, преди Локи да разбере накъде е тръгнал. Но тогава вече Улрик щеше да е прибрал единствения образец на Аркон в света.

Той повъртя флаш паметта в ръката си и се усмихна на Светлана, която беше намръщена заради неприятните събития. Тя и Кътър приемаха временната пречка по-емоционално и от него. Улрик беше спокоен, защото и той като Кътър винаги разполагаше с резервен план. Американското правителство щеше да блокира негови банкови сметки, но едва ли знаеше с колко пари разполага. И тъй като все още притежаваше стотици милиони долари, щеше да преодолее дори и катастрофа с мащаби като тази от предната вечер.

Неговият нов рай щеше да е в Швейцария. Ролята на нов „Оазис“ щеше да изиграе швейцарската лаборатория, изградена под един

средновековен замък, който беше купил под измислено име. Не беше толкова удобна като комплекса на Оркас Айлънд, но щеше да свърши работа. Веднъж сдобиеше ли се с агента на заразата, щеше да е въпрос само на седмици да синтезира новия Аркон-С. Докато правителството попаднеше отново на следите му, вече щеше да е много късно.

Единствената му задача сега беше да стигне до планината Арарат и до Ноевия ковчег. Знаеше къде се намира реликвата, благодарение на Хасад Арвади, но никога не беше ходил там. И досега не беше правил опити да отиде, защото Турция ревностно пазеше планината. Ако преди три години беше предприел експедиция дотам, щяха да бъдат зорко следени от властите и в крайна сметка щяха да привлекат нежелано внимание. Сега, след като плановете му бяха разкрити, той беше готов да рискува. С достатъчно пари за подкупи и с Кътър, и още двама бодигардове на разположение, Улрик беше убеден, че до двайсет и четири часа ще е влязъл в Ноевия ковчег. Оттам щеше да вземе образа от заразата и да изчезне.

Улрик се забавляваше мислено, като планираше как ще си отмъсти за атаката срещу „Оазис“ и спъването на плановете му. Той беше търпелив човек и имаше визия за години напред, но това не означаваше, че не беше отмъстителен. През месеците, в които старият свят щеше да загине, за да даде път на Новия, той щеше да наеме най-добрите професионални убийци и Тайлър Локи щеше да си получи заслуженото.

В лабораторията на „Гордиън“ в Сиатъл Дилара внимателно издърпа свитъците от тръбата. В залата беше поставена голяма маса за изследвания, а влажността беше изкуствено занижена с двайсет и пет процента, за да се запази целостта на древния документ. На Локи студеният и сух въздух му напомняше на януарска вечер във Финикс. Грант и Майлс стояха отстрани и гледаха как Дилара разпъна свитъка с покритите си с гумени ръкавици длани.

Въпреки че нямаха много време, движенията на Дилара бяха бавни и отмерени. Тя беше решена на всяка цена да запази документа. Тъй като трябваше само да го преведат, Локи предложи да развият свитъка и да го фотографират. Щяха да вземат фотографиите със себе

си и да запазят оригиналния свитък. Докато тя приготвяше свитъка, Локи настройваше фотоапарата с висока резолюция.

Основният въпрос беше колко време щеше да е необходимо на Дилара да дешифрира написаното. Приличаше на някаква древна разновидност на иврит.

— На колко години е тази хартия? — попита Локи.

На устните на Дилара се беше изписала полуусмивка. Тя страшно много се вълнуваше заради археологическото значение на находката.

— Не е хартия, а папирус. В Египет са използвали такъв. Без да се изследват въглеродните частици, не мога да преценя колко е стар, но предполагам, че е поне на три хиляди години. По-стар е и от Свитъците от Мъртво море.

Грант подсвирна впечатлен.

— Самият свитък представлява невероятно археологично откритие — добави тя. — По-значим от него би могъл да е само Ноевият ковчег.

— Дано да ни отведе към Ковчега. Аз съм готов.

— Само още няколко минути. Налага се да боравя с него, както се борави с експлозиви. Едно невнимателно движение и ще се превърне в прах.

След като Дилара най-после разви документа, Локи направи фотография на всяка негова част. Снимките се появиха директно на монитора в другия край на залата — петкратно увеличени изображения.

— Можеш ли да го преведеш? — попита Локи.

Дилара се вгледа в първата снимка.

— Мисля, че да. Написано е на пратанаитски иврит — езикът, на който е написан и Медният свитък от Свитъците от Мъртво море. Доста е необичаен и рядко срещан. Само няколко души в света владеят този език. Баща ми беше един от тях.

— И за наш късмет ти също си от тях. — Локи натисна бутона на интеркома. — Качи ли фотографиите, Ейдън?

Гласът на Ейдън прозвуча от високоговорителя:

— Абсолютно. Сега ги прехвърлям на лаптопа ти. Също така им правя морфологичен разбор. Ако доктор Кенър ни даде матрицата за превода, ще можем да автоматизираме процеса.

— Добре. Целта е да открием дали пише нещо за Ноевия ковчег.

— Боже мой! — възкликна Дилара, докато четеше.

— Какво?

— Тук пише много повече, не само за Ноевия ковчег. Това е версия на цялата книга за Битието. Сигурно е най-ранната версия на библейския документ, откривана някога на света. Пише как Бог е сътворил небесата и земята, Райската градина, Адам и Ева. Но е по-подробен от другите. Забележително!

— Извинявай, че ще те прекъсна, но нямаме много време. После, когато се върнем, ще можеш да четеш колкото си искаш. Можем ли да минем направо към онази част, където се говори за Ной?

— Да, знам. Извинявай. Следващата част... следващата част. Стоп!

Тя се приближи до екрана. Очите ѝ така се ококориха, че сякаш щяха да изпаднат.

— Ето това е! — възкликна тя.

— Пише ли къде е Ковчегът?

— Не точно, но сега разбирам защо баща ми се беше заел да преведе наново Библията. Помниш ли, че беше заменил думите в някои глави с други думи? Например, от този ред тук може да се стигне до заключението, че Ковчегът се намира вътре в планината Арарат.

— И с какво ни помага това?

— Не знам. — Тя продължи да чете, после спря и на лицето ѝ се изписа силно учудване. — А? Това е нещо ново.

— Моля те, престани — обади се Грант. — Направо ни изкарваш от нерви.

— Съжалявам. Тук има една част, която в Библията липсва. Говори се за някаква карта.

— Карта на местоположението на Ноевия ковчег ли? — попита Локи.

Дилара кимна.

— Също така се описват два амулета, които притежават такава магическа сила, че могат да унищожат света.

— Пасва на нашата версия. Поне сега вече знаем, че трябва да търсим амулет. Но как един амулет може да съдържа прионна зараза си остава загадка. Къде е картата?

— Става дума за някакъв град. Мога само да предположа как се произнася. Звучи като Ортиксисита. В този град има храм, който се нарича „Кхур Ферап“.

— Чувала ли си го?

— Звучи ми познато, но не мога точно да си спомня откъде. Ако бях взела книгите с мен...

— Ейдън, чу ли това? — произнесе Локи в микрофона на интеркома.

— Вече търся — донесе се отговорът на Ейдън. — Ще опитам всички възможни комбинации със заместване на гласните звуци и ще стесня фокуса до района на планината Арарат.

След няколко секунди Ейдън се обади отново:

— Намерих го. В Западна Армения има град, който се нарича Арташат. Бил е построен през 180 година преди Христа и първото му име е Артаксиасата. В покрайнините му има прочут манастир.

Дилара щракна с пръсти.

— Спомних си! „Хор Вирап“! Затворът, в който е бил заточен свети Григорий Просветител!

— Добра си, докторе, а имам и снимка на манастира — отвърна Ейдън. — Изпращам ви я.

Щом Локи видя изображението на „Хор Вирап“, у него се всели предчувствието, че точно там трябва да отидат.

— Ейдън, кажи им да пригответ самолета — инструктира го той. — Отиваме в Армения.

Локи продължи да гледа снимката и постепенно придоби увереност, че в крайна сметка ще открият Ноевия ковчег. Върху хълма, над зелените поля, се извисяваше постройка с дебели стени и централна кула. Тази крепост беше някогашният манастир „Хор Вирап“. А на хоризонта, на заден план, на фона на яркосиньото небе, се виждаше величествената снага на планината Арарат.

Заради разкопките в най-различни краища на света, в които беше участвала, Дилара Кенър беше летяла доста часове със самолети и беше опитен пътешественик, но умората от предната седмица, включително и от последните 20 часа полет до арменската столица Ереван, ѝ дойдоха в повече. Като приключеше всичко, нямаше да се качи на самолет поне една година, зарече се тя.

Докато беше будна, тя прекара цялото си време на борда на самолета, надвесена над фотографиите на свитъка, в стремежа си да разшифрова каквото и да е друго от текста, което би им помогнало да открият картата в „Хор Вирап“. Локи и Грант я бяха оставили да работи и преди да кацнат, Дилара им разказа накратко какво е открила. За съжаление, дори и с помощта на Ейдън, новата информация не беше много.

— Мислиш ли, че картата е още там? — попита Локи. — Защо Улрик не я е взел със себе си?

— Защото не може да се носи. В свитъците пише за карта от камък. Мисля, че картата е нарисувана на стената.

— Ейдън претърси подробно информационните масиви — и открити, и закрити. Каза, че никой не е чувал за такава карта.

— Ето тук. — Дилара посочи към една от фотографиите на свитъка, изобразена на екрана на лаптопа ѝ. — Пише, че потомък на Яфет, един от синовете на Ной, е построил храма в чест на Божията милост и прошка. Един от амулетите и картата са били поставени в тайна камера, чието местонахождение е известно само на малцина посветени. Другият амулет останал в Ковчега.

— Значи монасите в „Хор Вирап“ не знаят за тази камера?

— Манастирът е бил разрушен и заличен от лицето на земята по време на нашествието на персите. Пазителите на храма са избягали, без да разкрият тайната. Описали са мястото в този документ, но навярно са умрели, преди да се върнат и да опазят реликвите.

— В текста трябва да има някакъв ключ към мястото — каза Локи.

— Този, който го е написал, се е боял, че може да бъде пленен от врага. Затова е кодирал информацията.

— Искаш да кажеш, че написаното в свитъка е кодирано?

Дилара очерта с курсора частта, в която се говореше за „Хор Вирап“, после за еврейски храм и накрая за християнски манастир.

— Забелязвате ли нещо различно? — попита Дилара.

— Отстоянието между буквите и между редовете е малко по-различно — отвърна Грант. — Не е много, но понеже попита, затова го забелязах.

— Именно. — Тя извади фотография на записката, която ѝ беше написал баща ѝ. — Нещо ми се стори странно в начина, по който е написано. Поисках Тайлър да снима и бележката. Татко ми е пратил още едно послание. — Дилара наложи записката върху текста за „Хор Вирап“. Редовете съвпаднаха напълно.

Локи посочи към бележката.

— Първата буква на всеки от редовете...

— Е написана с удебелени линии — довърши Дилара. — Ако някой се зачете в бележката, ще си помисли, че е използвал прост шифър, в който буквите от първите редове образуват думи. Но при свързването на тези букви се получават само някакви безсмислени съчетания. Баща ми е искал да ми каже, че в свитъка е използван подобен шифър и то именно в тази част на текста.

— Добре, не ни дръж в напрежение — намеси се отново Грант. — Какво казва?

— Превежда се като „петият и осмият камък от разкритието на свода; четвъртият и седмият камък от прикритието на свода“.

Грант я погледна с неверие.

— И са го римували на иврит?

— Не, аз го направих. Така звучи по-добре.

— Права си. — Грант се усмихна. — По-мистично е.

— Имаш ли идея какво може да означава? — попита Локи.

Дилара поклати глава. Тя самата си беше поблъскала главата над този въпрос, но не стигна до задоволителен отговор.

— Аз предлагам следното: да се опитаме да го разчетем, когато го видим.

Локи сви рамене.

— Тогава да вървим да видим какво има в този „Хор Вирап“.

За Дилара той беше удивителен човек. Винаги знаеше как да реагира, какво да предприеме. Каквото и да се случеше, той винаги съумяваше да измисли изход от ситуацията. Вероятно това го правеше и добър инженер — способността му да решава в движение текущите проблеми. Той обаче беше пренесъл тази си увереност и в останалата част от живота си. Затова и тя го намираще за толкова привлекателен. Не знаеше до какво щеше да доведе прекараната от двамата заедно нощ в леглото, но за нея тази нощ беше свързана с незабравими преживявания.

Самолетът кацна в Ереван и за да не се разчува за пристигането им, Локи беше уредил преводач с кола да ги чака на летището. Когато се приближиха до колата, Локи даде на преводача пачка американски долари. На онзи му увисна долната челюст от изненада, защото сумата беше равна на заплатата му за шест месеца.

— Разчитам това да запази експедицията ни в тайна — каза Локи.

— Разбира се, доктор Локи — отвърна мъжът на перфектен английски. — Казвам се Барсам Кирнян. Ще се радвам да ви помогна с каквото мога.

— Колко време е необходимо да стигнем до „Хор Вирап“?

— Това е само на трийсет километра на югозапад. Ще сме там за по-малко от час.

Което означаваше пет следобед местно време.

— Добре. По пътя ще ни разкажеш за „Хор Вирап“.

Четиримата се качиха в силно износения джип „Тойота Ленд Крузър“ и се понесоха по улиците на града, а после продължиха по един главен път, водещ на юг. Вдясно от тях над равнините се извисяваше планината Арарат и нейният малък брат на юг. Въпреки че арменците смятаха за своя високата 5137 метра планина и я бяха въздигнали в национален символ, в действителност тя се простираше от двете страни на границата с Турция.

Докато пътуваха, Кирнян им изнесе лекция за манастира. Арташат, градът, в който се намираще манастирът, беше първата столица на Армения, превзет от нашествениците през пети век. Никой не знаеше точно кога е построен „Хор Вирап“, но храмът се смяташе за един от най-древните известни християнски манастири. Намираще се на единствения висок хълм в околността, в радиус от няколко

километра, и беше служил като крепост против нападателите, поради стратегическата си позиция на река Аракс. Мястото се почиташе като най-ценната светиня на Армения, заради връзката му със свети Григорий Просветител.

Сказанието гласеше, че Григор Лусаворич се върнал от Израел в родната си Армения през трети век, за да проповядва новата вяра — християнството. Бащата на цар Тиридат III бил убит от бащата на Григор. Тиридат затворил и държал тринайсет години Григор в заточение в яма в „Хор Вирап“, където той по чудодееен начин оцелял след нечувани изтезания и страдания. Когато Тиридат се разболял сериозно, получил видение, че само Григор може да го излекува. Григор изцелил болестта на цар Тиридат и го покръстил. През 301 година Армения се превърнала в първата християнска държава. Григор бил почитан като светеца патрон на цялата нация.

Точно когато Кирнян завърши разказа си за свети Григорий, те пристигнаха в Арташат. Октомврийското следобедно слънце обливаше равнината със златистите си лъчи. В подножието на Арарат се бяха проточили красиви лозя и ниви.

Древният манастир „Хор Вирап“ беше построен в южния край на един оголен хълм без никаква растителност. Джипът се заизкачва нагоре по спираловидния път, докато накрая влезе през портите на манастира. Славата на манастира като най-голямата туристическа атракция в Армения беше напълно оправдана. Въпреки че приближаваше краят на приемното време за гости, отпред бяха паркирани дузина коли. Групата слезе от джипа, мина през каменна арка и тръгна нагоре по стъпалата.

Излязоха на централния двор с църквата, в която Кирнян им каза, че често се провеждат брачни церемонии. В момента нямаше сватби, но мъже и жени, някои от тях облечени в западен стил, други — в традиционни арменски одежди, правеха снимки на църквата и на планината, прочута с това, че някъде в нея лежеше и чакаше да бъде открит Ноевият ковчег. В „Хор Вирап“ нямаше монаси, а свещеници от арменската православна църква.

— Трябва да се срещнем с главния свещеник тук — каза Локи на преводача.

Кирнян кимна и се отдалечи. След няколко минути се появи заедно с дружелюбно настроен свещеник, съдейки по лицето му. Той

не говореше английски, но с помощта на Кирнян се представи и се здрависа с Локи.

— Аз съм отец Йезик Татилян. С какво мога да съм ви полезен?

— Отец Татилян, аз съм Тайлър Локи. Американски инженер съм. Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнем — отвърна Локи.

— От архитектурната история на манастира ли се интересувате?

— В известен смисъл. Познавате ли археолог на име Хасад Арвади?

Дилара беше затаила дъх с надеждата, че най-накрая ще открие баща си. Но отецът поклати глава отрицателно.

— Тук идват много учени и историци да изучават манастира. Нищо чудно, че не си го спомням.

Локи посочи Дилара, която не можеше да скрие разочарованието си.

— Доктор Кенър е негова дъщеря. Смятаме, че е бил тук.

— Съжалявам, името му не ми е познато.

Локи взе цифровата камера на Дилара и показва на малкия екран на отца старата фотография на Арвади от времето, когато е бил преподавател в колежа.

Отец Татилян сви рамене. Локи му показва още две фотографии — едната на Улрик от списание „Форбс“, а другата — на Кътър от охранителната камера в ЦИТ във Финикс.

Свещеникът не можа да разпознае никой от двамата.

— Ако ми кажете защо го търсите, може и да си спомня.

Локи погледна за отговор към Дилара и тя кимна утвърдително. Така или иначе рано или късно трябваше да му признаят за какво са дошли, ако искаха да разчитат на съдействието му.

— Мислим, че в манастира ви се намира тайна килия, за чието съществуване сигурно и вие не знаете.

Свещеникът се засмя.

— Този манастир съществува от хиляди години. Сигурен съм, че щях да знам, ако имаше такава килия. Уверявам ви, няма такава.

Локи му показва фотография на свитъка.

— Този древен документ е бил намерен от Хасад Арвади в Ирак. Доктор Кенър го преведе и в него пише, че карта на мястото на Ноевия ковчег се намира в „Хор Вирап“.

Преводачът се спря, тъй като не беше сигурен дали е чул правилно. Когато видя, че Локи говори сериозно, преведе думите му. Отец Татилян се усмихна.

— При нас често идват търсачи на съкровища, тръгнали на лов за останките на Ноевия ковчег, но никой досега не е питал за карта.

— Бащата на доктор Кенър е изчезнал преди три години. Вероятно е убит.

Щом чу това, отецът се намръщи, а усмивката изгасна от лицето му.

— Съжалявам за загубата ви.

— Отец Татилян — продължи Локи, — да е станало нещо необичайно тук преди три години?

— Да. Много необичайно. Двама новоприети послушници бяха предприели поклонническо пътуване и отседнаха в манастира. Единият беше убит, а другият изчезна и никога не се откри отново.

— Как беше убит единият послушник?

— Застрелян. Полицията разследва случая, но не откри престъпника. Случаят остана неразрешен.

— Мотиви?

— Най-вероятно грабеж. Когато на сутринта влязох в „Хор Вирап“, открих трупа.

— Сигурно е било работа на Улрик — обади се Грант.

— Имате ли представа кой може да стои зад това? — попита свещеникът.

— Може би. Какво точно се случи тогава? — попита Локи.

— Няма много за разказване. Бил е убит през нощта, когато манастирът е затворен. Брат Дипигян беше открит прострелян с два куршума в главата. А брат Каланян така и не видяхме повече. Предположихме, че е бил отвлечен, но причината остана загадка за нас. Нито пък някой поиска откуп за него. Не че имахме възможност да платим много пари. Приемаме плащания само за сватби и други тържества, които се провеждат тук, но по-голямата част от получените средства отиват за поддръжката на манастира.

— Къде открихте трупа?

— Това беше най-странното. В ямата.

— В ямата, в която е бил държан свети Григорий? — попита Дилара.

— Да, но ако е било грабеж, не мога да проумея защо са го хвърлили там. Ямата представлява скъпа светиня за нашия народ, но в нея няма нищо ценно, което да откраднеш. Няколко свещи в нишата и това е.

Дилара ахна от изненада.

— Ниша? — В свитъка се споменаваеше свод или вдлъбнатина. От иврит думата можеше да се преведе по много начини, включително и като „ниша“.

— Там поклонниците се молят.

— „... петият и седмият камък от разкритието на нишата...“ — обърна се Дилара към Локи, който веднага разбра какво имаше предвид тя.

— Отче — каза той — моля ви, покажете ни ямата на свети Григорий.

Улрик, застанал на върха на хълма, който гледаше към двора на „Хор Вирап“, фокусира бинокъла към фигурите на двеста метра надолу. Бяха Локи, Уестфийлд и Кенър, заедно с четвърти човек, който, изглежда, беше преводачът им. С тях имаше и свещеник. Улрик беше залегнал до Светлана Петровна и Дан Кътър. Последният стискаше руски безшумен автомат ВАЛ, който стреляше с деветмилиметрови куршуми с дозвучова скорост. Кътър се беше сдобил с това изключително оръжие тук, в Армения.

— Да ги очистят ли? — попита той.

Улрик вече беше посетил мястото на Ковчега и ако всичко беше минало по план, досега да си беше тръгнал. Но когато пристигна на мястото, той осъзна, че Хасад Арвади го е изиграл. Лукавият старец не им беше дал ключова информация за достъп до реликвата.

След като Улрик не можа да влезе в Ковчега, той реши да се върне в „Хор Вирап“. Там може би знаеха как да се проникне в Ковчега. Планът беше да фотографират всеки квадратен сантиметър от картата, за да са сигурни, че не са пропуснали нищо. Улрик щеше да намери свой преводач, който да му разтълкува картата. Намирането на квалифициран преводач можеше да отнеме време и затова, за да е сигурен, че няма да го проследят, той щеше да унищожи картата.

Улрик и Кътър изчакваха, преди да направят следващия си ход — също както бяха постъпили преди три години. Но не щеш ли, за тяхна голяма изненада, се появиха Локи и компания.

Макар и пристигането на групата да ги шокира, Улрик и хората му бързо оцениха ситуацията и решиха да се възползват.

— Задръж засега със стрелбата — отвърна той на Кътър. — Тайлър Локи и Дилара Кенър може да свършат работата вместо нас.

Ако Дилара беше толкова добър археолог като баща си, тя щеше да декодира текста на картата и да разкрие на Улрик онова, което баща ѝ съзнателно не беше сторил. Улрик щеше да разбере дали са видели картата и са определили мястото на Ковчега, веднага щом излезеха от ямата. После щеше да е само въпрос на време да ги проследи до Ковчега и да ги убие веднага, щом му проправеха пътя вътре.

Отецът ги отведе настрани от църквата, към малкия параклис на свети Кеворк. Беше пет и половина следобед и туристите бяха помолени да си тръгнат.

Вляво от олтара Локи видя тесен отвор със стръмни алуминиеви стъпала, водещи надолу. Отец Татилян заслиза по стълбата и те го последваха.

Ямата представляваше подобие на кладенец с цилиндрична форма, със сиви каменни стени. Макар и да бяха влезли и петимата вътре, мястото беше достатъчно. Дишането им обаче се затрудни, тъй като имаше само един отвор за въздух отгоре. Пространството беше по-голямо, отколкото Локи си го беше представял. Но пък трудно беше да си представи как някой е живял затворен там в продължение на тринайсет години. Чудо беше, че Григор през това време не беше изгубил ума си. Може би това беше едно от чудесата, които го правеха светец.

Срещу стълбите беше поставен свещник, вдясно от нишата, която отец Татилян беше споменал. Нишата беше висока около метър и осемдесет, с дъгообразен свод, широка шейсет сантиметра и дълга около метър. Вътре, на метър и дващест от пода, като че имаше каменна пейка и каменна лавица.

Локи пристъпи към полукръглия подиум пред нишата и я огледа отблизо. Камъните бяха грубо замазани, а между тях не се виждаха процепите, в които беше слагана замазката. Като цяло резервоарът-кладенец беше здрав като скалата, от която беше направен.

— Къде беше открит трупът на убития? — попита Локи.

Свещеникът посочи пода от другата страна на кладенеца.

— Беше прострелян два пъти в главата.

— Нещо друго необичайно около него забелязахте ли?

— От полицията ме питаха същото. Не забелязах нищо необичайно, а и ми беше трудно да мисля за друго, когато пред очите ми имаше тяло в локва кръв.

Локи не го попита дали полицията е открила на местопрестъплението някакви улики. Дори и убийците да бяха толкова немарливи, че да оставят някакви влакна или отпечатагци, в което той силно се съмняваше, едва ли местната полиция разполагаше с ресурси да извършва сложни анализи.

Църковният послушник беше убит съзнателно и причината вероятно се криеше в свитъка и споменатата в него ниша.

Той преброи камъните вляво от нишата, като започна от ъгловия камък. „... петият и осмият камък от нишата“. Камъните, от които беше изградена стената, варираха по размер от четири-пет до трийсет сантиметра. Всеки един от тях беше изсечен и издялан специално, за да пасне на мястото си.

Вероятно споменатите камъни се намираха на нивото на очите, което съдейки по ръста на тогавашните хора, трябваше да е на височина метър и половина. Локи забеляза, че петият и осмият камък бяха еднакви по размер, приблизително с големината на длан. Когато ги огледа отблизо, откри едносантиметров прорез във всеки от тях на абсолютно едно и също място. Тези трябваше да са.

Ако тук имаше таен проход, отварянето му трябваше да е сравнително лесно, защото инженерните и строителните техники от онази епоха бяха на начално ниво. От друга страна, механизмът не би трябвало да може да се задейства случайно, тъй като тогава щеше да е прекалено лесно да се открие.

Два камъка. Имаше някаква причина да са два. Локи застана така, че да натисне и двата камъка едновременно, но те бяха далеч един от друг.

— Грант, ела да ми помогнеш. Броя до три и на „три“ натисни силно осмия камък. Аз в това време ще натисна петия.

Грант зае позиция.

— Какво правите? — попита ги отецът.

— Мисля да ви покажа нещо, за което до този момент не сте знаели, че съществува тук — отвърна Локи.

— Готов съм — каза Грант.

— Едно, две, три!

Двамата натиснаха с цялата си сила. Първоначално не се случи нищо. После Локи усети как камъкът леко хлътна.

— Усети ли го? — попита той Грант.

— Да. Според мен трябва да бутаме с равна сила. Постави ръката си малко по-високо. Едно, две, три!

Този път и двата камъка хлътнаха още по-навътре. В същото време четвъртият и седмият камък се изнесоха напред. После движението спря.

Локи хвърли поглед към Дилара, която беше не по-малко развълнувана от него. Отец Татилян, от друга страна, обаче силно се раздражни и изрече нещо на арменски.

— Какво има? — попита Локи преводача.

— Отчето е много разстроен — отвърна Кирнян. — Попита: „Какво направихте?!“.

— Май че току-що отключихме врата.

Локи огледа щръкналите от стената камъни. С изключение на малките прорези, страните им бяха издялани изключително гладко и идеално пасваха на местата си. Ръбовете откъм външната страна бяха изпилени с нивото на стената и покрити с един сантиметър мазилка, за да се създаде илюзията, че са една цялостна структура.

Локи отиде до нишата и забеляза, че страничната стена се беше леко помръднала. Натисна я с рамо и тя се завъртя около невидима ос, като образува вляво отвор. Локи светна с фенерчето в тъмното пространство. Надолу водеха стъпала. Удари го силна миризма на разложено. Отляво се виждаше механизъм за заключване на вратата.

Както и предполагаше, каменната врата беше с опростена конструкция, завъртаща се около централна ос. Дървена досега отдавна да беше изгнила. Двата камъка, които той и Грант натиснаха, бяха свързани един с друг. С натискането само на единия вратата не можеше да се отвори. Но ако се натиснеха и двата, заради лостовия механизъм и уравновесения натиск, оста не само поместваше другите два камъка навън, но също така избутваше и друго парче камък, което държеше вратата заключена.

За да се затвори отново входът, беше достатъчно да се бутне вратата и после да се натиснат четвъртият и седмият камък. Локи се възхити на примитивната простота и гениалност на механизма.

— Какво видя? — попита го Дилара.

— Има стълбище. Открихме килията.

Грант и Дилара също включиха фенерчетата си, а Кирнян и отец Татилян взеха по една свещ.

Локи заслиза по стъпалата. Когато се обърна надясно, видя още двайсет стъпала. Сигурно ги бяха дялали години наред.

Когато слезе долу, се озова в друго помещение с цилиндрична форма, два пъти по-голямо от ямата. При вида на стената срещу него застина на място. Карта. Насочи лъча на фенерчето натам. На стената беше нарисувана подробна карта на планината Арарат. Върху картата имаше няколко черни точки, а до нея се виждаха редове с текст, подобни на тези от свитъците.

Лъчът на фенерчето се спря върху края в долната част на текста и Локи видя човешко стъпало, обуто в обувка. Вдигна фенерчето нагоре и пред него се облеци почти напълно оголен череп — зловец резултат от години разлагане в тукашния сух климат. Кафявите одежди върху мумифицираните останки подсказваха самоличността на трупа. Изчезналият послушник.

При вида на разложеното тяло отецът и преводачът ахнаха от изненада и ужас, а Дилара дори извика. Реакцията ѝ беше малко необичайна за човек, свикнал да изравя човешки останки от земята. Локи се обърна и видя, че археоложката не гледаше към трупа на послушника, а към друг труп, почти в същото състояние.

Тялото беше обуто в сини джинси, риза и яке. Посивяващата коса издаваше възрастта на мъжа — поне петдесет години. На пода до него лежаха бележник и химикалка. И тогава Локи разбра кой е той.

Дори на слабата светлина беше невъзможно да се скрие ужасът, изписан на лицето на Дилара.

— Татко... — изрече тя тихо, с мъка и любов в гласа си.

Дилара коленичи на пода до баща си, а Локи сложи ръка на рамото ѝ. Знаеше какво е да не успееш да пристигнеш навреме, за да изкажеш с думи чувствата си към любимия си човек, преди той да си отиде от този свят. Единствената утеха беше, че тя накрая успя да намери баща си. Прегърна Локи и тихо заплака.

— Много съжалявам, Дилара — каза той.

Тя кимна, но не отговори нищо.

Останалите от групата се оттеглиха настрана, доколкото позволяваше тясното пространство, за да оставят Дилара насаме с тъгата за няколко минути. По пода имаше петна от засъхнала кръв и Локи видя откъде се бяха появили те. Краката на Арвади бяха простреляни с куршуми, както и слабините му. Смъртта му не беше минала леко. Локи вдигна бележника, паднал от ръката на учения. Изглежда, беше писал в него, преди да умре. Почеркът беше назъбен и изкривен, не като гладките линии върху предната бележка.

Записът се състоеше само от три реда, които бяха изписани произволно върху страницата, сякаш бяха писани на тъмно. Последният ред прекъсваше неочаквано. Арвади очевидно беше издъхнал, пишейки тези думи.

Себастиан Улрик ме уби. Простреля ме, за да му разкрия Ковчега.

Не му казах къде е истинският вход. Той взе Амулета на Яфет.

Не казвай...

Локи се взря във втория ред.

„Не му казах къде е истинският вход.“

Баща ѝ беше заблудил Улрик. Но какво означаваше това? Истинският вход? За един дървен кораб на възраст 6000 години

нямаше значение дали ще откриеш истинския вход. Просто ще пробиеш дупка отстрани и ще влезеш. Нещо не се връзваше.

Предвид силната болка и загубата на кръв Арвади навярно бе започнал да халюцинира. Последният ред не помагаше с нищо, но първите два бяха достатъчно ясни. Щом Улрик е бил заблуден по някакъв начин, тогава те все още имаха шанс да го изпреварят и да открият първи Ноевия ковчег заедно с втория амулет.

Колкото и да му се искаше да я остави да потъгува още, той си даваше сметка, че нямат време за подобно нещо. Макар и гледката на трупа на баща ѝ да беше травмираща за нея, Дилара трябваше да им помогне да дешифрират картата.

— Съжалявам, Дилара — повтори Локи. — Как си? Ще се справиш ли?

Тя свали якето си и покри с него лицето на баща си. После стана и кимна.

— Отдавна предполагах, че е мъртъв. Но е съвсем друго да се увериш с очите си. Особено като в този случай.

— Знам.

— Той беше толкова близо до постигането на целта си. До постигането на мечтата на неговия живот. А Улрик го е убил и е прекъснал стремежа му. — Дилара избърса сълзите от лицето си и погледна Локи. — Ще го хванем, нали обещаващ? Ще убием този кучи син.

Локи не би имал нищо против Улрик да гушне букета, но желанието за мъст на Дилара беше малко обезпокоително.

— Ще направим каквото е необходимо. Но първо трябва да довършиш труда на баща си, ако искаме да спрем Улрик. Ще можеш ли да се концентрираш?

Пламъчетата в очите на Дилара останаха още няколко секунди, след което изгаснаха. Тя кимна, но мъката остана у нея.

— Тайлър, виж това — обади се Грант, който насочи фенерчето си към малка маса. Върху пращната повърхност на масата се виждаше кръгъл предмет. Амулет. Източникът на прионната зараза.

— Дали е истински? — попита Локи. — До този момент не вярвах, че ще открием Ноевия ковчег.

— А сега?

— Тази карта ми изглежда напълно правдоподобна. Вече започвам да губя скептицизма си.

Дилара направи няколко снимки на картата, след което насочи фенерчето си към текста. Няколко пъти тя хвърли поглед към безжизненото тяло на баща си и сълзите отново напиха. Всеки път Локи я хващаше нежно за ръката и нейното внимание се връщаше към картата.

Думите бяха написани на същия език като този в свитъка. Дилара работи върху превода петнайсет минути, след което заговори отново:

— Както каза Улрик — гласът ѝ трепереше и думите ѝ бяха накъсани от вълнение, — потопът всъщност е бил чума. Аз не му повярвах. Мислех си: защо ще ми казва истината? Но в текста пише, че Амулетът на Яфет се намира тук и съдържа ужас, който почти е унищожил човека. Бил е скрит в тази килия в памет на Божия гняв, на неговата справедливост и любов към човечеството, като договор с Бог, дал втори шанс на човечеството да се промени.

— Но как един амулет би могъл да предизвика смъртта на всички на Земята? — попита Локи. — Как би могъл да е източник на зараза?

— Не знам. Тук пише, че потопът е затворен в амулета за вечни времена. Пише също, че за да се разбере истинската история, трябва първо да се намери Ковчегът, където се пази Амулетът на Схем.

— Страхотно — обади се Грант. — Най-накрая стигнахме до хубавата част. Къде е този Ковчег? По картата има множество точки. Всяка една от тях може да е Ковчегът.

— Мястото, където почива Ковчегът, е на източния склон на планината Арарат — отвърна Дилара — останалите точки обозначават фалшиви Ковчези, примамки за онези, които биха открили тази килия, но не биха успели да разчетат текста. Болшинството хора в древността са били неграмотни.

— Схванах — каза Грант и посочи към означеното върху картата място на източния склон на планината.

— Чакай малко. — Локи се вгледа в картата. — Ако Ковчегът наистина е там, хората досега щяха да са го открили много отдавна. Възвишението там не е много високо.

— Текстът казва, цитирам: „Големият съд, с който Ной се е спасил от потопа, се намира в източната страна на Арарат“.

— Искаш да кажеш „на източната страна на Арарат“ — поправи я Грант.

— Не, именно „във“.

— Няма никакъв смисъл — каза Локи.

— Текстът описва два входа към Ковчега. Единият, който е запечатан, и другият, който е все още достъпен.

— В предсмъртните записки на баща ти се споменава истински вход, сякаш е накарал Улрик да избере погрешния вход. Но как това би могло да възпре Улрик да вземе нещо от гниещ кораб на хиляди години?

Дилара продължи да чете. Когато стигна до края, тя подскочи назад, сякаш някой я беше зашлевил в лицето.

— Боже мой! Те нарочно са го скрили. Излъгали за Ноевия ковчег, за да не го открият.

— Какви ги говориш? За какво са излъгали?

— За всичко.

— Задръж малко. Да не искаш да кажеш, че Ноевият ковчег не е на Арарат?

— Точно това имам предвид. Той не е *на* Арарат, а *в* Арарат. Ето защо никой досега не е намерил Ковчега. Той представлява съд, но не плавателен. През последните 6000 години всички са търсели гигантски кораб. Но Ноевият ковчег е пещера.

— Пещера? — повтори Локи. Сега думите на Арвади за входа придобиваха друг смисъл. Дилара веднъж дори беше нарекла „Оазис“ „новия ковчег“. Идеше му да се фрасне, задето не беше забелязал връзката по-рано, но понеже беше прекалено фокусиран да търси кораб, наречен Ноев ковчег, през ума му изобщо не беше минало, че може да става дума за пещера. — Но в Библията пише, че е кораб, нали? Кораб, направен от дърво.

— Така е. *Направи си ковчег от гоферово дърво; стаи да направиш в ковчеза; и да го измажеш отвътре и отвън със смола.*

— На мен това ми звучи като кораб.

— Защото използваме превод на текст, който е бил предаван от поколение на поколение в продължение на хиляди години. Всичко се свежда до превода и тълкуването. Представи си игра на развален телефон. Малките грешки постепенно водят до по-големи в другия край на линията. Мисля, че и в нашия случай е станало същото. Ами ако Ноевият ковчег е бил построен вътре в пещера? „Съд“ може да значи и „помещение“. — Дилара погледна отново към баща си. — Толкова съм глупава. Защо не го послушах?

— Нямало е как да знаеш — отвърна Локи. — Излиза, че Ной е намерил убежище в пещерата. Но тогава говорим за огромна пещера. Дълга триста аршина, широка петдесет и висока трийсет аршина. Тоест дълга сто и четирийсет метра, широка двадесет и три метра и висока четиринайсет метра.

— Преди няколко дни каза, че кораб с подобни размери, построен в древността, би се разпаднал веднага, щом го спуснат на вода. Това обяснява защо е с такива големи размери.

— А входовете?

— Не знам. Сигурно се имат предвид отвори в пещерата. Със сигурност обаче знам едно: този текст ясно посочва, че Ноевият ковчег е пещера в планината Арарат.

— Сега разбирам защо никой не го е открил. Проблемът е, че планината Арарат е застинал вулкан, а в такива обикновено няма

пещери.

— Защо?

— Пещерите обикновено се образуват в резултат на корозионното въздействие на водата в продължение на милиони години, а планината Арарат е твърде млада по възраст, за да се случи такова нещо. Повечето големи пещери в света са разположени във варовикови скали, които са лесно разложими и лесно се поддават на въздействието на води със слабо киселинно съдържание. — Локи беше научил за пещерите, когато преди години му бяха възложили да разследва причините за пропадането на цял мол във Флорида.

— Но спомняш ли си онези големи канали с лава, които изследвахме в Хаваите? — попита го Грант.

— Не казвам, че е невъзможно. Но как се вписва потопът в тази картина?

— Потопът е бил заразата — отвърна Дилара. — Улрик ми каза, че е трябвало да модифицира приона, като е взел за основа някакъв първообраз. Преносимите по воден път болести са били силно заразни и често срещани в миналото. И още са. В много страни възникват тифозни огнища заради замърсена питейна вода. Но когато първите преводачи погрешно са превели „ковчега“ като кораб, а не като съд, те сигурно са предположили, че със споменаването на водата се има предвид потоп, а не чума.

— *Потоп от вода, за да изтребя под небето всяка твар* — цитира Локи Библията.

— Ами ако прионната зараза в амулета е атакувала всяка животинска форма, не само човека? Ако е била пусната в реките и езерата, тя би унищожила всичко живо в района на водния басейн. Единствените следи ще са костите. Никаква плът. За хората, които рядко изминават и петдесет километра от родното си място, това е било равносилно на Бог да прочисти Земята.

— А Ной е взел със себе си всички животни, за да ги спаси. Щом болестта е унищожила всичко, остатъчните приони са се изпарили или са стигнали до морето, където са били унищожени от солената вода.

— Ако Ной не е знаел колко време ще е необходимо чумната епидемия да стихне, той може да е построил огромен съд-ковчег, в който да живее и да се храни заедно със семейството си и животните месеци наред.

— Значи когато в Библията се говори за водите на потопа, се има предвид, че водите са донесли потопа, като потоп означава чума.

— И ако е било дъждовен сезон, на Ной сигурно му се е сторило, че дъждът е предвестник на апокалипсиса. Дори съвпада с разказа, че е изпратил гарван и гълъб, за да видят дали водите са се успокоили. Гарванът не се е върнал, защото е бил убит от прионите. С малка интерпретация на датите и думите всичко съвпада.

— Но не обяснява по какъв начин прионите са свързани с амулетите. Всички източници сочат, че прионите се намират вътре в амулетите.

— Ще трябва да намерим последния амулет, за да сме сигурни, а за тази цел първо се налага да намерим Ковчега.

Докато говореха, Кирнян превеждаше на отец Татилян, който внимателно слушаше. И в този момент той възкликна, а преводачът преведе:

— Не! Най-добре ще е да не търсите Ковчега!

— Защо? — попита Локи.

— Защото, ако е вярно, тази информация ще предизвика само смут и объркване. Ние считаме, че Библията всъщност е Божието слово, старателно събирано в продължение на стотици години. Една радикална промяна в нещо толкова важно като историята за Потопа ще има сериозни последици. Ще подкопае вярата ни и разбирането ни на Стария завет.

— Трябва да го намерим — отвърна Локи. — Ако ли не, на света няма да остане нито един човек, за да спори за достоверността на Библията.

— Бог няма да позволи светът да бъде унищожен отново. Неговият завет към Ной казва ясно: ... *няма да се изстреби вече никоя твар от водите на потопа*. Той няма да даде.

— Ние не спорим за верността на тези слова — намеси се Дилара. — Тук е важно какво значение влагаме в думите „твар“ и „плът“. Себастиан Улрик иска да изстреби само човешкия род, не всички твари. Затова той толкова дълго време е модифицирал вируса в своята лаборатория. Специално го е проектирал, за да не засегне животните. Второ, ами ако ние сме избраните от Бог да спрем Улрик да изстреби всички живи твари? Може да сме Божиите воители, които ще предотвратят апокалипсиса и ще запазят завета на Бог.

— Бог помага на онези, които сами си помагат — добави Локи.

— В Библията не пише такова нещо — отвърна отец Татилян.

— Знам. Думите са на Бенджамин Франклин, не мои. Но според мен са абсолютно верни.

— Библията е непогрешима. Тази история за пещерата не може да е вярна!

— Ако открием Ковчег — каза Дилара, — с това ще подкрепим Библията, няма да ѝ навредим. Най-накрая ще имаме конкретно доказателство, че книгата за Битието почива на историческа основа, че не е само религиозна фикция. А и за хората, които вярват в буквално написаното в Библията, няма да има пречка да продължат да вярват. Грешката е била направена в превода, а не в самите думи. Е, сега, че версията на крал Джеймс се нуждае от малка поправка... какво толкова?

Свещеникът я изгледа мрачно, но не ѝ опонира.

— Ще се моля Бог да ни прати напътствие какво да сторим — отвърна той.

— От вас зависи дали ще покажете на света тази килия — каза Локи, — но ще трябва да извикате полицията да извади останките и разследва убийствата.

Отец Татилян кимна.

— Това откритие ще промени всичко, свързано с „Хор Вирап“.

Дилара се загледа в тялото на баща си, но очите ѝ останаха сухи, без сълзи.

— Те ще се погрижат за него, Дилара — каза ѝ Локи.

— Знам. Поне ме утешава мисълта, че е умрял, убеден в правотата си.

— Той би искал да довършиш неговото дело.

— И аз ще го довърша — твърдо произнесе тя. — Да вървим да намерим Ноевия ковчег.

Вестта, че е открита картата, водеща до Ноевия ковчег, се разпространи бързо в околността. За това заслуги имаше или отецът, или преводачът. Дешифрирането на картата би отнело по-дълго време на арменците, защото не разполагаха със специалист като Дилара. Но тревогата на Локи беше друга. По всяка вероятност Себастиан Улрик беше вече на път за Ковчег и Локи трябваше да побърза, за да стигнат там първи.

Той се върна в Ереван заедно с Грант и Дилара, където отново се качи на самолета на „Гордиън“ за кратък полет до летището във Ван, Турция. Същевременно информира по сателитния телефон Майлс Бенсън за последните събития.

Локи предпочете да не казва нищо на баща си, защото в противен случай военните щяха да се заемат с търсенето, за да сложат ръка върху приона. Не само това, но и ако турското правителство разбереше, че са открили Ноевия ковчег, тутакси щяха да откажат да ги пуснат в планината Арарат. Налагаше се да запазят в тайна експедицията си, ако искаха да спрат Улрик, без да създават международни скандали, и ако искаха прионът да не попадне в чужди ръце.

Когато пристигнаха във Ван, в града вече се беше мръкнало. Трябваше да почакаат до сутринта, за да продължат с търсенето. Това даде време на Локи да събере провизии и екипировка за експедицията. Имаше познати сред местните представители на миннодобивната промишленост в Западна Турция, което му помогна да се сдобие с необходимите неща. В това време Дилара, която перфектно говореше турски, нае хеликоптер за сто и седемдесет километровия маршрут до връх Арарат.

Последната задача беше да подсилят групата си. Улрик разполагаше най-малко с няколко души — Светлана Петровна, Кътър и двама бодигардове. Петимата бяха избягали заедно от „Оазис“. На Локи не му харесваше такова съотношение на силите — пет към три в чужда полза. Грант, използвайки връзките си сред военните, намери

трима наемници, които щяха да пристигнат от Истанбул преди изгрев-слънце. Локи беше екипирал самолета с достатъчно оръжие за него, Грант и Дилара. Наемниците щяха да носят собствените си „железа“.

Накрая им остана да чакат да се съмне. Локи каза на двамата пилоти да намерят хотел в града, но самият той, заедно с Грант и Дилара, остана в самолета. Тримата спаха в кабината. Въпреки че обзавеждането на борда на самолета не отстъпваше по удобство на това в хотел, никой от групата не спа спокойно в тази нощ.

Рано на следващата сутрин пристигна оборудването, поръчано от Локи. Скоро след това направо пред самолета се явиха и тримата наемници. Локи ги инструктира за предстоящата мисия, като пропусна да им спомене, че целта им е Ноевият ковчег. Каза им само, че заедно с него, Грант и Дилара ще трябва да изпълнят мисия във враждебна територия и че ще трябва да са нащрек да открият огън във всеки момент. Хеликоптерът щеше да ги стовари на източния склон на планината Арарат и да отлети на юг, където щеше да кацне и да бъде в готовност за спешна евакуация на групата. След края на мисията Локи щеше да се свърже с пилота по радиостанцията. Не искаше машината да кръжи наоколо, за да не издаде присъствието им на Улрик, ако последният вече е пристигнал на мястото.

Хеликоптерът беше изненадващо нов „Бел 222“, достатъчно голям да побере шестимата заедно с цялата им екипировка. По време на полета пилотът им каза, че добивът на минерални суровини и петрол през последните пет години рязко е скочил. В продължение на петнайсет години, като се започне още от средата на осемдесетте години на двайсети век, планината Арарат била забранена зона за цивилни, заради атаките на Кюрдската работническа партия, ПКК. Кюрдските бунтовници често вземали туристи за заложници и взривявали бомби в турските югоизточни градове. Но когато през 2000 година арестували техния водач Абдуллах Йоджалан, нападенията се разреждали.

Планината отново беше отворена за туристи и интересът на бизнесмените и инвеститорите към този район бе нараснал.

Благодарение на тази откритост на пилота не се наложи да иска разрешение за полета, но военните щяха да ги наблюдават чрез подслушвателните си постове, с които беше осеяна планината, за да не допуснат проникване на арменски шпиони. Заради подслушвателните

постове Локи не можеше да полети към планината направо от Ереван, което беше много по-близо. Между турците и арменците съществуваше дълга история на кръвопролитни конфликти и ако прекосяха въздушната граница, като нищо щяха да ги свалят.

Полетът до планината трая само половин час. Назъбените планински склонове бяха набраздени от скалисти долини и плата, в които можеше да има стотици скрити пещери. Хеликоптерът летеше над върховете на дърветата, но някои растения бяха оцелели, тъй като този район не беше вечно заснежен. Когато се озоваха над приблизителното място, посочено в картата от „Хор Вирап“, започнаха да търсят характерните издадени скали, описани в текста.

На картата беше нарисувано като нос на кораб, издаден от скалната страна, с мачта върху него. Така трябваше да изглежда, гледан от юг. Входът към Ковчега трябваше да се намира на сто крачки на юг, а така нареченият прозорец щеше да е на още сто крачки по-надолу. Най-голям проблем би възникнал, ако издатината се беше срутила много отдавна и вече не съществуваше. Планината Арарат представляваше заспал вулкан и през последните шест хиляди години дори и най-незначителните изригвания и трусове биха могли да унищожат тази издатина. Локи си припомни знаменития „Старец“ — скална формация с причудлива форма в Ню Хампшир, която наподобява брадат мъж, надничащ иззад склона на планината Топ. Тази скала беше толкова известна и обичана, че беше избрана да украсява и монетата от двайсет и пет цента в щата. По жестока ирония на съдбата скалата се срути скоро след като монетата беше изсечена, показвайки колко бързо може да се промени една планина. Шансовете издатината да е невредима също не бяха големи.

Направиха шест захода откъм юг и в един момент Дилара извика и посочи към нещо през левия илюминатор. Определено там долу от скалната стена стърчеше подобие на корабен нос. Намираха се точно над Ноевия ковчег. Дилара се усмихна на Локи, очевидно обзета от силно вълнение. Необходимостта да остане нащрек не позволи на ентузиазма ѝ да вземе връх и над него.

Направиха кръг, за да видят дали долу няма други хора. Планинският склон беше пуст и никъде не се виждаха следи от човешко присъствие, но теренът беше толкова скалист, че като нищо там можеше да се крие и цяла рота войници, но те нямаше как да ги

видят. Локи нареди на пилота да се насочи към най-близкото равно място, което обаче се оказа на почти три километра от Ноевия ковчег.

Локи, Грант, Дилара и тримата наемници скочиха от машината и бързо събраха оръжието и екипировката си. Наемниците бяха въоръжени с автомати, докато останалите носеха пистолети и картечни пистолети. Тъй като я беше видял как добре борави с МП-5 по коридорите на „Оазис“, Локи я беше снабдил със същия модел и сега, а тя охотно беше приела.

Хеликоптерът се вдигна обратно във въздуха и групата започна изкачването към входа на Ноевия ковчег.

— На каква височина се намираме? — попита Грант.

— Само на около две хиляди и седемстотин метра. — Локи погледна към върха, който стърчеше на около три километра над тях. Предишните търсачи си бяха представяли Ковчега по-нависоко в планината, но във факта, че реликвата се намираше на по-ниска височина, имаше логика. За да пренесеш строителни материали до Ковчега и да прекараш до него животни, той трябваше да е леснодостъпен. Катеренето не беше никак лесно, но наклонът позволяваше да се изкачат товарни животни.

Лятото не беше напуснало напълно планината. Макар и да беше октомври, небето беше ясно, а температурата стигаше до плюс десет градуса. Докато вървяха, единият от наемниците прокара ръка по листата на някакво растение с пурпурни цветове — несъзнателно движение на отегчен от монотонността планински катерач.

— Аз не бих го пипала — каза Дилара.

Мъжът я погледна в стил „Я стига“ и продължи.

— Защо да не го прави? — попита я Локи.

— Защото това е самакитка. Листата и цветовете ѝ съдържат смъртоносна отрова, която може да проникне в човешкия организъм през кожата. От векове различни народи са мажели върховете на стрелите си с тази отрова.

Наемникът рязко отдръпна ръката си като опарен и избърса дланта в панталона си.

— Ако китката ти изтръпне за малко, не се тревожи — продължи Дилара. — Ще отшуми. Само не облизвай пръстите си след ядене.

След трийсет минути те стигнаха до скалното образувание и Локи започна да брои крачките. Тъй като имаше дълги крака, ако

направеше сто крачки и не видеше пещерата, това щеше да означава, че са я подминали. Но притесненията му бяха напразни. На деветдесет и третата крачка той видя тъмен отвор в планинския склон. Пещера.

Входът на пещерата представляваше полукръг с диаметър шест метра. Дъното на пещерата не се виждаше. Ако Улрик вече беше там, разполагаше с прекрасната възможност да им устрои засада. С помощта на жестове Локи нареди на наемниците да заобиколят отдолу входа на пещерата и да подхождат от срещуположната страна. Когато заеха позиции, Локи извади светеща пръчка и я хвърли във вътрешността на пещерата.

Не последваха изстрели, но той и не очакваше. Кътър и хората му бяха достатъчно дисциплинирани войници, за да се хванат на такава проста уловка. Локи извади от раницата си количка с дистанционно управление с големи гуми с дебели грайфери. Беше с размер на комат хляб и имаше на покрива си монтирана камера.

Постави количката на земята и извади дистанционното управление, което приличаше на пистолетна ръкохватка, с чийто спусък се увеличаваше скоростта. Едно малко колело му позволяваше да управлява и да прави завой с другата ръка. Той леко натисна спусъка и количката почти безшумно се стрелна напред и изчезна в търбуха на пещерата. Над колелото-кормило беше монтиран цветен екран, по който се предаваше картината от камерата.

Осветена от стробоскопската пръчка, пещерата беше със симетрична форма на тунел, който продължаваше на петнайсет метра навътре и отгатак. Локи различи няколко предмета, но никой от тях не беше достатъчно голям, че зад него да се скрие човек.

Локи даде знак, че е чисто, след което прибра количката и дистанционното обратно в раницата. Взе светещата пръчка и с нея навлезе навътре в пещерата, следван от Грант и Дилара. Наемниците останаха на пост отвън.

Няколко метра навътре Локи забеляза купчина сандъци, някои от които счупени, други непокътнати, подпрени на стената на пещерата. Наведе се и ги погледна отблизо. Очевидно не бяха връстници на Ной, но не бяха и нови. Бяха се разлагали в пещерата поне двамайсест години. Върху най-близкия до него сандък имаше някакъв груб надпис. Като че беше на турски език.

— Какво пише тук? — попита Локи Дилара. Забеляза друг сандък, отчасти отворен, и доближи стробоскопската пръчка, за да огледа.

— Не мога да го разчета — отвърна Дилара. — Не е на турски, на кюрдски е.

Изкуствената светлина освети съдържанието на сандъка. Щом видя какво имаше вътре, Локи отскочи назад, преди искра от пръчката да е паднала в сандъка.

— Какво има? — попита го Грант.

— Помниш ли ПКК? Кюрдските сепаратисти, за които ни разказа пилотът. Това трябва да е било едно от скривалищата им. Ако Дилара владееше кюрдски, щеше да прочете думата „динамит“ отстрани.

Щом чу това, Дилара изтръпна.

— Стани бавно и се отдалечи колкото можеш повече от експлозивите — продължи Локи. — Внимавай да не докосваш сандъците.

— Изпоти ли се? — попита я Грант, когато тя се отдръпна назад.

— Като дебелак в сауна.

Ако динамитът се остави на открито, нитроглицеринът изтича от пръчките, от което върху тях се образуват кристали. Един поглед беше достатъчен на Локи да забележи блясъците на хиляди кристали динамит в сандъка. Бяха от евтините експлозиви, не от модерните, които са устойчиви на топене. Сандъците сигурно бяха преседели тук години и бяха подложени на суровия тукашен климат.

— Ще гръмнат ли? — тихо попита Дилара.

— Не, ако не ги пипаме. Но нитроглицеринът е капризно вещество. На дъното на сандъка е пълно с него. Достатъчно е едно малко по-силно побутване, за да го задейства. Експлозията ще срине целия скален покрив.

— Да вървим от другата страна тогава — предложи Грант.

Внимателно промъквайки се откъм другата страна на пещерата, те се придвижиха до дъното ѝ, където свършваше с покрита с цепнатини стена. Локи огледа стената и забеляза, че една от цепнатините образуваше груб квадрат със страни по два метра и половина. Коленичи и прокара длани по пода. Пръстите му се

натъкнаха на пясък, който беше използван, за да прикрие някакъв жлеб. Той го разрови и откри, че жлебът образува овална арка.

— Това е врата — каза Локи. — Този жлеб се използва като направляваща. Много бих искал да разбера как точно са я конструирали.

— А аз бих искала да знам как да я отворим — отвърна Дилара.

— Не можем. Не и оттук.

— А откъде? Няма ли някой таен бутон?

— Не. Предполагам, че се отваря само отвътре. Това е имал предвид баща ти, като е писал, че Улрик не може да влезе вътре. Разкрил му е само този вход, но е знаел, че вратата се отваря само отвътре. Щом изграждането е било завършено и животните са били вкарани вътре, са затворили вратата отвътре и са влезли през прозореца. Прозорецът по всяка вероятност е по-малък и по-лесно се отбранява от нападатели. За да отвориш нещо толкова голямо, трябва да натиснеш отвътре. — Локи не можеше да скрие възхищението си от това техническо постижение. — Ной трябва да е бил голям инженер.

— Значи Ковчегът се намира зад скалата?

Локи посочи вратата към Ноевия ковчег.

— Дано Улрик да не ни чака от другата страна.

Себастиан Улрик наблюдаваше през бинокъла тримата мъже, приведени до входа на пещерата, долу, на 400 метра от него. Утринното слънце грееше пред него и той внимаваше да не го издаде блясъкът от стъклата на бинокъла. Мъжете при пещерата се бяха разпръснали, всеки от тях намерил първото попаднало му прикритие около входа на пещерата. Улрик виждаше главите само на двамата.

Локи в крайна сметка дойде — както и очакваше Улрик. Когато водачът на култа видя инженера да излиза заедно с неговата група от манастира в „Хор Вирап“, а свещеникът жестикулираше оживено, беше очевидно, че са открили килията. Разрушаването ѝ вече не беше необходимо. Тъкмо обратното — щеше да издаде на Локи, че Улрик е в района.

Щом ги видя да си тръгват от манастира, Улрик поведе групата си през турската граница, щедро подкупвайки граничарите, за да ги пуснат да минат. После, следвайки GPS координатите, които беше изчислил при предишното си посещение на местонахождението на Ковчега, Улрик ги отведе горе в планината още по тъмно. Всичките бяха екипирани с трето поколение очила за нощно виждане, които усилваха стократно и най-слабия източник на светлина. С помощта на уреда човек виждаше терена с всичките му детайли, като на дневна светлина. Така изкачването им беше значително улеснено. Благодарение на стимулантите останаха будни и пристигнаха точно когато хеликоптерът на Локи започна да кръжи над мястото.

Светлана и двамата телохранители се скриха зад една скала. Кътър коленичи до Улрик, вдигнал в позиция за стрелба снайперската пушка ВАЛ.

— От какво разстояние ще можеш да премахнеш онези двамата?
— попита го Улрик.

— Единия мога да улуча и оттук — отвърна Кътър, — но останалите са се разпръснали. Ще се скрият, преди да съм стрелял отново.

— Трябва да им отклоним вниманието. — Улрик понижи гласа си, за да не го чуят другите. — Можеш да жертваш някой от хората си.

Кътър кимна и прошепна:

— Ще им заповядам да заобиколят откъм юг. Ще им кажа да се предадат и когато хората на Локи дойдат за тях, ще удари моят час. Ако имам късмет, ще очистя и тримата, без да им дам възможност да реагират.

— Отлично. Ами техните радиостанции?

— Ще включа заглушителя на широкочестотния спектър точно преди атаката. Да заемем ли позиции?

— Още не. Огледахме пещерата от горе до долу и не открихме механизъм за отваряне като този в „Хор Вирап“. Според мен това не е истинският вход, но ако Тайлър не излезе до няколко минути, ще предположим, че е успял да влезе някак.

— Доста е рисковано да се опитаме да минем през тесния като гърло на бутилка вход. Мисля, че е по-добре да изчакаме, докато излязат с амулета, и тогава да ги убием всички.

— Не — твърдо отсече Улрик. — Трябва да ги проследим вътре. Не бих искал да рискувам Тайлър да унищожи амулета вътре в пещерата. Щом разберем къде е истинският вход, ще направим следващия си ход.

— Ето ги. — Кътър посочи към пещерата.

Локи, Грант Уестфийлд и Дилара Кенър излязоха на слънчева светлина.

— Видя ли, от тази страна не може да се влезе — каза Улрик.

Той продължи да наблюдава Локи, който махна на хората си и всички заедно тръгнаха на юг.

— Търсете отвор много по-малък от входа на пещерата — нареди им Локи, — но достатъчно голям, за да може през него да мине човек.

Той отново започна да брои крачките. Когато стигна до седемдесет, забави ход и се заоглежда на всички страни, към всяко кътче по скалната повърхност, зад което можеше да се крие пещера. На деветдесет и три той се спря пред една цепнатина, която отговаряше на предположението му. Беше широка не повече от половин метър и висока около два метра. Единственият проблем беше, че цепнатината

беше пълна с пръст и камъни, сякаш покривът се беше срутил преди стотици години.

Локи продължи да върви и стигна до сто двайсет и пет крачки, преди да се обърне назад, окончателно убеден, че цепнатината е отворът, който търсеха.

— Мислиш ли, че е това? — попита го Дилара.

— Ако е това, значи ние ще сме първите, които ще влезем. Няма как Улрик да е бил тук и после отново да е затворил входа. Защо му е да го прави?

— Предчувствам, че ще падне голямо копаене — намеси се Грант и подаде две сгъваеми лопати на другарите си, а третата взе той и я заби в цепнатината.

Нямаше как да се разбере колко дълбока е пещерата. Можеше да се наложи да копаят с часове или дни. Така или иначе нямаха голям избор. Трябваше първи да влязат в Ковчега, а Локи беше убеден, че това е входът към него.

За техен късмет още на втория час копаене лопатата на Грант хлътна в празно пространство. Избутаха настрани останалата пръст и осветиха с фенерчета коридора, чийто край не се виждаше.

Всеки от групата беше екипиран с радиостанция с миниатюрна слушалка. Локи предупреди наемниците, че към пещерата може да се опитат да проникнат поне петима враждебни елементи. Заповяда им да останат отвън на пост и да съобщят по радиостанцията за всяко необичайно нещо. Локи щеше да проверява каква е обстановката на всеки петнайсет минути.

Наемниците заеха позиции зад прикритията си. Локи се погрижи неговата раница и раницата на Грант да минат през тесния отвор. Тримата сложиха на главите си каски. Локи погледна към Дилара.

— Първо дамите ли? — попита тя.

— Понеже ти си тази, която започна всичко, мисля, че си заслужила да си първата, която ще види Ковчега.

Тя се усмихна.

— Благодаря ти. Ще запомня този ден за цял живот.

Дилара си пое дълбоко дъх и влезе в цепнатината, погълната от мрака. Локи влезе втори, мъкнейки със себе си раницата, а Грант беше трети.

Вървяха бавно. На няколко пъти коридорът ставаше толкова тесен, че имаше опасност Грант да не може да промъкне едрото си мускулесто тяло.

— Ще можеш ли да минеш? — попита го Локи.

— Доста е тясно — отвърна Грант, пъхтейки. — Ако заседна, ще трябва да се обадим на момчетата отвън да донесат кофа с топло масло.

Локи се ухили. Грант не губеше чувството си за хумор и в най-тежките мигове.

— Виждаш ли нещо отпред? — попита Локи, след като изминаха около петнайсет метра навътре.

— Да — отвърна Дилара. — Мисля, че виждам. Широко е десетина метра.

След още минута цепнатината се разшири и Локи застана до Дилара. Тук не се долавяше неприятната миризма на варовик, характерна за повечето пещери. Вместо това уханието му напомняше за Египет и гробницата на Тутанкамон в долината на Фараоните. Въздухът беше изпълнен със същото чувство за историзъм и древна мистика.

Локи насочи фенерчето към стената отляво. Лъчът се плъзна нагоре по стената, към високия около петнайсет метра покрив, след което продължи по другата стена, докато видя, че последната граничи с трета стена под прав ъгъл. Съдейки по тъмнината в другия край, той предположи, че стената се намира на поне два̀сет метра от тях. Отдясно на него лъчът на фенерчето се изгуби в празното и тъмно пространство.

Грант дойде при тях и си пое дълбоко въздух.

— Слава богу, успях да се измъкна. Не страдам от клаустрофобия, но след последната случка като нищо ще ме хване.

Плътният глас на Грант отекна в отдалечените повърхности, сякаш се намираха в каньон.

— Това място ми се струва огромно — отбеляза той.

— Да видим колко е огромно — каза Локи и извади стробоскопска лампа от раницата си. Нямахше да е много удобно да се движат с лампата, заради ярките блясъци, а и батерията нямаше да издържи дълго. Но благодарение на силната светлина щяха да добият чувство за размерите на пещерата.

— Отвърнете глави, за да не гледате директно в лампата — предупреди ги той и се приготви да я включи. — Готови ли сте?

— Давай — каза Грант.

Дилара кимна енергично.

— Хайде, покажи ни.

— Дами и господа, представям ви Ноевия ковчег.

Той включи лампата и отстъпи назад. Чу се как устройството генерира енергия за първата светкавица, след което лампата започна да хвърля силни отблясъци на всяка половин секунда. Благодарение на устройството на човешкото зрение, тримата възприеха визуално сцената, сякаш беше осветявана от постоянна светлина.

Дилара ахна в захлас. Всички онемяха. Картината беше смайваща. Простирайки се на дължина дотам, докъдето стигаше погледът им, пред тях се изправи в цялата си величественост огромна дървена конструкция, висока три етажа. Беше толкова голяма, че другият ѝ край се губеше в тъмнината. Тя не беше строена набързо, напротив, личеше си, че беше изработена от истински майстори и инженерни гении. Не беше за вярване, че древна цивилизация беше постигнала такова ниво на развитие. Отделните части пасваха идеално една в друга, сякаш ги беше проектирал самият Локи.

За да се построи подобна грамада на километри от най-близките гори — източниците на дървесина — се изискваха неимоверни усилия. Дори и със съвременната техника изграждането на такава конструкция във вътрешността на пещера, без достатъчно осветление, щеше да представлява кански труд. Построен преди хиляди години с помощта само на голи ръце и товарни животни, Ковчегът сам по себе си беше израз на изумително техническо постижение. Локи гледаше в захлас най-старата все още съществуваща дървена конструкция в света — конструкция, която по величие можеше да си съперничи с великите египетски пирамиди. Превъзходно съоръжение, изобретено и построено от самия Ной.

— Боже мой! — накрая произнесе Дилара. — Все още е непокътнат. След толкова време още е здрав.

— Благодарение на сухия въздух — отвърна Локи. — Няма вода, няма термити, няма гниене.

— Изглежда, цялата пещерняшка екипировка, дето я мъкнем с нас, няма да ни трябва — каза Грант. — Съдейки по размерите, Ной и

семејството му са възнамерявали да останат тук за дълго.

— Още ли си настроен скептично? — попита Дилара Локи.

Той бавно поклати глава.

— С гордост мога да заявя, че скептицизмът ми не се оправда.

— Това е най-невероятната археологическа находка в историята.

— Нещо повече, истинско чудо е.

След няколко минути батерията на стробоскопската лампа се изтощи. Като се изключеха проблясъците от нея и едва проникващата през цепнатината светлина, пещерата беше потънала в мрак.

С помощта на лазерен далекомер Локи изчисли, че Ковчегът-пещера беше с размерите, описани точно в Библията: дълъг триста лакти, широк петдесет лакти и висок трийсет лакти. Локи, Грант и Дилара стояха в основата на сто трийсет и пет метровата пещера, като библейската конструкция им беше отляво, а голата пещерна стена — отдясно. Пещерата имаше учудващо правилна форма и Локи можеше само да предполага как е била оформена. Може би гигантският фантастичен канал беше образуван от поток лава. Но подобен тип образуване не беше характерно за вулканите. Някой би казал, че е чудо. Пещерата служеше за идеално убежище и подслон, макар и наблизко да нямаше източници на питейна вода.

Самият Ковчег беше построен на три нива, които градираха, подобно на скамейки на футболен стадион — предната част на всяко от нивата беше малко по-навътре от долната. Всичките три нива се допираха в лявата пещерна стена, която служеше и като част от конструкцията. Помещенията бяха разделени от вътрешни стени по цялата сто трийсет и пет метрова дължина на Ковчег. В предните части на отделните нива нямаше нито врати, нито стени. Всяко от помещенията беше отворено, сякаш тайнствените майстори се бяха уморили да мъкнат дървен материал от долината само за да изработят врати. Очевидно по онова време правото на лично пространство не беше на преден план.

Локи огледа материала, използван за построяването на Ковчег. Беше от твърда дървесина, обработена със смола, за да се предпази от гниене. Той почука по дървото на няколко места. След шест хиляди години то още беше здраво. Въпреки протестите на Дилара той заби своя „Ледърман“ в една от носещите греди. Дървото не поддаде изобщо. Структурата беше достатъчно стабилна да се върви по нея и под нея.

Следите от древните обитатели изобилстваха, сякаш последните бяха напуснали жилището си само преди минути. Никой не си беше направил труда да прибере дървените мебели или съдове, разпръснати из пещерата.

На всеки петнайсет метра, успоредно на конструкцията, беше прикрепена рампа, която образуваше ъгъл с горното ниво, подобно на зигзагообразни железопътни релси. В предната част на всяко от горните две нива имаше широк четири метра и половина коридор, който се простираше по цялата дължина на постройката и позволяваше на човек да надникне към долното ниво. От коридора имаше достъп към всичките стаи-помещения на съответното ниво. Подът на пещерата служеше в това си качество и за под на първото, най-долно ниво.

Най-големите стаи бяха на първото ниво. Предвид стъпаловидната конструкция, стаите на второто и третото ниво бяха по-малки. Стаите на първото ниво бяха на дълбочина тринайсет метра и половина, на второто ниво — девет метра и на най-горното ниво — само четири метра и половина. От това, което успя да разгледа с фенерчето, Локи заключи, че помещенията са широки между три и петнайсет метра. По груби изчисления излизаше, че имат да претърсват над петдесет стаи. Ако не знаеха къде точно да търсят, можеха да останат тук с дни.

Локи се обърна към Дилара:

— Имаш ли някаква идея откъде да започнем търсенето на амулета?

Дилара поклати глава.

— Никой досега не е виждал подобно нещо. Само предположение е, но според мен помещенията на първия етаж са били използвани за складиране, за държане на животните и за събиране на отпадъци. Стаите на второто ниво може да са били използвани като дневни. На най-горното ниво са били личните стаи. Но това са само предположения. Амулетът може да е навсякъде. Предлагам да се разделим.

— Съгласен съм. Тъй като засега все още сме сами, няма да има голяма опасност. Но най-напред ще ви покажа някои неща, които могат да улеснят търсенето.

Локи отвори раницата си и извади отново дистанционно управляваната количка. След това извади и разтвори лаптоп.

— И с какво ще ни помогне? — попита Дилара. — С камерата дори ще е по-бавно.

— Камерата е само един от уредите, монтирани на количката. Този път ще използваме системата за лазерно картографиране.

— Това пък какво е?

— Докато управлявам дистанционно миниатюрния автомобил из коридорите и на трите нива — етажи, лазерът ще измери разстоянията до отделните стени и повърхности и ще предаде получените резултати на лаптопа. Лаптопът автоматично ще конструира триизмерен образ на структурата и този образ ще бъде вкаран в паметта на всяко от тези устройства.

Локи свали каската си, за да я покаже на Дилара. На пръв поглед с нищо не се отличаваше от обикновена миньорска каска с мощен фенер, монтиран отгоре. Но отпред имаше сгъваеми визьори, които като се спуснеха, заставаха пред очите. Имаше също така и инфрачервена камера, която можеше да улови топлинния сигнал на човешко тяло от километри. С помощта на тази камера щяха лесно да забележат приближаването на Улрик и неговата група.

— В „Гордиън“ разработихме тези устройства за действия при катастрофи в подземни мини, когато видимостта е лоша. Накарах да ми ги изпратят от една група инженери от „Гордиън“, командировани в Гърция.

— Искаш да кажеш, че с помощта на шлема ще видим как изглежда пещерата?

— Накъдето и да си обърнеш главата, системата ще генерира графично изображение на това, което гледаш. Когато включиш фенера на каската, видимото изображение автоматично ще се наложи върху генерираното от компютъра. Връзката между отделните компоненти на системата се осъществява чрез този миниатюрен предавател, който служи и като ориентир. — Локи постави предавателя на пода, в подножието на една от стените.

— След колко време ще е готово за работа? — попита Дилара.

— Трябват му само няколко минути да събере и обработи информацията. Максималната скорост на количката е около шейсет километра в час. Моята работа е само да я прекарам от единия до

другия край, лазерът и компютърът ще свършат останалото. Когато стигне до другия край, ще се кача на второто ниво и ще направи същото. Разбира се, с тази техника не можем да виждаме през повърхностите, но поне ще ни даде общ изглед на разположението на предметите в пещерата.

Локи постави количката на пода, чукна няколко клавиша на лаптопа и след като се увери, че програмата за събиране на информация е задействана, взе отново дистанционното и натисна спусъка. Миниатюрният автомобил за секунди изчезна в тъмния коридор, осветявайки си пътя с монтирания върху него фенер. В началото единственото, което виждаха на монитора на лаптопа, беше бледата светлина от фенера. Локи насочи вниманието си към миниатюрния дисплей на пулта на дистанционното управление. За около десет минути количката обиколи и трите нива на Ковчега и се върна на стартовата си позиция.

— Много си добър, Шумахер — пошегува се Грант.

— Все пак имам полза от електронните игри. — Локи зареди получената информация в микрочиповете, монтирани на каските. После си сложи на главата едната от тях, свали визьорите-очила и се огледа.

С тях Дилара и Грант се виждаха като преди, но фонът зад тях вече не беше черен и безформен. Докато си въртеше главата, компютърът изчисляваше позицията му и разстоянията до всяка твърда повърхност. После изграждаше груба картина с триизмерна координатна решетка.

Той направи няколко крачки встрани и изображението в очилата се промени. Сега за тях интерес представляваше всичко, различно от пода и тавана.

— Опитай и ти — каза той на Дилара и ѝ подаде каска.

Тя си я сложи и завъртя главата си настрани, а после нагоре и надолу.

— Невероятно е! — възкликна тя. — Виждам съвсем ясно всичко около мен. — Дилара се олюля и за миг изгуби равновесие. Локи я подхвана навреме.

— Ще ти трябват няколко минути, за да свикнеш. Ако отново почувстваш, че губиш баланс, затвори очи за няколко секунди.

— Добре.

— Ще оставим останалата екипировка тук. Няма смисъл да я мъкнем с нас. Да си разпределим етажите. Аз се заемам с първия. Грант, ти поеми втория, Дилара — ти третия.

— Това противоречи на основните методи на археологическата работа. Трябва да проведем методично и подробно претърсване сантиметър по сантиметър на тази грамада, а не да ровим като някакви иманяри — търсачи на съкровища.

— Не се пали. Никой няма да пипа нищо, ако не е необходимо. Ще оставим научния анализ за по-късно. Сега целта ни е да открием амулета.

— А как изглежда той? — попита Грант. — Като брошка ли?

— Вероятно е във формата на някакво бижу — отговори Дилара. — Сигурно ще е изложено подобно на картата в „Хор Вирап“. Ако го откриете, не го пипайте, преди да сте ме повикали. — Тя вдигна цифровия фотоапарат. — Искам да го фотографирам документално, преди да го вземем.

— И внимавайте къде стъпвате — каза Локи. — Ковчегът изглежда достатъчно здрав, но дори и без вода и влага някои части от пода може да са прогнили. Пробвайте с единия крак, преди да стъпите.

Въпреки че наемниците пазеха отвън, Грант и Локи взеха със себе си картечните пистолети за всеки случай, докато Дилара остави своя, за да не ѝ тежи, и взе само пистолета си. Раницата с фокусите със сигурност нямаше да трябва на Локи и затова тя остана при останалия багаж. На този етап бързината и скоростта бяха по-важни от всичко останало. Ако Улрик все пак се появеше, за тях беше добре да могат бързо да му избягат.

Разделиха се, както предложи Локи. Грант и Дилара внимателно се изкачиха по рампите до горните нива и скоро от тях се виждаха само полюшващите се в тъмното фенери на каските им.

По цялото протежение на срещуположната на Ковчегга стена бяха подредени хиляди най-различни керамични съдове, като се започне от такива с големината на чашка за кафе и се стигне до амфори с височина метър и половина. Някои от тях бяха счупени, но повечето се бяха запазили отлично. Локи надникна в две-три, които или бяха празни, или съдържаха изсъхнали останки от хранителни запаси. Амулетът със сигурност не беше тук.

Локи влезе в първата стая и набързо огледа съдържанието ѝ. Пак керамични съдове. Нищо необичайно. Имаше чувството, че амулетът е поставен в някое по-тържествено изглеждащо помещение, но въпреки това подробно прегледа стаята.

Повтори същата процедура и със следващите две стаи. Нищо. Вероятно тези стаи бяха за складиране на запаси — нещо като килери. Храна, вода, провизии — всичко необходимо за преживяването на едно семейство и стадо животни за месеци наред. Мястото беше повече от достатъчно. Локи изчисли набързо — 6 500 квадратни метра или еквивалента на 35 средностатистически американски къщи. Размерите на Ковчега наистина бяха внушителни. Ной сигурно беше прибрал стотици животни, за да се нуждае от нещо толкова огромно.

В четвъртата стая беше поставена дървена ограда с широка почти два метра порта в средата. Кошара за животни. По ъглите имаше няколко поизсъхнали и полуразложени стръка сено, но животни нямаше. Нямаше и кости.

Следващите четири стаи също бяха оборудвани като кошари. Локи беше преполовил етажа, без да открие нищо значимо. Провери по радиостанцията как върви претърсването при останалите, но те не можеха да се похвалят с нищо. Грант и Дилара също бяха открили артефакти — съдове, дрехи, сечива — но не и амулет.

Локи огледа още една кошара, след което се натъкна на помещение три пъти по-широко от досегашните. Стаята, или по-скоро залата, беше широка трийсетина метра, а на места до тавана се издигаха подпорни каменни колони. Триизмерното изображение показваше наличие на голямо разнообразие от текстури, което означаваше, че залата беше пълна догоре с нещо. Локи включи лампата на каската и от всички страни блесна ослепителна светлина.

Сякаш беше влязъл в пещерата на Али Баба. Навсякъде, докъдето стигаше погледът му, подът беше обсипан със златни накити и съдове, статуетки от слонова кост и инкрустирани със скъпоценни камъни предмети. Сандъци, задъхващи се под тежестта на злато, бронз и сребро. Златни маски, инкрустирани с нефрит. Мраморни бюстове, подредени покрай стената. Сапфири, рубини, диаманти и аметисти, с които подът беше застлан като с чакъл. Съкровищницата беше толкова голяма, че Локи не би се изненадал да види и дракон, полегнал върху купчините от драгоценности.

За минута той забрави за какво е дошъл. Блестящото съкровище сякаш го хипнотизира. Но после се отърси от унеса и отново съсредоточи съзнанието си върху това, което търсеше. Ако в Ноевия ковчег в действителност имаше амулет, той със сигурност трябваше да е в тази зала.

Локи повика по радиостанцията Дилара и Грант, без да им казва за какво точно. Те сами трябваше да видят с очите си това чудо.

Докато ги чакаше да дойдат, Локи се разходи из залата. Статуетките и урните бяха смесица от различни стилове и форми, украсени с надписи на различни езици. Всичките бяха струпани безразборно, сякаш захвърлени от неизвестния им притежател на първото попаднало му пред очите място. Някои от съкровищата бяха насипани в каменни ковчезета и керамични съдове, но повечето лежаха разпръснати направо на пода.

Грант пристигна първи и щом се озова сред съкровищата, застина на място и ахна от изненада. Направо изгуби ума и дума. Досега Локи не го беше виждал в подобно състояние.

След него влезе Дилара, но тя се беше вторачила в дисплея на цифровия фотоапарат.

— Намерих изключителна колекция от оръжия... — Тя вдигна поглед от фотоапарата и също се вцепени. — Боже мой!

— Май тук е живял цар Мидас — отбеляза Локи.

— Вече мисля да се пенсионирам — каза Грант.

— За съжаление турското правителство може да има нещо против това.

— Или арменците — добави Дилара, докато оглеждаше с възхищение залата. — Не мога да повярвам! Невероятно! Когато светът разбере за това съкровище, веднага ще избухне вражда кой да го притежава. Сигурно струва милиарди!

— А как стои въпросът с възнаграждението за този, който е открил съкровището?

— Ще видим после. Сега да намерим амулета — отвърна Локи. — Трябва да е някъде тук. И, Грант, не вземай никакви сувенири.

— Много си досаден.

— Ще се върнем по-късно, с по-добра екипировка и техника. Тогава ще помогнеш на Дилара да прегледа всичко, парче по парче. Сега обаче искам да открием амулета и да се преместим на по-сигурно място.

— Амулетът трябва да е бил от изключително значение — предположи Дилара. — Едва ли биха го оставили захвърлен на пода. Да проверим в дъното на залата.

Те си проправиха път през купищата от съкровища и накрая се озоваха пред редица от седем каменни ковчега с дължина метър и осемдесет, плътно допрени до стената. Всеки от тях беше поставен на пиедестал. Стената зад ковчезите беше гъсто изписана с някакви слова — на същия език, като тези на картата в „Хор Вирап“.

— Саркофази — поясни Дилара и направи няколко снимки на всеки от тях. После прокара пръсти по прашната повърхност на единия. — От текста ще разберем кой е погребан вътре.

— Почакай — спря я Локи. — Виж. — Той освети с фенера една колона в средата, от едната страна на която бяха подредени четири саркофага, а от другата — три. Колоната беше висока метър и двайсет и върху плоската ѝ горна повърхност беше поставено полупрозрачно кълбо със зеленикав цвят. То беше заобиколено от други кълба, малко по-малки от него.

Дилара прочете текста върху колоната:

— *Тук почива Амулетът на Схем — символ на човешката слабост и спомен за Божията любов, а също така предупреждение към онези, които биха предизвикали гнева му отново.*

Локи коленичи до колоната и освети с фенера сферите. Веднага разбра от какво са направени — огромни парчета янтар, вкаменелости на дървета на възраст милиони години. Често в тези янтарни камъни се намираха и насекоми, запазени идеално, защитени от въздействието на въздуха и водата.

Кълбата по периферията на колоната бяха абсолютно прозрачни и гладки, но в Амулета на Схем имаше скелет на жаба с дължина около пет сантиметра. Скелетът сякаш плуваше в нещо като обвивка от гъста течност с формата на жива жаба.

След като Дилара фотографира кълбото, Локи го взе. Течността се размъти, поради което костите леко се раздвижиха.

— Това е източникът на заразата — каза Локи. — Суровият материал, използван от Улрик. Жабата се е вкаменила в янтара и после се е разложила от вируса. Вътре е останала кухня с формата на тялото ѝ. Прионът сигурно е още действащ, тъй като е защитен от янтара.

Когато е открил Амулета на Яфет, ненормалникът е осъзнал, че вътре в течността се съдържа смъртоносна зараза.

— Получил е Аркон от жаба? — попита Грант. — Също като в „Джурасик парк“, но по-гадно.

Локи кимна.

— В текста от „Хор Вирап“ пише, че амулетът съдържа страх. Улрик правилно е предположил, че в амулета се съхранява зараза, която е унищожила всички хора и животни във времената на Ной. Той си е дал сметка, че разполага с всички средства, за да анализира находката и да разработи потенциално смъртоносно оръжие. Вече в лабораторията, когато е разбрал с каква разрушителна мощ разполага, е създал плана „Оазис“.

Грант взе амулета от Локи и погледна костите.

— Същото се е случило и в самолета на Хейдън.

— Ако тази разложена жаба е носител на Аркон, тогава заразата датира от времето, когато жабата още е била жива. Не знаем преди колко време е било това, но сигурно още са съществували динозаври.

— Смяташ, че това нещо може да е убило динозаврите? — попита Грант.

— Никога няма да разберем. Но Арконът със сигурност е достатъчно заразен и смъртоносен за тази цел.

Дилара, която се беше зачела в текста на стената, се обади:

— Хей, тук пише какво точно се е случило. — Тя щракна с фотоапарата. — Пише, че Ной е открил парчетата янтар в едно пресушено речно дъно. Откритието е било първият знак, изпратен му от Бог, да построи Ковчега. — Дилара се обърна към Локи и Грант. — Янтарът винаги е бил ценен като скъпоценен камък, заради цвета и блясъка си. Било е все едно да откриеш цяло състояние на улицата.

— Как прионът е бил освободен? — попита Локи.

Дилара прокара пръсти по надписите.

— Дано да съм разбрала правилно. Пише, че Ной е получил видение, че тези парчета янтар са особени и са дадени от Бог специално на него. В три от по-големите парчета е имало жабешки кости. Пътуващ търговец ги видял и му казал, че течността в тях може да се продава като лекарство. Ной решил, че подобно нещо ще бъде оскърбление за Господ, и ги скрил, но търговецът успял да открадне едно от кълбата и изчезнал.

Докато четеше, тя от време на време правеше паузи, когато имаше трудности с превода.

— Ной получил ново видение, според което търговецът крадец бил олицетворение на слабостта на човешкия род, както и че дори скромният Божи слуга бил потискан от тиранията на себеподобните си. Тогава Ной чул за странна болест, която се разпространявала от чуждата земя, от която бил родом търговецът. Приел това като знак, че Бог дал израз на яростта си. Бог му се явил в ново видение и му казал как да построи Ковчега. Ной и синовете му построили огромния съд, като увещавали останалите, че смъртта е надвиснала над тях, и ги карали да се присъединят към тях. Но никой не ги послушал.

— Тогава започнали поройните дъждове — каза Локи.

Дилара кимна и продължи:

— И донесли Потопа, като заразата станала известна навред. Ной затворил входа към Ковчега от страх, че заразените ще потърсят убежище при него.

— Тук е сухо като в пустиня — каза Грант. — Откъде са взели вода за пиене?

— Не пише, но вероятно наблизко е имало поток, който се е захранвал от незаразен глетчер.

— А съкровището?

— Когато потопът преминал, на света не останало нито едно живо същество. Никакви животни, птици, хора.

— Заразата е избила всичко живо на Земята? — попита Грант.

— Вероятно не — отвърна Локи, — но съм сигурен, че Ной не е пътувал отвъд района на планината Арарат. Той смятал, че целият свят е унищожен.

— Отвън до пещерата после намерили кости и останки, свидетелстващи човешката алчност. Събрали всичко, което могли — от царския дворец, до домовете на търговците — и го донесли тук като дарове, с които да умилостивят Бог...

— Какво?

— Сега разбирам. Книгата от Пещерата на съкровищата. Ноевият ковчег е Пещерата на съкровищата.

— Чакай да позная кой е погребан тук, при съкровищата — каза Локи. — Ной и синовете му.

Тя си пое дълбоко дъх и докосна с длан саркофага вдясно от колоната с амулета.

— Намираме се редом до самия Ной. Физическо доказателство, че събитието, описано в първата книга от Библията, не е измислено и наистина е станало. С него са погребани двамата му синове и четирите им жени.

— Защо са оставили единия от синовете? — попита Грант.

— Хам е бил синът, който е написал тези редове — отвърна Дилара. — Запечатал е телата на семейството си в тези саркофази, след като един по един са измрели. Бил е единственият, на когото са имали доверие, че няма да оплячкоса съкровището и отново да предизвика Божия гняв.

— Тогава не би трябвало да вземам амулета със себе си — каза Локи. — И все пак, точно това мисля да направя сега. — Той внимателно взе Амулета на Схем от Грант, а също така едно от по-малките прозрачни янтарни кълба от пиедестала, след което ги прибра в джоба си.

— Хей, нали каза, че няма да вземаме нищо друго освен амулета! — запротестира Грант.

— Твърде опасно е да се правят опити със самия амулет. Но ако другото кълбо е било открито по същото време, от него можем да разберем на каква възраст е насекомото вътре. Представяш ли си, ако е на шейсет и пет милиона години?

— Умопомрачително — отвърна сухо Грант.

Локи погледна часовника си. Време беше за проверка по радиостанцията.

— Тук е Локи. Обадете се.

Никакъв отговор, само тихо прашене. Опита отново, но без успех.

— Може да сме твърде далеч от входа — предположи Грант.

— Тогава, след като намерихме това, което търсехме, да си вървим.

— Нека остана само още няколко минути — помоли Дилара. — Искам да направя още няколко снимки.

Локи се замисли. Загубата на радиоконтакт беше обезпокоителна, но наемниците щяха да ги известят, ако бяха

попаднали под атака. Така или иначе, на него не му се искаше да се задържа дълго тук.

— Аз ще остана с нея — каза Грант. — Ако откаже да излезе, ще я изнеса на ръце.

— Не се тревожи — отвърна тя. — Само няколко минути и тръгвам.

— Добре — съгласи се Локи. — Давам ви пет минути. Ще отида при нашите хора и ще повикам хеликоптера. Ако не ги открия, значи нещо лошо се е случило отвън. Тогава ще ви повикам да излезете веднага.

Дилара вече беше започнала да щрака с фотоапарат, без да обръща внимание на думите на Локи.

Той излезе от залата със съкровищата и тръгна към раниците, като по пътя отново се опита да се свърже с наемниците. Ако не друго, поне пращането се усили с приближаването му към изхода от пещерата.

Когато стигна на около шест метра от цепнатината, през която бяха влезли, той завари мястото празно. Странно, там на земята бяха оставили раниците и ненужната им техника. Сигурен беше, че това е мястото. Единственото обяснение беше, че някой ги е взел.

Пращането по радиостанцията беше причинено от заглушаваща апаратура. Някой съзнателно заглушаваше връзката им.

— Здравей, Тайлър — обади се нечий глас зад него. — Ръцете на тила, ако обичаш. Бавно.

Локи се подчини.

— А сега се обърни.

Когато се обърна, лампата на каската му освети Себастиан Улрик, който вървеше към него, насочил пистолет. Улрик си сложи очила за нощно виждане, спря се и самодоволно се ухили.

— Благодаря, че ни показва пътя.

— Светиш ми в очите — каза Улрик. — Изключи лампата. И без резки движения. Аз не съм единственият тук.

Някой зад Локи включи фенерче. Един от бодигардовете на Улрик беше застанал в цепнатината. Локи изключи лампата на каската му. Фенерчето на бодигарда остана единственият източник на светлина. Останалите, включително и тези на Грант и Дилара, бяха твърде далеч и поради това твърде слаби.

— Какво направихте с хората ни отвън? — попита Локи, макар и да се досещаше за отговора.

— Те бяха добри. Не бяха майстори, но все пак добри. Дори улучиха един от хората ми, преди Кътър да ги очисти. А сега извади оръжието си и го пусни на земята. Бавно. Радиостанцията също.

Локи бавно остави на земята картечния пистолет, пистолета и радиостанцията.

— Обърни се и ги изритай към Брет.

Локи се обърна и видя строен мъж с автомат, със закачени на тактическото му елече гранати и очила за нощно виждане на челото му. Локи също искаше да се сдобият с гранати във Ван, но успяха да намерят само експлозивни за мини, които сега бяха в чантата с фокусите, на рамото на бодигарда. Другите раници бяха някъде в тъмното.

— Да — продължи Улрик. — Знам, че се увличаш по експлозивите, затова се погрижих за чантата ти.

— Къде са твоите верни блюдолизци? Отвън? — Локи искаше да ядоса Улрик и да изкопчи от него някаква информация.

— Не, тук, с нас са. Дан Кътър и Светлана Петровна са с очила за нощно виждане и в момента претърсват мястото за Дилара Кенър и Грант Уестфийлд.

— Улрик е тук! — извика високо Локи.

— Грубо, но ефикасно. Вече няма значение. Явно не сте екипирани с уреди за нощно виждане. Иначе щеше да ме видиш,

когато дойде от вътрешността. Освен това искам да ти направя предложение.

— Няма да ти кажа къде е амулетът.

— Вече знам къде е. Виждам, че е в джоба ти. Но не ми харесва, че Кенър и Грант ровят наоколо. Може да намерят друг изход след като аз си тръгна оттук. Подобен вариант не ме устройва, ерго оттук и предложението ми.

Типичният Улрик. Толкова двуличен, че да употреби думата „ерго“, следователно, докато отпраща заплаха.

— Така или иначе ще ни убиеш.

— Да, достатъчно си умен, за да се досетиш, че не мога да оставя никой от вас жив. Рано или късно ще открия и трима ви. Просто не ми се чака. — Той махна към Брет. — Дай ми радиостанцията.

Брет метна радиостанцията на Улрик, който я улови и включи.

— Дилара Кенър и Грант Уестфийлд, знам, че ме чувате. Ако излезете и се предадете до две минути, ви обещавам бърза и безболезнена смърт. Ако ли не, ще започна да стрелям по Тайлър Локи. Първо в стъпалата. После в китките, коленете и така нататък. Все места, които не са жизненоважни и от раните на които няма да умре. Но така ще страда и агонизира до самата си смърт. Имате две минути и броенето започва сега.

— Няма да излязат — каза Локи.

— По-добре се моли да излязат.

— През цялото време ни беше чакал, нали?

— Доста си досетлив. Щом ви видях на път за „Хор Вирап“, разбрах, че сте открили пътя към Ковчегата.

— А ти винаги си бил добър в обмислянето на всички възможни варианти, Себастиан. Затова и бързо намери вратички през законовите процедури, за да построиш по-бързо лабораторията си, а после ме уволни.

Улрик се усмихна.

— Отново победих. С нападението на „Оазис“ вие само забавихте плановете ми, но крайният резултат ще е същият. — Той заговори в радиостанцията: — Остават ви шейсет секунди.

Грант се беше унесъл и изпуснал Дилара от поглед.

Беше се загледал в една изкусно гравирана фигурка от слонова кост, а Дилара още фотографираше съкровищата, когато чу вика на Тайлър. Секунди по-късно Себастиан Улрик им отправи ултиматум по радиостанцията. Заплаши да измъчва Локи до смърт.

Ако искаше да спаси Тайлър, Грант трябваше да действа бързо, а Дилара само щеше да го забави. Каза ѝ да се качи на третото ниво и да се скрие. Тя протестира и отвърна, че може и сама да се грижи за себе си. Грант се хвана за думите ѝ и заръча да се пази и да не се излага на показ. Инструктира я също така да използва за навигация само триизмерната картографска система, тъй като последната не зависеше от външни източници на светлина. За нищо на света не биваше да включва фенерчето или лампата на каската.

Двамата се разделиха. Грант изгаси собственото си фенерче и активира инфрачервения уред. Инфрачервените лъчи улавяха температурните разлики, не видимата светлина, поради което всеки източник на топлина — особено човешко тяло — щеше да блесне пред него като лагерен огън в безлунна нощ. Кътър беше някъде наоколо, а той нямаше да се стърпи да чака две минути. Беше дошъл за Грант.

Грант бързо изтича приведен в посока към изхода от пещерата, но когато стигна до първата рампа, си каза, че височината може да му бъде предимство. Затова се качи на втория етаж, стремейки се да вдига колкото се може по-малко шум.

Тогавя осъзна, че раздялата с Дилара беше грешка.

Докато тичаше, погледна назад и нагоре към площадката на третия етаж и видя как Дилара влезе в една от стаите. За негова изненада на третия етаж се появи втора фигура с оръжие. Видя друга непозната фигура на първия етаж. Никой от двамата противници не гледаше към него и той се шумгна в една от стаите. Двамата непознати очевидно претърсваха тихо и методично стаите една по една. Грант свали инфрачервения окуляр, пропълзя към площадката и надникна нагоре към третия и надолу към първия етаж. Не се забелязваха никакви светлини, което означаваше, че и те са с уреди за нощно виждане.

Сложи си отново окуляра. Изображенията бяха достатъчно отчетливи да ги идентифицира като противници, но този над него беше по-дребен. Жена. Светлана Петровна. Приятелката на Улрик. Другият със сигурност беше Кътър.

Имаше три варианта за действие, като и трите минаха през ума му за броени секунди. Първо, можеше да продължи напред и да премахне хората, държащи Тайлър, като в този случай Дилара минаваше на втори план. Вариантът не беше добър. Тайлър никога нямаше да му прости, че е жертвал Дилара заради него.

Второ, можеше да открие огън по противника, но с тези инфрачервени очила с цивилно предназначение шансовете му да улучи някой на такава дистанция не бяха големи. Да не говорим, че по този начин щеше да издаде и позицията си.

Тъй като първите два варианта определено не ги биваше, оставаше третият. Петровна беше идеална за заложник. Можеше да я размени за Тайлър. Или поне да спечели достатъчно време, докато измисли какво да предприеме. И така да опази в цялост тялото на приятеля си. Ако Грант се промъкнеше иззад Петровна, щеше да я изненада и лесно да я обезоръжи.

Грант запълзя нагоре по рампата към третото ниво. В слушалката си чу Улрик да казва:

— Остават шейсет секунди.

Времето му изтичаше.

Надникна над нивото на коридора на третия етаж. Ето, там стоеше Петровна, само на десетина метра от него. Тъкмо се канеше да влезе в стаята, в която се намираще Дилара. Ако Петровна я видеше първа, с Дилара беше свършено. Тези хора не бяха дошли за заложници.

Той се изправи и се запромъкна към Петровна, готов да я сграбчи за врата.

— За всичко си помислил — каза Локи. — Дори и очилата за нощно виждане. Какво поколение са? Трето?

— Най-модерните — отвърна Улрик. — Удивителни устройства. Достатъчна е светлината, проникваща през тази цепнатина, за да може да видим цялата пещера като посред бял ден.

— Всичко си обмислил с едно изключение. Ами ако амулетът не е в джоба ми? Ако съм го скрил някъде в Ковчега?

— Не си имал време. И ако е у някой от колегите ти, те трябва да знаят, че моята оферта включва и донасянето на амулета.

— Но ако те не са го скрили, ще ти трябва много време да го откриеш. Ноевият ковчег е доста голям.

— Блъфираш.

— Само се опитвам да те накарам да огледаш всички възможности.

Улрик, без да сваля пистолета от Локи, погледна часовника си.

— Имаме още трийсет секунди. Добре, ще проверим тогава. — Улрик се обърна към Брет: — Претърси го. Започни от предния ляв джоб.

Както се надяваше Локи, Улрик се хвана на въдицата, а и нямаше да свърши сам мръсната работа. Щеше да го остави на подчинения си.

Брет се приближи до Локи. Бодигардът държеше фенерчето в лявата си ръка, пистолета — в дясната. За да претърси джоба на Локи, първо трябваше да прибере пистолета в кобура.

Брет извади Амулета на Схем и когато го метна на Улрик, Локи се възползва от шанса си. Щом Улрик улови амулета, Локи рязко свали двете си ръце и сграбчи Брет за елечето. Чак тогава Улрик осъзна, че Брет беше единственият с източник на светлина. Твърде късно. Улрик прибра амулета в джоба си и посегна към своето фенерче.

Бодигардът очакваше удар, саблен или юмручен, но не предполагаше, че Локи просто ще го сграбчи за елечето и ще го бутне назад. Фенерчето на Брет падна на пода и изгасна. Брет стовари серия от удари по него, но Локи не го пускаше и продължаваше да го изтласква назад.

В този момент Улрик се окопоти и откри стрелба. В тъмното Локи почувства как куршумите минаха на сантиметри от главата му. Един го улучи в бедрото и той се олюля, но приливът на адреналин заглуши болката и той не можеше да прецени сериозно ли е ранен. Едно беше сигурно — единственият му шанс да се измъкне беше да продължи да бута Брет, докато не го изкара към цепнатината.

Локи напрегна мускулите на краката си, продължавайки да изтласква Брет. Последният беше изгубил равновесие и щеше да падне, ако не го държеше Локи. Но да го пусне беше равносилно на смърт. Целта му беше цепнатината-вход. Само още няколко метра.

Куршумите продължиха да летят в негова посока и един удари Брет в рамото. Локи беше изпръскан с кръв. Раната не беше смъртоносна, но достатъчна, че да отслаби съпротивата на бодигарда.

Още две крачки... Локи се напрегна за финален тласък, Брет се олюля и падна през цепнатината, заедно с чантата с фокусите.

Локи бързо се отдалечи от отвора. Разполагаше само с две секунди, понеже, когато бутна Брет, в същия миг издърпа халката на една от гранатите, закачени на елечето на бодигарда.

Локи се претърколи още три метра встрани и покри с ръце главата си. Ударната вълна от експлозията разтърси пещерата. Гранатата избухна, преди Брет да се е изправил, а взривът детонира и експлозивите в чантата. Отекна силен тътен. Когато тътенът утихна, Локи чу как стените на цепнатината започнаха да се рушат. Сега входът беше напълно запушен.

Точно това беше целял. Не само че затвори пещерата, но и отвън вече не проникваше никаква светлина. Без светлинен източник в пещерите е не просто тъмно, а е тъмно като в рог. Все едно че си заобиколен отвсякъде от гъсто черно мастило. Моделът очила за нощно виждане, които носеше Улрик, работеше добре на нощно небе, дори и без луна, защото колкото и да е тъмно, звездите все пак са източник на светлина. В пещерата, без какъвто и да било външен източник на светлина, уредът ставаше безполезен. Улрик, Кътър и Петровна бяха лишени от главното си предимство и щяха да се принудят да включат фенерчетата.

Шансовете бяха изравнени.

Кътър се надяваше да завари Грант Уестфийлд коленичил в ъгъла на някоя стая, за да го застреля като куче, но уви. Късметът му се усмихна, докато проверяваше докъде е стигнала Петровна. Бяха решили да запазят радиомълчание, за да не издадат позициите си. На рампата над него той видя огромна фигура на не повече от десет метра от Петровна, която безшумно се изправи и тръгна към нея. Тази буца мускули можеше да е само Уестфийлд. Кътър го взе на мушка, но ъгълът не беше много подходящ. Искаше да е сто процента сигурен, че ще очисти копелето.

Уестфийлд не го забеляза. Също като в добрите стари дни в армията той се фокусира върху целта си, без да внимава за фланга си. Сега щеше да си плати за това невнимание.

Кътър намери една рампа и тръгна нагоре по нея на пръсти. Беше предпочел МП-5 пред снайперската пушка. Картечният пистолет беше много по-подходящ за бой на къси дистанции.

Уестфийлд продължаваше да се прокрадва към Петровна, с оръжие в ръка. Беше само на седем метра и половина над Кътър. Едрият му гръден кош застана в центъра на мерника. Нямаше начин Кътър да не улучи. Прекалено силно беше изкушението да види изражението на лицето на Уестфийлд, когато онзи разбереше, че ще бъде застрелян от Кътър. Затова Кътър се провикна към него:

— Моторната резачка идва!

Уестфийлд рязко обърна глава по посока на гласа и макар и да беше с очила за нощно виждане, веднага си пролича, че го е познал.

Не щеш ли, силна експлозия разтърси пещерата като адска канонада. В същото време картината в очилата му за нощно виждане изчезна. Нищо, само черна тъма.

Кътър стреля, но съзнаваше, че е изпуснал момента. Куршумите се забиха в дървото, но не се чува никакви викове от болка.

Не улучи. А и на всичкото отгоре сега беше като спял.

Дилара мразеше да се крие. Експлозията, последвана от ударите на забиващи се наблизко куршуми, тутакси я оживи. Не можеше да остане тук да чака да я намерят и да ѝ видят сметката. Трябваше да предприеме нещо. Извади пистолета, макар и да нямаше никаква идея какво да прави без фенерче.

Беше се скрила в стаята с оръжията, които беше открила преди това. Беше възхитена от великолепието на ножовете, мечовете и копията, наредени из стаята. Спомни си, че до едната стена бяха подредени лъкове, а до тях имаше урна с нарисуван пурпурен символ — молеца се човешка фигура. В урната имаше стрели, сложени с остриетата надолу. Символът ѝ се стори познат, но не можеше да се сети откъде.

Никое от древните оръжия не беше по-добро от пистолета и затова тя ги остави на мястото им. Ефективността на триизмерната картографска система, както Локи ѝ беше казал, се ограничаваше до информацията, събрана чрез заснемане от камерата, монтирана върху количката. Затова нямаше как да види какво има около урните и другите предмети в стаята. Със свободната си ръка Дилара пипнешком се придвижи до другия край на стаята и надникна иззад ъгъла, с надеждата да има някаква светлина, по която да се ориентира.

Мракът беше пълен. Тогава забеляза някаква малка лампичка. Беше лампичката на каската на Грант. Светлинката плавно се плъзгаше по пода на около пет метра пред нея.

В следващия миг видя фигурата на Светлана Петровна. Беше толкова близо, че можеше да я докосне. Петровна стреля по каската и в същото време започна да отстъпва назад, право към насочения пистолет на Дилара. Дилара беше толкова неподготвена за случващото се, че изпусна пистолета. Останала с голи ръце, тя направи единственото, което ѝ хрумна за момента. Удари Петровна и я повали на земята.

От удара Петровна също изпусна картечния си пистолет. Тя обаче се окопоти и удари с лакът Дилара. Дилара отвърна с нов удар. Постепенно разбра, че няма да може да надвие тази жена в ръкопашна схватка. Не и без елемента на изненадата, както стана на „Зора на Генезиса“. Нуждаеше се от помощта на Грант.

Дилара се завъртя назад и видя Грант да тича към нея. После той рязко смени посоката и се хвърли върху Дан Кътър, който стоеше на

края на коридора, насочил оръжие към нея и Петровна. Двамата мъже изчезнаха от погледа ѝ и паднаха на долния етаж.

Обърна се отново към Петровна, на чието лице се четеше необузdana ярост. Това щеше да е двубой на живот и смърт. Нямаше кой да дойде и да я спаси. Ако искаше да остане жива, трябваше да довърши схватката сама.

Локи си даваше сметка, че експлозията едва ли е убила Улрик. Но взривът или беше унищожил фенерчетата, или ги беше захвърлил надалеч, защото в пещерата беше абсолютно тъмно.

Той се надигна и изправи, потискайки напирещата кашлица, за да не издаде позицията си. Ако Улрик беше оцелял, той, за разлика от Локи, още беше въоръжен. Ударната вълна беше съборила каската от главата на Локи и той пипнешком я потърси около себе си. Намери я, сложи си я и въздъхна облекчено, че триизмерната моделираща система не беше повредена. С нейна помощ можеше да вижда Ковчега. Но инфрачервеният сензор не работеше. Без него не можеше да види Улрик, освен ако последният не включеше фенера на каската си. За да го стори, трябваше да е пълен глупак, защото щеше да се превърне в идеална мишена.

Локи чу прищракване, характерно за изваждането на празен пълнител. После пъхането на нов пълнител и плъзгането на затвор на картечен пистолет. Улрик беше тежковъоръжен.

— Ти си идиот, Тайлър! — извика Улрик. — Съзнаваш ли какво направи? Сега няма как да излезем оттук. Хиляди тонове скали блокираха изхода.

Беше изпаднал в истерия. Това беше добре. Значи не знаеше за изхода към първата пещера.

Локи се изправи и огнестрелната рана в крака му се обади. Прониза го остра болка. Опипа раната, но не можа да прецени доколко е сериозна. Провери крака си. Можеше да върви, но с всяка следваща крачка някой сякаш забиваше още по-дълбоко шиш в бедрото му.

— Доволен ли си, Тайлър? Заради теб човечеството е обречено! Аз исках да предпазя човешката раса. Не го ли разбра? Ние се самоунищожаваме! Моят план беше единственото спасение. Трябваше да започнем всичко отначало. А ти провали всичко!

Сега Улрик го предизвикваше. Искаше Локи да се обади, за да изстреля целия пълнител в негова посока. Локи обаче не се хващаше толкова лесно на подобни уловки.

Улрик произнесе в радиостанцията:

— Кътър! Светлана! Елате насам!

Повтори няколко пъти заповедта. Очевидно никой от двамата не отговори.

Локи се промъкна напред на пръсти, леко и безшумно, доколкото му позволяваше раненият крак. За малко не се спъна в нещо, което не беше изобразено на триизмерната картина. Наведе се и опипа предмета. Беше раницата му. Вътре бяха количката, дистанционното управление и лаптопът, но нямаше оръжия.

Някъде в другия край на Ковчега проехтяха изстрели, но той не можа да различи други шумове. Слухът му още не се беше възстановил напълно от експлозията. Погледна в посоката, откъдето беше чул изстрелите, и му се стори, че забеляза слаба светлинка. Нямаше как да различи дали идва от приятел, или враг. Обзе го страх за Дилара и Грант, дебнени от обучени убийци. На всяка цена му трябваше план за действие.

Не можеше с ранен крак и без оръжие да влезе в схватка с Улрик. Единственият му шанс беше да намери първи Грант и Дилара. Трябваше да се придържа към мисълта, че са още живи, защото умът му не искаше да приеме алтернативата. Заедно щяха да избягат от пещерата и да запушат вътре Улрик, Кътър и Петровна. Но как?

Хрумна му да използва единственото налично средство — количката с дистанционно управление. Набързо нахвърля в ума си плана. Рисковано беше, но можеше и да проработи. Взе раницата и я метна на рамо.

Трябваше да спечели малко време и дистанция. На земята около него нямаше камъни, затова взе лаптопа, като внимаваше да не издаде звук. Хвана го като фризби и го метна, колкото сили имаше, към цепнатината.

Лаптопът се разби в стената. Улрик веднага изстреля откос натам.

Локи използва момента, за да доуцука до противоположната стена, в посока към изхода. Шумът от гърмежите заглуши движението му. Скри се зад купчина високи урни, подредени до стената.

Улрик насочи фенерчето натам, откъдето беше чул удрянето на лаптопа, и изтича към стената. Светлинният лъч се застрелка напосоки

в търсене на трупа на Локи, но накрая се спря върху останките от портативния компютър.

— Ще ми паднеш, Тайлър! — Лъчът заснова из пещерата, като от време на време се спираше и надникваше в отделните стаи.

Локи ускори крачка, стараяйки се да се движи извън полето на лъча. Трябваше да стигне до изхода, преди Улрик да го е открил.

Но за да подейства планът му, трябваше първо да намери Дилара и Грант. Нямахше да ги изостави за нищо на света. Не можеше да извика, затова се надяваше инфрачервеният скенер на Грант още да работи.

Локи вдигна ръка в тъмното и започна да маха — сигнал, предназначен за Грант.

Грант не можеше да остави Кътър, не и ако искаше да спечели битката.

Кътър беше най-добрият стрелец, когото Грант познаваше, а почти толкова точно мяташе и нож. Предимството на Грант беше в размерите му.

По време на краткото им спречкване на втория етаж Грант беше паднал върху Кътър. Дватама се претърколиха и за миг Грант отслаби хватката си. Кътър включи фенера си и го метна настрани, извън обсега на Грант, но достатъчно близо, за да се виждат един друг.

През това време Грант успя да захване Кътър за гърдите, но не можа да му направи ключ на врата, каквато беше крайната му цел. Позата му напомни за добрите му стари дни като професионален борец кечист, но този път нямаше актьорска игра и преструвки, нямаше и правила. Щеше да играе „мръсно“, Кътър — също.

Грант удари Кътър в левия бъбрек, а онзи отвърна, като го удари с тока по стъпалото. Кракът му избухна в болка и той падна назад. Кътър се претърколи върху му и мигновено скочи на крака. В далечината прогърмяха изстрели. Грант се помоли наум Тайлър да е застрелял Улрик.

Кътър посегна към пистолета си. Грант се метна към него и го сграбчи, преди Кътър да е насочил оръжието към него. Пистолетът отхвъркна настрани, а от инерцията на скока и двамата отново се

озоваха на земята. Грант отново беше отзад и когато спряха да се търкалят, прошепна в ухото на Кътър:

— Бих те изритал с коляно в слабините, но знам, че ще е безполезно. Едно предимство да нямаш топки.

Знаеше, че след споменаването на бойната травма — тази, за която Кътър обвиняваше Грант — Кътър щеше да изгуби контрол. Така и стана. Изръмжа от гняв и се изскубна от хватката на Грант.

Кътър извади нож иззад кръста си. Грант посегна към своя, но калъфът беше празен.

— Къде ти е ножът бе, задник?! — триумфално извика Кътър. — Винаги съм бил по-добър боец от теб.

Той замахна с ножа към Грант, който отскочи назад, към ръба на коридора. С всеки замах Кътър натъртваше на думите си:

— Мъртъв... си.

Ако Грант скочеше на първия етаж и побегнеше, Кътър щеше да намери пистолета и да го догони. Затова се налагаше да приключи с килъра още сега.

— Хайде де! — извика му той и нарочно свали гарда и остана без защита откъм лявата си страна.

Острието на ножа се стрелна напред и се заби в рамото на Грант. Болката беше нетърпима, но планирана.

Грант, по прякор Пламъка, прибягна до хватката, негова запазена марка, извъртя се, обви ръка около врата на Кътър и го стисна като с клещи, след което се метна на долния етаж.

Двамата паднаха едновременно, но благодарение на многогодишния си опит Грант съумя да се извърти така, че при самото падане дясното му рамо се окажа откъм Кътър. Усилен от силата на инерцията, ударът смаза трахеята и гръбнака на Кътър.

Грант измъкна ръката си изпод Кътър, после извади забития в лявото му рамо нож. Бликна малко кръв, но не на силна струя. Значи не бяха засегнати артерии.

В мрака чу хриптенето на Кътър. Оставаха му броени секунди живот.

— Сега видя ли кой е задникът? — процеди Грант.

От гърлото на Кътър излезе само слабо свистене, след което той замлъкна завинаги.

Грант се изправи, хванал лявата си ръка, взе фенерчето и тръгна към най-близката рампа, за да потърси Дилара.

Петровна избута Дилара от себе си, а Дилара веднага скочи на крака, без да има ясен план за по-нататъшни действия. Защитните техники, които владееше, бяха достатъчни да противостои на обикновен обирджия, но тази жена, изглежда, беше добре обучена.

Петровна включи своето фенерче и го насочи в лицето на Дилара, заслепявайки я със светлината. Дилара отстъпи назад към оръжейната и грабна от пода един от мечовете. Замахна с него към фенерчето и го изби от ръката на Петровна.

С ловко движение Петровна се извъртя и също се въоръжи с меч. Изправи се и замахна грациозно няколко пъти с него, след което зае стойка за фехтовка — очевидно тренирана многократно.

— Значи искаш да се дуелираме с мечове — каза тя. — Добре. На мен ми е едно от любимите оръжия.

Дилара никога преди не беше боравила с меч. Боят щеше да приключи много бързо и то не в нейна полза, ако не измислеше бързо нещо друго. Петровна пристъпи към нея и направи опит да я съсече. Дилара инстинктивно вдигна нейния над главата си, за да блокира удара. Мечът на Петровна отскочи настрани, но хватката на Дилара беше слаба и оръжието отхвъркна от ръката ѝ, като събори урната с пурпурния символ заедно със стрелите в него.

— Трябваше да те отрова още на летището в Лос Анджелис — каза Петровна.

Отрова! Чак сега Дилара разпозна символа на урната. Не беше молеца се фигура, а растение, цветето самакитка. Стрелите навярно бяха напоени с отрова от самакитка, а урната беше нарочно означена.

Дилара сграбчи сноп стрели и започна да ги мята по Петровна, която обаче успя майсторски да отрази атаката. Докато Петровна се окопитваше от обстрела, Дилара взе последната останала стрела и се устреми в нова атака. Заби острието в крака на Петровна, преди последната да е реагирала. Петровна замахна с меча, поряза ръката на Дилара и я отблъсна към стената.

С усмивка на лицето Петровна извади стрелата.

— Само това ли можеш? Ти, скъпа, явно си аматьор.

Дилара взе копие от стената и го насочи към противника. Направи няколко опита да прободне Петровна, но тя умело финтира ударите.

— Жалка си. — Рускинята удари копието с меча си.

Дилара успя да задържи копието, но Петровна с всеки удар съсичаше част от него. Когато дължината на копието се смали до метър, Петровна се завъртя на сто и осемдесет градуса и удари с крак Дилара в корема. Дилара падна на пода, останала без въздух. От удара каската ѝ падна от главата.

Петровна самодоволно се приближи и натисна жертвата си с коляно в гърдите. Надигна меча и го насочи към врата на Дилара, готвейки се за смъртоносен удар. В този миг обаче замря. С едната ръка се хвана за гърлото, а мечът в другата се разтрепери. Ръката ѝ се отпусна и мечът падна. Дилара рязко дръпна главата си настрана. Острието падна толкова близо до врата ѝ, че дори леко докосна кожата ѝ. Оръжието издрънча на пода.

Със силни спазми Петровна се строполи на пода. Просна се и се загърчи. Понечи да каже нещо, но от устата ѝ не се отрони нито звук.

Дилара се изправи, пипна врата си и дланта ѝ се изцапа с кръв, но не много. Острието я беше одраскало леко.

Зад нея отекнаха тежки стъпки и Дилара тутакси вдигна меча от пода. Обърна се да посрещне следващия нападател, но видя, че към нея се приближава Грант. На слабата светлина забеляза, че лявото му рамо лъщеше от нещо мокро. Кръв.

— Боже мой! — възкликна тя. — Добре ли си?

— Щях да те питам същото. — Той погледна към Петровна, която още се тресеше от гърчове на пода. — Какво я е сполетяло?

— Отровна стрела. Помниш ли растението самакитка? Много е отровно. Дори след 6000 години то си остава една от най-силните и смъртоносни отрови, познати на човек. Отрова, за която няма противоотрова.

Тя погледна безразлично към Петровна, чиито очи се бяха изпълнили със страх.

— Сега вече знаеш какви мъки е изтърпял Сам Уотсън, преди да умре.

Сякаш в отговор тялото на Петровна се преви почти на дъга. После се отпусна на пода и застина.

— А Кътър? — попита Дилара.

— Замина за ада няколко минути по-рано от тази. — Грант взе каската на Дилара и си я сложи. — Хайде, да вървим. Още не е свършило. Улрик е още тук някъде.

— И Тайлър също. — В последното не беше много уверена.

— Дано да е така.

Грант намери пистолета на Дилара и своята каска, която беше уцелена от Петровна. Лампата още работеше, но триизмерният картографиращ компютър и инфрачервеният сензор бяха разбити на парчета. Грант изключи лампата и сложи каската на главата на Дилара. Нямахше защо да се разхожда като светеща мишена. После изключи и фенерчето и поведе Дилара към края на коридора на третия етаж. Включи инфрачервения сензор на каската на Дилара, която сега той носеше. От мястото, на което се намираха, се откри мащабен изглед към целия Ковчег.

Веднага забеляза долу край Ковчега две фигури. Единият човек носеше фенерче и ходеше назад-напред, търсейки другия, който беше на двайсет метра пред лъча на фенерчето, точно под Грант. Махаше с ръка над главата си и куцаше.

Единият от двамата беше Тайлър, но кой точно? Инфрачервените очила не притежаваха необходимата резолюция, за да може да ги различи. Освен това Тайлър и Улрик бяха с еднакъв ръст. Ако Грант извикаше, щеше да издаде позицията си.

Погледна отново към фигурата с ръка над главата. Сега разбра защо го правеше. Беше Тайлър. Правеше му знак, за да го забележи отдалеч. Ако ръката му беше пред тялото, Грант никога нямаше да го види, но на фона на студената пещерна стена той лесно разчете посланието:

„Към изхода!“

Каменната врата в пещерата! Ето как щяха да се измъкнат.

Грант отвърна също със знаци, но Тайлър сляпо продължи да повтаря посланието.

— Тръгваме си — прошепна Грант в ухото на Дилара.

— Ами Тайлър?

— Видях го. В опасност е. Да вървим да го спасим.

Грант я хвана за ръката и я поведе надолу по рампата, ориентирайки се с помощта на триизмерната картографска система.

Локи грубо пресметна, че е изминал шейсет метра. На третия етаж проблесна светлина. Нямаше как да разбере кой е бил. Трябваше да продължи да върви.

Лъчът от фенерчето на Улрик все още търсеше на три стаи по-назад, но въпреки това Локи не биваше да се спира на едно място.

Изведнъж почувства лека промяна във въздуха. Някой идваше към него. Напрегна се, но ако нападателят носеше очила за нощно виждане, Локи не би могъл да му окаже сериозна съпротива.

Носът му улови познат аромат — шампоана на Дилара. Още помнеше уханието от онази вечер, когато двамата се любиха под душа.

Някой го хвана за ръката. Протегна си и усети масивното рамо на Грант, който потрепна. Лепкавата течност по пръстите му издаваше защо. Кръв. Грант беше ранен. Но важното беше, че са разбрали посланието му.

Свалиха от главата му повредената каска и я смениха с друга, на която инфрачервената система работеше. Видя червените топлинни силуети на Грант и Дилара, които стояха пред него — и двамата с каски.

Грант тикна пистолет в дланта му. После му съобщи с жестове: „Кътър и Петровна са мъртви. Води ни към изхода“.

Локи прибра пистолета в кобура, после хвана за ръцете Дилара и Грант.

Сега, след като вече беше отпаднала необходимостта да ръкомаха, можеше да се движи по-бързо, но понеже не трябваше да издават никакъв шум, а и заради ранения крак, вървенето му оставаше забавено. Изходът трябваше да е някъде на трийсет метра вдясно от тях.

Минаха около петнайсет метра, когато Грант се спъна в камък. Падна върху раненото си рамо и помъкна със себе си Дилара. Каската ѝ падна и се търколи по земята. Грант едва се сдържа да не изкрещи от болка, но и стонът му беше достатъчно силен.

— Пипнах ви!

Лъчът на фенерчето се стрелна и се спря върху тях. Картечният пистолет на Улрик забълва куршуми, които рикошираха от стената и земята. Предвид разстоянието обаче стрелбата не беше много точна.

— Вървете! — извика Локи. — Аз ще ви прикривам!

Грант стана, включи фенерчето си и замъкна Дилара със себе си. Локи залегна на земята и откри огън с пистолета по Улрик.

Улрик беше сигурен, че ги е хванал. Изглежда, Локи, Уестфийлд и Кенър още бяха живи, което означаваше, че Кътър и Светлана са мъртви. Така или иначе той не изпитваше жал към тях. Те се превърнаха в мъртъвци за него от мига, в който Локи взриви входа към пещерата. С грандиозните му планове беше свършено, както и с визията му за Новия свят. Осъзнаването на тази мисъл го покърти и го изпълни с мълчалив гняв към Божията несправедливост. Но все още можеше да получи поне малко удовлетворение.

Нямаше да побегнат така, ако разполагаха с огнева мощ, равна на неговата. И накъде се бяха насочили? Макар и амулетът да беше в джоба му, това вече нямаше никакво значение. Никой нямаше да може да се измъкне оттук, но Улрик искаше поне да си достави удоволствието да види как страда Локи.

Край главата му изсвириха деветмилиметрови куршуми. Изстрелите на Локи бяха близо до целта, но не достатъчно. Беше въоръжен само с пистолет, който не можеше да се мери с миниавтомата на Улрик.

Улрик залегна и запълзя настрани от стената, като стреля в движение и изпразни пълнителя си по легналата фигура на Локи. Не можа обаче да види дали е улучил.

Върна се зад стената, за да презареди. Надникна иззад нея и видя, че на мястото, където допреди малко беше лежал Локи, сега беше останала само раницата му. Значи се беше възползвал от няколкото секунди, докато Улрик зареждаше, но къде се беше скрил?

Улрик чу силен стържещ звук, сякаш местеха огромна скала, от другия край на пещерата. От стената. Чу също пъшкането на хората, които бутаха тази скала, а после видя и нещо, което го изуми.

Макар и да се виждаше слабо, там имаше светлина, отвор. Друг изход. Ама разбира се! Стената в дъното на пещерата, към която преди три години го беше отвел Хасад Арвади. Там имаше врата!

Значи имаше изход. И сега, благодарение на Локи, отново можеше да вижда в тъмното. Нагласи си очилата за нощно виждане на

очите и, точно както Кътър му беше казал, с усилването на слабия източник на светлина пещерата сякаш се огря от дневно слънце.

Осъществяването на визията му за Новия свят все още беше възможна! Бог беше чул молитвите му!

Грант Уестфийлд и Дилара Кенър се опитваха да избутат скалата и да отворят вратата, но Локи не беше с тях. Улрик се приготви за стрелба, за да ги довърши, но заради непрестанната стрелба от страна на Локи не му даде да се покаже иззад укритието си.

Неверникът явно беше някъде сред многото урни до срещуположната стена на пещерата. Ако Улрик разбереше зад коя точно, щеше лесно да разбие керамичните съдове с куршуми и да лиши Локи от скривалището му.

Уестфийлд и Кенър напънаха с удвоени сили и отворът стана достатъчно широк, за да се промъкне през него човек. Двамата излязоха и се скриха от погледа му.

Улрик отново огледа урните.

Ето там! Зад трите скупчени високи съдове. Над средната урна съвсем леко се подаваше върхът на каската. Той пристъпи иззад стената и се прицели с картечния пистолет в главата на Локи.

На Локи му бяха останали само два патрона. Беше закрепил каската на Дилара върху една от урните, а той самият беше залегнал на земята и гледаше между урните. Шансът щеше да е само един, а инфрачервеният целеуказател на каската му затрудняваше точното прицелване. Не искаше да губи последните си два патрона за изстрели, с които нямаше да улучи.

Яркочервеният силует на Улрик се появи иззад стената с оръжие, насочено към върховете на урните. Беше точно на мушката на Локи. По-добра възможност едва ли щеше да има. Локи се прицели в главата на Улрик. Стреля по същото време, по което и Улрик.

Неговите изстрели бяха заглушени от стакатото на картечния пистолет на Улрик. Върху Локи се посипаха парчета от разбитите съдове, но в същия миг видя как главата на Улрик рязко се килна назад и тялото му се свлече на земята.

Затворът на пистолета застана в крайно задно положение, което означаваше, че пълнителят е празен и патроните са свършили. Локи прибра оръжието в кобура и закуца към Улрик. С инфрачервените очила той виждаше проснатото тяло на Улрик в червено, а оръжието му — в яркожълто.

Вдигна от земята фенерчето на Улрик, включи го и освети тялото. Амулетът беше в левия джоб на елечето. Локи го измъкна оттам и насочи фенерчето към лицето на водача на култа. Вместо дупка от куршум на челото му се мъдреха очилата за нощно виждане „Старлайт“.

Внезапно Улрик отвори очи и Локи видя с колко ярост бяха изпълнени те. Преди да реагира, Улрик го изрита в ранения крак. Локи изкрещя от болка. Изпусна фенерчето, но продължи да стиска амулета в дясната ръка. Решен беше да не го даде отново. Улрик скочи на крака, хвърли настрана очилата и зае бойна поза.

Локи се стараеше със сетни сили да не припадне от болка. Концентрира се върху едно — да се докопа до картечния пистолет, който лежеше до стената зад Улрик.

— Искам си амулета — каза Улрик и удари Локи в гърдите, изкарвайки му въздуха.

Локи стовари твърдия като камък амулет в главата на Улрик. Досега никога не беше чувал по-блажен звук от спукването на черепа на неосъществения религиозен водач.

Докато Локи си поемаше дъх, Улрик се олюля назад, но се хвърли отново в атака. Този път Локи падна върху здравето си коляно и нанесе ъперкът право в слънчевия сплит на противника. Улрик се преви надве и Локи го събори на земята с лакът в бъбреците.

Тайлър се изправи и закуца към картечния пистолет. Улрик, който се освести много по-бързо от очакваното, замахна с крака си и спъна Локи, който падна по гръб. Веднага след това скочи върху му и започна яростно да го налага с юмруци.

Локи сграбчи Улрик за косата и го фрасна с каската. Кръвта шурна от счупения нос и зъби на Улрик. После, с цялата си сила, Локи преметна с крак противника. Чак тогава осъзна, че Улрик се търколи към стената и картечния пистолет, но вече беше късно.

Въпреки болката и разбитото лице Улрик усети оръжието под себе си. Цевта още беше гореща. Изплю кръв и грабна картечния пистолет. Седна и стреля бясно по посока на Локи.

Куршумите заудряха в каменистия под и съдовете. Улрик забеляза силуета на Локи на фона на светлината, която идваше от изхода. Куцаше натам, нарамил раницата си.

Улрик се спусна след него, тичайки в движение. В крайна сметка не можа да го улучи и Локи успешно излезе от пещерата. Все пак с тази скорост нямаше да отиде далеч.

Чак му беше тъжно колко близо беше стигнал Локи до бягството си. Но така отмъщението щеше да е още по-сладко за Улрик. Щеше да го догони отвън и да го застреля точно в първите мигове на свободата.

Улрик надникна иззад стената, готов да посрещне засада, но Локи стоеше до изхода и се олюляваше. Улрик стреля отново. Локи падна на колене, обърна се и хвърли нещо към Улрик, което се търколи подобно на граната.

— Ето, вземи го! — каза Локи. — Само ни остави на мира!

Предметът се търколи в краката на Улрик и на слънчевите лъчи проблесна янтарен оттенък. Улрик се наведе и прибра амулета в джоба си.

Локи остави раницата, стана и със сетни сили се опита да излезе отвън.

Улрик поклати глава и зареди в автомата нов пълнител. Невъоръжен и ранен, Локи сигурно си мислеше, че като му даде амулета, ще успее да се спаси. Улрик спокойно отиде до изхода на пещерата, с оръжие, насочено към Локи, който продължаваше мъчително да куца с гръб към него. Главата на Улрик пулсираше от болка, но той беше в приповдигнато настроение. Доста лесно щеше да се отърве от този досадник.

— Никога няма да ме победиш, Тайлър — изрече злорадо Улрик.

Локи се спря отвън, точно на изхода от пещерата, и се обърна. Беше огрян от силното пладнешко слънце и странно защо се усмихваше. Улрик отново поклати глава.

Локи явно халюцинираше.

Улрик натисна спусъка.

Локи си даваше сметка, че може да умре, но поне щеше да си достави удоволствие да види слисаната физиономия на Улрик, с обляното в кръв лице, счупен нос и череп.

Улрик измина още метър-два към изхода, с насочен към Локи автомат, със самодоволна усмивка на лицето. Той обаче беше пропуснал да види какво остави Локи вътре.

— Опитвах се да те накарам да обмислиш всички варианти — каза Локи.

— Обмислих ги — отвърна Улрик. — Ти губиш. Отново.

Локи поклати глава.

— Аз печеля. — Едновременно с тези думи Локи натисна спусъка на дистанционното, с което се управляваше количката. Същата тази количка, която той постави на земята, като се престори, че пада, и която сега се движеше право към сандъците с динамит с капки кондензат по тях. Миниатюрният автомобил се стрелна покрай Улрик, който се обърна и видя корозиралите сандъци. Локи беше сигурен, че Кътър му е казал в колко опасно състояние са намиращите се вътре

експлозивни. Толкова чувствителни, че за детонирането им беше достатъчно в тях да се удари трикилограмов предмет със скорост шейсет и пет километра в час.

Когато осъзнаването на опасността се изписа на лицето на Улрик, вече беше късно. Локи се отгласна и скочи настрани със здравия си крак в мига, в който Улрик натисна спусъка на автомата. Куршумите минаха на косъм от Локи.

Точно когато падна на земята, количката се удари в сандъка с динамит и пещерата избухна. Локи използва инерцията на тялото и се претърколи до подножието на скалата. Покри лицето си, докато огнената вълна мина над него и опърли дрехите му.

Горната част на пещерата се срути и потуши експлозията. Вдигна се гъст прах. Локи погледна към планината Арарат, очаквайки взривът да предизвика лавина. Няколко по-големи камъка се търколиха надолу, но за щастие с това се приключи. Той седна и облегна гръб на скалата.

Грант и Дилара излязоха от тяхното скривалище зад една друга скала. Двамата докуцукаха и легнаха на земята до него. Дрехите им бяха разпокъсани и прашни, изцапани с петна от кръв. Локи беше сигурен, че неговият външен вид е много по-окаян, а и се чувстваше не по-добре от тях. Щяха доста да оцапат красивия чист и спретнат хеликоптер, но на Локи изобщо не му пукаше за това.

— Ако това ти е идеята за археология, повече никога няма да те взема с мен на разкопки — каза Дилара.

— В момента повече ме вълнува мисълта да намерим хотел с румсървис.

— Единственото, което сега искам, е топло и удобно легло с двайсетина милиграма морфин — обади се Грант.

— Улрик мъртъв ли е? — попита Дилара.

Локи кимна.

— В пещерата е. Разкъсан от експлозията и погребан при Ковчега.

— А амулетът?

— Свършено е с него.

— Добре, защото някой ден все ще изкопаят Ковчега. Гарантирам ти го. — Тя извади фотоапарата. — Археологическата общност няма да остави без внимание това.

— Забравяте нещо — каза Грант. — Видях очилата за нощно виждане на Кътър. Сигурен съм, че Улрик е бил със същите. Можел е да ги използва по всяко време.

— Какво имаш предвид? — попита Дилара.

— Тези очила бяха трето поколение — отвърна Локи. — Много мощни. Те са способни да усилват всяка светлина 50 000 пъти. Улрик е можел просто да включи фенерчето и да го метне встрани. Светлината от фенерчето щеше да е достатъчна да ме намери и убие. Но аз познах, че ще се паникьоса и няма да иска да се раздели с фенерчето си. Затова взривих цепнатината и закрих светлината, идваща отвън.

— Ами ако беше отворил втория изход? — попита Дилара.

— Той не знаеше за него.

— Откъде си толкова сигурен?

— Само предполагам. Макар Себастиан Улрик да беше изключително интелигентен, той имаше един голям недостатък.

— Какъв?

Локи се усмихна.

— Не беше инженер.

Локи стоеше на балкона на истанбулския хотел „Четири сезона“ и допиваше сутрешното си кафе. Над минаретата на „Света София“ се бяха скупчили дъждовни облаци, но в далечината небето бе ясносиньо. Слънцето щеше да изгрее всеки момент — точно навреме за разходката му с Дилара.

Той остави празната чаша и влезе вътре. Кракът му се противеше на всяко усилие. Лекарят му каза, че ще го боли още няколко седмици, но че няма да му трябва бастун. Раната от куршум беше болезнена, но не много тежка.

Локи предпочете да не включва телевизора. Знаеше какво щяха да кажат по новините. Бяха минали три дни след като избягаха от Ноевия ковчег, а светът тепърва научаваше за откритието на картата в „Хор Вирап“. Медиите бяха полудели и трескаво повтаряха, че тази карта може да спомогне за изравянето на Ноевия ковчег. Локи успя да се скрие от вниманието на журналистите и остави Дилара и покойния ѝ баща да оберат лаврите.

Все пак ролята му в цялото приключение си имаше и предимства. След като откриха радиостанциите на наемниците, повикаха хеликоптера да ги прибере и с него кацнаха във Ван, където се погрижиха за раните и травмите си. Естествено, няколкото трупове предизвикаха доста въпроси от страна на турските власти. Но влиянието на Шърман Локи и съюзниците му в политическите среди във Вашингтон, съчетани фотографски с документираните от Дилара доказателства, убедиха турците да почакаат с отговорите на тези въпроси, ако групата напусне страната до няколко дни.

Раната от нож в рамото на Грант, при която той беше изгубил много кръв, наложи няколкодневен престой в най-добрата болница в Истанбул. Там му направиха операция на срязания раменен мускул. Възстановяването му щеше да отнеме повече време от това на Локи, но изгледите за пълно оздравяване бяха добри. Локи и Дилара щяха да го навестят в болницата по-късно през деня, но първо имаха да свършат нещо друго.

— Готова ли си? — попита я Локи.

Дилара седна на масата и се вгледа в малката урна. В нея почиваха кремираните останки на Хасад Арвади. След аутопсията, направена в Ереван, арменската полиция изпрати тялото заедно с необходимите документи в Турция. Дилара предпочете да не организира траурна церемония. Повечето от приятелите и колегите на Арвади живееха в Америка, а неговото желание беше да го погребат в родната му Турция.

— Дилара?

Тя кимна и избърса сълзите си. После с любов прегърна урната.

— Да. Да вървим.

Излязоха от хотела и тръгнаха към „Кенеди Кадасъ“. Вървяха бавно. Локи разбираше, че Дилара има нужда мислено да остане насаме със себе си за известно време. Накрая тя прекъсна мълчанието:

— Той беше толкова близо до триумфа.

— Мисля, че би се радвал, че ти си открила Ноевия ковчег — отвърна Локи. — Също така би останал доволен, че вече смени фамилията си от Кенър на Арвади.

— Трябваше да го направя много отдавна.

— Дилара и Хасад Арвади ще станат прочути имена.

— Сигурен ли си, че не искаш да споделиш славата?

— Не е в мой стил. Освен това, Майлс Бенсън вече смята колко ще спечелим от последните открития и готви сключването на договори с нови клиенти. Не, ти и баща ти повече го заслужавате.

— Ти спаси света.

— Това ме навежда на мисълта, че Библията се нуждае от ново тълкуване. Заветът на Бог с Ной казва, че той никога няма да изстреби отново човечеството.

— Но нали не го е направил?

— Само защото спряхме Улрик да не използва Аркон.

— Откъде знаеш, че не си пратеник на Бог? *Неведоми са пътищата господни*. Ти самият призна, че Ковчегът е чудо.

— Така е. Доста се изненадах, когато го открихме в такова състояние след всичките тези векове. Но там играят фактори като местоположение и изолираност. Всичко може да се обясни по научному и няма нищо свръхестествено.

— Именно в това се крие необятността на Божието творчество. То може да се интерпретира по много начини.

— Трябва да призная, че прекалено прибързано отхвърлих теориите ти за Ноевия ковчег.

— А какво стана с репутацията ти на непоправим скептик?

— Няма нищо нередно в това да отвориш съзнанието си за новото. — Той хвана Дилара за ръката. — Значи ще останеш още няколко дни тук и после ще се върнеш в планината Арарат?

— Вече се свързах с турското правителство. Тъй като откритието е мое и само аз разполагам с фотографии на вътрешността, те веднага се съгласиха да ме включат в експедицията за разкопките. Но процесът ще отнеме няколко месеца. Трудно ще е да копаем в онези тунели, да не говорим за изследването на интериора. Този път възнамерявам подробно да го изследваме.

— Май ще се задържиш там доста време. Аз трябва да се връщам в Сиатъл.

Тя кимна.

— Кой знае, може би някой ден и двамата ще сме готови да спрем скитането и да създадем семейство.

— Може би, някой ден. — Локи стисна леко дланта ѝ.

Стигнаха до площад „Кенеди Кадасъ“, прекосиха улицата и излязоха на бреговата стена, която отделяше сушата от Мраморно море. На отсрещния бряг се намираше азиатската част на Истанбул. Босфорът, главният морски път, свързващ Черно море със Средиземно, беше осеян с кораби.

Локи пусна ръката на Дилара и тя отиде до водата. Видя как устните ѝ се размърдаха, после коленичи и изсипа праха на баща си във водата.

Изправи се и замислено повъртя с пръсти медальона на врата си. Локи отиде при нея и я прегърна.

Двамата стояха така известно време. Накрая Дилара се обърна към него:

— Ще ходим ли да вземем Грант?

— Ти върви. Ще се видим направо там и ще го заведем на един обилен обяд. Сигурен съм, че е умрял от глад, след като е бил три дни на болнична храна.

— А ти къде отиваш?

— Трябва да свърша една работа на „Гордиън“.

Той я целуна, след което с наслада я съпроводи с поглед, когато тя тръгна към болницата. Вървеше жена с ясна цел в живота си. На Локи това му се стори невероятно секси.

Тя се обърна за последно назад и му махна. Той ѝ отвърна със същото. След малко тя зави зад ъгъла и се скри от погледа му.

Локи си повика такси.

— „Арако Стийл Уъркс“ — каза той на шофьора.

Петнайсет минути по-късно таксито влезе в промишлената зона на града. Към небето се извисяваха безброй комини. Колата спря пред входа на гигантска металургична леярна. През огромната отворена врата Локи видя как се разпръскаха искри от наливането на разтопена стомана.

— Почакай тук — каза той на шофьора. — Няма да се бавя повече от пет минути. — Шофьорът кимна, без да гаси двигателя.

На портала Локи показа паспорта си.

— Господин Майлс Бенсън ми е уредил среща.

Отегченият пазач погледна в списъка с посетителите и му разреши да влезе.

„Гордиън“ бяха консултирали „Арако“ за един от металургичните му заводи в Европа. Затова Майлс познаваше собственика на компанията. Сякаш запасът на Майлс от връзки и познати беше неизчерпаем. Но за Локи това не беше повод за протести или оплаквания. Именно уменията на Майлс да завързва необходимите контакти бяха издигнали „Гордиън“ до днешния инженерингов колос.

А и така планът на Локи значително се улесняваше.

Самият той изпитваше смесени чувства, заедно не беше споделил с Дилара намеренията си. Каза си, че не е необходимо тя да знае, но дълбоко в себе си вярваше, че е, защото не иска да я излага на нови опасности. Веднъж вече беше изгубил любим човек. Дилара определено не му беше безразлична, а и събитията от последните две седмици го накараха да осъзнае, че не е готов отново да загуби човек, за когото го е грижа.

В сградата на леярната беше страшно задушно. Горещината от пещта го накара да си спомни за Финикс. Изкачи се по една стълба до втория етаж, където го очакваше тясна метална пътека. Когато се озова

над един от кошовите с разтопено желязо, той бръкна в джоба си и извади Амулета на Схем.

Кехлибарът заблестя на пламъците, очертавайки силуета на земноводното, което можеше да причини смъртта на милиарди хора. Когато беше хвърлил янтарното кълбо на Улрик, Локи не очакваше той да се заеме да го оглежда подробно. Не и предвид динамичната ситуация, в която бяха попаднали и двамата. А и Локи не искаше да рискува да открият амулета, когато рано или късно разкопаят Ноевия ковчег. Някой със сигурност щеше да се възползва, за да създаде нова модификация на прионно оръжие. После всичките му усилия щяха да отидат нахалост.

Никой не знаеше, че истинският амулет беше у Локи. Нито Дилара, нито Грант. А ако американските военни разберяха, мястото щеше да гъмжи от войници, преди Локи да е слязъл от самолета в Истанбул.

Локи погледна сферата за последен път, удивен как толкова красиво и просто нещо би могло да е толкова смъртоносно. После, само с едно движение на китката, го хвърли в разтопеното желязо. Сферата се запали и бързо потъна в разтопената до хиляда и седемстотин градуса по Целзий течност. Най-накрая прионите бяха унищожени.

Локи слезе обратно и върна каската на изхода. Мобилният му телефон извънтя. Беше Майлс Бенсън.

— Благодаря, че ни настани в „Четири сезона“, Майлс.

— Няма защо, Тайлър. Заслужи си го. В момента уреждаме съдебните искове за случая със самосвала. Благодарение на теб „Гордиън“ няма да плати и цент. Всичко ще бъде за сметка на Улрик. Стигна ли до леярната?

— Тъкмо си тръгвам.

— Предполагам, няма да ми кажеш защо трябваше да ходиш там.

— Ще ти кажа, като се видим след седмица.

— Може да се наложи да съкратиш ваканцията. Последните ти авантюри предизвикаха засилено внимание от страна на военните и органите на реда. В момента се подготвят няколко нови проекта, а ти си най-подходящият човек за тях. Изписаха ли Грант от болницата?

— Сега отивам да го взема.

— Кажи му тогава да си вдига по-бързо задника от леглото. Трябвате ми и двамата.

Локи потисна смеха си. Майлс определено знаеше как да прави бизнес от всичко.

— Извинявай, Майлс, губиш ми се... връзката е лоша... Ще ти се обадя след няколко дни.

— Тайлър, знаеш ли колко пари... — Локи прекъсна връзката и изключи телефона си. „Гордиън“ и останалият свят щяха да преживеят една седмица и без него. Трябваше му малко време да отпусне.

Щом отвори задната врата на таксито, той почувства влага върху лицето си. Последните капки от дъжда, преди облаците да се разсеят. Вдигна глава към небето и се зачуди как ли би възприела Дилара пъстрия природен феномен, известен като дъга. За съществуването му имаше достатъчно рационални причини и обяснения, но тя би могла да му придаде по-различно значение, предвид последните им преживявания.

Поставям дъгата си в облака; и тя ще бъде белег на завета между мене и земята... — спомни си Локи завета на Бог с Ной.

Каквото и да беше обяснението, той стоя така няколко секунди, възхищавайки се на гледката, която му припомни, че животът е кратък и че си струва човек от време на време да се понаслажда на красотата на природата. И Локи трябваше да признае пред себе си, че независимо кой или какво я беше създало, той никога досега не беше виждал толкова красива дъга.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.